Vampirul din Corsica

— roman foileton —

Volumul 5

Vampirul din Corsica

– roman foileton –

Volumul 5

Capitolele: 156–205

Roman foileton publicat de MARTON HERTZ
în ziarul „Ora literară”, BUCUREŞTI, 1932–1933

Ediţie electronică RIF, 2023

Romanul foileton „Vampirul din Corsica”
a apărut în 197 de fascicule (2764 pagini)
în perioada octombrie 1932 – mai 1933
în ziarul „Ora literară”
(Ziar cotidian pentru literatură modernă)

———————————

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5

———————————

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2023
Ediţia electronică este structurată în 5 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

———————————

Corectură [V1.0]: martie 2023

———————————

CUPRINS

Cap. 156 – Adăpostul salvator
Cap. 157 – În casa ducesei cu cap de mort
Cap. 158 – O căsătorie fără dragoste
Cap. 159 – O nouă crimă
Cap. 160 – Pe urmele „Stăpânului”
Cap. 161 – „Stăpânul” misterios
Cap. 162 – Un naufragiu în văzduh
Cap. 163 – La Şeicul din Among
Cap. 164 – Mullah
Cap. 165 – Negustori de carne vie
Cap. 166 – Asaltul asupra haremului
Cap. 167 – Colonelul Gregory
Cap. 168 – Pe calea cea bună
Cap. 169 – Un om care ştie ceva
Cap. 170 – Şarpele de la sân
Cap. 171 – Un suflet nobil e înşelat
Cap. 172 – O clipă de fericire
Cap. 173 – Cel dintâi sărut
Cap. 174 – Cine-i „bolnavul misterios”
Cap. 175 – Pe malul Nilului
Cap. 176 – O revedere
Cap. 177 – Conducătorul de cămile
Cap. 178 – Bob
Cap. 179 – Împăcarea
Cap. 180 – Aventura din pădure
Cap. 181 – O dovadă de încredere
Cap. 182 – Şeful poliţiei din Cairo
Cap. 183 – Banchetul morţii
Cap. 184 – În templul lui Isis
Cap. 185 – Gangul secret
Cap. 186 – Tainele colonelului
Cap. 187 – Moartea prinţului Raymond
Cap. 188 – Alarma în noapte

Cap. 189 – Salvaţi!
Cap. 190 – Graba lui Murad Effendi
Cap. 191 – Se apropie sfârşitul
Cap. 192 – Taina Nilului
Cap. 193 – Prinderea „Stăpânului”
Cap. 194 – O descoperire senzaţională
Cap. 195 – Oameni fericiţi
Cap. 196 – Murad Effendi nu se lasă
Cap. 197 – O lovitură reuşită
Cap. 198 – Un ajutor venit la timp
Cap. 199 – Soarta Letiţiei
Cap. 200 – Sfârşitul unor eroi
Cap. 201 – Răzbunarea brigandului
Cap. 202 – Planul de fugă
Cap. 203 – În atelierul tâmplarului
Cap. 204 – Minunea minunilor
Cap. 205 – Dreptate pentru toţi!
EPILOG

VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 5

– Roman foileton –

Cap. 156 – Adăpostul salvator

Gilda era atât de sleită încât căzu într-un somn de plumb şi, când se trezi, afară domnea un întuneric adânc şi beznă era şi în încăperea în care se afla dânsa.

Acum se punea problema pentru ea să se familiarizeze cu adăpostul spre care o condusese o întâmplare fericită.

Începu să pipăie în jurul ei încercând să recunoască obiectele. Îşi dădu seama, în felul acesta, că se aflau acolo o masă, o bancă, apoi în perete un dulăpior, pe care izbuti să-l deschidă.

În dulăpiorul acesta se găseau mai multe obiecte, care erau, probabil, alimente. Descoperi o lădiţă şi într-însa an fel de pesmeţi, apoi mâinile sale dădură de ceva gras şi Gilda îşi dădu repede seama că e slănină.

Asta-i dădu curaj, căci nici nu putea să-şi închipuie o masă mai bună, în inima munţilor Alpi.

Dar înainte de toate trebuia să aibă lumină, lumină cu orice preţ.

După multă căutare descoperi în dulăpior o cutie cu chibrituri şi, frecând un beţişor, văzu înaintea ei două lumânări, înfipte în nişte sfeşnice, pe masă.

Gilda aprinse o lumânare şi acum putea să examineze cu amănunţime interiorul.

Era o colibă de adăpost, cunoscuta colibă ridicată de alpinişti pe muntele Grand Mulet, şi care salvase vieţile multor alpinişti

cutezători.

În coliba aceasta binecuvântată te puteai apăra de intemperii, te puteai odihni, căci într-un ungher Gilda dădu de o saltea de paie şi două pături de lână. Binefăcătorul care ridicase coliba aceasta se îngrijise şi de hrană, şi în afară de pesmeţi şi slănină, Gilda mai descoperi o pungă cu boabe de cafea şi una mai mică cu fire de ceai.

Dar cum să-şi prepare cafea sau ceai, căci nu se găsea vreo sobiţă în colibă; şi chiar dac-ar fi fost una, de unde să găsească combustibil pentru dânsa?

Dar după o căutare mai amănunţită, Gilda constată că acela sau aceia care au înălţat adăpostul acesta, se îngrijiseră şi de o băutură caldă pentru nefericiţii „naufragiaţi" de pe Montblanc, căci se aflau acolo o maşinuţă de spirt şi câteva ibrice.

Toate astea stăteau pe un răftuleţ din perete şi când ea le luă jos îi căzu sub mână şi o sticlă care conţinea spirt…

După câteva minute o aromă plăcută de cafea umplu mica încăpere.

Gilda sorbi cu lăcomie cafeaua neagră, şi acum se simţea reîmprospătată şi puteri noi începură să-i alerge prin trup. Împreună cu pesmeţii şi slănina, prânzul fusese minunat.

Ea umblă cu multă economie cu alimentele pe care le găsi în colibă, căci nu ştia deloc cât timp va fi silită să locuiască acolo.

Perspectivele de a putea părăsi coliba, nu prea erau favorabile, căci afară furtuna nu se potolise şi zguduia din temelii adăpostul, de parc-ar fi vrut să-l ridice în aer. Dar îngrijorarea îi dispăruse complet deocamdată.

Aici putea să rămână cel puţin trei zile, fără să îndure ceva de pe urma timpului rău şi dacă frigul n-ar fi prea aspru, ar putea chiar să rămână şi mai mult.

Acesta era singurul punct care o îngrijora pe frumoasa corsicană.

Acum, cât timp zăpada continua dă cadă, ea nu prea simţea frigul, – dar se întreba cu groază ce va fi atunci când va veni gerul? Cum să trăiască atunci în coliba aceasta, în care nici nu putea fi vorba de foc?

Dar ea hotărî să nu-şi frământe mintea cu gândurile acestea, deocamdată. Scăpase doar ca printr-o minune de primejdia cea mare şi voia să se bucure în linişte de asta.

După ce se sătură de slănină, pesmeţi şi cafea, se întinse pe salteaua

de paie, se înveli în păturile de lână şi peste puţin adormi somnul drepţilor.

Somnul ei ţinu douăzeci şi patru de ceasuri neîntrerupt. Când se trezi, mâncă iar ceva, cu multă poftă. De data aceasta îşi prepară un ceai în loc de cafea.

Observă, însă, că se făcuse mult mai frig. Afară nu mai cădea zăpadă, în schimb se făcuse ger, după cât se părea. Acesta pătrundea în colibă prin pereţii de lemn şi numai graţie băuturii calde Gilda putu să reziste întrucâtva.

Trei zile trecură în felul acesta şi situaţia ei nu se schimbă în mai bine.

Ba o nenorocire mare dădu peste dânsa chiar: pusese pe masă sticla cu spirt şi din nebăgare de seamă o atinsese cu cotul şi dânsa căzu jos, unde tot conţinutul se vărsă. Acum nu mai era în stare nici să-şi prepare o băutură caldă, de care avea atâta nevoie.

Asta era o lovitură grozavă, căci cafeaua şi ceaiul i-ar mai fi ajuns pentru câteva zile.

În ziua a patra mâncă ultima bucată de slănină, şi în a cincea ultimul pesmet.

Nu cuteza să iasă afară din colibă, căci gerul aspru o împingea îndată înapoi.

Ce se va întâmpla acum cu dânsa? Fără hrană doar nu va putea rezista.

Încă două zile mai încercă să lupte cu foamea şi frigul, apoi hotărî să renunţe la orice încercare de a-şi salva viaţa. Se întinse în culcuşul de paie aşteptându-şi moartea... Închise ochii şi căzu în somnolenţă…

De fapt era mulţumită cu situaţia aceasta, căci era de o mie de ori mai bine să moară astfel, decât să fie sfâşiată în bucăţi de ulii hrăpăreţi.

Nu trecu mult şi Gilda fu cuprinsă de o stare de toropeală, în care o chinuiau coşmarurile cele mai grozave. Toată viaţa i se perinda pe dinaintea ochiului minţii, în culorile cele mai întunecate.

Necontenit se îndesau imaginile în visul său şi-i vedea stând lângă dânsa când pe prinţul de Paris, când pe Robert, când pe Egizio Ettore.

Ei se aplecau deasupra ei şi-i şopteau că sosise ceasul socotelilor.

Şi deodată i se păru că uşa se descinde de afară. Înalţă capul şi se trezi din picoteală…

Să fi fost oare adevărat? Nu o înşelau simţurile? Uşa ora chiar deschisă… Nu cumva o împinsese vântul?

Ah! în pragul ei apăru o făptură… Gilda ţipă de groază, căci nu părea făptura unui om, ci o apariţie din alte lumi… o fantomă era acolo, înaintea ei.

Da, o fantomă!

O văzu lămurit acum, îmbrăcată în negru îndreptându-se spre dânsa şi apropiindu-se tot mai mult de culcuşul ei.

O sudoare rece îi îmbroboni fruntea, tot trupul îi fu străbătut de fiori… Cu un geamăt se aruncă din nou în aşternut, vru să-nchidă ochii, dar nu izbuti, căci o forţă misterioasă o silea să privească, spre făptura din faţa ei.

Era o femeie de o înălţime neobişnuită, dar înfiorător de slabă. Sub mantia care-i cădea pe trup, se ghicea lămurit o construcţie scheletică, oase de-abia acoperite cu carne.

Mai grozav decât toate, era însă figura fiinţei misterioase, care n-avea nimic omenesc într-însa, ci părea să fie a unui cadavru ieşit din mormânt.

În această figură de stafie luceau doi ochi care păreau plini de bunătate şi blândeţe, şi în jurul buzelor, care se desenau ca două linii, flutura un zâmbet care trăda bunătatea de inimă.

Dar Gilda nu observă toate semnele acestea liniştitoare, – ea vedea numai urâţenia înfiorătoare a acestei apariţii. Ea întinse mâinile, imploratoare, căci credea că-i sosise ceasul din urmă şi că moartea în carne şi oase venise s-o ia cu dânsa. Cu glasul tremurător nenorocita femeie exclamă:

— Îndură-te, Moarte, şi lasă-mi viaţa! Sunt încă atât de tânără, atât de dornică să trăiesc!

— Nu vei muri! se auzi atunci un glas omenesc. Nu-ţi aduc moartea, ci viaţa, nenorocito. Ridică-te!

Gilda îşi adună toate puterile, se ridică în culcuş şi acum stătea în genunchi în faţa misterioasei apariţii.

Aceasta se aplecă spre dânsa şi-i puse mâinile pe creştet.

Frumoasa corsicană se înfioră, căci aceste mâini erau reci ca gheaţa.

Nenorocita nu ştia încă nici acum dacă avea de-a face cu un om în carne şi oase, sau cu o fantomă ieşită din mormânt.

Femeia în mantia neagră părea să-i ghicească gândurile, căci în vreme ce un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze, spuse:

— Să nu-ţi fie teamă de mine, nu-ţi voi face nimic rău. Sunt doar o femeie nefericită, dar trăiesc. Natura m-a stigmatizat groaznic, dându-mi un chip de mort; totuşi, să nu te iei după înfăţişarea mea exterioară… Vreau să te încredinţez că inima mea e plină de simţire şi că nu las în părăsire pe nicio fiinţă nefericită. Ridică-te, dacă te poţi ridica, şi vino cu mine, dacă poţi merge. Vreau să te duc jos de pe piscul lui Montblanc, într-o casă omenească, unde să-ţi poţi reveni în fire.

— Şi cine eşti tu? întrebă Gilda, cu glasul întretăiat. Cum te numeşti?

— Eu… eu n-am nume. Oamenii de pe aici mă numesc doar: „Femeia cu cap de mort”. Dar văd că ai îndurat foamea şi alte lipsuri… Proviziile pe care le-am pus eu însumi în dulapul de colo, par să se fi sfârşit. Ei bine, bea din vinul acesta, pe care ţi l-am adus, şi mănâncă şunca pe care de asemeni am adus-o pentru tine. În felul acesta îţi vei redobândi puţin puterile.

Femeia cu cap de mort scoase o sticluţă dintr-un buzunar, şi din celălalt un pacheţel. Gilda se dădu cu lăcomie la ele şi nu se mai întrebă dacă vin de la o stafie sau nu.

Vinul era o viţă ungurească, de o tărie deosebită. El dădu viaţă şi căldură trupului Gildei şi şunca îi făcu bine stomacului.

După un sfert de ceas, frumoasa corsicană se întremase de-acum atât de mult, încât putu să părăsească coliba, alături de salvatoarea ei.

Femeia cu cap de mort nu-i puse nicio întrebare cu privire la felul cum ajunsese pe vârful lui Montblanc, deşi faptul că o femeie rătăcea singură prin locurile acestea, ar fi trebuit să-i stârnească curiozitatea, în gradul cel mai înalt.

Dar nenorocita aceasta, care avea de ascuns propria ei taină, părea să n-aibă deloc gust să afle tainele altora.

— Cum te numeşti? o întrebă dânsa, doar.

Şi când cealaltă îi spuse: „Gilda”, ea înclină numai capul şi nu mai întrebă de numele de familie.

Femeia cu cap de mort părea să cunoască bine locurile de pe acolo şi o conduse pe Gilda, pe drumul cel mai scurt, până jos în vale.

După un ceas numai, Gilda se afla pe o stâncă de unde putea să

privească într-o vale întinsă, unde casele erau clădite într-un stil pitoresc. Deasupra acoperişurilor roşii ale acestora, soarele strălucea luminos.

— Cum se numeşte localitatea aceasta? o întrebă dânsa pe însoţitoare.

— Chamonix, răspunse femeia cu cap de mort. Te-am condus pe drumul cel mai scurt, altfel am fi făcut cel puţin de două ori pe atâta.

— Şi dumneata locuieşti acolo?

— Da, acolo locuiesc! răspunse femeia.

— Dar casele par să fie atât de gospodăreşti, ba văd chiar şi vile… spuse Gilda. Nu-i prea scump de locuit acolo?

— Şi dacă e scump! răspunse femeia cu cap de mort. Vino cu mine, în casa mea va fi loc pentru tine şi vei putea rămâne cât vei vrea.

Gilda nu prea putea să priceapă cum de îşi îngăduia nenorocita aceasta să locuiască la Chamonix, – căci acum îşi aducea aminte a fi auzit cândva, că localitatea aceasta, cu valea înconjurătoare, este una din cele mai vestite regiuni ale Elveţiei, unde vin în vilegiatură cei mai mari bogătaşi din Europa şi America chiar.

Femeia cu cap de mort, îmbrăcată cu o mantie ponosită, nu avea deloc înfăţişarea unei persoane bogate.

Cele două femei intraseră acum pe un bulevard şi Gilda se miră peste măsură, văzând cu cât respect salutau oamenii pe însoţitoarea sa.

De departe încă trecătorii îşi scoteau pălăriile până la pământ, ba unele femei se apropiau de dânsa, îi luau mâna şi o sărutau pios.

Nenorocita le zâmbea blând, saluta şi mergea mai departe.

— Se pare că sunteţi foarte cunoscută aici, spuse Gilda. Toţi oamenii aceştia vă salută şi par să vă iubească.

— Cine seamănă iubire, va culege iubire! fu răspunsul.

Intraseră acum în oraş şi Gilda nu se sătura privind la casele elegante, care formau străzi întregi. Aproape toate vilele erau construite în stil elveţian şi înconjurate de grădini şi nimeni nu şi-ar fi putut dori o vilegiatură mai plăcută ca în valea aceasta fermecătoare, de unde puteai privi în sus spre muntele înveşmântat în zăpadă, care stătea parcă de santinelă peste pitoreasca aşezare omenească.

— Şi unde e casa dumneavoastră? întrebă Gilda.

— Aşteaptă puţin, ajungem îndată.

„Probabil că locuieşte într-o colibă, la marginea orăşelului” îşi spuse Gilda… Oricum o fi, o noapte tot mă voi odihni în căsuţa ei sărăcăcioasă apoi mă voi gândi cum pot ajunge iar la soţul meu. Probabil că el mă socoate moartă… căzută în lupta de pe Fontanella. Dar când va primi câteva rânduri de la mine, va veni repede să mă ia de aici. Dar ce soartă mă mai poate aştepta acum!… Cine ştie dacă mai este şeful poliţiei din Bonifacio… Dacă o fi pierdut slujba aceasta, nu mai e decât un biet cerşetor şi atunci… viaţa alături de dânsul nu-mi va conveni deloc.

— Am ajuns acasă.

Cu aceste cuvinte, femeia cu cap de mort o smulse pe Gilda din gândurile ei.

Frumoasa corsicană îşi ridică privirea… Dar nu voia să-şi creadă ochilor când văzu că salvatoarea ei se oprise în faţa celei mai elegante locuinţe din orăşel. Era un palat superb, clădit în stilul în care obişnuia Ludovic al XIV-lea să-şi construiască castelele de plăcere, – o adevărată bijuterie arhitectonică, cea mai scumpă şi mai frumoasă clădire din toată valea vestită a Chamonixului.

Aruncând o privire asupra acestei case, Gilda îşi spuse că ea trebuie să fie locuită de oameni foarte bogaţi şi distinşi.

În dosul ferestrelor se vedeau draperii grele de mătase, terasa era împodobită cu flori scumpe şi pe o masă care se afla pe această terasă, ea văzu porţelanuri şi vase de argint, cum se întâlnesc numai în casele bogate.

— Aici locuiţi? întrebă Gilda, uimită peste măsură. Ah, pricep, sunteţi în serviciu şi casa aceasta aparţine stăpânilor dumneavoastră.

— Aparţine stăpânului meu! răspunse, liniştită, femeia cu cap de mort.

„Mi-am spus-o eu” îşi şopti Gilda, „e o servitoare. Dar ce fel de oameni sunt aceia care iau în slujba lor un astfel de monstru? Mi-ar fi groază de ea, dacă ar trebui s-o văd necontenit”.

Cu paşi liniştiţi femeia urcă scara de marmură care ducea spre terasă şi Gilda mergea lipită de dânsa.

Deodată se deschise uşa care ducea în casă, câţiva servitori ieşiră afară, şi unul din ei se grăbi în întâmpinarea femeii cu cap de mort, şi înclinându-se adânc în faţa ei, spuse:

— Am onoarea să salut pe ducesa de Chamfort.

Cap. 157 – În casa ducesei cu cap de mort

Ducesa de Chamfort!

Gildei nu-i veni să-şi creadă urechilor, când auzi pe servitor intitulând-o astfel pe femeia cu cap de mort.

Cum era cu putinţă ca această făptură, pe care natura o stigmatizase în chip atât de groaznic, – să fie ducesă şi să poarte încă un nume care conta printre cele mai vestite ale Franţei?

În clipa aceasta femeia cu cap de mort căpătă cu totul altă înfăţişare în ochii frumoasei corsicane.

Gilda se uită înc-o dată la salvatoarea ei şi se întrebă dacă era din naştere o ducesă de Chamfort. Probabil, ba chiar neîndoios, căci cine ar fi luat în căsătorie un astfel de monstru, – care duce de Chamfort şi-ar fi dat fiul după fantoma aceasta, bună doar să stârnească interesul vizitatorilor unui muzeu!?

La gândul acesta Gilda nu şi putu reţine o pornire de ură împotriva sorţii nedrepte. Dânsa era atât de frumoasă, Cerul o binecuvântase cu toate farmecele, – şi totuşi, se născuse în clasa de jos, fata unui bărbat de rând, care de-abia îşi putuse hrăni familia… Şi asta de aici, făptura monstruoasă care stârnea groaza în jurul ei… fusese dăruită de soartă cu o poziţie socială pentru care o invidiau desigur, milioane de femei şi fete din lumea aceasta.

Dar, oricum ar fi fost, – fie că era din naştere o ducesă de Chamfort, sau soarta misterioasă îi dăduse acest titlu, – Gilda trebui să recunoască cum că avea o distincţie deosebită în întreaga ei atitudine. La salutul respectuos al servitorilor, ea răspunse cu o afabilitate de veritabilă aristocrată şi toate gesturile ei dovedeau un caracter nobil, cum puţine se întâlnesc.

— Au sosit ceva scrisori pentru mine? întrebi ducesa pe unul din servitori.

— Corespondenţa se află pe masa doamnei ducese! răspunse acesta.

— Bine, David. Acum îngrijeşte ca doamna aceasta să capete două din cele mai bune odăi ale vilei mele şi să i se îndeplinească toate dorinţele ce şi le exprimă.

David se înclină ceremonios şi aruncă o privire uimită asupra Gildei, a cărei frumuseţe nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea

zdrenţuită cu care coborâse de pe vârful lui Montblanc.

Şi cu ce ochi privea Gilda aranjamentul acestui palat!

Pretutindeni domnea eleganţa cea mai mare, – dar o eleganţă care dovedea un gust ales, care nu supăra privirea, ci o încânta.

— Acum, scumpa mea Gilda, spuse femeia cu cap de mort – urmează-l pe David, care te va conduce în odăile ce-ţi vor fi rezervate. Acolo vei găsi tot ce-ţi trebuie pentru toaletă şi după ce vei fi gata îmbrăcată, vino să luăm dejunul împreună. La revedere, scumpa mea copilă!

Gilda era ca ameţită. De-abia dacă fu în stare să-l urmeze pe servitor, care o conduse pe scara acoperită cu un covor scump, sus la etaj, unde îi arătă cele două odăi ce-i stăteau la dispoziţie, şi care nu lăsau nimic de dorit din punct de vedere al aranjamentului.

De-abia intră înăuntru, că se şi auziră bătăi în uşă şi o tânără fată îşi făcu apariţia, recomandându-se drept camerista ei.

Dânsa deschise un dulap plin cu haine elegante. Probabil că toaletele acestea aparţineau ducesei, dar deoarece statura acesteia era cam la fel cu a Gildei, ea găsi tot ce-i trebuia.

Alese o rochie de un albastru-închis şi îmbrăcând-o căpătă o înfăţişare plină de farmec. Camerista îi aranjă părul şi frumoasa înşelătoare îşi luă din nou înfăţişarea de femeie distinsă, pe care o jucase cu atâta succes în ultimii ani, în casa prinţului Raymond de Paris.

O găsi pe ducesă în sufragerie, ocupată cu citirea scrisorilor care sosiseră în lipsa ei.

De îndată, însă, ce intră Gilda, femeia puse pe o tavă de argint scrisoarea ce tocmai o citea, şi care părea s-o intereseze mult.

— Cât de bine arăţi, scumpa mea copilă… Vino, şezi jos! Înainte de toate să ne astâmpărăm foamea! Poftă bună!

Şi într-adevăr, Gilda avea o foame de lup. Răbdase doar atâta vreme în coliba de pe Montblanc! Mâncă o omletă cu şuncă, apoi o ceaşcă cu ciocolată şi dădu pe gât un pahar cu vin scump.

Ducesa însă, de-abia se atinse de ceaiul din faţa ei.

— Şi acum putem sta de vorbă, copila mea, spuse dânsa. Până-n clipa de faţă nu te-am întrebat cine eşti şi cum ai ajuns pe piscul lui Montblanc, – dar n-o voi face nici de-acum încolo. Răspunde-mi numai la o întrebare: există în trecutul dumitale ceva de care să te

ruşinezi?

Ah, dacă Gilda ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să izbucnească în lacrimi de părere de rău în clipa de faţă, când se gândea la toate nelegiuirile pe care le făptuise!

Şi desigur, fiinţa aceasta cu inima îngerească i-ar fi iertat totul, dacă ar fi văzut că regreta sincer vina ei.

Dar Gilda nu şovăi o clipă să-i răspundă cu fruntea sus:

— Doamnă ducesă, conştiinţa mea e curată, n-am făcut niciodată ceva de care să mă pot învinovăţi, – niciodată nu mi-am încărcat sufletul cu o vină. Ah! dacă v-aş istorisi nenorocita poveste a vieţii mele… Sunt victima unui om mizerabil, şi acesta se numeşte…

Dacă femeia cu cap de mort ar fi lăsat-o pe Gilda să-şi sfârşească fraza, atunci ar fi auzit numele lui Egizio Ettore şi ar fi ştiut dintru-nceput că tot ce-i povestea frumoasa corsicană nu era decât minciună sfruntată.

Din nefericire, însă, ducesa avea prea mult tact, pentru ca să ţină a pătrunde taina Gildei, de aceea o întrerupse repede din vorbă şi spuse:

— Asta nu mă interesează, copila mea. Îţi repet că nu doresc să aflu trecutul dumitale, vreau să ştiu numai dacă mă pot bucura de încrederea dumitale.

— O, doamnă ducesă, cum să nu vă bucuraţi de încrederea mea! Nu vă datorez oare viaţa, nu m-aş fi prăpădit oare de foame şi frig, fără ajutorul dumneavoastră? Lucrul acesta nu-l voi uita niciodată, şi de-acum încolo grija mea de căpetenie va fi să-mi dovedesc recunoştinţa, dacă nu mă veţi da afară din casă…

În felul acesta Gilda îşi asigură foarte repede un sprijin.

Dacă nu va mai vrea, sau nu va mai putea să se unească cu Robert de Paris, va rămâne în casa ducesei. Aici s-ar fi simţit bine din toate punctele de vedere, aici avea un adăpost minunat.

De aceea trebui să-şi înăbuşe o exclamaţie de triumf, când ducesa îi întinse mâinile şi spuse:

— Scumpa mea copilă, dacă vrei să rămâi la mine, te primesc cu dragă inimă. Eu sunt o femeie foarte singuratică şi foarte nenorocită, care numai printr-o împrejurare ciudată, a devenit ceea ce mă vezi că sunt… Nu întotdeauna am stat pe culmea rangului social, – ci de-abia de când m-am căsătorit cu ducele de Chamfort.

„Căsătorită!” se gândi Gilda. „Aşadar într-adevăr căsătorită! Ah!

acest duce de Chamfort trebuie sau să fie orb, sau să-şi fi pierdut mâinile. Ori poate că se îndatorase mult la această femeie, care posedase probabil avere mare, şi asta l-a făcut să-i dea numele său”.

— Înainte de a deveni ducesa de Chamfort, continuă femeia cu cap de mort – am fost săracă, – cu mult mai săracă, probabil, decât eşti dumneata acum.

„Săracă… şi totuşi ducesă de Chamfort… Da, se mai întâmplă încă minuni în vremea noastră” îşi spuse Gilda. „Dar desigur că ducele de Chamfort a fost foarte bătrân, un moşneag prăpădit, sau cu mintea întunecată, atunci când a făcut această căsătorie”.

— Acesta e soţul meu, continuă femeia cu cap de mort, aducând o fotografie care se afla într-o ramă aurită, pe o măsuţă din colţ. Nu-i aşa, că e un bărbat frumos?

Da, era un bărbat frumos ducele de Chamfort, – şi acum, când Gilda văzuse fotografia lui, nu izbutea să priceapă, în ce fel fusese posibilă căsătoria aceasta.

— Dacă eşti hotărâtă, deci, continuă ducesa, să împarţi cu mine singurătatea în care trăiesc, atunci poţi rămâne aici. Nu sunt divorţată de soţul meu, dar trăiesc totuşi, despărţită de el. El locuieşte când la Londra, când la Paris, eu, însă, găsesc mai multă plăcere să trăiesc aici, în liniştea Chamonixului. Înconjurată de natura fermecătoare şi de oameni buni, nepretenţioşi, care mă iubesc şi mă consideră binefăcătoarea lor, îmi destinez viaţa exclusiv operelor de binefacere… Vrei să mă ajuţi în această misiune?

— Doamnă ducesă, spuse Gilda, în vreme ce ochii ei se umplură de lacrimi de crocodil, mă faceţi fericită dacă-mi îngăduiţi să împart de-acum încolo cu dumneavoastră viaţa mea. Vă voi fi o servitoare credincioasă şi supusă, vă jur!

— Nu-i nevoie de jurământ, copila mea. Făgăduiala îmi ajunge. Dă-mi mâna!

Gilda întinse ducesei mâna, dar când dânsa vru s-o strângă, femeia cu cap de mort şi-o retrase repede.

— Şi acum du-te, copila mea! Cutreieră toate încăperile casei, familiarizează-te cu ele, şi după-masă o vom porni la drum, spre săracii şi nenorociţii care au nevoie de sprijinul nostru, şi sunt încredinţată că-ţi va face plăcere şi dumitale, îndeplinind binele.

Ducesa înclină capul în semn de despărţire şi frumoasa corsicană

ieşi repede din odaie, căci simţea nevoia să fie singură.

„Cum este cu putinţă, îşi spuse ea, când se simţi neobservată, – ca acest monstru să fie căsătorit cu un om, care nu numai că e un bărbat foarte frumos, dar şi un duce de Chamfort, unul din cei mai distinşi aristocraţi ai Franţei? Aici trebuie să fie o taină extraordinară la mijloc, – o taină pe care trebuie s-o descopăr – altfel n-aş trebui să mă numesc Gilda Carazoni. Gilda Carazoni? repetă ea. Mă mai simt oare îndreptăţită să port numele acesta, – nu trebuie oare să mă numesc contesă de Paris? Ah! bunul meu Robert, dac-ai şti tu ce s-a ales de mine! Dar nu simt nevoia să mai dau de dânsul. Nu, drumul său duce în jos, – pe câtă vreme eu aspir spre înălţime, spre culmile vieţii. Să mi se ofere oare prilejui în casa aceasta? Soarta m-a adus oare numai întâmplător aici? N-a făcut oare dânsa ca să cunosc această căsnicie, care se sprijină pe un teren atât de şubred? Dar voi vedea eu! Viitorul o va dovedi! Ah! sunt din ce în ce mai curioasă să fac cunoştinţa ducelui de Chamfort.

În clipa aceasta Gilda auzi un uruit de roţi. O trăsură se opri în faţa palatului.

Un servilor coborî în fugă scara de marmură şi deschise portiera. Din trăsură descinse un bărbat tânăr şi elegant şi Gilda auzi cuvintele cu care bătrânul David îl întâmpină:

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule duce? Ce surpriză!

— El este! murmură Gilda, retrăgându-se repede de la fereastră. Ducele de Chamfort – ursita mea soseşte!

Cap. 158 – O căsătorie fără dragoste

Gilda nu era singura fiinţă din palat care întâmpinase de la fereastra odăii sale sosirea ducelui de Chamfort, şi nu era nici singura în sufletul căreia această sosire produse o mare agitaţie.

Şi la etajul întâi al vilei stătea la o fereastră o fiinţă femeiască, ascunsă în dosul perdelei şi observa trăsura din care cobora cu eleganţă înnăscută nobilul vizitator.

Şi în inima acestei femei, apariţia ducelui stârni o adevărată furtună.

Era nenorocita cu cap de mort.

Când dânsa zări trăsura, dădu puţin la o parte perdeaua de mătase,

şi în ochii ei se aprinse o lucire ciudată şi pieptul începu să-i tresalte agitat.

— El este! exclamă dânsa, cu glas şovăitor. E ducele, soţul meu! Oh, Dumnezeule, deşi ştiam că va veni, totuşi, nu-l aşteptam aşa de curând! Vine… e aici, continuă ea, cu glasul înăbuşit – stăpânul casei se apropie, dar soţia sa nu-i iese în întâmpinare, ca să i se arunce la piept, ca să-şi încolăcească drăgăstos braţele în jurul gâtului său, ca să-şi lipească buzele de ale sale… Şi în pieptul său inima nu bate nerăbdătoare la gândul că după o lipsă îndelungată îşi va revedea acum soţia! O, nu! Dimpotrivă! El resimte groază, scârbă, la gândul că va trebui să păşească acum în faţa aceleia de care este legat prin lege. Nu de bună voie se-ntoarce bărbatul la căminul său, ci silit de o convenţie, de un contract căruia nu i se poate sustrage şi care este învestit cu pecetea autorităţii. Opt zile nenorocite va petrece dânsul aici, şi în fiecare zi îl voi vedea o singură dată timp de un ceas… Apoi va pleca iar de lângă mine, fericit – va pleca iar pentru un an de zile, uşurat că şi-a îndeplinit datoria grozavă, fericit la gândul că timp de douăsprezece luni nu va trebui să vadă fantoma vieţii sale!

Un fior străbătu trupul nefericitei femei, pe care natura neîndurătoare o pecetluise într-un chip atât de înfiorător. Lacrimile izvorâră din fundul sufletului şi-i înecară glasul.

Ca lovită de trăsnet ea se prăbuşi într-un scaun, lângă fereastră.

— Şi totuşi, dac-ar şti, murmurară apoi buzele ei – dac-ar putea să bănuiască numai cât de mult îl iubesc, cu câtă căldură, cu câtă patimă îl doreşte sufletul meu! Nu, nu, pentru numele lui Dumnezeu, asta nu trebuie să bănuiască niciodată. I-ar stârni numai batjocura, ba poate chiar mai rău: mila. Şi eu nu vreau să fiu compătimită, nu vreau să fiu compătimită de nimeni, – cu atât mai puţin de dânsul. Îl pot eu oare urî, pentru că nu mă iubeşte? Nu e lesne de înţeles neputinţa lui de a mă iubi? Nu-mi dau eu oare destul de bine seama că nu se poate obişnui cu figura mea înfiorătoare? Eu însumi mă cutremur doar când mă privesc în oglindă! O! oamenii numesc natura „mama lor cea mare”, – şi eu mă întreb de ce îmi este mie mamă vitregă? Nu-s şi eu oare copilul ei, ca toţi ceilalţi? Dar de ce pun această întrebare? Parcă nu ştiu? Eu ispăşesc păcatele tatălui meu şi ceea ce a făptuit el împotriva oamenilor, trebuie să plătesc eu. Dar n-ar fi fost oare de o mie de ori mai bine dacă m-aş fi înmormântat cu urâţenia mea

fioroasă, între zidurile reci ale unei mănăstiri, în loc să fac această căsătorie, care m-a adus alături de un duce, alături de un bărbat tânăr şi distins, care aparţine celei mai nobile societăţi franceze? Da, bunule părinte din Ceruri, tu ştii doar prea bine că eu n-am căutat aceasta! Hotărăşte tu singur, dacă sunt eu vinovată! Voiam eu oare această căsătorie, am luptat eu pentru dânsa? O, nu! Era vorba numai s-o salvez pe Letiţia, scumpa mea prietenă! Trebuia să-i apăr cinstea, – ducele trebuia să fie înşelat, indus în eroare… şi eu am jucat rolul Madonei din Saint-Étienne. Ca un vis îmi apare încă totul înaintea ochilor… Ducele m-a dus cu dânsul la Londra, căci nu putea să-mi vadă chipul, acoperit cu un văl des. Încredinţat că se lega pentru toată viaţa cu Letiţia, s-a cununat cu mine într-o biserică din capitala Angliei. Şi apoi a venit clipa aceea de groază, în care am fost nevoită să-mi descopăr faţa. Niciodată nu voi uita expresia pe care a căpătat-o chipul ducelui, când a văzut înaintea sa pe femeia cu cap de mort! Credeam atunci că mă va ucide, şi eram hotărâtă să-mi dau viaţa pentru iubita lui Ettore. Şi într-adevăr, ducele a fost cuprins de o furie fără margini, când şi-a dat seama că a fost înşelat. Dar când am izbucnit în lacrimi şi i-am căzut la picioare, implorându-i iertare, – când i-am istorisit cum s-au întâmplat toate acestea şi când i-am arătat că el însuşi poartă vina nenorocirii, căci a silit-o pe Letiţia să vină cu el, – atunci firea nobilă a ducelui a ieşit la iveală, ca sub efectul unei baghete magice. El mă ridică de jos, căută să mă consoleze şi cu glasul sugrumat îmi spuse: „Ducele de Chamfort ţi-a dat cuvântul său în faţa altarului Domnului şi el şi-l va ţine. Ceea ce un duce de Chamfort a făgăduit odată, rămâne bun. Eşti soţia mea şi te consider ducesă de Chamfort.” Da, de-acum încolo devenisem soţia lui, căci între noi a intervenit o convenţie, în sensul că aveam să mă bucur de toate onorurile unei ducese, dar nu voi avea niciodată pretenţia de a trăi împreună cu dânsul. Numai timp de opt zile pe an voia să fie împreună cu mine, de faţa lumii. Restul timpului, avea dreptul să trăiască după pofta inimii. Eu nu i-am pus nicio condiţie. Dacă m-ar fi alungat atunci în cel mai îndepărtat colţ al pământului, m-aş fi dus cu dragă inimă. Dar el n-a făcut-o. Dimpotrivă, mi-a dat deplină libertate să-mi aleg locul unde vreau să trăiesc şi mi-a pus la îndemână mijloace băneşti din belşug. A dat dispoziţii exprese servitorilor, cu care m-a înconjurat, să-mi îndeplinească orice dorinţă

mi-aş fi exprimat. Pe bătrânul David l-a făcut majordomul casei. Aş fi putut să-mi aleg ca reşedinţă Parisul sau orice altă capitală din Europa, dar eu am preferat să mă retrag în colţul acesta liniştit. Aici voiam să-mi găsesc pacea sufletească – şi natura binefăcătoare, care este în locurile acestea mai măreaţă ca oriunde, avea rolul să potolească furtuna din sufletul meu. O viaţă plină de binefaceri şi iubirea aproapelui, avea să-mi aducă balsamul alinător. Mi-am găsit pacea după care jinduiam, – s-au închis rănile din inima mea, – mi-a fost posibil să dobândesc aici uitarea? O, nu, astăzi încă, la fel ca în ziua aceea în care mi-am dat seama de inima nobilă a soţului meu, astăzi încă, îl iubesc cu aceeaşi dragoste nefericită, cu acelaşi dor aprins. O, Dumnezeule, cât am devenit de nenorocită!

— Doamnă ducesă! se auzi acum din uşă glasul bătrânului David. Ducele de Chamfort tocmai a sosit şi solicită onoarea de a face o vizită doamnei.

Femeia cu cap de mort îşi ridică cu mândrie capul şi spuse cu glas înăbuşit:

— Spune-i ducelui de Chamfort că este binevenit.

Dar după ce David părăsi încăperea, ea căzu ca leşinată într-un scaun.

După câteva clipe, însă, îşi reveni:

— Fii tare, Estrella! îşi spuse sieşi. Nu te trăda, nu-i arăta prin nimic cât de mult îl iubeşti!

Se auziră paşi în vestibul, uşa se deschise şi în pragul ei apăru făptura mlădioasă a nobilului francez.

O clipă dânsul privi lung la femeia care stătea în mijlociul odăii, apoi se cutremură uşor şi respiră din adânc.

Nu trecu mult, însă, şi se reculese.

Păşi spre nenorocita făptură, îi luă mâna şi o duse la buze, pentru a depune o sărutare respectuoasă pe degetele albe.

— Mă bucur nespus, doamnă ducesă, spuse el – că te găsesc după trecere de un an, tot atât de sănătoasă cum te-am părăsit.

— Îţi mulţumesc, răspunse Estrella, cu glas slab. Şi eu sunt fericită că Dumnezeu te-a protejat în cursul acestui an.

Ducele îşi conduse soţia spre un divan.

— Da, Dumnezeu m-a protejat. Vin tocmai din Africa, unde am vânat lei şi într-un rând eram aproape să cad victimă unei fiare dintr-

acestea. Leul îşi înfipsese de-acum ghearele în umerii mei, când unul dintre tovarăşii mei de vânătoare a izbutit să doboare bestia, cu un glonte bine ţintit.

— O, Dumnezeule! exclamă femeia cu cap de mort, ce aventură îngrozitoare! Dar cred că n-ai fost rănit, Emil?

— O nimica toată! răspunse ducele. Se mai văd doar câteva cicatrice, dar nu lipsise mult şi ai fi devenit văduvă.

„Văduvă! îşi spuse Estrella, cu amărăciune în suflet – fără ca să fi fost vreodată soţie!"

— Întâmplarea aceasta, continuă ducele, m-a făcut, totuşi, să reflectez puţin… Pe când stăteam pe patul de suferinţă, la Alger, felurite gânduri mi-au frământat creierul. M-am gândit şi la dumneata, Estrella.

— La mine!

Cuvintele acestea trădau mulţumire lăuntrică. El se gândise la dânsa!... La asta n-ar fi îndrăznit să se aştepte niciodată.

— Da, la dumneata, scumpa mea! continuă ducele de Chamfort. Mi-am spun, anume, că nu m-am purtat faţă de dumneata, aşa cum ar fi trebuit.

— O, domnule duce, n-ai niciun temei să te învinovăţeşti. Oare nu-ţi îndeplineşti datoriile unui soţ credincios, prin aceea că mă înconjori cu bogăţie şi strălucire?

— Aşa am şi crezut până acum, spuse Ducele, şi eram ferm convins că mi-am făcut datoria faţă de dumneata, corespunzător condiţiilor căsătoriei noastre. Dar acum îmi dau seama că nu e aşa, Estrella… Am fost sincer faţă de mine însumi şi am constatat că sunt un soţ rău şi fără conştiinţă. Nu, nu mă contrazice, Estrella! exclamă ducele de Chamfort. M-am hotărât în mod serios, ca de acum încolo să nu te mai las atât de mult singură. Ah! ce viaţă e asta pe care o duci dumneata… în singurătatea de aici… în creierii munţilor… Vino cu mine, Estrella, să trăieşti în palatul meu din Paris, şi atunci nu vei trece numai drept soţia mea, ci vei fi chiar cu adevărat.

Sufletul nefericitei femei cu cap de mort se umplu de o fericire nemărginită.

Se înfăptuise oare visul pe care şi-l făurise atâta vreme? Nu spusese oare el că de-acum încolo îi va fi soţie cu adevărat, nu numai cu numele?

Singur gândul că-l va vedea zilnic o făcea fericită, şi chiar dacă nu vor fi legături mai strânse între dânşii, cel puţin nu va mai fi atât de stingheră, atât de părăsită!

— De ce taci, Estrella? întrebă ducele. Sărmană fiinţă, eu ştiu de mult de acum că te simţi nefericită! Nu mi-ai mărturisit-o, în scrisorile tale ai căutat să-mi ascunzi faptul acesta, dar eu am ştiut să citesc printre rânduri. Dar acum lucrurile trebuie să se schimbe. Vom rămâne împreună, şi chiar dacă va mai exista între noi un ultim zid despărţitor, vei simţi, totuşi, bătăile calde ale inimii mele, care vrea să te ştie fericită.

Ochii Estrellei se umplură de lacrimi.

— Domnule duce, spuse dânsa, fericirea asta e prea mare şi eu n-am meritat-o. Nu, dumneata nu-mi datorezi nimic… viaţa dumitale e legată de a mea printr-o înşelăciune.

— Ah! nu mai vorbi de asta! făcu ducele. Ai procedat în mod onorabil şi eşti vrednică de admiraţie. Da, trebuie să-ţi mărturisesc înc-o dată: moartea pe care am simţit-o atât de aproape de mine, în Africa, m-a schimbat cu totul. Hotărăşte deci, Estrella! Când vrei să plecăm? Îmi este indiferent dacă ne întoarcem la Paris, sau mergem la Roma, Neapole ori în alt oraş. Oriunde ne vom stabili, însă, vom trăi împreună, într-o tovărăşie prietenească.

„Tovărăşie prietenească!" Ce prudent se exprima dânsul! Dar chiar şi atâta o mulţumea deplin pe Estrella. Doar nici dânsa nu voia mai mult decât prietenia… La iubire nu se putea aştepta niciodată, cel puţin la acea iubire pe care o dăruieşte bărbatul soţiei pe care o îndrăgeşte.

— Ascultă-mă, domnule duce! spuse Estrella. Înainte de a primi propunerea ce mi-o faci, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Şi asta în mod cu totul sincer, după cum ai procedat şi până acum faţă de mine.

— În mod cu totul sinceri făcu ducele, ducând mâna la piept.

— Ei bine, aş vrea să ştiu dacă nu vei regreta niciodată că-ţi legi viaţa de a mea?

— Niciodată! exclamă ducele. Niciodată nu voi simţi altfel, de cum simt acum.

— Dar te vei mulţumi numai cu viaţa alături de mine? Eşti doar obişnuit cu distracţiile!

— Renunţ la toată viaţa de plăceri pe care am dus-o, căci am început să-mi dau seama cât de deşarte sunt toate acestea. În clipa când leul din junglă şi-a înfipt ghearele în umărul meu, mi-am dat seama că toată viaţa mea de până acum a fost zadarnică.

— Bine, să admitem că vei renunţa la toate distracţiile cu care erai obişnuit; de altfel, nici nu va fi nevoie, căci nu te voi întreba niciodată încotro te duci, sau de unde vii… Dar, domnule duce, cum stăm cu femeile, cu iubirea? Nu s-ar putea întâmpla într-o zi ceva, care să ne despartă o dată pentru totdeauna?

— Ce să se întâmple? întrebă ducele, curios.

— Să presupunem cazul că întâlneşti o fată tânără, frumoasă, bogată. Ai şi dumneata aceste însuşiri, şi care fată va refuza să-ţi acorde mâna, atunci când i-o vei cere? Nu, nu-s atât de întunecată la minte, încât să-mi ascund faptul că într-o zi inima dumitale va putea vorbi! Până-n clipa de faţă, n-ai găsit niciuna pe care s-o consideri demnă de dumneata… dar cât îţi va fi de greu, când vei trebui într-o zi să apari în faţa mea şi să-mi spui… că trebuie să ne despărţim! Atâta vreme cât locuiesc aici singuratică, n-ai avea nevoie decât să-mi lămureşti totul într-o scrisoare… Aş vărsa, probabil, câteva lacrimi, dar nu m-aş opune deloc voinţei dumitale şi-ţi voi dărui libertatea.

— O, niciodată, niciodată, nu voi cere aşa ceva! strigă ducele de Chamfort. Cum aş putea face asta? Eşti doar soţia mea oficială!

— Există, însă, divorţul! răspunse Estrella.

— Ei bine, spuse Emil, îţi dau cuvântul meu de cinste, că n-am găsit încă niciodată o fiinţă, pe care s-o fi simpatizat cu atâta căldură sufletească, încât să mă fi simţit îndemnat să-mi leg viaţa de dânsa… Cu o singură excepţie, totuşi, pe care o cunoşti.

— Letiţia! murmură femeia cu cap de mort.

— Da, Letiţia, pe dânsa aş fi luat-o de soţie, dar soarta a vrut altfel… şi în locul ei ai devenit dumneata ducesă de Chamfort. Dar să nu mai vorbim de asta acum! Nu iubesc pe nimeni alta, – nu voi iubi niciodată o alta! Deci, s-a hotărât: plecăm împreună! Decide dumneata unde!

În clipa în care Estrella vru să deschidă gura, pentru a rosti cuvântul hotărâtor, bătrânul David intră în cameră şi anunţă:

— Stimată doamnă ducesă, domnişoară de companie întreabă dacă doriţi s-o primiţi.

— Cum, te-ai hotărât în sfârşit să-ţi angajezi o damă de companie, Estrella? întrebă ducele, cu bucurie. Asta mă bucură mult. N-ai fost chiar aşa de singură, deci, în ultimul timp.

— Tânăra aceasta se află de-abia de astăzi, în casa mea, răspunse femeia cu cap de mort. Dânsa s-a rătăcit pe creştetul lui Montblanc şi eu am fost în măsură s-o aduc jos de acolo. Întrucât îmi făcea impresia că e singură pe lume, am rugat-o să rămână la mine. Dar iat-o că vine!

Draperia de catifea fu dată în lături de două mâini albe, minunate şi în clipa următoare Gilda se îndreptă spre Estrella.

Când îl zări pe ducele de Chamfort, ea rămase încurcată locului… Comedianta asta desăvârşită îşi juca rolul de minune. Şi se îmbrăcase doar cu o rochie minunată şi se împodobise tocmai pentru a plăcea tânărului nobil.

— Acesta, e soţul meu! spuse Estrella luând-o de mână pe frumoasa corsicană şi conducând-o spre duce. Noua mea damă de companie, domnişoara Gilda, – ducele de Chamfort, soţul meu! făcu ea prezentările.

Ducele se înclină adânc, ascunzându-şi astfel roşeaţa vie care-i acoperi obrajii.

Gilda înclină capul cu distincţia şi graţia unei adevărate regine.

— Ai probabil să-mi comunici ceva, copila mea! spuse ducesa. Vino cu mine în camera alăturată. Domnule duce, ne vei ierta o clipă.

Cele două femei dispărură în dosul draperiei de catifea. Dacele rămase ca împietrit, privind ţintă în direcţia în care pierise apariţia minunată a Gildei.

— Sărmana Estrella! murmură ducele, cu voce tremurătoare. Mă tem că duhul cel rău a condus-o pe fata aceasta în casa ta. Frumuseţea ei o întrece chiar pe aceea a Letiţiei… Biată femeie cu cap de mort… În curând vei fi singură de tot.

Cap. 159 – O nouă crimă

Avocatul Crayton se afla într-o dispoziţie cât se poate de proastă şi era chinuit de întrebări şi temeri, care nu-i prea dădeau tihnă.

Faptul că-i scăpase din mână afacerea cu administrarea averii lui Milner, însemna pentru dânsul şi pentru alţii o lovitură puternică şi că-şi pusese pielea în joc în chip cu totul zadarnic.

Şi asta nu era numai un fel de a vorbi, căci Crayton avea o senzaţie foarte neplăcută în gâtlej, de când Wilson făcuse aluzie la Poarta de fier…

Detectivul ştia probabil ceva de chestia aceea delicată şi acum era vorba să fie cu ochii-n patru. Dacă nu se lăsa luat prin surprindere, nu se va putea dovedi nimic în contul său, – dar din moment ce poliţia începe să zgândărească un caz, ies la iveală unele amănunte care-l pot vârî în cofă până şi pe cel mai cutezător om.

Crayton se hotărî să se sfătuiască cu ăi săi, căci, în definitiv, chestia asta neplăcută nu-l privea numai pe dânsul.

Plecă la Somerstown, unde-şi avea biroul, şi de-acolo îl chemă la telefon pe Flesh. După câteva chemări zadarnice îl găsi la locuinţa lui particulară şi marele comerciant fu foarte puţin politicos când auzi cine-l cheamă:

— Ce dracu ţi-a dat în gând? Ştii doar prea bine că nu-mi convine asta…

— Nici mie nu-mi prea face plăcere, îi răspunse avocatul, pe acelaşi ton. Dar am vrut să te găsesc, înainte ca să fii vârât pe undeva, unde nu este telefon. Chestia din Newchurch a mers cam prost astăzi şi Wilson mi-a făcut o aluzie la o poartă de fier… Mă gândeam că te-ar interesa asta.

Flesh răspunse de-abia după o pauză, şi de data asta mult mai liniştit şi politicos:

— Unde eşti acum?

— La biroul meu.

— N-ai nimic împotrivă dacă te voi vizita peste un ceas? Am nevoie de ceva mai mult timp, deoarece trebuie să fac un ocol. Ţi-aş recomanda şi dumitale lucrul acesta în drumurile ce le faci. Cred că mă-nţelegi, nu?

Sfatul nu-i prea sună plăcut avocatului:

— Crezi într-adevăr că este necesar? întrebă el iritat şi cu îngrijorare. Ai observat ceva?

— Dacă n-aş crede-o necesar, nici n-aş aminti de asta. Deci, aşteaptă-mă şi îngrijeşte ca să fim singuri.

Avocatul nădăjduise să găsească oarecare linişte de pe urma convorbirii cu Flesh, dar ceea ce auzise nu făcuse decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă înţelesese bine, Flesh fusese pus sub supraveghere

şi în cazul acesta trebuia şi dânsul să se teamă că poliţia îl va urmări pas cu pas.

La gândul acesta Crayton se simţi foarte indispus şi începu să chibzuiască temeinic dacă se trădase până atunci cu ceva şi cam ce fel de material compromiţător se afla în mâinile sale.

După cât îşi aducea aminte, de săptămâni de zile nu fusese în niciun loc suspect, nu avusese niciun fel de legătură compromiţătoare şi singurele documente mai periculoase erau în dosarul Milner, pe care-l supuse imediat unei revizuiri amănunţite. Scoase afară unele hârtii, le mai citi o dată, apoi le aruncă în jarul din cămin.

Dădu ajutorului său o însărcinare care avea să-l îndepărteze pentru un timp mai îndelungat, apoi simţi nevoia să se întărească puţintel după ceasurile neplăcute pe care le petrecuse acum în urmă! Scoase din dulap o sticlă cu rachiu şi începu să-şi umezească gâtlejul. Figura lui căpătă iarăşi expresia vicleană obişnuită şi în ochii săi se aprindea din când în când o lucire de satisfacţie, când se gândea că ar fi imposibil să se producă o cât de neînsemnată dovadă împotriva sa.

Biroul lui Crayton se afla într-o clădire mare, cu patru etaje şi care, cu faţada-i vopsită în cenuşiu şi cu şirurile nesfârşite de ferestre, avea înfăţişarea unei cazărmi.

Interiorul era şi mai puţin prietenos, începând de la gangul întunecos care dădea într-o curte mică, murdară, şi până la locuinţele de la mansardă. Scara îngustă de lemn era aproape complet în întuneric şi în coridoarele lungi, fără lumină, erau o sumedenie de uşi, pereţi despărţitori şi mobile felurite. Pentru un străin era aproape imposibil să se descurce pe aici, dar din fericire scările şi gangurile roiau de femei, bărbaţi şi copii de toate vârstele, de la care puteai lua o informaţie.

Cu gulerul ridicat şi pălăria trasă peste ochi, Flesh îşi făcu apariţia dintr-o străduţă laterală şi întră repede în gangul întunecos. Nu avea nevoie de nici-o călăuză, căci fusese de-acum aici de câteva ori, când avusese nevoie de Crayton pentru aranjarea vreunei afaceri, pe care nu putea s-o încredinţeze avocatului său oficial.

Urcă în grabă scara până la etajul întâi, apoi bătu la o uşă, pe care o firmuliţă de tablă dădea indicaţia că aici profesa avocatul Ernest Crayton.

Cam în aceeaşi clipă, intră în gangul casei şi colonelul Roy Gregory

şi cu aceeaşi siguranţă ca Flesh găsi drumul pe care-l căuta. El urcă însă, până la etajul al doilea şi de acolo o luă la stânga până ce dispăru pe coridor.

Avocatul încuie cu grijă uşa de la intrare în urma musafirului său, apoi făcu acelaşi lucru la uşa cabinetului, ca să se asigure împotriva oricărei surprize.

— Aşa, acum putem sta de vorbă în linişte! spuse dânsul şi oferi lui Flesh un scaun, pe care îl şterse cu grijă înainte, cu batista.

Dar Flesh părea să n-aibă deloc de gând să se aşeze şi nici nu găsi cu cale să-şi scoată pălăria, începu să umble încolo şi încoace prin încăperea mică ce-şi primea lumina din curtea întunecoasă, şi la fiecare pas al său scândurile pardoselii trosneau în chip ciudat.

— Ei, dă-i drumul, se adresă el deodată către Crayton. Nu prea am poftă să rămân mai mult decât e absolut necesar, în gaura asta împuţită.

Crayton nu se simţi deloc ofensat, ci se grăbi să relateze cât mai pe scurt evenimentele petrecute în cursul dimineţii. Aminti şi de episodul din tren, trecând sub tăcere unele detalii, care nu i se păreau importante.

Când pronunţă numele lui Reffold, Flesh, încruntă sprâncenele, dar acesta era singurul semn al interesului pe care-l trădă în tot cursul vorbirii celuilalt.

Când avocatul termină ce avea de spus, urmă o scurtă pauză, pe care Flesh o întrerupse apoi cu întrebarea:

— Cum stă, deci, chestia cu poliţia? Putem îndrăzni?

— Nu există nicio primejdie! îl încredinţă Crayton repede şi convins. Garantez eu de asta. În definitiv, eu am fost avocatul lui şi ca atare, cuvântul meu cade în cumpănă.

Flesh părea să nu împărtăşească părerea lui Crayton. Privi câtva timp ţintă înaintea sa, apoi îndreptă, însă, o privire tăioasă spre avocat, care-l făcu pe acesta să se cutremure.

— Îţi voi spune ceva, dragul meu: să nu ne facem nicio iluzie! Afacerea începe să fie critică de tot, un ghinion după altul în ultimul timp: Chestia din „Casa castanilor” a fost parcă afurisită. Bijuteriile dispărute, banii dispăruţi, cu poliţia de-abia dacă poţi face ceva şi, colac peste pupăză, nenorocirea cu doctorul Gordon. Când lucrurile au început să meargă în felul ăsta, avem toate motivele să ne îngrijorăm.

Îl privi scrutător pe avocat şi se gândi din nou dacă să joace cu cărţile pe faţă, cu omul acesta.

— Şi trebuie să fim pregătiţi la toate. Ce înseamnă asta, cred că nu trebuie să-ţi spun, şi vei pricepe că nu prea doresc să fiu în apropierea capcanei. Am nevoie, deci, de ajutorul dumitale şi dacă eşti om inteligent, vom putea sta de vorbă. E în joc capul dumitale, tot atât ca şi al meu.

Lui Crayton nu-i plăcu introducerea aceasta, căci pericolul ameninţător îl învăţase minte, şi era hotărât să nu se mai vâre în nimic. Ceea ce avea până acum, pe conştiinţă, erau, în definitiv, lucruri din care – cu experienţa sa în domeniul slăbiciunilor Codului penal – ar putea, ieşi basma curată, dac-ar fi venit vorba la o adică – dar în altele nu voia să se bage. Şi vorbele lui Flesh sunau cam grav.

Dădu nedumerit din umeri şi făcu o mutră naivă:

— Drept să-ţi spun, nu ştiu în ce fel ţi-aş putea fi de folos. Consider lucrul cel mai inteligent să rămânem cât mai liniştiţi cu putinţă, căci când ai poliţia în spate, nu poţi face nimic.

Flesh îl privi înfuriat.

— Păstrează pentru dumneata sfaturile astea idioate. Ceea ce-mi trebuie mie, este cu totul altceva.

Se înfipse deodată în faţa avocatului şi spuse cu voce şoptită:

— Cine este „Stăpânul” şi cum aş putea ajunge la dânsul? Ştii ceva precis cu privire la el? Nu ţi se va întâmpla nimic, dacă-mi vei da o indicaţie şi voi şti să te răsplătesc cum se cuvine. Dac-aş mai fi avut timp câteva săptămâni, i-aş fi dat eu de urmă. Dar acum chestia devine presantă. După cât te cunosc eu, nu eşti dumneata omul care să nu fi căutat să afle cine trage sforile, după care dănţuim noi. Chiar numai pentru motivul că asta îţi putea aduce un câştig bunicel…

— Sau o moarte repede! îi căzu în vorbă avocatul. Nu-mi vorbi despre lucrul acesta. Cred că ştii cât este de periculos.

Crayton se chirci de groază şi privirea sa trăda spaima de care era cuprins.

Flesh făcu un gest dispreţuitor.

— Pentru că sunteţi cu toţii nişte laşi. Pe mine nu mă sperii cu asemenea lucruri. Trebuie să aflu cine este personajul misterios, pentru că vreau să mă explic cu dânsul asupra unor chestiuni, înainte ca să pierdem terenul de sub picioare. Şi sunt aproape încredinţat că

dumneata mi-ai putea fi de folos într-o oarecare măsură, ca să dau de urma lui. Dă-i drumul, deci! Două mii de lire dacă va fi numai o indicaţie, cinci mii de lire dacă ajung la scop. Asta e o sumă destul de frumuşică şi eu în locul dumitale n-aş sta mult la gânduri. Căci, în definitiv, interesele noastre sunt comune. Dacă rămâi în mâna „Stăpânului", într-o bună zi tot te aduce la spânzurătoare, sau dispari, cum au dispărut toţi ceilalţi, atunci când n-a mai avut nevoie de dânşii. Gândeşte-te numai la Stone, care i-a adus, desigur, mulţi bani, şi care părea să-i fie indispensabil.

Ceea ce spunea Flesh făcea impresie adâncă asupra lui Crayton, şi cu deosebire amintirea lui Stone îl atinse foarte neplăcut. El nu putuse pricepe cum fusese lovit şi acest factotum al „Stăpânului" şi când luă cunoştinţă de nenorocire se simţi foarte indispus. Căci în comparaţie cu Stone, el nu era decât un instrument de mâna a doua şi trebuia să se aştepte, deci, să fie judecat şi mai sumar, atunci când, din cine ştie ce motiv, lucrul ar fi fost socotit necesar.

Flesh avea dreptate deci, şi el ar fi vrut să câştige bucuros cele cinci mii de lire, dac-ar fi fost sigur că celălalt va ieşi învingător şi el însuşi ar scăpa cu pielea întreagă. Avea multă încredere în omul acesta energic şi prefăcut, dar dacă ar fi fost în stare să-l acopere şi să nu destăinuiască mai târziu cine era „trădătorul". De asta nu era sigur Crayton. Avusese prilejul să cunoască destul de bine sistemul de supraveghere al „Stăpânului" şi metodele lui grozave, pentru a se preta la un joc primejdios, – dar pe de altă parte, nu voia să respingă atât de uşor şansa ce i se oferea.

— Mai dă-mi timp de gândire câteva ceasuri! se rugă el, când văzu că Flesh începe să devină nerăbdător. Aşa ceva trebuie să fie bine chibzuit. Şi e posibil ca atunci să-ţi pot spune mai mult ca acum, adăugă el, dându-şi aere.

Flesh aprobă din cap.

— Te aştept, deci, la ora zece seara la mine. Vino, însă, pe scara din dos. Numai un singur lucru aş dori să ştiu acum: posezi amănunte multe sau puţine asupra chestiei ce mă interesează?

Avocatul se gândi la cele cinci mii de lire şi-şi frecă mâinile.

— Cred că e mult, şopti el, zâmbind. Dac-aş fi avut mai mult noroc, atunci când m-am luat după urmele de la Poarta de fier, ţi-aş putea spune totul astăzi. Aşa, însă, lipseşte ultimul lucru.

Flesh era atât de mulţumit de comunicarea aceasta, încât întinse avocatului două degete, la despărţire.

După ce-i plecă musafirul, Crayton se închise din nou în biroul său. Ajutorul trebuia să sosească mai târziu şi avocatul fu cuprins, deodată, de o nelinişte, pe care nu şi-o putu învinge. Ochii săi rătăceau speriaţi prin încăpere, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară vreo primejdie din vreun colţ. De abia după ce aruncă o privire în cele două dulapuri mari, se simţi oarecum în siguranţă şi se aşeză la birou, pentru a cerceta dosarul unui proces în care avea să pledeze. De fapt, avea cu totul alte griji pe cap, dar chestia asta era urgentă, căci termenul era chiar a doua zi şi clientul respectiv era o garanţie suficientă că osteneala sa va fi bine răsplătită.

După sforţări uriaşe pentru a se stăpâni, Crayton fu nevoit să constate că iritaţiile din ultimele ceasuri îi distruseseră nervii. Vederea i se întuneca şi în cap simţea vâjâieli insuportabile.

Dădu pe gât încă un pahar cu rachiu, ca să înlăture aceste fenomene îngrijorătoare, dar de abia golise paharul că simţi un cerc de fier în jurul pieptului şi al gâtului, care-l strângea din ce în ce mai tare.

Începu să adulmece aerul şi ochii îi ieşiră din orbite, cu o expresie de groază nebună.

Prin vălul care-i licărea înaintea ochilor, Crayton zări o bandă lată, de culoare închisă, care se târa ca un şarpe dedesubtul unui dulap şi ale cărei pete verzi, galbene şi albastre se contopeau, apoi începeau să se rotească din ce în ce mai repede în cercuri concentrice, pentru a căpăta în cele din urmă forma unei fantome fioroase, care căuta să-l apuce de gât.

Dansul acesta diavolesc ţinu câteva minute, apoi visul grozav se sfârşi pentru Ernest Crayton.

După câteva clipe se auzi un fâşâit uşor prin odaie şi banda strălucitoare se târî îndărăt sub dulap. Peste câteva minute, colonelul Roy Gregory părăsi în grabă casa.

Un vânzător de ziare, care striga gazetele de seară pe trotuarul de peste drum, privi la ceas şi apoi scrise ceva pe marginea albă a unei gazete.

Când ajutorul lui Crayton se întoarse din oraş şi găsi uşa de la intrare închisă pe dinăuntru, apăsă butonul soneriei. Când văzu că

stăpânul nu-şi face apariţia mai sună de câteva ori, şi când şi aceste încercări rămaseră fără rezultat, făcu stânga împrejur şi o porni spre casă, fără să fie îngrijorat, căci îşi spunea că avocatul ţinea, probabil, să nu fie deranjat şi în definitiv nu mai lipseau decât câteva minute până la închiderea biroului.

Şi aşa se făcu, că moartea avocatului fu descoperită de abia în dimineaţa zilei următoare, deşi cel puţin două persoane ştiau de acum despre dânsa.

În seara din ajun, cam pe la ora zece, tocmai când îl aştepta pe Crayton, Thomas Flesh fu chemat la telefon şi când duse receptorul la ureche, auzi glasul acela tăios, prefăcut, care-l aducea în totdeauna într-o stare de iritaţie extremă.

Vocea suna rece şi liniştită ca de obicei şi Flesh se făcu galben ca ceara, când auzi cuvintele:

— Nu-l aştepta pe Crayton, Thomas. El nu-ţi mai poate spune ceea ce ţineai atât de mult să ştii.

Comunicarea era scurtă şi părea nelămurită, dar Flesh o pricepu prea bine şi atârnă în mod mecanic receptorul.

Acum ştia că şi viaţa sa atârnă doar de un fir de aţă şi că „Stăpânul” nu se dă bătut!

Dar nu era el omul care să-şi piardă curajul, cu una, cu două.

Cap. 160 – Pe urmele „Stăpânului”

Wilson află vestea la secţia poliţienească din Newchurch, de la unul din agenţii pe care-l însărcinase cu supravegherea avocatului, dar nu manifestă prea multă surprindere.

Tot aşa de nepăsător primi ştirea că Flesh îl vizitase pe avocat în cursul după-amiezii trecute şi că la aceeaşi oră fusese acolo şi colonelul Gregory.

De abia după ce-şi aprinse una din ţigările sale preferate şi fumă jumătate dintr-însa, se hotărî să-l cheme la telefon pe inspectorul Langford, care se afla la „Regina Victoria”.

— Fii gata! îi comunică dânsul. Într-un sfert de ceas vin să te iau cu maşina. Avem treabă la Londra.

Langford, care tocmai lua un mic aperitiv împreună cu doamna Renold, deveni furios. Nu-i plăcea deloc când era trambalat încolo şi

încoace, cum făcea Wilson cu dânsul şi încă fără să-i spună ce scop aveam toate acestea. Cum a fost, de pildă, în ziua trecută, când Wilson îl târâse după el în pădure, unde ceasuri întregi n-avu altceva de făcut, decât să privească cum se curăţau dărâmăturile unei colibe incendiate, dintre care se scoase la sfârşit câteva oase omeneşti, care erau, probabil, rămăşiţele pământeşti ale unui vagabond beat.

Wilson părea foarte interesat de descoperirea aceasta, dar când Langford îl întrebă ce însemna asta, detectivul înălţă doar din umeri şi nu găsi cu cale să rostească o vorbă.

Inspectorul nu se împăca deloc cu diplomaţia aceasta secretă şi dacă n-ar fi fost în joc titlul de „inspector-şef" pe care i-l făgăduise Wilson, şi dacă nu s-ar fi simţit atât de bine la „Regina Victoria", ar fi renunţat demult la misiunea ce i se încredinţase.

Se aşeză din nou la masă ca să-şi continue mâncarea întreruptă în timpul convorbirii telefonice şi la întrebarea îngrijorată a doamnei Renold răspunse înălţând din umeri.

— Fireşte, iar blestemata de slujbă, doamnă Renold! oftă el, necăjit. Noi ăştia n-avem o clipă de linişte nici ziua, nici noaptea, şi când te simţi şi tu o dată bine – (aruncă spre doamna Renold o privire galantă, care o făcu pe aceasta să roşească) – te poţi aştepta c-o să-ţi scoată sufletul cu cine ştie ce bagatelă.

— Nu-i nimic important? întrebă doamna Gea, interesată, şi înfăţişarea ei trăda cât de mult îl compătimea pe sărmanul inspector.

— O afacere la Londra, răspunse acesta. Probabil că iar ceva fără nicio însemnătate.

Doamna Renold păru să fie şi dânsa de aceeaşi părere, căci nu mai insistă deloc, deoarece Reffold nu prea avea de-a face cu chestii care se petreceau la Londra, şi de aceea lucrul îi era perfect indiferent.

De altfel, Harry îi provoca destule griji, căci în primul rând, ştia de la Langford că poliţia nu-l scăpa o clipă din vedere, şi în al doilea rând – şi, asta o apăsa chiar mai mult – musafirul ei trăda în ultimele zile o atitudine atât de schimbată şi o nelinişte care o făceau pe biata femeie să se teamă că până şi nervii lui de oţel se distruseseră. De câteva ori pe zi pleca din casă, pentru a se reîntoarce după ceasuri întregi obosit şi cu figura posomorâtă… Se închidea atunci în apartamentul său sau cădea pe gânduri în sufragerie, fără să învrednicească măcar cu o privire bunătăţile ce i le punea dânsa pe dinainte.

Toate astea nu-i prea erau pe plac doamnei Gea, şi mai puţin decât toate faptul că el nu mai avea pentru dânsa zâmbetul acela fermecător, care pătrunsese în inima ei ca o scânteie incendiatoare. E drept, era şi acum politicos şi amabil, dar se întâmpla uneori că trecea pe lângă dânsa fără s-o vadă măcar sau ca, atunci când stăteau de vorbă împreună, să devină tăcut deodată, şi să asculte distrat vreo comunicare discretă a ei, pe care o primise tot atât de discret de la inspectorul Langford.

Doamna Renold era necăjită din cauza aceasta, căci îşi dădea toată osteneala ca să fie serviabilă faţă de el. Ea îl copleşise pe inspector cu atâtea atenţiuni şi-i făcuse viaţa atât de plăcută, încât acesta se simţea din cale afară de fericit şi nu făcea nimic fără să se sfătuiască cu şarmanta şi inteligenta doamnă Gea, mai ales de când îi dădea o mână de ajutor întru supravegherea lui Harry Reffold.

Şi doamna Gea găsea că inspectorul Langford era cu totul altfel decât ceilalţi poliţişti pe care îi cunoscuse până atunci. Nu era atât de nepoliticos şi bănuitor cum sunt de obicei soiul acesta de oameni, ba dânsa găsea chiar că e un gentleman desăvârşit, care ştia cum să se poarte cu o femeie şi ceea ce-i plăcea ei cu deosebite, era că avea un simţ deosebit pentru binefacerile căminului şi o pricepere desăvârşită pentru bucătăria bună.

Ceasuri întregi îi vorbea dânsul expunându-i cum se gândeşte să-şi întocmească viaţa atunci când va ieşi la pensie, şi doamna Renold se simţea fericită să-i poată da sfaturi practice, pe care el le întâmpina cu recunoştinţă şi cu o privire gânditoare.

Pe scurt, dânsul era un bărbat cu care puteai discuta nu numai chestiuni criminale, ci şi altele, mai apropiate de inima unei femei, şi doamna Renold se gândea adesea, cât de schimbată ar fi fost viaţa ei, dacă în locul ticălosului George Tonson, l-ar fi cunoscut la timpul său pe onorabilul Patrick Langford.

Acum, însă, un bărbat atât de desăvârşit nu putea să trezească în sufletul ei decât un sentiment de simpatie sinceră, căci cu Harry Reffold nu se putea asemui, fireşte.

Mrs. Gea oftă din adâncul inimii la gândul acesta şi acelaşi lucru îl făcu şi Langford, care se afla de acum alături de taciturnul Wilson, în drum spre Londra.

Trecuseră de abia linia de centură a marii metropole şi încă nu ştia

dânsul de ce o părăsise pe doamna Renold şi pateurile ei, căci detectivul stătea pe banchetă, ţinând ochii închişi şi părea că nu aude deloc toate întrebările celuilalt.

De abia când maşina făcu un salt, încălecând o movilită de pietriş, Wilson deschise ochii, privi în jurul său ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis şi spuse ca din întâmplare:

— În toată afacerea asta îmi pare rău mai mult de Jackson…

Langford nu ştia ce să creadă de observaţia aceasta, căci mister Jackson era călăul oficial al statului, şi nu putea pricepe ce anume i-ar putea căşuna neplăceri acestuia.

Dar Wilson părea să ştie bine şi era chiar îngrijorat după cât se arăta, căci căzu pe gânduri şi făcu o mutră foarte melancolică.

— Se alege de pe urma asta cu o pagubă bănească, spuse el, după câtva timp, – căci sunt convins că i-ar fi luat în primire pe toţi trei într-un timp scurt. Dar banda îi strică afacerea şi îşi execută singură sentinţele. Întâi Stone, apoi omul din coliba incendiată şi acum Crayton. Indivizii par să fie foarte grăbiţi să arunce balastul peste bord, şi ăsta e un semn bun pentru noi.

— N-ai vrea să te exprimi ceva mai lămurit? mormăi Langford, care începuse să-şi cam piardă răbdarea. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi şi mie odată limpede ce s-a întâmplat?

Wilson îl privi surprins pe inspector.

— Ai fi putut să ghiceşti de-acum. Crayton a fost omorât ieri. Exact în acelaşi mod simplu şi precis ca şi Milner şi Stone. Frumoasă treabă, ai? Când primul caz deja ar fi trebuit să ne ajungă ca să dăm de rostul afacerii!

Comunicarea aceasta îl uimi atât de mult pe Langford, încât figura lui căpătă o expresie de nedescris. Dar el se reculese încetul cu încetul şi începu să se gândească serios, cum ar putea fi pusă în concordanţă întâmplarea asta nouă, cu teoria pe care şi-o făurise el de acum demult. Această teorie consta în aceea că principalul părtaş la crima din „Casa castanilor” nu era nimeni altul decât Harry Reffold, şi deoarece în cursul zilei trecute, acesta îi scăpase de sub observaţie timp de câteva ceasuri, pentru inspector nu mai încăpea nicio îndoială cine e făptuitorul acestei noi crime.

Împărtăşi părerea sa lui Wilson, în mod deschis.

— Şi în loc să ne prăpădim timpul pe degeaba, mai bine ne-am

gândi să-l luăm frumuşel de guler pe domnişorul acesta! încheie dânsul, necăjit.

Când ajunseră la biroul lui Crayton – în faţa căruia se adunaseră toţi vecinii, cu căţel şi cu purcel – Wilson ordonă unui poliţist care stătea de pază, să facă loc, apoi examină gangul întunecos al casei. Alături de uşa de sticlă se aflau la dreapta trei şi la stânga două uşi şi detectivul însărcină pe un sergent să cerceteze imediat destinaţia şi pe locatarii încăperilor respective. Apoi intră în vestibulul mic, umplut cu tot felul de mobile vechi şi maldăre de dosare, şi, de aici trecu în birou, de unde dădea o uşă în cabinetul de lucru al avocatului.

Examină în grabă încăperea, apoi se adresă lui Langford:

— Poţi începe să-l interoghezi pe secretar. Nu prea cred c-ar putea să-ţi spună multe, dar poate că i-ar fi posibil să ne furnizeze vreun indiciu. Şi apoi te-aş ruga să-l înştiinţezi pe doctorul Gordon să vină aici.

Wilson deschise cu atenţie uşa spre camera alăturată şi Langford, care-i privea peste umăr, putu să zărească făptura lui Crayton, care stătea încă, ţeapăn, în scaunul din flata biroului.

Dar detectivul, voia, desigur, să rămână singur în timpul cercetărilor sale, căci închise uşa în nasul lui Langford, care se cam supără de impertinenţa aceasta. El îşi spunea, însă, că dacă şi acest caz va fi la fel cu acela din „Casa castanilor” nu va fi nimic de găsit, şi se bucura de acum închipuindu-şi-l pe Wilson – despre a cărui isteţime se făcea atâta caz – ieşind afară cu mutra plouată.

Trebui să aştepte cam multişor, căci se părea că detectivul se ţine serios de treabă.

Între timp, el vorbise cu doctorul Gordon la telefon şi apoi îl interogă pe sărmanul secretar cu atâta măiestrie, încât pe acesta îl trecură năduşelile.

Dar Wilson tot nu se arătă.

Langford auzea din când în când câte un zgomot din camera alăturată, ca şi cum ar fi fost mişcate din loc mobilele, şi nu se putu împiedica şi surâdă, gândindu-se la reprezentantul lui Scotland Yard, care-şi pierdea vremea degeaba, în loc să fi dat ascultare sfatului său, referitor la teoria Harry Reffold.

În cele din urmă Wilson îşi făcu apariţia şi faţa-i roşie precum şi hainele-i prăfuite, dovedeau că avusese de îndeplinit o muncă grea.

— Ei? întrebă Langford, curios şi se înfipse în faţa lui. Crezi că vom avea mai mult noroc de rândul acesta?

Detectivul îşi şterse fruntea de năduşeală şi clătină capul, fără să rostească un cuvânt. Părea că se gândeşte la ceva şi de abia după câtva timp trecu în vestibul şi-l chemă pe sergentul pe care-l însărcinase cu cercetarea camerelor învecinate.

Omul vru să-i dea explicaţii amănunţite, dar Wilson făcu un gest de nerăbdare.

— Spune-mi numai: Ce se află colo la stânga? Indică spre camera de lucru a lui Crayton şi sergentul începu să-şi cerceteze notiţele.

— Dan Peel, în vârstă de patruzeci şi opt de ani. Ambalator de meserie, pedepsit în repetate rânduri pentru beţie. Era acasă şi l-am pus sub supraveghere.

Wilson dădu din cap:

— Adă-l încoace!

Dan Peel întră cam şovăitor în odaie şi pe chipul său buhăit se citea o întrebare neliniştită. De câte ori venise în atingere cu poliţia, făcuse experienţe proaste şi nu ştia ce va ieşi de data aceasta.

Wilson îl măsură o clipă din cap până în picioare şi individul nu se prea simţea bine sub privirea aceasta. Se ţintea când pe un picior, când pe altul, şi privea pretutindeni, numai la detectiv refuza să se uite.

— Unde ai fost ieri după-amiază? întrebă Wilson deodată şi-l apucă de un nasture al hainei.

Dan Peel se cutremură din cap până în picioare şi ce uită la inspectorul-şef fără să priceapă ceva. În cele din urmă păru, însă, să înţeleagă sensul întrebării şi pe negândite deveni foarte vioi şi vorbăreţ.

— La lucru, Sir. Până la ora şase. Şi apoi…

— La cine? Unde? îl întrerupse Wilson, scurt.

Individul păru deodată foarte încurcat. Coborî privirea şi-şi şterse mâinile uriaşe, de pantaloni.

— În Limehouse, Sir, la docuri. Dar pot s-o dovedesc, căci am martori… spuse brusc.

— Ce poţi dovedi?

— Că am fost acolo şi am lucrat la ambalarea lăzilor. Fac lucrul ăsta de două săptămâni de-acum. De la zece dimineaţa până la şase

seara, pentru un şiling pe zi. E puţin al naibii, dar, dacă nu este altceva de lucru…

— Şi de la cine ai primit slujba aceasta?

Wilson deveni deodată foarte interesat şi începu să bată nerăbdător din picior.

— Nu-l cunosc pe omul acela, Sir. Într-o zi, pe când eram fără lucru, m-a oprit pe stradă şi m-a întrebat dacă nu vreau să vin să lucrez la dânsul. Fireşte că am primit şi m-am dus apoi în fiecare zi.

— Şi de la cine primeai leafa?

— De la feluriţi oameni, Sir. Aproape de fiecare dată venea un altul şi mereu la alt ceas. Asta pentru că voiau să cerceteze dacă-mi îndeplinesc slujba cum trebuie, după cum spuneau dânşii. Şi pentru că am făcut asta, şi pentru că oamenii de pe Tamisa m-au luat în râs din cauza aceasta, o pot chiar dovedi! adăugă el, cam nelămurit.

Detectivul ridică deodată capul şi-şi mişcă umerii, ca şi cum l-ar fi trecut frigul. Păru o clipă să nu prea fie lămurit şi faţa-i roşie încă avea o expresie ciudată. Dar îşi reveni apoi şi glasul său sună ciudat.

— Nu mai trăncăni la prostii! Spune limpede!

— Da… Cârmaciul de pe „Good Hope”, care e pe aproape, s-a arătat ieri din nou prea din cale afară, şi când mi-a spus să fiu cu băgare de seamă ca să nu-mi scape vreun guzgan pe vaporaş, l-am cam luat în pumni niţeluş. Dar nu i s-a întâmplat nimic, Sir. Şi asta o poate dovedi…

Wilson făcu un gest de renunţare.

Deodată începu să-şi frece mâinile şi faţa şi privi fix în jurul său. Făcu câţiva paşi nesiguri, începu să se clatine şi înainte ca Langford şi sergentul să-i poată sări în ajutor, se prăbuşi la pământ.

— Rămâi aici! tună inspectorul către Dan Peel, care voia să se folosească de prilej şi să se furişeze spre uşă. Dacă faci o singură mişcare, te culc la pământ fără milă.

Se năpusti spre Wilson, îl ridică ca pe o pană şi cu ajutorul sergentului îl aşeză pe un scaun.

Dar toată inteligenţa lui nu-i ajută să facă mai mult. Privea aiurit la figura aprinsă a colegului său pe care începuseră să se arate deodată pete vii, şi când sergentul avu ideea să descheie haina detectivului, putu să observe spre groaza sa că şi trupul acestuia începuse să se coloreze.

În clipa aceasta intră în birou doctorul Gordon, şi privi plin de uimire la ciudatul grup.

Dar chiar în clipa următoare el îşi dădu seama de acum de situaţie şi din câţiva paşi fu lângă detectiv şi se uită cu atenţie la el. Apoi deschise repede trusa medicală şi-l întrebă pe inspector:

— Când s-a întâmplat asta?

— Chiar acum, răspunse Langford şi vorbea atât de încet, de parcă l-ar fi strâns cineva de gât. A cotrobăit colo prin cameră şi când a ieşit afară şi l-a chestionat pe omul acesta, apoi a căzut jos ca o buturugă.

Medicul se pregătea să-i facă o injecţie bolnavului.

— Telefonează la spitalul poliţiei să vină o ambulantă să-l ridice imediat pe Wilson, spuse el.

În vreme ce Langford vorbea la aparat, doctorul Gordon intră în camera alăturată, de unde se întoarse, însă, curând.

— E aceeaşi chestie blestemată! spuse dânsul, umblând nervos încoace şi încolo. Vreau să sper numai, că de data aceasta am venit la timp încă.

— Crezi că-l vei readuce repede în simţiri? întrebă inspectorul şi aşteptă cu nerăbdare răspunsul.

Doctorul Gordon înălţă din umeri.

— Dacă totul merge bine, în douăzeci şi patru de ore o să-l cam slăbească, dar după cât îl cunosc eu pe Wilson, nu se va speria prea mult de puţină ameţeală.

Păşi spre bolnav, care între timp fusese întins la pământ, îi luă pulsul şi dădu din cap, satisfăcut.

Deodată, însă, se întoarse spre Langford şi la colţurile gurii avea, două cute adânci.

— Cred că e timpul de acum să înaintăm puţin în chestia asta, spuse el – şi poate că eu te-aş duce pe o urmă: l-am revăzut pe omul care m-a adus înapoi, din pădure.

Inspectorul făcu o mutră de parc-ar fi căzut trăsnetul la picioarele sale.

— Unde? gâfâi el. Îl cunoşti?…

Medicul clătină capul.

— L-am văzut într-un restaurant…

Se întrerupse brusc, dar Langford îşi ieşise din fire din cauza agitaţiei.

— Ce înfăţişare are? insistă dânsul şi-l apucă pe Gordon de braţ. Dacă-mi poţi face o descriere oarecum apropiată, îţi garantez că în câteva ceasuri punem mâna pe el.

Doctorul Gordon căută să evite privirea nerăbdătoare a inspectorului şi trebui să lupte înc-o dată împotriva glasului dinăuntru, care-i poruncea să tacă. Dar se simţea prea înşelat în încrederea sa şi prea rănit în sentimentele sale, pentru ca să mai aibă rezerve şi probabil să se şi încarce cu o răspundere mare.

— Asta nu va fi necesar, spuse el după o pauză şi Langford fu uimit cât de iritat era glasul lui, dacă te vei pune în legătură cu doamna Lambert.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă inspectorul, surprins.

— Vreau să spun că doamna îţi va da indicaţii precise asupra necunoscutului, deoarece a luat ieri masa împreună cu dânsul.

Doctorul Gordon încercase din nou să se stăpânească şi să spună ce avea de spus, pe un ton indiferent; dar nu izbuti şi Langford îl privi cercetător.

— De ce n-ai chestionat-o dumneata însuţi? Cred că asta ar fi trebuit să te intereseze…

Inspectorul amuţi deodată, făcu o mutră prostească şi deschise larg pleoapele. Începu să bănuiască ce se petrecea în celălalt şi era atât de consternat de lucrul acesta, încât îşi duse mâna la guler şi mormăi ceva neînţeles.

Apoi, însă, îşi spuse că era poate, cel dintâi căruia îi incumbă să facă oarecare lumină în bezna aceasta, începu să se simtă om cu greutate şi-l bătu pe umăr pe Gordon, prieteneşte.

— Ei bine, voi lua lucrurile în mână. Îmi închipui lesne cât de neplăcută îţi este chestia. Drept să-ţi spun, nu m-am gândit că doamna Lambert ar putea fi şi dânsa amestecată…

Doctorul Gordon se înfurie deodată pe el însuşi şi pe toată lumea şi Langford se simţi aproape înspăimântat de privirea ce i-o aruncă.

— Cum de ţi-a dat în gând ideea asta nebunească? se adresă el inspectorului. Am spus numai că am văzut-o pe doamna Lambert în tovărăşia necunoscutului, şi asta nu e nicio crimă. Şi în definitiv, e vorba de omul care m-a eliberat şi nu de acela care m-a atacat. Asta e o deosebire. Voiam numai să-ţi dau o indicaţie, ca să vezi lucrurile mai limpede. Din partea mea n-ai decât să faci ce vrei, dar să nu

vorbeşti pe urmă în contul meu. Dacă iese prost, treaba dumitale.

Inspectorul rămase complet prostit şi simţi o uşurare când sosi ambulanţa care avea să-l transporte pe Wilson la spital. În felul acesta se punea capăt situaţiei neplăcute.

De abia când medicul se pregătea să urmeze targa pe care fusese aşezat bolnavul, Langford cuteză să deschidă gura.

— Ai avea ceva împotrivă dacă mi-aş îngădui să te însoţesc acum acasă? întrebă el cu precauţie. Cred că şi dumneata ai vrea să ştim cât mai curând pe ce lume trăim…

— Singurul lucru ce-l doresc, e să nu mai am de-a face cu chestia asta! răspunse doctorul Gordon cu asprime. În consecinţă, du-te singur, căci eu îl conduc pe Wilson la spital şi probabil că voi fi reţinut mai mult timp acolo.

Când Langford rămase singur începu să se scarpine în cap şi părea foarte nehotărât. Apoi, însă, se scutură cu energie, şi înfăţişarea sa nu trăda nimic bun pentru doamna Lambert.

*

* *

John fu foarte surprins când îl văzu pe inspector făcându-şi apariţia la vilă, cu o mutră atât de oficială cum n-o văzuse niciodată la dânsul.

— Îmi pare rău, dar doctorul Gordon nu e acasă, spuse el.

— Ştiu! făcu Langford, scurt. Anunţă-mă doamnei Lambert.

John se simţi cam jignit, dar n-avu încotro, şi plecă să îndeplinească porunca. Se întoarse curând şi-l conduse pe inspector la etajul întâi.

— Mrs. Lambert, spuse Langford şi privi rece la frumoasa femeie din faţa sa. Îmi pare nespus de rău, dar sunt nevoit să vă deranjez puţin în interes de serviciu. Deocamdată e vorba doar de o informaţie…

Făcu o mică pauză ca să mai răsufle şi doamna Lambert, care deveni deodată foarte îngrijorată, făcu în mod automat un gest invitându-l să ia loc, dar inspectorul păru că-l trecuse cu vederea.

— Da… anume… ţinem foarte mult… să aflăm unele amănunte… asupra unei persoane, care ne interesează nespus, şi pe care dumneavoastră o cunoaşteţi: îl cred pe domnul în a cărui societate a-ţi prânzit ieri.

Inspectorul privi atent să vadă ce impresii vor face cuvintele sale asupra doamnei Lambert, şi rămase foarte satisfăcut când observă că femeia îşi pierdea cumpătul din ce în ce mai mult. Dânsa stătu pe gânduri cam multişor, şi de abia când Langford începu să murmure de nerăbdare, ea se hotărî să răspundă, şovăitor.

— De vreme ce mă întrebaţi, trebuie să vă răspund, deşi găsesc cam ciudat interogatoriul acesta. Dar desigur că aveţi motivele dumneavoastră, domnule Langford… Persoana în chestie a fost mister Harry Reffold…

Doamna Lambert privi aiurită la poliţistul care-şi zgâia ochii la dânsa, şi cu toată indispoziţia ei din clipa de faţă nu putu să-şi reţină un zâmbet.

— Harry Reffold… bâlbâi Langford… Aşa…

Figura lui căpătă deodată o expresie grozavă de hotărâre şi ameninţare.

— Doresc numai ca această cunoştinţă să nu vă procure neplăceri prea mari.

Cu un salut uşor din cap inspectorul se despărţi de doamna Lambert, care privi năucă după el şi o clipă se părea c-ar vrea să-l cheme îndărăt.

Îl lăsă, însă, să plece, şi, mult timp încă după aceasta stătu cu mâinile la ochi, până ce ajunse la o hotărâre.

Betty, care sosi în grabă când auzi soneria stridentă, avu impresia că nu auzise bine, când ascultă porunca stăpânei sale.

— Împachetează-mi lucrurile cât mai repede posibil. Încă în cursul zilei de astăzi vom părăsi casa. Dar ţin să nu vorbeşti nimic despre asta. Nici lui John să nu-i spui ceva!

Fata se uită la dânsa câteva clipe fără să priceapă, dar doamna Lambert făcu un gest de nerăbdare şi Betty se grăbi să îndeplinească însărcinarea.

Peste un sfert de ceas se auzi zgomot mare în etajul întâi, şi John ciuli urechile să-şi dea seama ce se petrece.

*

* *

Inspectorul Langford nu prea intra bucuros în clădirea Scotland Yardului, căci erau acolo atât de mulţi superiori şi printre dânşii unii

atât de antipatici, încât nu erai niciodată sigur că nu te vei alege cu un bobârnac pentru cine ştie ce lucru de nimic.

Astăzi, însă, ardea de nerăbdare să intre în clădirea aceasta primejdioasă şi când se anunţă la secretarul şefului, o făcu cu conştiinţa că sosise un moment mare al carierei sale.

Poliţistul îl privi cu interes deosebit.

— Ceva nou în cazul Milner? întrebă el.

— Da, Sir! răspunse Langford, cu importanţă, şi făcu apoi un raport asupra ultimelor întâmplări, pe care înaltul slujbaş, îl ascultă cu atenţie încordată.

— Mii de draci! izbucni el, când auzi de îmbolnăvirea lui Wilson. Chestia devine din ce în ce mai frumoasă. Dacă merge aşa înainte…

— Multă vreme nu va mai merge! zise inspectorul. Solicit de la dumneavoastră, un mandat de arestare împotriva lui Harry Reffold, cu domiciliul în Newchurch, la pensiunea „Regina Victoria”.

— Ah!

Poliţistul ridică, surprins, capul.

— Ţi-aş dori din tot sufletul succesul acesta, inspectore. Cum spuneai?

Poliţistul luă un creion şi notă pe o hârtie: Harry Reffold.

— Eşti sigur de lucrul ăsta?

— Cât se poate de sigur, Sir.

— Bine. Voi comunica îndată şefului. Ai răbdare o clipă. Poate că vrea să vorbească el însuşi cu dumneata.

Langford trebui să aştepte cam multişor, dar acum nu-i păsa de asta, căci îşi trecu timpul cu gânduri cât se poate de plăcute şi pe lângă titlul le „inspector-şef” care nu-i mai putea scăpa, juca un rol însemnat acum şi doamna Renold…

În cele din urmă poliţistul îşi făcu apariţia şi Langford îl întâmpină cu conştiinţă de sine şi cu o privire plină de aşteptare.

Dar slujbaşul era roşu la faţă, ca şi cum ar fi trecut prin clipe neplăcute şi inspectorul rămase năuc auzind cele ce-i spunea.

— Ce dracu ai pus la cale dumneata? Eu nu prea cunosc chestia. Şeful a început să râdă la început, apoi şi-a ieşit din sărite. Şi m-a însărcinat să-ţi comunic să nu mai întreprinzi nimic în chestia asta, până, la însănătoşirea lui Wilson. Ai înţeles?

Langford dădu din cap în mod mecanic, dar nu se dădu bătut cu

totul.

— Şi ce este cu mandatul de arestare? insistă el.

— Mandatul de arestare?

Poliţistul îi privi ciudat.

— Ei bine, dacă ţii numaidecât să ştii: cererea dumitale de pensionare, o iscăleşte imediat şeful, dacă doreşti, – mandatul de arestare, însă, nu. Astea sunt propriile sale cuvinte.

Inspectorul Langford părăsi Scotland Yardul făgăduindu-şi solemn să nu mai calce niciodată pe acolo, decât dacă va fi absolut necesar.

În ce-l priveşte, însă, pe Harry Reffold, ăsta nu trebuia să-i scape, cu toată orbirea stupidă a potentaţilor de la Prefectura Poliţiei.

*

* *

Doctorul Gordon petrecuse câteva ceasuri lângă patul de suferinţă a lui Wilson şi avu mulţumirea să-l părăsească pe pacient într-o stare care garanta însănătoşirea sa grabnică.

Detectivul putuse chiar să dea unele lămuriri precise, şi nu exista nicio îndoială că în vreme ce examina camera de lucru a lui Crayton, venise în contact cu otrava primejdioasă, care jucase un rol şi în această crimă.

După relatările lui Wilson, îi atrăsese în special atenţia o crăpătură pe care o descoperise între podea şi peretele stâng şi de care bănuia că ar sta în legătură cu încăperea învecinată. E drept, că cercetând mai amănunţit dăduse de zid de cealaltă parte, dar era posibil ca deschizătura să fi fost astupată din nou, şi mărturisirile lui Dan Peel confirmau această bănuială. I se oferise omului o slujbă în port, pentru ca să-l ţină departe de locuinţa sa, şi în felul acesta ceilalţi să aibă posibilitatea să-l ţină necontenit sub supraveghere pe avocat şi la momentul oportun să-l înlăture în chip discret.

Cu toată starea în care se găsea Wilson ardea de nerăbdare să reia cercetările şi doctorul Gordon socoti nimerit să-i prescrie un somnifer, pentru ca să-l mai liniştească puţin.

Era seara târziu când medicul se întoarse acasă de la club, şi John îl primi cu o mutră năucă.

Doctorului Gordon nu-i prea plăcu înfăţişarea servitorului său, dar de abia după ce acesta îi luă în primire pardesiul şi pălăria, se hotărî

să răspundă la întrebarea mută a stăpânului său.

— Doamna a plecat împreună cu Betty, acum două ceasuri, Sir. Mi-a predat o scrisoare, pe care am pus-o pe birou.

Vocea lui John avea un sunet misterios şi doctorul Gordon se grăbi să ajungă în camera sa de lucru.

Înainte ca John să-l poată urma, el auzi cum uşa se închise repede şi zăvorul fu tras.

Cap. 161 – „Stăpânul" misterios

Poarta de fier era un complex de clădiri în partea cea mai ascunsă din Rotherbithe, evitată de toată lumea.

Numele îi venea de la un portal de fier uriaş, care ducea într-un labirint de curţi şi case, îngrămădite unele în altele şi care cu toată inegalitatea lor păreau să formeze un tot nedespărţit.

Imensa clădire se asemăna cu o vizuină de vulpi, cu nenumărate ieşiri, căci acela care trecea Poarta de fier şi cunoştea locurile de pe acolo, putea să apară peste câteva minute într-o străduţă din partea opusă.

Nu era de mirare că o ascunzătoare atât de ideală dăduse de acum mult de lucru poliţiei, dar toate încercările de a curăţi cuibul acesta, au dat greş. Căci chiar dacă s-ar fi împănat cu poliţişti întreg acest complex uriaş, rămâneau totuşi, nenumărate canale subpământene, pe unde cei încolţiţi puteau să se pună în siguranţă. Alungaţi astăzi, îşi făceau din nou apariţia mâine, şi Scotland Yardul ştia că aici se adăposteau câţiva din cei mai primejdioşi indivizi, dar se mai ştia că nu se poate pune mâna pe dânşii, atâta vreme cât nu comiteau imprudenţa să iasă din clădirea aceasta.

În mijlocul uneia din curţile mari se afla o căsuţă cu un singur etaj, care părea să fi cunoscut zile mai bune şi astăzi încă avea o înfăţişare mai ca lumea, faţă de celelalte care o înconjurau. La origine, fusese probabil vila vreunui om cu stare, dar construirea celorlalte clădiri o strânsese din ce în ce mai mult între ele şi astăzi era o locuinţă tot atât de neprietenoasă ca şi restul caselor.

În partea stângă se ridica un şopron primitiv; câteva automobile de tipuri diferite, precum şi o masă simplă de lemn indicau că aici îşi avea atelierul de reparaţii mecanice onorabilul Tonio Perelli.

Acesta închiriase toată casa pe un preţ de nimic, dar locuia numai în două cămăruţe de la parter, sărăcăcios mobilate, dar ţinute într-o curăţenie exemplară. Nu avea niciun servitor, ci părea că-şi face singur toată gospodăria şi singurii care intrau în casă erau câţiva lucrători pe care îi angaja din când în când, pentru repararea vehiculelor ce-i intrau în atelier. Şi locatarii Porţii de fier nu se preocupau de italianul cu sufletul închis şi de ceea ce făcea dânsul, căci fiecare avea de-a face cu sine însuşi.

Era cam pe la miezul nopţii când Ferelii îşi aruncă deodată privirea cu atenţie încordată la tabloul de distribuţie care atârna în peretele din faţa lui. Unul din becurile de pe dânsul se aprinse şi în vreme ce un clopoţel începu să ţârâie înăbuşit, apăru pe tabelă un semnal luminos multicolor, care se repetă încă de două ori la intervale scurte.

Italianul puse repede pipa la o parte, sări la tablou, unde apăsă un buton, apoi alergă în curtea întunecoasă, pentru a dispărea ca o umbră în şopron.

După câteva clipe coborî, la lumina unei lămpi de buzunar, o scară îngustă de piatră, şi apucă pe un gang lung şi scund, în al cărui perete lateral din dreapta se aflau două uşi masive, căptuşite cu fier.

Omul stătu să asculte o clipă, apoi îşi urmă drumul, până ajunse la zidul care închidea gangul. Scoase din buzunar o bucată de metal dreaptă, o vârî într-o îmbucătură dintre blocurile de piatră, şi după câteva clipe zidul începu să se rotească, în aşa fel încât putu să se furişeze printr-însul.

Se afla acum într-o încăpere ca de vreo doi metri pătraţi, care avea la dreapta o altă uşă masivă, şi după ce Ferelii dădu din nou semnalul luminos cu metalul ce-l avea în mână, i se deschise fără zăbavă.

Deşi italianul era de acum obişnuit cu locurile acestea, el trebui să închidă ochii pentru câteva clipe, pentru ca să nu fie orbit de lumina care-l năpădi deodată în faţă, după întunericul prin care umblase până atunci.

Bolta de sub blocul de clădiri al Porţii de fier se asemăna cu o încăpere de un lux fantastic şi fiecare din mobilele scumpe ce se aflau acolo trădau un gust cu adevărat ales.

Ferelii rămase locului în uşă şi toată ţinuta lui trăda slugărnicie şi supunere necondiţionată.

Minute întregi îşi ţinu privirea aţintită asupra personajului

înveşmântat într-o mantie lungă de mătase neagră, care era aşezat într-un fotoliu adânc de piele. De sub mantie nu se vedeau decât manşetele unui pantalon impecabil şi două picioare subţiri în pantofi fini. Capul şi faţa erau acoperite de o glugă şi chiar mâinile surprinzător de subţiri erau înmănuşate.

Trecu un timp îndelungat până ce glasul tăios al misteriosului personaj rupse tăcerea:

— În zilele următoare, va fi mult de lucru, Tonio. E totul pregătit?

— Totul, stăpâne! spuse italianul şi trupul său muşchiulos se înţepeni.

— Câţi oameni ai la dispoziţie?

— Unsprezece. Şase la telefoane şi cinci la serviciul exterior.

Misteriosul personaj stătu o clipă pe gânduri.

— Legăturile cu doctorul Gordon şi Flesh le poţi lăsa în părăsire. Ele nu ne mai pot ajuta prea mult în schimb, trebuie stabilită imediat comunicaţia cu vila lui Vane din Newchurch. Mâine trebuie să funcţioneze de acum. Şi la firul cu Scotland Yard şi „Regina Victoria" trebuie atenţie încordată. Oamenii sunt de încredere?

— Sunt cei mai buni pe care îi avem, Sir.

„Stăpânul" făcu un gest dispreţuitor cu mâna dreaptă.

— Unde e Sam?

— Colo. (Italianul arătă spre peretele din dreapta). I-am scos barba, după cum aţi poruncit, şi i-am pus în vedere că nu trebuie să părăsească Poarta de fier.

Celălalt dădu din cap.

— El trebuie să fie adus mâine la casa din Newchurch, împreună cu alţi doi din cei mai capabili pe care îi ai. Instruieşte-i în chestia semnalelor şi în tot ce mai trebuie.

Omul cu gluga se ridică brusc cu o mişcare elastică, îşi îndreptă trupul de mărime mijlocie şi merse de câteva ori în sus şi în jos prin începere.

Zidurile bolţii erau acoperite cu stofe grele, preţioase, care se împreunau sus în formă de cupolă şi reflexul numeroaselor becuri multicolore, crea fantastice efecte de lumină.

După câtva timp „Stăpânul" se opri la peretele din dreapta, dădu puţin la o parte îmbrăcămintea de stofă şi atunci ieşi la iveală o lentilă mare de sticlă prin care se putea vedea în interiorul încăperilor

învecinate.

În prima boltă, care, cu reţeaua ei de sârme şi aparatele sale, se asemăna cu o centrală telefonică, stăteau trei bărbaţi cu receptoare la urechi, nemişcaţi ca nişte statui, la nişte mescioare, şi după cât se vedea, gata în fiece clipă să noteze o convorbire pe blocurile ce le aveau în faţă. În încăperea alăturată, despărţită numai printr-un arc de boltă, se aflau câteva paturi de campanie şi o masă primitivă cu câteva scaune, pe care erau aşezaţi câţiva oameni. Misteriosul necunoscut îi fixă cu atenţie.

— Din cei doi oameni care îţi rămân, unul îl va lua în primire pe Wilson, care se află deocamdată în spitalul poliţiei, iar celălalt pe Langford, se adresă el lui Perelli, după ce acoperi din nou lentila. Pentru moment să nu întreprindă nimic, dar trebuie să fiu informat de fiecare pas pe care îl fac aceştia doi. Spune-le că e în joc capul lor, şi că trebuie să se teamă mai mult de braţul meu, decât de funia călăului. Tu însuţi trebuie să fii zi şi noapte la post, Tonio, căci se pot întâmpla lucruri serioase. Cămara de sub scară e pregătită?

Întrebarea aceasta îl făcu pe italian să tresară.

— Da, stăpâne, răspunse el şi în ochii lui se zări o lucire de nelinişte.

— Atunci încarc-o mâine şi stabileşte contactul. Sârma roşie, notează bine. Şi ia exact cantitatea pe care ţi-am indicat-o. Numai scara şi gangul până la uşi trebuie să fie presărate. Asta e de ajuns pentru a închide capcana, în cazul când vreunul prea curios ar vrea să-şi vâre nasul.

— Credeţi că va fi necesar, Sir? Lucrurile stau atât de rău?

Întrebarea suna şovăitoare şi foarte slugarnică, dar „Stăpânul” i-o luă în nume de rău. El tresări violent şi mişcările sale aveau ceva de pisică, atunci când se apropie de Perelli.

— Rău? repetă el. Ce fel de vorbă e asta, Tonio? Începe să-ţi fie frică? Trebuie numai s-o spui şi te las să pleci…

Italianul simţi ameninţarea din cuvintele acestea nevinovate în aparenţă şi-şi dădea seama prea bine că în clipa de faţă viaţa sa atârnă de un fir subţire. Dar el nu se trădă cu nimic, ci-şi aţinti numai privirea asupra celuilalt.

— Nu asta am crezut, stăpâne. Dacă porunciţi, mă arunc în aer pe mine însumi, căci ştiu ce vă datorez. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră

aş fi simţit încă de acum un an funia în jurul gâtului…

— E foarte bine că-ţi aminteşti de asta, spuse misteriosul personaj. Şi nu va fi spre paguba ta dacă vei ţine până la sfârşit.

— Stăpâne, nu e vorba de asta! se împotrivi Perelli. Doresc numai să ştiu ce se petrece, ca să mă pot orienta în consecinţă. Şi probabil că aş putea da şi un sfat bun, căci nu-s chiar atât de prost. Gândiţi-vă numai cum l-am prins aici pe indian. V-am dovedit atunci că vă pot fi de folos şi că vă puteţi încrede în mine.

„Stăpânul” răsucea comutatoarele care se aflau în zid, lângă masa mare de scris şi părea că nu se interesează decât de jocul de culori care lua naştere de fiecare dată. După câtva timp, însă, întrerupse tăcerea:

— Poate că e într-adevăr bine dacă vei şti! Tonio. De fapt, n-avem încă niciun motiv să ne temem, dar trebuie să fim în poziţie de apărare. Se pare că poliţia se interesează, din nou de Poarta de fier şi desigur că va scotoci temeinic de data aceasta.

— Nu va găsi nimic, stăpâne, răspunse Perelli. Dacă, totuşi, printr-o întâmplare, unul va descoperi ceva, apoi va trebui s-o păstreze pentru sine.

Omul cu gluga dădu din cap.

— Mă încred în tine şi dacă vom ajunge la extrem, ne mai rămâne încă sârma roşie. De aceea nici nu mă prea îngrijorez. Dar faptul că în ultimul timp totul ne-a mers anapoda şi că s-a făcut o larmă atât de mare din cauza lucrului acela, mă face să nu fiu prea sigur. Şi eu socoteam că tocmai cu covorul vom avea treabă uşoară şi sigură.

— Eu însă nu, stăpâne! interveni repede italianul şi pe chipul său se oglindea pentru prima oară o expresie de teamă. Ştiţi prea bine că v-am avertizat. Dac ar fi fost după mine, drăcia aia ar fi rămas în groapă la indian şi nu ne-ar fi putut dăuna cu nimic. Există lucruri care pot aduce nenorocire cuiva – credeţi-mă, stăpâne – şi un astfel de lucru e covorul. Mă gândesc necontenit la privirea batjocoritoare a indianului, când i-am pus mâna în gât. E mai mult ca sigur că în clipa aceea şi-a spus că blestematul de covor îl va răzbuna. Şi dacă aţi cugeta bine, stăpâne, vă veţi da seama că, într-adevăr, toate nenorocirile care s-au abătut peste noi în ultimul timp, de la covor au venit. În primul rând l-a lovit pe Bill, pe care l-am găsit într-o zi ca un cadavru, pe covor, şi pe care voiam să-l aruncăm de acum în Tamisa. Dar am fost surprinşi

şi Bill a căzut în mâinile poliţiei şi în ale doctorului Gordon, care cu blestemata lui inteligenţă ne-a cam dat de urmă. Şi apoi, toate au început să meargă prost. Doctorul Gordon i-a snopit pe oamenii noştri şi când am pătruns în locuinţa lui, pentru a pune mâna pe hârtia aceea, s-a amestecat altul în treburile noastre şi ne-a luat-o îndărăt. Apoi, cu tot covorul nostru, nu ne-am ales cu nimic la Stone şi Milner şi doctorul Gordon ne-a scăpat, tocmai când eram mai siguri că-l avem în labă. Şi cine ştie ce va mai ieşi acum la iveală în afacerea Crayton! Nu prea e lucru curat la mijloc, stăpâne…

Italianul vorbise iritat şi acum îşi ştergea fruntea de sudoare. Individul, care făptuia orice crimă cu sânge rece, începuse să fie stăpânit de o frică superstiţioasă şi asta însemna că se apropie sfârşitul.

„Stăpânul” îl lăsase să-şi termine vorba, şi acum i se adresă pe un ton violent:

— Când te-aud vorbind aşa, îmi vine să cred că eşti o bătrână superstiţioasă. Crezi într-adevăr într-o asemenea idioţenie? Dacă am avut ghinion, vinovat nu e covorul ci incapacitatea oamenilor noştri. Ce căutase Bill pe lângă covorul primejdios, când ştia prea bine că eu am interzis cu desăvârşire să se apropie cineva de el? Şi ce fel de indivizi sunt aceia care se lasă doborâţi ca vitele la abator, de un singur om? Şi cum s-a purtat Tonson în coliba din pădure? Ca un adevărat laş. Dac-ar fi ştiut ceva, ticălosul acesta ne-ar fi dat de gol şi prea ai fost tu milos cu dânsul trântindu-i un glonte în cap, înainte de a da foc colibei. Dac-aş fi fost eu acolo, l-aş fi lăsat să se prăjească de viu. Şi i l-aş fi dat şi pe Sam ca tovarăş de călătorie. Căci maimuţoiul ăsta e bun numai când e vorba să lucreze cu pumnii, altfel e o vită încălţată, care mai mult ne poate strica, decât folosi. Cu asemenea oameni nu poţi începe nimic, şi dacă avem a ne teme de ceva, nu e iscusinţa poliţiei, ci incapacitatea acestor oameni şi ticăloşia unor indivizi pe care i-am lăsat prea mult să trăiască. Lacomul ăla de Stone m-a înşelat cu neruşinare, Crayton era gata să vorbească pentru câteva mii de lire, şi Flesh îmi devine prea curios şi prea nesupus.

Mâna „Stăpânului” făcu un gest energic.

— Vom face curăţenie completă, Tonio, şi va trebui să ne îngrijim de înlocuitori. Şi pentru Flesh, căci se prea poate ca să-i bată ceasul, astăzi sau mâine. Nu-l lăsa să facă un pas fără să fie supravegheat, şi

cercetează toate convorbirile sale telefonice. E foarte important lucrul acesta. Şi înc-odată: nu uita sârma roşie.

Omul cu gluga îl concedie pe Tonio cu un gest şi apăsă pe un buton din perete. Uşa grea se deschise şi italianul dispăru fără să spună un cuvânt.

Câtva timp „Stăpânul” rămase cu braţele încrucişate, apoi începu să umble încolo şi încoace prin încăperea boltită. Se oprea din când în când şi cerceta cu atenţie pereţii, apoi rămase locului la zidul din faţa uşii. Apăsă pe un buton şi apăru o deschizătură largă, umplută cu tot soiul de hârtii, scoase de acolo un teanc cu bancnote pe care le numără cu atenţie, apoi un plic gros de culoare albastră. Băgă totul în buzunar şi închise la loc dulapul secret.

Apoi se aplecă, pipăi o clipă partea de jos a zidului şi trase afară o sârmă subţire, izolată cu roşu, pe care o ridică pe perete cam până la înălţimea capului, şi o ascunse sub îmbrăcămintea de stofă. Contactul roşu de la capătul sârmei îl vârî de asemeni într-una din cutele stofei, pe care o alese cu atenţie.

Când fu gata, pipăi de câteva ori butonul, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească locul unde putea fi găsit.

Stinse apoi luminile, lăsând aprins doar un bec mic, şi, la lumina slabă a acestuia dispăru printr-o deschizătură care se căscase în peretele din faţa uşii.

După vreo zece minute un om de statură mijlocie îşi făcu apariţia sub bolta întunecoasă a uneia din casele murdare ale Porţii de fier şi iscodi cu privirea timp îndelungat în străduţa pustie. Tăcerea era desăvârşită şi ceaţa rece forma un adevărat zid.

Repede şi cu paşi siguri – ca şi cum ar fi făcut drumul de nenumărate ori de acum –, colonelul Roy Gregory merse de-a lungul zidurilor şi dispăru în întuneric.

Cap. 162 – Un naufragiu în văzduh

L-am părăsit pe Egizio Ettore, care, după cum ştim, se afla – împreună cu tovarăşii săi – în balonul găsit în pădure, în chip atât de misterios.

Ne aducem aminte de peripeţiile lor din văzduh şi de ascensiunea pe Montblanc, unde brigandul hotărâse s-o lase pe Gilda Carazoni.

Zadarnic îl rugase Letiţia pe brigand s-o ierte pe demonica femeie, şi să n-o părăsească în locul acela de groază, zadarnic, spunem, căci Ettore se înfurie aproape şi spuse soţiei sale:

— Acestui şarpe veninos trebuie să-i strivim capul, – femeia aceasta a fost piaza-rea a existenţei noastre. Şi acum am mai fi fost în casa noastră liniştită de pe piscul Fontanellei, dacă dânsa n-ar fi pus la cale totul împotriva noastră. Ea i-a arătat lui Robert de Paris drumul spre noi, ea ne-a silit să fugim din patrie şi sunt convins că toate relele ce ni s-au întâmplat în vremea din urmă, pornesc de la dânsa. Nu vreau să aud de niciun fel de milă pentru dânsa. Îmi este perfect egal dacă se va prăpădi sau nu pe creştetul lui Montblanc. Dar sunt încredinţat că dacă o va ajuta Dumnezeu să coboare cu bine de acolo, va semăna apoi nenorocire şi groază în jurul ei.

Ettore nici nu bănuia cât adevăr era în vorbele sale, el nu bănuia că în clipa de faţă Gilda aducea de-acum nenoroc în casa binefăcătoarei sale, femeia ca cap de mort.

Adâncit în gândurile sale, Ettore nu observase că se făcu deodată întuneric în jurul balonului, un întuneric atât de mare încât cei din aeronavă nu-şi vedeau mâna înaintea ochilor.

— Măi să fie, va trebui să aprindem lămpile! exclamă Tric-Trac. Nu se mai vede nimic… Unde eşti, căpitane? Lasă-mă cel puţin să-ţi aud glasul, ca să fiu sigur că mai eşti cu noi!

— Ce se întâmplă aici? întrebă Letiţia. S-a făcut întuneric deodată, şi suntem doar în toiul zilei!…

Dar Ettore nu fu în măsură să-i dea un răspuns, căci nu era atât de tare în aeronautică pentru a-şi putea da seama de fenomenul acesta.

Dar aveau să afle în curând că întunericul care se produsese, era prevestitorul unei mari primejdii, care-i ameninţa. Căci deodată începu să freamăte şi să şuiere în jurul lor, balonul fu ridicat în sus de o forţă uriaşă, apoi începu să coboare cu o iuţeală vertiginoasă.

— Sfinte Dumnezeule, suntem pierduţi! strigă Letiţia, care fu aruncată la pământ de o smucitură violentă a balonului, şi se ridică numai cu mare greutate. Asta e furtună!

— Scumpa mea, răspunse Ettore, de asta nu trebuie să te înspăimânţi prea tare, căci nu ne aflăm aici pe ocean, care ne-ar putea înghiţi. Atâta vreme cât balonul pluteşte în aer, nu ne paşte nicio primejdie.

Dar gondola, se clătină atât de tare, încât Ettore căzu şi el, trăgând-o după dânsul pe Letiţia.

Tric-Trac avu şi el aceeaşi soartă, ba o păţi încă şi mai rău, căci căzu într-un coş cu ouă şi în clipa următoare se bălăci într-un lichid galben.

Bietul de el nu avu nici măcar vreme să scoată o înjurătură, căci acum se petrecu ceva care-l amuţi chiar pe francezul acesta vorbăreţ.

Balonul începu deodată să se învârtească în cercuri, dar îşi păstră, totuşi echilibrul, în aşa fel că gondola rămânea în poziţie normală, – dar mişcarea fu atât de rapidă, încât Ettore nu putu să vorbească nimic cu ai săi, căci deplasarea aerului îi tăie respiraţia.

Nimeriseră într-o trombă, una din acele tulburări neexplicabile ale atmosferei, care se produc atât de brusc şi despre care învăţaţii nu ştiu încă cum iau naştere.

Aceste trombe au diferite numiri curioase şi văzute de pe pământ, au înfăţişarea unor pâlnii uriaşe, care se lasă jos din nori şi care duc cu ele – atunci când ating pământul – nisip şi alte obiecte uşoare.

Când, însă, se formează deasupra întinsurilor de apă, târăsc după sine mase lichide uriaşe, care aduc pierzania navigatorilor.

Adesea, puterea acestor trombe e atât de mare, încât dezrădăcinează copaci şi descoperă case, ba în unele ţări, unde casele sunt clădite din lemn, se întâmplă chiar ca clădiri întregi să fie ridicate în sus, cu oameni cu tot.

Tromba în care nimerise balonul lui Ettore, era una din cele mai violente care s-au observat cândva în Europa. Amintim numai că ea s-a produs concomitent în regiunea de miazăzi a Statelor Uluite ale Americii, unde a distrus aproape în întregime oraşul New-Orleans.

Ettore cu ai săi erau şi dânşii sub ameninţarea catastrofei.

Tromba târî cu sine balonul, care se afla, oarecum, într-o pâlnie de aer, care avea o viteză de vreo sută de ori mai mare ca a unui tren expres.

Astfel se scurse un ceas încheiat.

Ettore şi Letiţia se zvârcoleau pe podeaua gondolei, aşteptându-şi moartea. Erau încredinţaţi pe deplin că nu vor scăpa cu viaţă din primejdia în care se aflau.

— Să nu-ţi fie teamă, scumpa mea Letiţia, spuse Ettore, căci vom muri împreună. Ne vom prăbuşi la pământ, unde trupurile noastre se

vor preface în atomi, dar sufletele noastre se vor înălţa împreună şi vor păşi în faţa tronului lui Dumnezeu.

Din cauza rotaţiei necontenite a balonului, cei dintr-însul îşi pierdură cunoştinţa.

Când Ettore deschise iar ochii, nu-şi putu da seama cât timp stătuse astfel.

Dar se afla încă în balon, – Letiţia şi Tric-Trac erau şi ei nevătămaţi lângă dânsul, – iar balonul însuşi părea să nu fi suferit nimic, căci se ţinea în aer.

Prima grijă a lui Ettore era acum să-i trezească din amorţeală pe cei doi tovarăşi ai săi de călătorie, şi el izbuti chiar, după ce dădu Letiţiei şi lui Tric-Trac să bea o înghiţitură de vin.

— Unde ne aflăm, iubitule? întrebă Letiţia. Mai trăim încă? O, ce minune!

— Dă, trăim, răspunse Ettore, dar dacă primejdia a trecut, n-aş putea spune. Suntem târâţi de furia furtunii şi chiar dacă iuţeala cu care zburăm acum, nu e atât de mare ca aceea cu care zbura balonul înainte, totuşi nu prea nădăjduiesc să putem ateriza cu bine.

— Căpitane! strigă în clipa aceasta Tric-Trac, care se aplecase peste marginea nacelei. Căpitane, vino repede încoace!

În momentul următor, Ettore era alături de francez.

— Ştii unde ne găsim actualmente?

— Nu ştiu, răspunse brigandul. Nu cunosc regiunea de dedesubtul nostru.

Tric-Trac râse oarecum silit, apoi spuse:

— De pământ nici nu poate fi vorbă aici, dau capul dacă nu este marea dedesubtul nostru.

Acum îşi dădu seama şi Ettore că parizianul avea dreptate.

Sub dânşii se întindea marea, o mare spumegândă şi înfuriată.

— Da, e marea! strigă Ettore atât de tare, încât trebuia să-l fi auzit şi Letiţia. Dar nu trebuie să fim nemulţumiţi, ci dimpotrivă, trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu că furtuna ne-a adus aici, căci dacă am fi plutit deasupra uscatului, ne-am fi zdrobit demult de vreo stâncă.

— Dar ce mare o fi asta? întrebă Letiţia.

— Da, scumpa mea soţioară, răspunse brigandul Corsicii – mult aş vrea să ştiu şi eu… Furtuna ne-a împins cu atâta repeziciune, încât

într-un singur ceas am fi putut străbate sute de kilometri. Presupunând că în timpul acesta am apucat-o spre sud, cred că ne aflăm acum deasupra mării Mediterane.

Ettore privi la ceas şi văzu că acesta arăta ora cinci.

Întrucât era lumină afară, nu se putea presupune că era ora cinci seara, ci mai curând cinci dimineaţa. Ceea ce însemna că balonul se aflase în mijlocul trombei timp de o jumătate de zi şi întreaga noapte.

— Scumpa mea soţie şi credinciosul meu servitor, spuse Ettore, strângându-le mâinile – pentru moment primejdia e trecută, – dar ceea ce va veni mai târziu peste noi, ştie Dumnezeu din Ceruri. De aceea, să ne aşezăm acum liniştiţi la masă; tu, Letiţia, fă-ţi datoria de gospodină, care ţi se potriveşte atât de bine.

— Îndată, iubitule, răspunse frumoasa Madonă. Voi prepara nişte ouă şi ceai.

Tric-Trac făcu o mutră disperată, dar nu spuse nimic, ci privea numai pe podeaua gondolei, pătată de gălbenuşurile ouălor sparte.

— Dar ce ai Tric-Trac? întrebă Letiţia. De ce tot priveşti în jos? Se întâmplă ceva pe mare?

— În mare cred că se găsesc peşti cu duiumul, răspunse mucalitul parizian – dar tare mă tem că vom fi nevoiţi să ne mulţumim astăzi numai cu ceai simplu, căci în ce priveşte jumările pe care vrei să le faci… le-am fabricat eu dinainte…

De-abia acum îşi dădu seama Letiţia de paguba suferită şi ea râse tare, spunând:

— Nu face nimic. Vom renunţa la jumări şi vom bea numai ceai.

Nu trecu mult şi ceaiul era gata. Mâncară şi câţiva pesmeţi la dânsul şi după ce se săturară, le reveni curajul la toţi.

Deodată, însă, Tric-Trac făcu constatarea că balonul începe să coboare.

— Drace! exclamă francezul, ne găsim doar la 300 metri deasupra mării. Dacă va merge mai departe tot aşa, vom lua curând o baie rece.

Ettore observă cu înfrigurare învelişul balonului. Îşi dădu seama imediat, că aeronava suferise de pe urma vârtejului din atmosferă. Paguba se mărginea doar la o ruptură mică în învelişul de mătase. Dar nu se putea şti ce se va întâmpla când aceasta se va mări. Căci chiar prin deschizătura aceasta mică, gazul se scurgea din balon, şi deoarece nu putea fi înlocuit, urma ca învelişul să se strângă tot mai

mult, până când balonul nu va mai putea să se ţină în aer.

Şi atunci, ce va fi?

La întrebarea aceasta, Ettore nu găsea răspuns. Nu-i rămânea altceva decât să aştepte.

Tric-Trac vru să arunce balast, pentru a face ca aeronava să se înalţe, dar Ettore îl opri, spunându-i:

— Avem nevoie de sacii cu nisip. Deocamdată ne aflăm la o înălţime, unde marea nu ne poate fi primejdioasă; când vom ajunge aproape de tot de suprafaţa apei, vom avea timp să luăm o hotărâre.

Din nenorocire nu dură mult şi balonul se afla în situaţia despre care amintise Egizio Ettore. Era limpede că gazul se scurgea din balon, încet dar sigur. După vreun ceas, forma exterioară a aeronavei dovedea cu prisosinţă lucrul acesta. Dânsa devenea din ce în ce mai ovală, se ascuţea în partea de sus, – o dovadă cum nu se putea mai bună că gazul scăpa în afară.

Mai trecură câteva minute şi balonul ajunse la o înălţime de vreo cincizeci de metri deasupra mării. Nacela atinse chiar coama unui val înalt şi Letiţia strigă de spaimă, căci se vedea pierdută…

Dar Ettore prevăzuse demult, de-acum momentul acesta, şi se înarmase din timp cu pumnalul său, şi în clipa când partea de jos a nacelei atinse suprafaţa apei, el tăie repede una din funii de care era legat un săculeţ cu nisip şi în urma acestei operaţii balonul se ridică la trei sute de metri.

Vântul îl târî cu o iuţeală vertiginoasă, în vreme ce marea mugea dedesubt, cuprinsă de furii. Situaţia lor era disperată, dar acum, când brigandul îşi dădea seama cu ce primejdii avea de luptat, nu-şi pierdu o clipă curajul şi cu un sânge rece uimitor, luă în consideraţie toate eventualităţile.

Duse la ochi un binoclu şi privi în toate direcţiile. Voia să descopere pământ, dar nu văzu nimic… Nădejdea lui cea mare se spulberase. Era limpede, deci, că balonul va cădea în apă, îndată ce gazul se va fi sfârşit.

Mai rămânea în cazul acesta o singură speranţă. Dacă îi reuşea la vreme să taie funia groasă care lega nacela de balonul propriu-zis, atunci cea dintâi ar mai putea să rătăcească, o vreme pe apă… Un vas fără cârmă, e drept, şi o jucărie a valurilor, dar totuşi un adăpost pentru câteva ceasuri… Şi în timpul acesta, puteau nădăjdui să

întâlnească un vapor care să-i ia pe bord, ceea ce ar însemna salvarea lor.

Dacă apa deasupra căreia se aflau, era într-adevăr marea Mediterană, atunci era neîndoios că vor întâlni chiar îndată vreo corabie.

Ettore se sfătui cu Tric-Trac, expunându-i intenţia sa de a desprinde, în ultimul moment, nacela de corpul balonului, şi parizianul era şi el de părerea că asta ar constitui o perspectivă de scăpare. Dar până atunci, ei voiau să rămână în aer, atâta timp cât mai dispuneau de balast.

Din nenorocire, însă, acesta nu le mai ajunse pentru multă vreme, căci gazul se scurgea mai repede ca înainte prin deschizătura care se mărise.

Peste puţin, gondola atinse iar suprafaţa apei, şi Ettore trebui să se hotărască din nou să jertfească unul din preţioşii saci cu nisip.

Câteva ore situaţia se menţinu astfel. Ceasul arăta 9 dimineaţa. Atmosfera rămânea limpede, dar vântul, departe să se potolească, se înteţise.

La ora 10 şi 37 minute, Ettore jertfi ultima rezervă de nisip. Marea îl înghiţise şi pe acesta, ca pe toate celelalte.

Balonul se bălăbănea acum ca o pasăre obosită, se apleca pe o parte şi învelişul său era zbârcit, ca faţa unei femei bătrâne.

— Sfârşitul se apropie cu paşi gigantici! şopti Ettore soţiei sale. Ţi-e frică, iubito?

Ea îl sărută şi-i răspunse:

— Cum să-mi fie teamă, atâta vreme cât sunt alături de tine? Viaţa împreună cu tine a fost nespus de frumoasă şi voi suporta şi moartea cu uşurinţă.

— De altfel, răspunse brigandul, valurile nu ameninţă încă să ne înghită. Deocamdată, vom arunca peste bord tot ce se află în gondolă. La lucru, Tric-Trac! Tot ce e de prisos: frânghii, bănci, masa, – în mare!

Şi parizianul nu întârzie să ducă la îndeplinire porunca căpitanului său. De fiecare dată când arunca ceva în apă, efectul se vedea imediat. Balonul se înălţa cu cel puţin o sută de metri şi se ţinea câtva timp în aer.

La ora unsprezece şi 2 minute, Ettore comandă:

— Repede să mai îmbucăm ceva, apoi aruncă şi proviziile în mare!

Masa aceasta era cam tristă, căci bieţii naufragiaţi ştiau bine că este cea din urmă. Cine putea să ştie cât timp vor fi lipsiţi de mâncare?

Valurile înghiţeau cu lăcomie tot ceea ce li se arunca de sus.

Nicio pană n-ar fi în măsură să descrie, cu câtă părere de rău se despărţea Tric-Trac de rezervele de alimente. De fiecare dată când arunca ceva, ţinea câte un discurs funebru…

Dar toate văicărelile sale nu ajutau la nimic, căci Ettore îi dădea ghes necontenit să arunce totul.

Dar ce mutră făcu dânsul, când brigandul îl invită să se dezbrace de tot ce nu era absolut necesar! El însuşi dădu pildă azvârlind în mare haina, vesta şi mantia.

Letiţia se despărţi şi dânsa de hainele de pe deasupra, pentru ca balonul să se uşureze cât mai mult şi să se înalţe.

Dar biata aeronavă se asemăna cu un tuberculos, căruia nu-i mai poate ajuta nimeni şi nimic. Părea un candidat la moarte, la căpătâiul căruia veghea de-acum spectrul sfârşitului.

Învelişul se dezumflase cu totul, gazul se scursese aproape în întregime.

Nu mai exista niciun mijloc de scăpare… Naufragiaţii trebuiau acum să se hotărască dacă voiau să păstreze gondola, sau s-o jertfească şi pe dânsa, pentru a imprima balonului o viteză mai mare.

— Cred c-am face mai bine, dacă nu ne-am încredinţa mării, ci văzduhului! spuse Ettore. Da, aşa să facem! Sus, în învelişul balonului, căci vom jertfi gondola!

Ettore o ridică pe Letiţia şi o ajută să intre în interiorul de mătase. Acolo ea se aşează pe o funie şi se ţinu cu mâinile de o altă frânghie, de parcă s-ar fi dat în leagăn… Ettore şi Tric-Trac o urmară şi după ce fură cu toţii împreună, brigandul tăie funia nacelei cu pumnalul ce-l avea în mână. Gondola se prăbuşi în adâncime, şi în clipa următoare fu târâtă de valurile furioase. Uşurându-se în felul acesta balonul se urcă acum cu vreo două sute de metri, şi pentru o jumătate de ceas primejdia fu înlăturată oarecum.

Dar după puţin timp îşi puseră iar întrebarea, ce se va alege de dânşii? Balonul cobora din clipă în clipă şi nu mai era nimic de făcut ca să-i insufle puţină viaţă. Era sortit pieirii.

Acum plutea doar la douăzeci de metri deasupra mării, auzeau

zgomotul valurilor şi vedeau cum acestea spumegau, întinzând spre dânşii mâini albe, lacome.

Dar în această clipă de primejdie supremă pentru nefericiţii naufragiaţi, se auzi deodată glasul puternic al lui Tric-Trac:

— Pământ… pământ! Colo jos e pământul!

Ettore îşi întoarse capul atât de repede, încât era cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi să cadă în mare – dar el văzu că strigătul plin de nădejde al lui Tric-Trac se confirmă. La o depărtare de vreo cinci mile engleze se desena o dungă cenuşie, care era, fără îndoială, coasta vreunei ţări.

Dacă era vorba de vreo insulă sau de o ţară, asta nu puteau şti naufragiaţii, pentru moment. Dar le era de-ajuns că ştiau că se află în apropierea uscatului, pentru ca în sufletele lor să se aprindă nădejdea.

— Ah! dac-am putea ajunge acolo! exclamă Letiţia. Cât m-aş simţi de fericită, chiar dac-ar fi pământ nelocuit.

— Da, dacă balonul ar ţine atâta timp! răspunse Ettore. Dar nu pare să fie cazul. Oricum, vom putea încerca să ajungem înot acolo.

Spunând aceasta se întoarse spre Tric-Trac şi-i zise:

— Ştii să înoţi, parizianule?

— Ca o rată, căpitane!

— Şi în ce te priveşte pe tine, Letiţia, te voi duce în spate, atâta timp cât va mai fi un suflu de viaţă în mine. Încrede-te în mine şi fii atentă numai să nu mă împiedici în mişcări când voi înota. Mă vei ţine numai de umeri, lăsându-mi braţele libere, de asemeni şi picioarele.

— Voi face tot ce-mi porunceşti, iubitule.

Ca şi cum balonul ar fi simţit că avea îndatorirea să-i aducă pe nenorociţi la ţărmul salvator, făcu acum câteva sforţări disperate, înaintând mereu. Ori de câte ori apa voia să-l atragă spre sine, în adânc, el se smulgea şi vântul îl purta mai departe.

Coasta se apropia din ce în ce mai mult, şi acum se desena lămurit la orizont. Ettore văzu ivindu-se conturul unui arbore, care părea un palmier…

Deodată, Letiţia scoase un strigăt. Balonul se prăbuşise şi biata femeie se afundase în apă până la genunchi.

Aeronava se mai smulse o dată din îmbrăţişarea rece a apei, dar Ettore socoti nimerit s-o părăsească, căci nu trebuia să aştepte până

când valurile o vor fi acoperit; atunci ar fi fost mai greu să iasă afară.

— Tric-Trac, urmează-mă şi înoată, dacă ţii la viaţă!

Cu aceste cuvinte, Ettore o trase pe Letiţia după sine, o cuprinse cu amândouă mâinile şi apoi îşi dădu drumul pe funie.

Peste câteva clipe se afundă în apă împreună cu frumoasa Madonă şi Tric-Trac veni după dânşii.

Letiţia îşi aduse aminte de recomandările făcute de soţul ei, pe când se aflau încă în balon. Dânsa nu se agăţă de el cu disperare, ci-l înconjură numai cu braţele. Şi astfel izbuti Ettore să înoate cu voinicie.

— Încalecă pe spatele meu, porunci brigandul Letiţiei, şi călăreşte pe mine ca pe un cal. Orice s-ar întâmpla, rămâi în poziţia aceasta şi lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de toate.

Nu prea era uşor pentru biata femeie să îndeplinească indicaţia aceasta, dar Ettore o sprijini în sforţările ei şi după câteva încercări, dânsa izbuti să se aşeze pe spatele lui. Brigandul înota de zor, spinteca undele cu braţele şi simţea că înaintează mereu.

— Tric-Trac, strigă el apoi francezului – unde eşti? Nu te văd deloc.

— La poruncă, domnule căpitani se auzi un glas limpede. Doreşti ceva?

— Doresc numai să rămâi în apropierea mea, răspunse brigandul, căci ar fi grozav lucru să fim despărţiţi unul de altul.

— Să n-ai nicio grijă, căpitane, acolo unde e stăpânul e şi servitorul.

Marea se umfla, dar cu toate astea brigandul se lupta vitejeşte cu valurile care i se puneau în cale, ameninţând să-i răpească soţia iubită. Din ce în ce se apropiau de pământ.

Deodată, Tric-Trac izbucni vesel:

— Am dat de-acum de fund, căpitane. Stau iarăşi pe picioare.

Ettore încercă şi dânsul să dea de fund şi izbuti…

O luă pe Letiţia în braţe şi păşi cu dânsa pe ţărm, unde o aşeză uşurel pe nisip.

Erau cu toţii sfârşiţi da oboseală. Lupta grozavă pe care o duseseră în ultimele 24 ceasuri le răpise forţele şi acum simţeau că-şi pierd cunoştinţa. Dar păstrau noţiunea limpede că sunt salvaţi, că scăpaseră dintr-o primejdie grozavă.

Cap. 163 – La Şeicul din Among

Egizio Ettore se trezi de-abia când auzi glasuri străine în jurul său. Se ridică ameţit şi se văzu înconjurat de chipuri exotice.

Erau şase bărbaţi, cu trupuri mlădioase şi atletice, îmbrăcaţi în burnusuri şi cu capetele învelite în turbane.

Culoarea pielii era oacheşă şi cei mai mulţi aveau bărbi albe. Păreau a face parte dintr-o rasă frumoasă.

După cât s-arăta, erau arabi şi războinici de meserie, căci erau înarmaţi până-n dinţi.

Ettore îşi îndreptă privirea în primul rând spre Letiţia şi văzu că arabii o duseseră puţin mai departe, culcând-o la umbra unui palmier. Nu i se întâmplase nimic rău, după cât s-arăta, căci dormea liniştită. De altfel, în apropierea ei se afla Tric-Trac, care când îl văzu pe căpitanul său trezindu-se, se ridică repede şi alergă spre dânsul.

— Cine sunt oamenii aceştia? Ai intrat de-acum în vorbă cu dânşii? îl întrebă brigandul.

— Căpitane, spuse francezul, al dracului să fiu dacă ăştia nu-s arabi sadea. Cunosc eu foarte bine soiul ăsta de oameni, căci şi la noi la Paris vin din când în când arabi. Noi, francezii, am luat sub protecţia noastră neamurile astea şi mă bat cu ideea că ne aflăm pe teritoriu francez. Dar vreau să-ţi arăt şi dumitale câte parale face un francez. Nu trebuie decât să le spun acestor oameni că sunt parizian şi vei vedea că se vor înclina până la pământ şi-mi vor zice: „Ah, e o deosebită plăcere pentru noi să putem saluta în ţara noastră un musafir din Paris!”

— Să vedem dacă e cum spui, făcu Ettore.

Apoi se întoarse spre cel mai în vârstă dintre cei şase bărbaţi şi-i vorbi în italieneşte.

Dar nu primi niciun răspuns. Se vedea bine că nu pricepeau limba aceasta şi atunci brigandul se adresă lui Tric-Trac:

— Poate că pricep franţuzeşte. Încearcă-ţi norocul şi spune-le că suntem nişte bieţi naufragiaţi şi că dorim în primul rând un adăpost şi ceva de-ale gurii. Încredinţează-i că suntem însufleţiţi de cele mai prietenoase sentimente.

— EH BIEN! exclamă Tric-Trac. Voi face asta.

Şi în sinea lui îşi spuse:

„Nu, le voi arăta eu cu cine au de-a face. De altfel, trebuie să le

vorbesc într-un mod special arabilor ăştia, căci au o limbă bogată în imagini.”

Mucalitul parizian se apropie de ei cu paşi de dans, îşi încrucişă mâinile pe piept şi le strigă o frază pe care o citise probabil în vreo carte. Sau o auzise de la cineva:

— Allah e Allah şi Mahomed e profetul lui!

— MAHZALLA! răspunseră arabii într-un singur glas.

— Ei, ce spui de asta, căpitane! exclamă Tric-Trac; dacă mă voi pricepe cum să-i tratez pe oamenii ăştia, nu va trece mult şi voi deveni frate de cruce cu dânşii.

Apoi continuă într-o franţuzească pur pariziană:

— Nădăjduiesc că ne veţi întinde o mână prietenească, deoarece am venit cu gândurile cele mai paşnice din lume pe plaja aceasta.

Unul din arabi, care părea să fie conducătorul sau superiorul celorlalţi, cunoştea limba franceză.

— Fiţi bine-veniţi! răspunse dânsul cu oarecare sinceritate. De noi n-aveţi a vă teme de nimic, căci nu facem niciodată vreun rău nenorociţilor care sunt zvârliţi pe ţărmul acesta.

— Admirabil, domnii mei! exclamă Tric-Trac. Nădăjduiesc că ne vom înţelege de minune. Suntem într-adevăr naufragiaţi, pe care numai un capriciu al naturii ne-a aruncat aici. Şi de vreme ce suntem de-acum prin locurile astea, avem intenţia să vedem ce se petrece pe la voi. Cred că veţi găsi foarte firesc lucrul acesta, domnii mei.

Arabul dădu din cap, deşi se vedea bine că pricepuse jumătate din vorbăria francezului.

— Ţara dumneavoastră, domnii mei, continuă Tric-Trac, pare să fie foarte plăcută. Dar spuneţi-mi vă rog, e vreo cafenea prin apropiere? Trebuie să ştiţi anume că eu şi stăpânii mei n-am luat nimic în gură de vreme îndelungată, şi un prânzuleţ ne-ar prii cât se poate de bine, chiar dacă va fi modest de tot.

— Veţi avea tot ce vă trebuie, răspunse arabul, în franţuzeşte. Dacă doriţi, veniţi cu noi.

Tric-Trac se crezu dator să tălmăcească lui Ettore răspunsul stâlcit al beduinului, şi după o clipă de şovăială, brigandul răspunse:

— Deşi nu te poţi încrede prea uşor în oamenii ăştia, nu ne rămâne, totuşi, altceva de făcut, decât să mergem cu dânşii. Dar întreabă-i unde ne aflăm.

— Pardon, domnii mei, spuse Tric-Trac, apropiindu-se din nou de arabi – noi parizienii obişnuim să spunem: un om curios şi un ţânţar sunt amândoi creaturi neplăcute; dar dumneavoastră îmi veţi ierta curiozitatea lesne de înţeles, când vă voi întreba unde ne aflăm?

— În Africa, răspunse arabul.

— Ah, în Africa! exclamă Ettore. Mi-am închipuit eu, de altfel. Dar Africa e mare, spuse Tric-Trac, şi de fapt, eu îmi închipuiam că locuitorii acestui continent au pielea neagră, adică sunt negri. Şi de câte ori auzeam vorbindo-se de ei m-am gândit la mâncători de oameni şi la dinţi de elefant.

— Sunteţi pe teritoriul Tripolitaniei.

— Ah, Tripolitania! exclamă Tric-Trac. Atunci e totul în regulă, căci Tripolitania aparţine, fireşte, francezilor.

Dar de data aceasta bietul Tric-Trac trebui să îndure o mare înfrângere. Ceea ce considera dânsul ca ceva imposibil, era, totuşi, cu putinţă: exista anume o ţară pe globul pământesc, care nu aparţinea francezilor. Arabul îi aduse la cunoştinţă, că Tripolitania era ţinut turcesc, sub stăpânirea unui guvernator general, care-şi avea capitala prin apropiere.

— Ah, asta-i prea de tot! exclamă Tric-Trac. Se poate ca Tripolitania să nu aparţină francezilor? Eu mi-am imaginat doar că am vârât de-acum în buzunar toată partea de nord a Africii. Dar n-avem încotro! Trebuie să ne obişnuim şi cu gândul că ne aflăm pe teritoriul turcesc. Şi la ce depărtare se află capitala, dacă-mi îngăduiţi să întreb?

Arabul arătă spre cer şi răspunse apoi:

— Soarele va răsări şi va apune încă de trei ori, până vom ajunge în capitală, care se numeşte Tripolis.

— Dar trebuie să existe şi un oraş mai apropiat, îşi dădu cu părerea parizianul.

— În cinci ceasuri de drum puteţi ajunge în localitatea Among şi şeicul de acolo vă va primi cu bunăvoinţă. Acolo locuim şi noi. Colibele noastre se află la marginea oazei Among.

Tric-Trac comunică lui Ettore tot ce auzise. Între timp se trezise şi Letiţia şi cei trei naufragiaţi începură să se sfătuiască ce aveau de făcut.

Fireşte că ajunseră la concluzia că cel mai nimerit lucru ar fi pentru moment să se lase conduşi de beduini până la Among. Poate că şeicul

din localitatea aceasta era un om cu care se putea sta de vorbă.

Tric-Trac îi rugă deci pe arabi să-i ia cu dânşii la Among, şi aceştia se declarară dispuşi. Ei veniseră călare până în apropierea coastei şi când trecură pe acolo îi văzură pe cei trei naufragiaţi dormind pe nisipul ţărmului.

Dispuneau numai de şase cai, dar făcură în aşa fel încât cedară lui Ettore şi Letiţiei unul din cai, Tric-Trac fu luat în şa de un alt beduin, şi acela care îşi pusese calul la dispoziţia lui Ettore, se urcă în şa alături de un tovarăş al său.

În galop turbat o porniră din loc, şi pătrunseră tot mai adânc în interiorul ţării.

Ettore admira iuţeala cu care alergau caii beduinilor, despre care auzise de-acum atât de multe.

Acum, când se socotea în deplină siguranţă, îşi simţea pieptul umflându-i-se şi un sentiment de libertate, ba chiar de fericire puse stăpânire pe dânsul, făcându-l s-o strângă pe iubita lui Letiţia cât mai tare la piept.

După un drum călare de cinci ceasuri, în care timp făcură două popasuri, ajunseră la Among.

Dacă Tric-Trac îşi închipuise oraşul acesta după concepţia europeană, atunci rămase foarte dezamăgit.

Among era format dintr-un număr de colibe, care erau împrăştiate în jurul unui palat minunat.

Clădirea aceasta era, într-adevăr, o podoabă arhitectonică, şi dacă Ettore şi Tric-Trac ar fi fost cunoscători în arta construcţiei, ar fi trebuit să recunoască imediat stilul maur, căci Tripolitania aparţinuse cândva maurilor.

— Acesta e palatul şeicului, spuse arabul care pricepea franţuzeşte.

Şi Tric-Trac se adresă imediat lui Ettore:

— Trebuie să căutăm să ne înţelegem cu şeicul. Individul acesta pare să fie foarte bogat şi fără îndoială că-i simpatizează mult pe francezi, şi mă va primi cu multă bunăvoinţă. Lasă-mă să lucrez cum ştiu eu, căpitane. Ascultă ce-ţi spun eu: unde vine un francez, umblă câinii cu colaci în coadă!

Printr-un portal înalt, călăreţii noştri intrară în curte. În mijlocul acesteia se ridica o fântână de marmură, în jurul căreia străjuiau şase lei ciopliţi din acelaşi material. Prin gurile larg deschise ei făceau să

ţâşnească apa şi nişte palmieri minunaţi răspândeau o răcoare plăcută în curtea palatului.

Călăreţii descălecară şi li se spuse prietenilor noştri să aştepte, până la noi dispoziţii.

După ce-şi scoase sandalele, conducătorul beduinilor intră în palat. După câtva timp se întoarse, însoţit de servitori, în veşminte turceşti.

— Şeicul doreşte să vă vadă, spuse arabul. Aceşti servitori, vă vor conduce la dânsul.

Servitorii o luară înainte, îi conduseră pe Ettore, Letiţia şi Tric-Trac printr-un hol mare, apoi urcară o scară acoperită cu covoare, în care erau ţesute versete din Coran.

Apoi se desfăcu o draperie de mătase în faţa lor şi ei pătrunseră într-o încăpere căptuşită cu perne de-a lungul pereţilor. Alte mobile aproape că nu se aflau în odaia aceasta.

— Probabil că i-a scos cineva la licitaţie averea şeicului ăsta – îşi dădu cu părerea Tric-Trac – şi s-a lăsat numai strictul necesar, după cum prevede legea.

Dar bietul parizian nici n-avu timp să constate efectul glumei sale, căci deodată se deschise o uşă şi păşiră în odaie doisprezece indivizi înarmaţi cu săbii mari.

Erau îmbrăcaţi pompos, în haine multicolore, aveau statura înaltă şi figuri războinice. Toate astea avură un anumit efect asupra lui Ettore, căruia îi plăcea tot ce amintea de curaj şi vitejie.

După ce noii veniţi se aranjară în cerc în holul palatului, îşi făcură apariţia şase femei de o frumuseţe răpitoare.

Purtau voaluri pe faţă, dar acestea erau prea subţiri ca să nu li se vadă chipurile.

Apoi intră în încăpere un bărbat scund şi foarte gras, care purta şi el veşminte pompoase şi a cărui sabie era încrustată cu pietre preţioase care scânteiau orbitor. Capul îi era complet pleşuv şi chipu-i spân avea o expresie animalică.

— Căpitane, şopti Tric-Trac, să n-ajung în rai dacă individul ăsta nu-i un eunuc.

— Şeicul din Among se apropie! spuse eunucul, şi în aceiaşi clipă toţi care se aflau în încăpere căzură în genunchi.

Ettore socoti necesar să facă un semn Letiţiei şi lui Tric-Trac, să urmeze pilda celorlalţi. Ei se supuseră şi în momentul acela apăru în

pragul uşii şeicul din Among.

Acesta era un bărbat care atinsese vârsta înţelepciunii, cum se spune în Orient, adică un om bătrân, cu alte cuvinte. Fruntea îi era acoperită de păr alb, şi o barbă căruntă îi cădea pe piept.

Înfăţişarea sa era impunătoare şi scoasă şi mai mult în evidenţă prin îmbrăcămintea care o purta.

O robă galbenă din stofă fină îi cădea de pe umeri până la tălpi, iar peste aceasta purta o mantie roşie. Un cordon de aur îi strângea mijlocul şi un iatagan atârna de dânsul.

Turbanul era prins cu un rubin minunat şi dedesubtul acestuia atârna o pană de bâtlan.

Fără să-şi ridice privirea, şeicul se îndreptă spre scaunul de aur care se afla pe o estradă acoperită cu covoare. Se aşeză tacticos şi imediat i se aşezară la dreapta şi la stânga două din femeile sale care începură să-i facă vânt cu evantaie mari din pene de păun.

Ettore păşi acum în faţa şeicului şi îngenunche din nou la picioarele sale.

— Cine eşti tu, străinule? întrebă şeicul, în limba franceză.

Dar Ettore răspunse în italieneşte:

— Stăpâne, am fost aruncat pe coastă, pentru că astfel a fost voinţa mării necredincioase. Caut la tine ospitalitate, Mare Şeic din Among, şi nădăjduiesc că mi-o vei acorda.

Şeicul vorbea italieneşte, deşi nu prea bine, dar se putea înţelege cu Ettore.

— Eşti binevenit! răspunse dânsul. Vei găsi ospitalitate în casa mea. Dar cine este femeia de colo?

El arătă cu mâna spre Letiţia, care se apropiase de soţul ei şi privea uimită la mulţimea aceea de bărbaţi care se adunase în jurul ei.

— Este soţia mea, răspunse brigandul, luând mâna Letiţiei şi trăgând-o spre sine pe frumoasa Madonă. E căsătorită cu mine în faţa altarului lui Dumnezeu, şi pun frumuseţea şi onoarea ei de femeie sub scutul tău, şeicule din Among.

— Şi omul acesta? întrebă bătrânul, arătând spre Tric-Trac.

În clipa aceasta parizianul se apropie şi dânsul cu paşi de dans, şi spuse:

— Preaînălţate şi prea luminate domnule şeic, îngăduie-mi să-ţi spun în câteva cuvinte cine suntem. Acesta de aici – arătă spre Ettore

– este stăpânul meu… şi eu sunt servitorul lui… Stăpânul meu e vestitul conte de Ettore, proprietarul a treizeci şi două de moşii, a şapte castele şi nenumărate comori. Toate acestea se găsesc din păcate, în Europa, şi din cauza aceasta nu vi le putem arăta.

Excelenţa Sa Preşedintele Republicii franceze a avut bunăvoinţa să-i acorde şi titlul de conte de Fontanella, astfel că pe numele său întreg se numeşte: contele Egizio Ettore de Fontanella. Stăpânul meu este omul cel mai vestit, cel mai viteaz şi cel mai nobil din toată Franţa şi de aceea e şi foarte iubit în toate cercurile. În clipa aceasta sunt sigur că toţi îşi frământă creierul în Franţa, întrebându-se unde o fi dispărut contele Egizio Ettore. Toţi îi duc dorul şi vor să-l revadă în patria lui, iar când se va întoarce, se vor concentra, desigur, multe trupe ca să-l primească. Toate autorităţile vor fi pe picioare şi la preşedintele Republicii se va grăbi să pună la dispoziţia contelui de Fontanella unul din castelele sale. În ceea ce o priveşte pe frumoasa mea stăpână, cred că nu mai e nevoie să vă spun, Preaînălţate Şeic din Among, că nu există o fiinţă mai fermecătoare şi mai minunată ca dânsa. E de-ajuns să aruncaţi o singură privire asupra ei, ca să vă încredinţaţi că este un adevărat înger. În ceea ce mă priveşte pe mine însumi, ţin să vă spun că mă numesc Tric-Trac, sunt parizian de baştină, şi mă simt mândru de aceasta. A fi parizian, înseamnă să fii om de lume, om inteligent, un bărbat care se pricepe să se acomodeze tuturor împrejurărilor, dar în acelaşi timp un bărbat, căruia i se cuvine cinstire. Aş îi putut dobândi la Paris o funcţie înaltă, dar am preferat să devin maestrul de ceremonii al contelui de Fontanella, şi asta vreau să rămân până la ultima suflare. După cele ce v-am povestit, Preaînălţate Şeic din Among, nădăjduiesc că ne vei acorda ospitalitatea cuvenită unor musafiri atât de iluştri şi-mi permit să vă atrag atenţia că n-am luat nimic în gură de câteva ceasuri. Cu asta am terminat.

Tric-Trac se înclină politicos şi se retrase.

Şeicul se întoarse apoi spre Ettore şi spuse:

— Mă bucur, domnule conte de Fontanella, auzind că sunteţi în patria dumneavoastră un bărbat atât de vestit, cunoscut şi atât de mult căutat. După cum v-am mai spus-o, puteţi rămâne la mine cât timp veţi dori, dar trebuie să vă pun o condiţie. Ştiu bine că dumneavoastră, europenii, sunteţi obişnuiţi să locuiţi împreună cu

femeile dumneavoastră, dar în casa unui musulman aceasta este un lucru neîngăduit.

În consecinţă, dacă doriţi să vă folosiţi de ospitalitatea mea, atunci frumoasa dumneavoastră soţie va trebui să locuiască în propriul său apartament, care-i va fi pus la dispoziţie în palatul meu pentru femei, în vreme ce dumneavoastră, împreună cu nobilul dumneavoastră servitor, veţi primi un apartament în apropierea mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu accepta această condiţie! şopti Letiţia soţului ei. Să mă despart eu de tine? O, iubitule, tu ştii prea bine că eu trăiesc numai acolo unde eşti şi tu!

— Trebuie să ne supunem inevitabilului, răspunse Ettore. În orice caz, vom căuta să scurtăm cât mai mult şederea noastră în Among. Chiar mâine voi vorbi cu şeicul despre posibilitatea plecării noastre – pentru noaptea aceasta, însă trebuie să ne despărţim unul de altul.

— Primesc propunerea dumneavoastră, nobile şeic, răspunse apoi Ettore. Şi v-o încredinţez pe soţia mea convins fiind pe deplin că se află în casa unui om de onoare.

Şeicul făcu un semn. Cele şase femei care îl însoţiseră în hol se apropiară, o salutară pe Letiţia, înclinându-se adânc, apoi o luară pe frumoasa Madonă în mijlocul lor şi se îndreptară spre ieşire.

Letiţia merse silită, şi din uşă îşi întoarse privirea din nou spre Ettore, cu o expresie rugătoare.

Dar brigandul era atât de convins că fiecare cuvânt rostit de şeic era sincer, încât nu se temea că scumpa lui soţie va avea de suferit ceva.

Un servitor îl conduse apoi pe dânsul în camera ce-i era rezervată, unde rămase împreună cu Tric-Trac.

Pretutindeni întâmpina bogăţie aleasă. Luxul princiar al acestui palat forma un contrast izbitor cu mizeria colibelor, pe lângă care trecuse înainte.

Cap. 164 – Mullah

De-abia se aşezară cei doi bărbaţi în camera lor, că servitorii le şi aduseră o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi.

Cu toate că mâncărurile erau preparate după metoda orientală, ele erau cât se poate de gustoase, şi în special Tric-Trac nu mai înceta să

aducă laude bucătăriei şeicului din Among.

Lui Ettore i se puse la dispoziţie un servitor special, un arab încă tânăr, cu trupul mlădios şi puternic.

— Cum te numeşti? îl întrebă brigandul.

Beduinul se înclină adânc şi răspunse:

— Stăpâne, mă numesc Mullah.

— Eşti demult în serviciul şeicului din Among? îl mai întrebă Ettore.

— Stăpâne, de trei ani sunt sclavul lui.

— Sclavul lui? exclamă brigandul. Cum e cu putinţă asta? Mai există încă sclavie în Tripolitania?

— În mod deschis nu, răspunse tânărul, dar ea se practică pe ascuns. În palatul acesta se află mulţi sclavi.

— Aşadar, nu eşti un supus al şeicului?

— Nu, stăpâne, aparţin unui seminţii beduine, care e în duşmănie cu şeicul. Într-o zi, şeicul cu oamenii săi a invadat tabăra noastră, a trecut totul prin foc şi sabie şi a luat prizonieri un număr de tineri; printre aceştia mă aflam şi eu.

— Dar şeicul pare să fie un om bun? spuse Ettore, care ţinea acum să afle cât mai multe despre bărbatul, în mâinile căruia încredinţase comoara inimii sale. Cel puţin înfăţişarea sa trădează asta.

— Stăpâne, răspunse Mullah, faţa unui om nu e întotdeauna oglinda sufletului său.

— Cum adică, crezi că şeicul n-ar fi aşa cum s-arată?

— Stăpâne, dac-aş vorbi mai mult, m-ar costa capul; căci când vei fi împreună odată cu şeicul, îi vei trăda tot ce ţi-am spus.

— De asta să mă păzească Dumnezeu, răspunse Ettore, privindu-l pe Mullah cu sinceritate. Eu nu fac parte din aceia care spionează şi trădează, pentru a face rău altor oameni. Gândeşte-te, Mullah, eu sunt străin aici, şi ţin foarte mult să ştiu pe ce fel de pământ mă aflu. De aceea te rog din suflet să-mi spui ce fel de om este şeicul?

Ochii tânărului arab scânteiară, şi cu o grabă care trăda că avea o ură profundă pentru şeic, spuse:

— Şeicul din Among este un monstru sângeros, un adevărat tiran. El i-a dus în mizerie pe supuşii săi, căci vezi prea bine, stăpâne, în ce stare de sărăcie trăiesc aceştia, în vreme ce dânsul e înconjurat de strălucire şi bogăţie.

Ettore trebui să-şi spună că Mullah nu-l minţea în privinţa aceasta, căci el însuşi observase starea mizerabilă în care se afla toată regiunea Among, în comparaţie cu luxul orbitor al palatului stăpânitorului.

Deci el îşi jecmănea supuşii şi-şi ducea în sclavie duşmanii. Astea nu erau caracteristicele unui suflet nobil şi Egizio Ettore simţi îngrijorare, gândindu-se că încredinţase acestui om pe Letiţia lui.

Brigandul începu să se plimbe enervat prin odaie, apoi se adresă din nou tânărului arab:

— Şeicul are multe femei şi ţine un harem, nu-i aşa?

— Da, stăpâne, răspunse Mullah, şi cu femeile sale se poartă la fel ca şi cu duşmanii săi. Sunt sclavele lui şi trebuie să îndeplinească tot ce le cere. Căci vai de aceea care refuză să facă pe plac şeicului, sau se încarcă cu o vină cât de mică! Te-aş putea conduce într-un loc, stăpâne, unde nu vei vedea altceva decât furci care stau înfipte în pământ, şi care poartă în vârfurile lor capete de oameni, şi printre acestea şi de femei frumoase, căci atunci când şeicul se plictiseşte de ele, le îndepărtează din calea sa, predându-le călăului.

— Atunci e într-adevăr un monstru sângeros! exclamă Ettore. Ascultă, Mullah, o cunoşti pe soţia mea?

— Da, stăpâne, răspunse tânărul arab, coborând privirea. E frumoasă ca soarele, atunci când se ridică dimineaţa din mare.

— Eu am încredinţat-o în paza şeicului şi după cât am auzit a pus s-o conducă în apartamentele femeilor. Ce crezi tu despre asta, Mullah?

Arabul îşi aţinti privirile asupra brigandului şi răspunse:

— Cred că soţia ta nu va mai fi aceea care a fost.

— Mullah! strigă Ettore şi se repezi la arab, de parc-ar fi vrut să-l culce la pământ, dar se răzgândi.

Omul acesta îşi exprimase numai convingerea sa şi asta era un avertisment pentru dânsul.

Ah! cât regreta el acum că predase pe Letiţia şeicului!

— Mullah! strigă din nou Ettore, punând mâna pe umărul arabului şi trăgându-l la sine. Crezi tu într-adevăr că şeicul va cuteza să facă asta?

— Nu numai că cred, dar sunt convins. Am văzut privirea pe care a îndreptat-o şeicul asupra soţiei tale, stăpâne, şi eu cunosc privirile lui, căci le-am studiat.

— Crezi, deci, că se va folosi de violenţă?

— Nu, stăpâne, şeicul n-are nevoie de asta. Poate că chiar în clipa de faţă soţia ta soarbe un pahar cu sirop în care s-a turnat un praf somnifer, apoi adoarme dulce şi… Kaşir, eunucul, deschide apoi uşa stăpânului său şi…

— Blestemat să fie el şi blestemat să fiu şi eu, care am fost atât de credul! strigă Ettore. Kaşir, eunucul, spuneai? Asta e individul acela gras cu faţa spână şi cu înfăţişare de maimuţă… Ah! l-am urât din prima clipă când l-am văzut!

— Şi eu i-aş fi ars o palmă zdravănă! se amestecă acum în vorbă Tric-Trac. Kaşir ăsta este un ticălos fără pereche, căpitane, aş putea face jurământ. Dar vai de dânsul şi de şeicul lui, dacă i se va întâmpla vreun rău doamnei Letiţia! Atunci vor face ei cunoştinţă cu pumnii franţuzeşti.

— Fii liniştit, Tric-Trac, îi spuse brigandul. Aici e vorba să pornim la lucru cu toată atenţia cuvenită, căci nu trebuie să uităm, că noi, doi bărbaţi, am avea de dus o luptă grozavă, dacă vom ajunge la aşa ceva… Totuşi, n-aş vrea să se întâmple asta, ci trebuie s-o scoatem pe Letiţia, sub un motiv oarecare, din haremul unde au dus-o. Dar unde se află haremul acesta, Mullah?

— Să mergem spre fereastră, stăpâne! spuse tânărul arab, dând puţin la o parte perdelele. Dar să nu ne apropiem prea mult, căci nu sunt sigur dacă nu suntem spionaţi din curte. Vezi colo aripa aceea a palatului, cu turnul la mijloc?

— O văd. Ferestrele sunt zăbrelite.

— Exact, şi îndărătul acestor zăbrele se află femeile şeicului. Acolo trebuie s-o cauţi acum şi pe soţia ta.

— Ar fi posibil de intrat în harem?

— Greu, răspunse Mullah, intrarea e păzită de eunuci, care sunt înarmaţi până în dinţi. Tu eşti un ghiaur şi ca atare nu te vor lăsa în ruptul capului să intri în apartamentul femeilor, chiar dacă n-ai fi bărbat. Vezi, stăpâne, tocmai asta m-a surprins pe mine, când şeicul a trimis-o pe soţia ta să înnopteze în serai. După legile Coranului, unei creştine nu-i este îngăduit să locuiască în serai; numai aceea care va rămâne pentru totdeauna acolo – adică aceea care trebuie să devină soţia şeicului – este primită în harem.

Ettore îşi încleştă pumnii, o paloare de moarte îi acoperi faţa, ochii săi scăpărau scântei, ca aceia ai unei fiare, care aşteaptă doar

momentul potrivit să se arunce asupra prăzii.

— Am auzit destul! strigă brigandul. Letiţia nu trebuie să-şi petreacă noaptea în serai, niciun ceas nu mai trebuie să rămână, acolo. Mai bine să fug cu dânsa în ţară străină, mai bine îmi voi petrece noaptea sub cerul liber… Ah! cu cât am fi fost mai fericiţi dacă n-am fi venit la Among!

— Mai există şi o altă primejdie, stăpâne! spuse tânărul arab. Din când în când vin aici, la Among, negustori de sclavi, cărora li se expun spre vedere femeile seraiului. Ei îşi aleg marfa, şeicul se hotărăşte dacă o vinde sau nu, şi în cele din urmă se împacă asupra preţului.

— Şi încotro sunt duse nenorocitele, care sunt vândute în felul acesta barbar?

— În diferite ţări, răspunse tânărul. Unele din ele ajung la Tripolis, capitala ţării, unde se cere necontenit asemenea marfă, altele în Turcia, Egipt. Femeile frumoase sunt binevenite oriunde. Cine să întrebe de unde vin?

În clipa aceasta se auzi de jos, din curte, un murmur înăbuşit.

Mullah se furişă ca o umbră spre fereastră, se uită în jos, apoi se întoarse înspăimântat spre Ettore, şi spuse încetişor:

— Stăpâne, proverbul spune că atunci când vorbeşti de lup, lupul e chiar la uşă. Tocmai îţi vorbeam de negustorii de sclavi, care vizitează din când în când seraiul şeicului, şi iată că a şi sosit unul şi probabil că în noaptea aceasta se va face târgul. E un grec cu numele de Pangalos, care se bucură de mare favoare la şeic, de câtva timp.

Ettore se îndreptă şi el spre fereastră şi privi jos în curte. El văzu coborând dintr-o trăsură uşoară un bărbat îmbrăcat într-un caftan lung. Figura acestuia nu putu s-o vadă, dar observă cum servitorimea şeicului îl întâmpină cu oarecare respect.

— Ascultă, stăpâne, se adresă tânărul arab lui Ettore, grecul e încartiruit de obicei într-o odaie din aripa aceasta. Poate că vei putea auzi ce va vorbi şeicul cu dânsul.

După câtva timp, se auziră într-adevăr glasuri pe coridor şi Mullah spuse lui Ettore că eunucul Kaşir îl conducea pe grec în odaia sa.

Ettore auzi cum se deschide uşa odăii învecinată cu a sa, şi-l mai auzi pe Kaşir spunând:

— Fă-te comod, grecule, şi odihneşte-te; şeicul te va chema când va veni vremea.

— Dar asta trebuie să se întâmple chiar în astă-noapte, răspunse o voce piţigăiată, căci la ivirea zorilor trebuie să plec mai departe.

— Şeicul nu îngăduie ca un câine ca tine să-i dea dispoziţii, răspunse Kaşir, totuşi, îi voi supune rugămintea ta. Şi acum rămâi cu bine!

Se auzi uşa închizându-se şi grecul rămase singur.

— Grecul ăsta se va duce la şeic încă în noaptea aceasta, spuse Ettore, enervat peste măsură. Ah, ce idee! Dac-ar merge… dac-ar fi posibil, da, trebuie să meargă, la Dumnezeu totul e cu putinţă. El e în măsură să dea omului putere şi hotărâre pentru orice! Mullah! se adresă acum brigandul către tânărul arab. Poţi să-mi faci rost de funii trainice, cu care să poată fi legat un om?

— Pot, răspunse arabul.

— Atunci du-te repede şi adu-mi-le. Dar grăbeşte-te, căci n-avem timp de pierdut.

Mullah dispăru imediat şi de îndată ce Ettore se văzu singur cu Tric-Trac, se apropie de dânsul, îi puse mâna pe umăr şi-i spuse cu voce înceată:

— Acum, Tric-Trac, a sosit clipa când îmi poţi da o dovadă de credinţa ta. Tot ce ai făcut până acum pentru mine, nu înseamnă nimic, faţă de ceea ce vei avea de făcut în momentul de faţă.

— Căpitane, răspunse francezul, ştii prea bine că sunt gata oricând să-mi dau viaţa pentru tine. Cere-mi să mă las tăiat în bucăţi, şi să facă din mine păstramă, cu care să se înfrupte şleahta asta de beduini, şi fii sigur că nu voi şovăi o clipă, şi mă voi supune acestei operaţiuni neplăcute. Numai că nădăjduiesc că carnea mea nu prea va fi uşor de mistuit şi le va rămâne multă vreme în gât acestor ticăloşi.

— Încearcă de fii serios, Tric-Trac, spuse Ettore, căci acum e vorba de viaţa Letiţiei, ba mai mult chiar: de onoarea ei. Ai auzit prea bine că şeicul acesta din Among, în mâinile căruia am căzut, e un monstru cu chip de om, care nu cruţă pe nicio femeie frumoasă. Printr-un şiretlic murdar a îndepărtat-o de mine pe Letiţia pentru timpul nopţii, silindu-mă s-o las să fie condusă în haremul palatului său. Ah! îmi vine să mă lovesc cu pumnii în cap, când mă gândesc la dobitocia ce am făcut, neţinând seama nici de rugăminţile bietei mele soţii! Dar am auzit atâta bine despre ospitalitatea fără seamăn a orientalilor, eram atât de ferm convins că un bărbat cu înfăţişarea nobilă a acestui şeic

nu poate fi un înşelător, încât am acceptat tot ce a cerut. Dar acum se pune chestia s-o scoatem pe Letiţia din mâinile sale, înainte de a se întâmpla grozăvia. Da, dacă va cuteza să se atingă de scumpa mea soţie, nicio pedeapsă nu va fi prea aspră pentru dânsul, şi o voi aduce la îndeplinire, chiar dacă ar trebui să mă prăpădesc de pe urma aceasta. Totuşi, nu putem pătrunde în serai, cu una, cu două, deoarece sunt ferm încredinţat că eunucii care stau de pază la uşi, vor chema îndată în ajutor o bandă întreagă de bătăuşi. Dar mi-a dat în gând un mijloc pentru a o salva pe Letiţia. Ai auzit că în odaia alăturată se află mizerabilul acela de grec, care a sosit în această seară, pentru a încheia o afacere ruşinoasă cu şeicul. Grecul ăsta îi cumpără marfa vie, de care şeicul s-a săturat. Şi sunt convins că nu va trece mult timp şi dânsul va veni în odaia grecului, pentru a închega târgul cu el. Socot că şeicul va veni la grec singur, sau însoţit numai de unul din oamenii lui de încredere, căci afacerile astea se fac în cel mai mare secret, şi chiar guvernul turc pedepseşte traficul de carne vie. Pe considerentul aceasta îmi întemeiez eu planul. Vom pătrunde în odaie, îi vom ataca pe şeic şi pe grec, şi vom obţine de la dânşii să putem intra în serai.

— Minunat! exclamă Tric-Trac, frecându-şi mâinile bucuros. Va fi o aventură admirabilă. Vezi dumneata, căpitane, demult am dorit eu să vizitez un serai turcesc, căci îmi închipui că sunt acolo fete foarte drăgălaşe. Şi când voi povesti mai târziu la Paris, despre asta, toţi vor holba ochii la mine.

Ettore se plimbase iritat prin odaie şi nici nu auzise flecăreala francezului.

— Tric-Trac, spuse el deodată, de ce fel de arme mai dispunem?

— La naiba! exclamă parizianul. Tot ce a fost mai bun am azvârlit din balonul acela blestemat, ca să-l facem mai uşor. Frumoasele mele pistoale s-au dus şi ele cu ocazia asta! Dar Neptun, zeul mărilor, se va bucura mult când va pune mâna pe arme atât de moderne şi nici nu-i va veni să-şi creadă ochilor!

— Eşti şi vei rămâne un prost! spuse brigandul, necăjit. Aici e vorba de a lupta pentru viaţă şi onoare şi tu îi dai înainte cu glumele tale nesărate.

— Asta o fac pentru că mama mi-a spus odată, că dacă pierzi umorul, ai pierdut totul. Necazurile nu ajută la nimic. De altfel,

părerea mea este că-i vom da gata şi fără pistoale pe ticăloşii ăştia. Căci le citeşti pe faţă cât sunt de laşi.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Ettore, mi-am salvat cel puţin pumnalul. Cu ăsta voia izbuti să-l ţin în şah pe şeic şi pe grec. Dar tu de ce fel de arme dispui?

— Eu? Am o cheie de ceas, altceva nimic!

— Bine, atunci îţi vom face rost de o armă. Mullah, băiatul ăla de treabă, căruia îi datorăm multă recunoştinţă, va fi el în state să ne procure o armă, sau ceva asemănător. Ah! dar uite-l că a şi venit!

— Am adus funiile pe care le-aţi cerut, stăpâne, şopti tânărul arab, întinzându-i-le.

— Sunt subţiri, dar destul de trainice, spuse Ettore, predând frânghiile lui Tric-Trac şi spunându-i să le vâre în buzunar. Acum mai am nevoie şi de nişte cârpe, pe care să le pot întrebuinţa drept căluşuri.

— Uite-le, spuse Mullah, rupând câteva fâşii din cuverturile de mătase de pe divan.

Ettore le vârî în buzunar, apoi se adresă din nou arabului:

— Acum se pune chestia să ne procurăm arme, îţi este cu putinţă să ne faci rost de aşa ceva?

— O, stăpâne, răspunse cu tristeţe tânărul, cu asta nu vă pot servi. În palat, numai eunucii au dreptul să fie înarmaţi. Nouă, sclavilor, ne este strict interzis să purtăm asupra noastră chiar un simplu cuţit.

— Hait! exclamă Tric-Trac, dând fuga spre Mullah. Spune-mi te rog, scumpe domnule Mullah, se mănâncă în palatul dumneavoastră, fripturi, gâşte, curcani sau ceva asemănător?

— Da, răspunse arabul.

— Ei bine, omule, atunci trebuie să existe un cuţit de tăiat cărnurile astea gustoase.

Sclavul răspunse, oftând:

— Un astfel de cuţit nu se poate găsi, căci mâncărurile sunt aduse la masă gata tăiate şi cuţitele sunt date în păstrarea unui slujbaş, care le ţine sub cheie, împreună cu toată vesela.

— Poate că se găseşte un drug de fier pe undeva? întrebă Ettore.

— Da, asta e cu putinţă, spuse tânărul sclav şi în ochi i se aprinse o lucire de bucurie. Jos în curte sunt drugi de fier, care provin de la un grilaj care a fost înlocuit de curând. N-au fost încă duşi de acolo şi vă

pot aduce atâţia câţi doriţi, stăpâne.

— Ascultă, Mullah, spuse Ettore, înainte de a te duce, vreau să-ţi pun o întrebare. Eu ştiu că nu-l iubeşti pe şeic, ci dimpotrivă, îl urăşti.

— Cum să nu-l urăsc, răspunse tânărul. El a omorât doar pe tatăl meu, când ne-a atacat tabăra pe ascuns, şi tot dânsul m-a târât în sclavie, pe mine, care sunt fiul căpeteniei beduinilor. Da, îl urăsc, dar nădăjduiesc că în noaptea aceasta, furiile răzbunării vor înconjura palatul, căci eu îţi ghicesc intenţiile, stăpâne, tu vrei să-l ucizi pe şeic.

— Şi dacă ar fi astfel? întrebă Ettore.

— Atunci vreau să-ţi fiu de ajutor, chiar dacă m-ar costa viaţa.

— Bine, Mullah, primesc ajutorul tău, şi dacă izbutim să ne aducem la îndeplinire planul, atunci vei merge cu mine, şi-ţi vei recăpăta libertatea.

— Nu libertatea mea stăpâne! exclamă arabul, căzând la picioarele brigandului. Vreau să merg cu tine, pentru ca să-ţi fiu sclav.

Ettore luă mâna tânărului şi-l ridică, apoi îl strânse la pieptul său.

— Nu vei fi sclavul meu, căci un creştin nu cunoaşte sclavia, ci prietenul, servitorul meu de încredere. Vrei?

— Mai întrebi, stăpâne? exclamă Mullah şi Ettore nu-l putu împiedica să se lase din nou în genunchi şi să-i sărute picioarele.

— Atunci voi avea un coleg, spuse Tric-Trac. Cu atât mai bine, vom împărţi slujba frăţeşte. Gătitul va rămâne şi de-acum încolo în sarcina mea, căci la asta nu renunţ atât de uşor, dar spălatul vaselor, îl las pe seama ta.

— Voi face totul, numai să pot scăpa din sclavia şeicului, spuse Mullah, cu tristeţe în glas.

Apoi părăsi în grabă încăperea şi nu trecu mult că se reîntoarse cu două ştăngi de fier, sub greutatea cărora mergea încovoiat.

— Astea sunt nişte scobitori foarte simpatice, spuse Tric-Trac, luând în mână drugii şi rotindu-i deasupra capului. Mi-aş permite să-l sfătuiesc pe onorabilul domn şeic din Among să contracteze cât mai repede o asigurare contra accidentelor, căci dacă întâmplător, capul său va veni în atingere cu aceste bastonaşe, zău că n-aş mai da nicio centimă pentru creierul său.

— Tăcere! spuse Ettore. Aud paşi. Mi se pare că vine şeicul să-l viziteze pe grec.

Cap. 165 – Negustori de carne vie

Într-adevăr, brigandul nu se înşelase. Şeicul din Among era acela care străbătea acum coridorul în care răspundeau odăile. De-abia i se auzeau paşii, căci purta în picioare pantofi din piele de safian, brodaţi cu aur. Nu mai purta nici veşmântul luxos din timpul zilei, ci o pijama din catifea albastră.

În spatele şeicului mergea eunucul Kaşir, care-i lumina drumul cu o lampă.

Kaşir îndeplinea la palat funcţia unui eunuc-şef, era considerat drept omul de încredere al stăpânului său şi în multe împrejurări el era acela care se pricepea să întărâte lăcomia şi cruzimea şeicului, căci atunci când era vorba de prădat ceva, îşi scotea şi dânsul o parte din câştig.

Cei doi ticăloşi ajunseră la uşa care dădea în odaia grecului. Kaşir o deschise şi intrară înăuntru.

Grecul stătea la o măsuţă, unde tocmai isprăvise de mâncat.

Pangalos era un omuleţ firav, osos, cu o figură respingătoare, de pasăre hrăpăreaţă. Buzele groase dispăreau aproape sub barba care începea să încărunţească.

Când intră şeicul, Pangalos îşi şterse buzele unsuroase încă de grăsime, apoi se ridică repede şi se înclină atât de adânc, încât fruntea îi atinse aproape podeaua.

— Ei, ai venit iarăşi, grecule! spuse şeicul. Nădăjduiesc că de data asta punga îţi este plină, căci am ceva marfă pentru tine, pe care mi-o vei plăti, însă, mai scump ca data trecută, când ţi-ai bătut joc de mine cu neruşinare.

— Jur pe Dumnezeul nostru, spuse grecul, împreunând mâinile – şi pe profetul vostru Mahomed – binecuvântat să-i fie numele! – că la marfa pe care am cumpărat-o rândul trecut aici, am pierdut o groază de bani, şi am venit acum, Preaînălţate Şeic, cu nădejdea că mă vei despăgubi pentru pierderea suferită.

— Minţi, grecule! strigă şeicul, şi se duse să se aşeze pe divan. Da, minţi cu neruşinare, căci nu faci tu afaceri la care să pierzi parale. Oare n-au fost femei minunate acelea pe care ţi le-am vândut atunci? Negresa aceea din Dar-es-Salam mai ales – nu avea dânsa carnea neagră şi tare ca abanosul şi trupul tot atât de mlădios ca un palmier? De trei ori m-am înfruptat numai din trupul ei, şi ţi-am şi vândut-o.

— Preaînălţate Şeic, spuse grecul făcând o mutră nevinovată, nu există articol mai prost ca o negresă. Dar dacă de data asta ai marfă bună, albă, cu trup bine format, tânără, cu dinţi ca fildeşul şi dresată puţin, atunci putem face o afacere bună, căci am comenzi pentru aşa ceva.

— Dă-i lista, Kaşir, porunci şeicul. Ai făcut-o doar! În total sunt şapte femei pe care vreau să le îndepărtez din seraiul meu. Allah e mare şi Mahomed e profetul său. M-au costat bani mulţi, nu glumă. Dar vei găsi pe lista asta descrierea exactă a sclavelor respective, şi preţul lor, în acelaşi timp. Hotărăşte-te, vrei să le cumperi?

— Iertare, Atotputernice Şeic, răspunse grecul, de când e obiceiul să cumperi mâţa în sac? Trebuie să văd întâi marfa, ca să pot spune dacă-mi place.

— Grec mizerabil! strigă şeicul. Dea Mahomed să plouă cu pietre peste capul tău, dea dânsul să te sfâşie toţi monştrii mărilor! Când ţi-am mai vândut eu marfă, care să nu fie bună, ai? Dar fie! O vei vedea. Te voi duce mai târziu în serai, deşi îmi încarc cugetul cu un mare păcat, lăsând pe un necredincios să calce pragul acestor încăperi. Acum, însă, ascultă bine ce am să-ţi spun!

Glasul şeicului deveni şoptit, dar Ettore şi Tric-Trac, care stăteau de-acum lângă uşă, pe dinafară, îşi lipiră urechile de dânsa, ca să nu piardă niciun cuvânt Şi o mânie cumplită puse stăpânire pe brigand, când îl auzi pe şeic spunând:

— Grecule, am în seraiul meu o femeie, cum n-ai văzut alta la fel până acum. E frumoasă ca o zână din Paradis, frumoasă ca aleasa lui Mahomed. Părul ei se aseamănă cu mătasea din care se fac cele mai scumpe veşminte. Ah, grecule, îmi pierd minţile numai când mă gândesc la trupul ei minunat! În viaţa ta n-ai văzut ceva asemănător. E atât de bine legată, de parcă Allah însuşi a creat-o cu mâinile sale. Buzele ei sunt ca coraliile, ochii ei ca nişte stele picate din cer… Răsuflarea ei e atât de dulce şi aromată ca vinul pe care-l vom gusta colo sus, în câmpiile elisée, în care Mahomed îşi primeşte pe credincioşii săi… Şi amorul ei trebuie să fie tot atât de arzător ca flăcările care te vor arde pe tine, după ce vei muri, câine necredincios.

Descrierea asta ispititoare îl aduse pe grec într-o stare de iritaţie. Umbla nervos încolo şi încoace şi-şi trecea mâna tremurândă prin barba stufoasă.

— Ai milă de mine, Preaînălţate Şeic! exclamă el. Vrei să mă faci să-mi pierd minţile? Îmi zugrăveşti un tablou, care n-are pereche pe acest pământ, dar dacă ar exista în realitate o asemenea femeie, de cine ar fi mai demnă decât de tine, atotputernice stăpân? Ţie ţi se cuvine tot ce e bun şi frumos pe acest pământ.

Vorbele acestea îl liniştiră oarecum pe şeic. El întinse grecului mâna sa şi acesta o duse respectuos la buze. Dar apoi îşi întoarse repede faţa şi scuipă, de parcă ar fi atins cu gura o spurcăciune.

— Şi acum ascultă ce este cu femeia aceasta! spuse şeicul. Întâmplarea singură mi-a adus-o în mână şi numai prin şiretenie am izbutit s-o hotărăsc să meargă în seraiul meu. Acolo i se va da o băutură ameţitoare, ea va adormi şi apoi… apoi va fi a mea.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, stăpâne! exclamă grecul. El să-ţi hărăzească zece femei dintr-astea în fiecare noapte, spre binele tău şi al meu… Dar de ce povesteşti prea-supusului tău sclav istoria aceasta? Ce este dânsul pe lângă tine? Un pumn de ţărână şi atâta tot. Eu sunt faţă de tine, ceea ce este şacalul faţă de elefantul puternic, faţă de leu, regele animalelor. Cum poate ajunge la mine o astfel de femeie?

— O vei avea, grecule, şi asta chiar în zorii zilei, căci ascultă ce am să-ţi spun: Soţul acestei femei se află în palatul meu, şi el nu trebuie s-o mai vadă, după ce dânsa va fi fost a mea, căci altfel ea se va plânge lui împotriva mea şi dorinţa-mi e să nu mă cert cu ghiaurul ăsta… Ştii prea bine că ghiaurii sunt uniţi între dânşii, – omul acesta va reclama la consulul din Tripolis şi consulul poate să mă tragă la răspundere… Eu, însă, nu vreau să fiu amestecat în astfel de chestiuni.

— Sfinte Dumnezeule, ce cap luminat ai! făcu grecul. Păcat numai că şi acesta trebuie să putrezească în pământ! Vorbeşti ca un înţelept, din gura ta curg perle, smaragde, rubine şi toate celelalte pietre scumpe. Da, ai dreptate, trebuie să te păzeşti cât mai mult. Oamenii ăştia ţin unul la altul, vin cu război împotriva ta şi dau foc la tot ce întâlnesc în cale. Şi atunci ce va mai rămâne din palatul tău?

— Aşa este, grecule. De aceea vreau să lucrez cu viclenie. Femeia asta frumoasă trebuie să-mi aparţină, şi asta e tot atât de sigur, pe cât e sigur că Mahomed stă la picioarele lui Allah. Căci niciodată nu voi mai întâlni un trandafir mai delicat, niciodată nu va mai simţi trupul meu o atingere mai voluptoasă, niciodată nu voi mai gusta un fruct atât de dulce…

Pangalos îşi ieşi din fire în vreme ce şeicul vorbea astfel. Plescăia din limbă cu lăcomie, îşi freca pieptul cu mâna dreaptă, sărea de pe un picior pe celălalt şi spuse deodată:

— Încetează, Preaînălţate şi Puternice Şeic! Ce vrei să faci din supusul tău servitor? Ce câştig eu dacă vei mirosi trandafirii şi dacă vei gusta din curmalele aromate care cresc în Paradis?

— Allah să te strivească în mânia sa nemărginită, câine necredincios, strigă şeicul, dacă mă vei mai întrerupe din vorbire. Când va fi trecut noaptea, ţi-o voi preda pe această femeie şi va trebui să dispari imediat cu dânsa, atât de repede încât să nu te poată ajunge armăsarii cei mai iuţi… Femeia îţi va aparţine şi încă pe un preţ scăzut, asupra căruia vom cădea de acord. Dar când vei fi plecat, voi începe să-mi smulg barba şi părul, voi da buzna în odaia ghiaurului, şi-i voi spune că un grec cu numele de Pangalos, a pătruns astă-noapte în seraiul meu şi i-a furat soţia.

Pangalos făcu deodată o mutră foarte uimită şi ochii săi priveau cu neîncredere la şeic.

— Ah! aşa carevasăzică! exclamă el apoi. Am bănuit eu îndată că vei încărca toată vina pe spinarea bietului grec. Bate şeaua să priceapă iapa, cum zice poporul. Când îi vei spune asta, ghiaurului – Prealuminate Stăpâne – dânsul va încăleca îndată pe un armăsar focos şi va alerga, după, mine, iar când îmi va da de urmă, nu-mi va lăsa teafăr niciun ciolan. Mă va arunca în nisipul pustiului ca să mă prăjească soarele, mă va zdrobi de primul copac întâlnit în cale, încât mi se vor risipi creierul şi tot ce mai am în mine.

— Ei, şi ce-i cu asta? spuse şeicul. Are vreo importanţă dacă un păduche ca tine mai rătăceşte pe pământ sau nu? De altfel, tu eşti destul de viclean, grecule, ca să înlături primejdia. Cunoşti ţinutul, pe când el nu-l cunoaşte deloc. Ştii tu destule ascunzători unde să te poţi furişa cu marfa. Gândeşte-te, Pangalos, că poţi lua o avere întreagă pentru femeia asta, dacă o vei duce la târg. Ţi-o vor rupe din mână şi vei lua pe dânsa atâta aur cât cântăreşte trupul ei.

— Crezi cu adevărat, Atotputernice Şeic? Să mă pedepsească Dumnezeu… dar aş avea poftă să mă măsor cu ghiaurul ăsta. În definitiv, ce-mi poate face el? Port doar întotdeauna la mine un pistol încărcat, şi-l pot culca la pământ dacă-mi va căuta pricină.

— Fireşte că poţi s-o faci, şi dacă îl vei şi îngropa apoi, nu vă afla

nimeni de fapta ta. Dă-mi mâna, deci! Afacerea s-a făcut! O iei în primiră mâine dimineaţă pe frumoasa Letiţia, şi în schimb îmi îngădui să te dau drept răpitorul ei.

— Asta e o afacere păcătoasă de tot! oftă grecul. Dar, ce să fac, vremurile sunt grele… Aşadar, m-am hotărât, Atotputernice Şeic! Voi fugi, cu frumoasa Letiţia!

— S-a făcut! spuse şeicul. Acum sărută-mi picioarele, apoi ne vom duce îndată în serai, pentru ca să vezi şi marfa cealaltă, care va mai rămâne la mine, până vei putea să ţi-o iei. Dar un mic aconto va trebui să plăteşti. Câte parale ai la tine?

— Câteva mii de ţechini, răspunse grecul, punându-şi mâna pe pântece. Dar întâi să văd marfa, Preaputernice Şeic, apoi banii. Ştii bine, că atunci când e vorba de afaceri, încetează orice prietenie.

— Înainte de a călca pragul seraiului meu, îmi numeri aici pe masă, o mie de ţechini, spuse şeicul. Am de făcut o plată la Tripolis şi omul meu trebuie să plece încă în noaptea asta. Haide, scoate banii!

Oftând, gemând şi blestemând, grecul se întoarse şi se duse într-un colţ al camerei, îşi desfăcu haina, scoase punga şi începu să numere ţechinii, stând cu spatele la şeic. Apoi se apropie de masă cu mâinile pline cu aur, îl puse jos şi oftă iarăşi.

— Socot că mia asta de ţechini, ar putea fi preţul pentru frumoasa Letiţia, spuse şeicul când o vei fi văzut, vei fi şi tu de părere că pentru suma asta e aproape dăruită. Ei, Kaşir, numără banii şi vezi dacă sunt într-adevăr o mie de ţechini, apoi expediază imediat curierul spre Tripolis.

Eunucul se apropie de masă, clătinându-şi trupul gras pe picioarele-i subţiri. După ce numără monezile, se adresă şeicului:

— E în regulă, stăpâne; întocmai o mie de ţechini.

— Pune-i în buzunar, dar înainte de a expedia curierul, condu-ne la serai. Ai cheia la tine?

— Da, o am la mine, n-o scot niciodată de la piept, căci în apartamentele femeilor nu poate intra decât bunul meu stăpân, cu a cărui nobleţe de caracter nu se poate asemăna nimeni pe pământ.

— Să pornim, deci!

— Îţi cer de o mie de ori iertare, Preaputernice Şeic, dar vreau o mică chitanţă pentru cei o mie de ţechini. E doar o adevărată avere, şi, pentru orice eventualitate, omul trebuie să se asigure.

— Câine de grec! răcni şeicul, aruncând cu pantoful în capul lui Pangalos. Cuvântul unui şeic nu valorează mai mult decât o mie de chitanţe?

— Dar ce, am cerut eu o mie? Una singură doar, nu mai mult.

— Vei primi imediat chitanţa, grecule! tună deodată o voce din uşă. O chitanţă pe care o vei ţine minte câte zile vei avea.

În aceeaşi clipă Egizio Ettore dădu buzna în odaie, şi în urma sa veneau Tric-Trac şi Mullah.

Uimirea ticăloşilor fu atât de mare, încât nu avură nici răgazul să scoată un ţipăt.

Mullah încuie imediat uşa în urma sa şi băgă cheia în buzunar.

— La fereastră! porunci Ettore şi Tric-Trac îşi luă pe dată postul în primire, pentru a împiedica pe vreunul din cei trei mizerabili să sară în curte.

Şeicul fu cel dintâi care-şi recăpătă cumpătul. El sări în sus de pe divanul unde stătuse, şi încercă să-şi ia o poziţie demnă.

— Ce cauţi aici, străinule? întrebă dânsul. De ce mă deranjezi în vreme ce eu mă ocup de binele supuşilor mei? Vezi doar, grecul ăsta păcătos a venit la palatul meu să facă o plângere şi eu mă lipsesc până şi de odihna binemeritată, pentru a-i face dreptate cât mai grabnic.

— Dreptate! răcni brigandul. Dreptate i se va face, las' pe mine! Nu te obosi degeaba şi nu încerca să mă înşeli prin atitudinea ta plină de şiretenie. Am auzit totul, cunosc planurile-ţi ruşinoase, ştiu că eşti pe punctul să închei un târg ruşinos, abuzând de cuvântul frumos al ospitalităţii. Mi-ai îndepărtat soţia printr-un şiretlic şi vrei s-o vinzi chiar în noaptea asta. Asta te va costa viaţa, mizerabile şeic din Among!

Cu o adevărată săritură de leu, Ettore se năpusti asupra bătrânului arab, îl apucă de piept, îl ridică în sus cu amândouă mâinile, apoi îl zvârli de pământ cu atâta putere, încât şeicul crezu că i-a bătut ceasul din urmă.

Kaşir, eunucul, se repezi atunci la uşă, vrând să dispară, dar în aceeaşi clipă Mullah îl izbi în cap cu drugul de fier şi bietul arab se prăbuşi cu zgomot pe podea.

Ettore se aplecă asupra şeicului, îi legă mâinile şi picioarele, apoi îi vârî în gură un căluş.

Acelaşi lucru îl făcu apoi cu Kaşir, care zăcea în nesimţire, aşa că

brigandul avu muncă uşoară cu el.

Când se ridică din nou, el întrebă uimit:

— Dar unde o fi grecul? A fost doar aici când am intrat!

— Căpitane, răspunse Tric-Trac, am vrut să-l înhaţ pe nemernicul acela, dar el mi-a alunecat din mâini ca un peşte şi s-a ascuns colo, sub pernă. Vino încoace, căpitane, de aici îi poţi vedea mutra scârboasă.

— Ieşi afară, grecule! strigă Ettore cu ton poruncitor.

— Prea stimate domn, spuse Pangalos, de sub pernă, cu un glas care trăda lămurit spaima de care era cuprins, Dumnezeu să mă pedepsească, am înnebunit eu oare, n-am văzut eu cum te-ai jucat de-a mingea cu Atotputernicul Şeic, şi n-am fost oare de faţă când l-ai culcat la pământ pe onorabilul domn Kaşir, cum face măcelarul cu vita? Prea stimate domn, nu te îngriji deloc de mine, căci stau cât se poate de comod aici şi nu mi-aş dori niciodată un culcuş mai bun.

— Tric-Trac! porunci Ettore, scoate-l afară de picioare pe grec.

Dar asta nu era atât de uşor cum îşi închipuia Ettore.

Grecul dădea furios din mâini şi din picioare, se zvârcolea ca un şarpe, sub pernă, se ridica, se lăsa iar jos, frământându-se ca un peşte viu.

Cu chiu, cu vai izbuti parizianul să-l apuce de piciorul stâng şi să-l tragă afară.

— Leagă-l şi vâră-i un căluş în gură! porunci Ettore.

Dar Pangalos se lăsă în genunchi în faţa lui şi-şi împreună mâinile.

Se rugă, imploră, plânse, sughiţă, vorbi în toate limbile, se jura că e nevinovat, – dar toate astea nu-i ajutară la ceva.

Tric-Trac îl culcă la pământ, îl legă zdravăn mâinile şi picioarele şi-l reduse la tăcere vârându-i un căluş în gură. Apoi îl ridică sus şi-l aşeză pe masă.

— Cu asta am făcut ce era mai important, spuse Ettore. Şi acum, Mullah, scoate din buzunarul eunucului cheia de la serai.

Porunca fu repede îndeplinită.

Împreună cu cei doi tovarăşi ai săi, brigandul părăsi încăperea, încuind cu grijă uşa în urma lui şi sub conducerea tânărului arab, porniră spre harem. Străbătură curtea şi ajunseră la uşa care dădea în apartamentul femeilor.

Cap. 166 – Asaltul asupra haremului

Aici stătea de santinelă un arab uriaş, care ţinea în mână un iatagan. Mullah se apropie de dânsul şi-i spuse că şeicul îi dăduse însărcinarea să conducă în serai pe cei doi străini, şi ca dovadă îi arătă cheia pe care o avea în mână.

Dar eunucul nu se clinti. Probabil că i se poruncise să nu lase sub niciun motiv ca un străin să pătrundă în apartamentele femeilor.

— Asta va fi prima jertfă, murmură Ettore. Dumnezeu mi-e martor că n-am nicio vină.

Se apropie de eunuc, dar în aceeaşi clipă acesta se dădu îndărăt şi se pregăti de apărare.

Brigandul, însă, fu mai rapid ca el. Cu o mişcare fulgerătoare, dânsul împlântă pumnalul în pieptul paznicului haremului. Uriaşul căzu mototol la pământ şi n-avu nici măcar răgazul să scoată un strigăt.

Cei trei tovarăşi trecură peste trupul eunucului şi pătrunseră într-o sală cu colonade.

Situaţia era mai critică aici, căci se aflau patru eunuci, care dormitau pe pernele ce împrejmuiau pereţii de marmură.

Ei îi zăriră, însă, pe străini şi săriră în picioare. Dar Ettore nu le dădu răgaz să atace. Se aruncă asupra celui dintâi care-i ieşi înainte, îl culcă la pământ, îi puse piciorul în piept şi imobilizându-l astfel, se luă la luptă cu un al doilea, care vruse să vină în ajutorul camaradului său.

Tric-Trac izbutise şi dânsul să facă nevătămător pe al treilea eunuc, în vreme ce Mullah se lupta cu cel din urmă, pe care-l răni la umăr.

Ettore smulsese sabia eunucului cu care luptase şi cu o singură lovitură îl lăsă neînsufleţit Apoi se repezi la celălalt şi cu o lovitură în piept îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Scăpându-se, astfel, de atacatorii săi, Ettore putu să alerge acum în ajutorul lui Mullah, care se afla în primejdie mare.

Când eunucul văzu că brigandul se repede la el, îşi lăsă victima în părăsire şi răcnind din tot pieptul începu să alerge pe scară în sus alarmând toată casa.

— Mii de draci! exclamă Ettore. Asta ne aduce în spinare toată şleahta.

Luă o hotărâre rapidă şi urmărindu-l pe fugar, îl ajunse în clipa

când acesta se pregătea să dispară în dosul unei draperii. Cu o lovitură măiastră aplicată în bărbie, îl culcă la pământ, unde rămase în nesimţire.

Dar strigătele şi zgomotul din timpul luptei, alarmaseră pe ceilalţi paznici ai seraiului.

În total se aflau încă paisprezece eunuci înarmaţi în aripa aceasta a palatului, şi înainte că Ettore şi tovarăşii săi să-şi poată da seama de ceva, se văzură împresuraţi de garda palatului şi o pădure întreagă de lănci se îndrepta spre ei.

Niciodată în viaţa lui, nu se aflase încă brigandul într-o situaţie mai critică, şi cu mai puţine speranţe de izbândă.

Dar niciodată nu era vorba pentru el să lupte pentru un scop mai înalt, ca în momentul de faţă.

Dar, fără să ştie, Ettore avea un tovarăş, care trebuia să-i ajute în lupta aceasta: laşitatea acestor orientali – o laşitate care nu cunoştea margini.

Erau paisprezece contra trei, dar aceşti trei erau bărbaţi hotărâţi, şi ştiau pentru ce scop nobil luptau, pe câtă vreme cei paisprezece potrivnici ai lor erau creaturi care îndeplineau o slujbă pentru care erau plătiţi, şi n-aveau deloc poftă să-şi pună pielea în joc, pentru interesele altora.

De aceea, când Ettore culcă la pământ, cu o lovitură de sabie, pe cel dintâi eunuc care-i ieşi înainte, toţi ceilalţi se dădură îngroziţi înapoi.

Atunci Tric-Trac şi Mullah se năpustiră după ei, agitând ameninţător drugii de fier.

Răcnind ca turbaţii, eunucii dădură buzna spre ieşire şi Ettore văzu deodată că drumul spre apartamentele femeilor era liber înaintea sa.

Deşi ştia bine că avea duşmanul în spate şi că uşa putea fi încuiată în urma lui, curajosul brigand nu şovăi o clipă să caute a se apropia cât mai curând de scumpa sa Letiţia.

— Tric-Trac, porunci el parizianului, rămâi la uşă şi împiedică să ne închidă drumul.

Apoi o luă repede pe scări în sus şi în curând se văzu într-un coridor lung, de unde dădeau multe uşi…

Rămase nehotărât în loc, neştiind în care odaie s-o caute pe Letiţia. Dar pe când se gândea la aceasta, auzi deodată vocea iubitei sale:

— Nu, nu mă veţi putea sili să beau licoarea asta! Voi strânge dinţii, că să nu-mi puteţi turna nicio picătură. Ştiu că vreţi să-mi daţi o băutură adormitoare, ştiu totul, dar îmi voi apăra cinstea, atâta vreme cât va mai exista în mine o scânteie de viaţă!

Ca un tigru înfuriat, Ettore se năpusti la uşă; cu o izbitură de picior o sfărâmă şi trecând peste dărâmături pătrunse într-o încăpere mică, unde i se înfăţişă o privelişte ciudată.

Letiţia se afla aici, dar el de abia putu s-o recunoască…

Nu mai purta veşmintele în care o văzuse ultima oară, ci cu totul altele, de un lux neobişnuit, – mătase albă ţesută cu aur.

Probabil că fusese înveşmântată ca o femeie, de harem, în vederea apropiatei vizite a şeicului. În părul ei negru ca abanosul scânteiau perle de toată frumuseţea.

În faţa Letiţiei stătea o arăboaică bătrână, care ţinea în mână un pocal.

Ettore îşi dădu seama îndată cum stau lucrurile.

Bătrâna aceasta primise porunca s-o silească pe Letiţia să bea băutura care trebuia s-o aducă în stare de nesimţire.

Înainte ca femeia, cuprinsă de groază, să poată face un pas îndărăt, Ettore o şi înşfăcase, culcând-o la pământ.

Dar renunţă s-o ucidă; îi aplică doar câţiva pumni zdraveni.

Bătrâna începu să se zvârcolească ca un şarpe şi se chirci, pentru a-şi apăra faţa şi mâinile de lovituri.

Ettore întinse braţele şi, cu un strigăt de uşurare, Letiţia căzu la pieptul său.

— O, iubitule! exclamă frumoasa Madonă. Cât am suferit în cele câteva ceasuri de când ne-am despărţit! Dac-ai şti, Egizio, dac-ai putea bănui numai!

— Ştiu totul, răspunse el, ştiu că trebuia să devii una din femeile haremului şeicului, ştiu că voiau să-ţi dea licoarea asta pentru a te ameţi, ştiu că şeicul din Among e un ticălos fără pereche. Dar te voi răzbuna, încrede-te în mine!

Se lipi drăgăstos de dânsa, şi-i acoperi cu sărutări fierbinţi gura, ochii şi obrajii.

Era atât de fericit s-o poată ţine în braţele sale pe femeia ce-i era atât de scumpă!

— Dă-ţi veşmintele astea de pe trup, Letiţia spuse el. Nu te pot privi

îmbrăcată cu ele. Dar stai! Asta ne va face să pierdem timp. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să fugim, aşa cum ne aflăm.

— Să fugim? exclamă biata femeie.

— Cât mai repede cu putinţă. Nicio clipă nu mai suntem siguri aici. Da, să fugim, Letiţia, să întoarcem spatele acestui loc blestemat!

Frumoasa Madonă nu mai pierdu niciun minut, îşi petrecu braţul în jurul brigandului şi-l urmă.

În odăile femeilor domnea mare zarvă. Îngrijitoarele haremului, speriate de larma grozavă, alergau ca ieşite din minţi. Nu ştiau ce se întâmplase şi credeau, probabil, că o armată întreagă atacase palatul stăpânului lor.

Când Ettore şi Letiţia ajunseră în vestibul, îi găsiră pe Tric-Trac şi Mullah la posturile lor.

O spaimă atât de mare pusese stăpânire pe întreg palatul, încât nimeni nu cutezase să intre în serai.

Dar nu era timp de pierdut, căci în cele din urmă oamenii şeicului tot vor prinde curaj şi atunci brigandul va avea de-a face cu un duşman de o sută de ori mai puternic decât dânsul.

Brigandul se mai temea că vestea faptei sale s-ar putea răspândi în toată localitatea, şi dacă locuitorii din Among îl urau probabil pe şeic, nu e mai puţin adevărat că nu vor lăsa să treacă prilejul de a rupe în bucăţi pe un ghiaur.

— Mullah, strigă Ettore, acum depinde numai de tine să ne scoţi de aici cât mai repede cu putinţă. Unde sunt grajdurile palatului?

— Te voi conduce la ele, spuse tânărul arab. Dar înainte de a fugi, ascultă-mi sfatul!

— Vorbeşte!

— Ai dăruit viaţa acestui şeic blestemat, dar rău ai făcut. Ucide-l, căci e un vierme păcătos, şi dacă nu vei face asta, te vei căi amar. Căci, crede-mă, el va face totul, pentru a vă readuce în puterea lui.

— Ai dreptate, Mullah, şi-ţi mulţumesc din suflet pentru sfatul acesta, răspunse Ettore. Urmaţi-mă, deci, îl vom judeca pe şeic şi pe complicii săi, şi nu va fi niciun păcat să-i ucidem.

Porniră cu toţii spre aripa cealaltă a palatului şi după câteva minute intrară în odaia în care şeicul, grecul Pangalos şi eunucul Kaşir, zăceau încă la pământ, legaţi zdravăn.

Brigandul nu şovăi o clipă şi începu judecata.

Primul la rând fu eunucul. Tric-Trac şi Mullah îl luară în primire. Nu trecu mult şi corpolentul arab se zbătea în chinurile morţii pe podea, până îşi dădu sfârşitul.

Veni apoi însuşi şeicul la rând. Ettore îi tăie funiile şi-l ridică în picioare.

— Şeicule din Among, strigă el, apropiindu-se cât mai mult de dânsul, ţi-a sunat ceasul din urmă. Ai fost un tiran şi ţi-ai meritat de o mie de ori moartea pe care ţi-o pregătesc acum. Nu vreau să te chinui prea mult. Un om care îşi bate joc de ospitalitate, nu merită o soartă mai bună.

Înainte ca şeicul să fi avut timpul să răspundă ceva, Ettore îi înfipse pumnalul în piept şi nenorocitul se prăbuşi la pământ, într-un lac de sânge.

În timpul acesta, grecul tremura din toate mădularele şi implora mila Cerului, căci îşi dădea bine seama că acum îi va veni şi lui rândul.

— Deschideţi fereastra, porunci Ettore. Ticălosul acesta nu merită nici măcar să moară de mâna mea. Spânzuraţi-l de fereastră, căci oricum era hărăzit spânzurătorii.

— Ia-ţi banii mei, se adresă el lui Ettore, ce altceva poţi vrea decât bani? Dumnezeule sfinte, când oferi cuiva aur curat, strălucitor, e o afacere cât se poate de bună!

— Afacerea noastră se va încheia îndată, spuse Ettore. Luaţi-i banii şi apoi spânzuraţi-l!

Tric-Trac se repezi la grec şi-l prădă de tot ce avea asupra lui.

Îşi petrecu în jurul mijlocului punga lui Pangalos, iar Mullah vârî în buzunar cei o mie de ţechini care mai erau pe masă şi care constituiau preţul luat de şeic pentru vânzarea Letiţiei.

Apoi îl ridicară pe grec, îl duseră la fereastră, unde Ettore atârnase de-acum o frânghie cu un laţ. Şi mai înainte ca Pangalos să-şi poată da seama de ceva, cei doi tovarăşi ai brigandului îi vârâră capul în laţ. Grecul scoase un ţipăt, dar numai unul singur. Apoi începu să se zbată cu furie, ridică braţele în aer, îşi chirci trupul şi în cele din urmă rămase ţeapăn. Îşi primise pedeapsa.

Letiţia îşi întorsese capul, ca să nu vadă spectacolul îngrozitor.

Acum, când execuţiile fuseseră îndeplinite, ea se apropie de Ettore şi-l imploră să părăsească palatul cât mai repede.

— Imediat, răspunse brigandul. Înainte, însă, voi aprinde o torţă deasupra oraşului Among, pentru ca arabii de pe aici să-şi dea seama pe cine a adăpostit în noaptea aceasta palatul şeicului lor. Da, să afle şi dânşii că eu sunt Egizio Ettore, stăpânul Fontanellei. Tric-Trac! Dă foc acestui cuib de păcate. Nicio piatră să nu mai rămână dintr-însul!

— La ordin, căpitane, răspunse parizianul. Voi aprinde un focşor ca să-i muşte la ochi pe locuitorii din Among. Dar dă-mi voie, căpitane, să-ţi fac o propunere practică. Ce-ar fi să facem mai întâi o, vizită în tezaurul şeicului, căci presupun că e binişor garnisit?

Ettore făcu un gest de împotrivire.

— Te opresc, Tric-Trac, să faci aşa ceva. Nimeni nu trebuie să spună despre Egizio Ettore căi l-a prădat pe mizerabilul acesta. Dacă se găsesc comori pe aici, atunci să se prăpădească odată cu casa. Nu, aşa sărac cum am intrat în ţara asta vreau şi s-o părăsesc. Să mă cunoască oamenii de pe aici ca răzbunător, dar nu ca bandit. Şi tu, Mullah – se adresă acum tânărului arab – înşeuează doi cai buni pentru mine şi Letiţia! Opera de răzbunare o va aduce la îndeplinire Tric-Trac singur.

Mullah îi spuse lui Tric-Trac pe ce cale va putea ajunge la grajd, după ce va fi gata cu lucrul său, apoi se îndepărtă cu Ettore şi Letiţia.

Străbătură curtea, în care nu se afla nimeni şi printr-o portiţă intrară în altă curte.

O găsiră şi pe aceasta pustie. Oamenii şeicului fugiseră în grabă căci în tot palatul se răspândise cu iuţeala fulgerului vestea că a sosit un ghiaur cu mulţi soldaţi care a dat năvală în harem.

Când Mullah deschise uşa grajdului, Ettore fu uimit de mulţimea cailor care se aflau acolo.

Se ştie de altfel, că cea mai preţioasă comoară a beduinului este calul său şi în ce priveşte caii arabi toată lumea e de acord că aceştia sunt cei mai buni din toate rasele existente.

Cu privire de cunoscător, Ettore alese în grabă câţiva armăsari, şi Mullah se puse îndată pe lucru ca să-i înşeueze.

— Stăpâne, spuse el, nu ştiu cât timp va dura până să putem ajunge în vreun oraş locuit, unde să putem fi în siguranţă, de aceea ar fi bine să ne îngrijim de ceva alimente.

— În cazul acesta ia tot ce se poate lua, spuse brigandul.

Mullah se îndepărtă, şi se întoarse peste cinci minute cu un coş în

care pusese în grabă tot soiul de alimente.

Coşul acesta îl fixă de şaua calului pe care voia să-l încalece el, şi de-abia termină operaţia, că îşi făcu apariţia Tric-Trac.

— Căpitane, spuse parizianul, peste câteva minute va izbucni focul, şi în aşa fel încât nici pompierii din Paris nu-l vor putea stinge.

Ettore nu mai pierdu vreme, duse caii în curte, o aşeză pe Letiţia în şa şi încălecă el însuşi pe spinarea armăsarului său. Acelaşi lucru îl făcură Tric-Trac şi Mullah, apoi îşi luară cu toţii vânt.

Sub conducerea tânărului arab ei apucară pe un drum ocolit, ca să nu treacă prin oraşul Among.

După ce călăriră vreun sfert de ceas, Ettore observă pe cer o roşeaţă vie şi când îşi întoarse privirea, văzu că palatul şeicului era în flăcări.

Acoperişul ardea cu furie de-acuma şi cuibul acela păcătos se consuma cu o repeziciune uimitoare.

— Distrugeţi totul, flăcări cotropitoare! strigă Ettore. Şi tot aşa cum veţi distruge palatul acesta, ştergeţi şi numele omului căruia i-a aparţinut, pentru ca să nu-l mai rostească nimeni, niciodată. Bătrânul acesta a fost un stăpânilor, dar el şi-a bătut joc de misiunea sa sfântă, a înjosit noţiunea de ospitalitate şi prin asta a păcătuit faţă de o lege omenească, în faţa căreia se închină până şi cele mai sălbatice popoare. Pe noi, însă, lasă-ne să uităm ceea ce am îndurat în această casă. Înainte, prieteni, să căutăm a ajunge într-un loc unde trăiesc oameni mai buni şi mai cinstiţi.

Şi goniră înainte, lăsând în urma lor spectacolul înfiorător al oraşului în flăcări.

Cap. 167 – Colonelul Gregory

— Suntem pe deplin înţeleşi mister Vane, spuse doamna Mabel Hughes, cu accentul ei pitoresc şi se ridică repede de pe scaun. Trebuie să ştii anume – adăugă dânsa, şi chipul ei mândru căpătă o expresie drăgălaşă – că eu sunt o jucătoare primejdioasă. Şi după ce am trăit timp de două zile în lenevie, în vila dumitale fermecătoare şi în aerul minunat de toamnă, duc dorul unei distracţii de felul ăsta. Ce vom juca? Bridge sau vreun joc de hazard? Ca să fiu sinceră, trebuie să mărturisesc că bridge-ul e grozav de plictisitor. Ce ai spune dumneata de o partidă de poker?

Bancherul nu-şi putea dezlipi o clipă privirea de la femeia aceasta minunată, care trecuse de-acum de prima tinereţe, dar care, cu trupul ei minunat şi capul clasic, punea în umbră şi pe cele mai tinere.

— Eu nu pot decât să spun „da” la toate dorinţele exprimate de dumneavoastră, răspunse dânsul, linguşitor. Ţin foarte mult ca să vă fac şederea aici cât mai plăcută, pentru ca să rămâneţi vreme cât mai îndelungată. Căci în felul acesta mai găsiţi şi pentru mine câteva minute, pe câtă vreme la Londra, treceau uneori zile întregi, fără ca să am plăcerea să vă văd.

Glasul lui Vane, cu intonaţia lui deosebită, spusese frumoasei femei mai mult decât cuvintele, şi dânsa îndreptă spre bancher o privire atât de serioasă şi întrebătoare, încât acesta îşi lăsă ochii în pământ şi începu să-şi frământe degetele, încurcat.

— Ţii atât de mult la asta?

Mrs. Mabel Hughes lăsase să treacă o pauză destul de mare, până puse întrebarea, şi după tăcerea îndelungată ea sună cu atât mai semnificativ pentru financiarul îndrăgostit până peste urechi. El simţea că în clipa aceasta i se oferea o şansă care, probabil, nu se va întoarce atât de curând, şi luă hotărârea să se folosească de ea, deşi inima îi bătea să se spargă şi nu ştia în ce fel să înceapă.

— Mrs. Mabel, bâlbâi dânsul, şi-şi trecu limba peste buzele fără culoare, trebuie oare să-ţi mai răspund la aceasta?

Cuteză să-şi ridice o clipă ochii şi să îndrepte spre femeia din faţa sa o privire care să înlocuiască cuvintele pe care nu putea să le găsească. Dar Mrs. Mabel privea ţintă şi visătoare în gol şi numai degetele-i subţiri băteau cu nervozitate pe speteaza scaunului. Apoi, însă, ca o mişcare repede îşi aplecă deodată capul spre Vane şi-i atinse uşor braţul, ca mâna ei dreaptă.

— Ce înseamnă asta, mister Vane? îmi vine să cred că vrei să-mi faci o mărturisire. Gândeşte-te bine.

— N-am ce să mă gândesc, Mrs. Mabel, gâfâi bancherul şi-i apucă mâna, lucru la care ea nu se împotrivi. De luni de zile aştept clipa aceasta favorabilă, pentru a vă spune că vă iubesc nebuneşte şi că n-ar putea exista pentru mine fericire mai mare, decât să vă pot determina să-mi deveniri soţie…

Vane răsuflă din greu şi expresia doamnei Mabel trădă o uimire nespusă.

— Aşadar, nu numai o mărturisire, ci chiar o propunere! spuse dânsa după o pauză şi se părea că faptul acesta o uimise nespus de mult. Şi probabil că acum aştepţi să-ţi dau un răspuns? Ce-ar fi dac-aş spune „da”?

Bancherul apăsă mâna frumoasei femei la pieptul său şi trupul său tresăltă de emoţie.

— Mrs. Mabel, eu…

Amuţi deodată, căci ea clătină capul cu energie şi-şi retrase mâna dintr-a sa.

— Să fim serioşi, dragă prietene. Mergi la ţintă cu impetuozitatea unui băiat de 18 ani şi eu, cu felul meu potolit, nu te pot urma pe calea asta. Un astfel de lucru trebuie bine chibzuit.

— Chibzuiţi, Mrs. Mabel, spuse bancherul repede, chibzuiţi oricât vreţi, dar nu spuneţi „nu”. Fireşte că nu veţi avea de regretat niciodată. Ştiu prea bine că puteţi avea cu totul alte pretenţii, dar nimeni nu vă va putea fi mai supus ca mine…

Frumoasa femeie ridică uşor mâna şi Vane se întrerupse, epuizat.

— Te cred, iubite prietene şi am încredere în dumneata. Pentru astăzi, trebuie să te mulţumeşti cu atâta. Totuşi, adăugă dânsa, coborând privirea, oarecum ruşinată, un lucru trebuie să ştii: sunt într-adevăr plictisită de singurătatea în care trăiesc şi doresc în mod sincer să am un prieten dezinteresat şi un sfătuitor în acelaşi timp. Dacă te-ai mulţumi cu rolul acesta, mi-ai uşura mult hotărârea.

Bancherul o părăsi pe Mrs. Mabel beat de fericire şi avea senzaţia că sângele începea să-i curgă prin vine cu putere tinerească. Coborî treptele câte două şi sări în maşină cu atâta vioiciune, încât aceasta trosni din încheieturi.

Ca şi în cele două zile din urmă, venise şi astăzi direct de la bursă, la Newchurch, pentru a se interesa de starea doamnei Hughes şi de dorinţele ei, – şi cu un ceas înainte nici n-ar fi cutezat să nădăjduiască, cum că vizita aceasta fugitivă l-ar putea aduce la ţinta dorinţelor sale. Faptul se petrecuse în mod atât de subit şi mersese atât de uşor încât Vane se pişca din când în când de obraz, pentru a se încredinţa că nu visează.

Maşina gonea atât de vertiginos prin străzile oraşelului, încât la o încrucişare era cât p-aci să dea peste un bărbat, care tocmai trecea drumul.

Frânarea bruscă îl făcu pe Vane să privească pe fereastră şi pe chipul său se zugrăvi atunci o uimire vie.

Porunci şoferului să oprească şi se aplecă repede afară:

— Alo, colonele Gregory…

Acesta se întoarse surprins, apoi se apropie în grabă de maşină. Era îmbrăcat elegant şi chipul său era încă pârlit de soarele verii.

— Ce cauţi dumneata în Newchurch, colonele? întrebă Vane plin de interes, întinzându-i mâna.

— Acelaşi lucru aş dori să-l aflu despre dumneata, mister Vane, spuse Gregory, cu un zâmbet fin în colţul buzelor. Când un potentat din City, face plimbări prin locurile astea idilice, în orele când Londra clocoteşte de afaceri, trebuie să existe motive cu totul speciale.

— Am fost la vila mea ca să mai văd ce e pe acolo, răspunse bancherul, puţin cam încurcat. Ţi-am povestit de-acum de asta.

Colonelul dădu din cap şi zâmbi iarăşi.

— Şi eu am venit aici ca să văd ce mai e cu bălţile mele de pescuit. Zilele astea minunate sunt cu adevărat ideale pentru pescuitul ştiucilor. Dacă te interesează cumva sportul acesta, mister Vane, vino şi dumneata odată. Socot să rămân vreo opt zile pe aici şi locuiesc la „Regina Victoria”.

— Mulţumesc, mulţumesc, refuză bancherul, politicos. Din păcate, nu mă pricep deloc în materie de pescuit. Numai în apă tulbure ştiu să pescuiesc.

Râse zgomotos de gluma aceasta, dar deodată se păru că-i vine o idee, şi stătu pe gânduri câtva timp. S-o facă sau să n-o facă? De fapt, colonelul îi ieşise înainte ca la comandă, dar din seara aceea când fuseseră împreună la Milner, şi care fu urmată de întâmplări atât de misterioase, avea o neîncredere inexplicabilă fată de colonel, o bănuială pe care nu cuteza să şi-o exprime nici în sinea lui. Şi acum, când îl revedea pentru prima oară, din seara aceea, pe colonelul Gregory, bănuiala aceasta îi părea absurdă. Cu înfăţişarea lui distinsă, colonelul făcea impresia unui desăvârşit om de lume, şi Vane îşi spuse că n-ar putea găsi un musafir mai reprezentativ şi mai interesant ca dânsul, pentru serata pe care ţinea s-o dea în cinstea doamnei Mabel Hughes. În consecinţă, el se hotărî să nu piardă prilejul.

— Joci poker? întrebă el pe nepusă masă şi-l privi ţintă pe colonel.

Acesta dădu din cap.

— Fac tot ce este în măsura să-mi omoare timpul.

— Minunat în cazul acesta, te invit la mine pentru poimâine seară. Voi aranja o partidă intimă. E dorinţa clientei mele, Mrs. Mabel Hughes, adăugă el, cu un zâmbet, care se cam plictiseşte pe aici. Dar o cunoşti pe doamna?

— Numai din vedere, răspunse colonelul, cu regret.

— Atunci te voi recomanda. Precis la ora 9 te rog. Vila mea o vei găsi.

Strânse mâna colonelului şi se urcă iar în maşină, în vreme ce Gregory, îşi urmă, gânditor, drumul spre „Regina Victoria", pentru a lua masa acolo.

Sosise cam de vreun ceas cu maşina lui şi imediat întreprinse o plimbare prin Newchurch, cu interesul unui om străin de localitate. Cu prilejul acesta trecuse şi prin strada tăcută cu casa veche, în al cărui gang apărat de vânt intră pentru o clipă, pentru a-şi aprinde ţigara.

Cap. 168 – Pe calea cea bună

— În al treilea rând… spuse Harry Reffold, aşa deodată, şi dădu drumul monoclului în palmă, încruntând puţin sprâncenele, cu uimire.

Colonelul Gregory tocmai trecuse pe lângă dânsul şi Harry prinse o privire ascuţită a acestuia, căreia îi răspunse cu indiferenţă.

Se afundă din nou în fotoliul de piele din holul pensiunii, şi acum, în loc de două chestiuni, îl preocupau trei, care în dimineaţa aceasta îl treziseră din trândăvia ultimelor zile, amintindu-i că scopul şederiii sale la Newchurch nu era frumoasa Ana Moran, ci o chestie cu mult mai neplăcută.

Îşi spusese lucrul acesta citind o scrisoare ciudată, care ajunsese în mâinile sale în mod tot atât de ciudat.

După o plimbare scurtă făcută în tovărăşia Anei – pe care o întâlnise, întâmplător, pe stradă, – găsise scrisoarea aceasta în buzunarul pardesiului, şi regreta din suflet că nu putuse prinde mâna aceea îndemănatecă, ce o pusese acolo.

Scrisoarea se afla într-un plic comercial obişnuit, care purta adresa lui, era scrisă la maşină, pe hârtie ordinară, şi toate acestea n-ar fi putut spune nimic nici chiar genialului Sherlok Holmes.

Înainte de a desface scrisoarea, Reffold era pregătit pentru orice, dar la ceea ce citi într-însa nu se aşteptase deloc, şi avu nevoie de un timp cam lung pentru a-şi recăpăta liniştea. Iată conţinutul misivei:

„Ai cutezat să te iei la întrecere cu mine şi pentru aceasta vreau să stau la discuţie cu dumneata.

În ziua când vei primi această scrisoare, la ora 10 seara, vino la coliba incendiată din pădure, pe şoseaua care duce la Bedfont.

Dacă eşti om cu scaun la cap şi vei consimţi să stăm de vorbă, n-ai de ce te teme, căci eu am nevoie de oameni hotărâţi, de teapa dumitale. Dacă, însă, nu vei veni sau te gândeşti la trădare, mâna mea care ştie să pedepsească te va găsi, tot atât de sigur şi discret, după cum au ajuns rândurile acestea la dumneata.

Gândeşte-te la Milner, Stone şi Crayton.

Stăpânul.”

După ce citise de câteva ori ordinul acesta categoric – de a cărui seriozitate nu se îndoia o clipă – Harry Reffold îşi dădu seama limpede, că după luni întregi de investigaţii obositoare, sosise, în sfârşit, un moment hotărâtor, care cerea în primul rând de la dânsul chibzuială şi sânge rece.

Potrivnicul misterios, care intra acum însuşi în acţiune, era cu mult mai primejdios decât uneltele sale oarbe, şi Harry trebuia să se aştepte la o luptă îndârjită, în care celălalt se va folosi de toată experienţa sa şi de toate armele perfide.

Asta nu l-ar fi înspăimântat prea mult, dar era acum vorba de ceva hotărâtor, şi gândul acesta fi făcu pe Reffold să-şi redobândească toată liniştea sa calculată.

Omul ale cărui urme le căuta de atâta timp fără succes, se hotărâse, deodată, să apară însuşi, şi depindea de Harry, acum să nu lase să-i scape firul conducător.

De aceea nici nu se gândi o clipă măcar la o „lovitură”, căci ştia prea bine că celălalt îşi va lua măsurile necesare, şi astfel va pierde o şansă cu care nu se va mai întâlni atât de uşor.

Lucrul nu trebuia să dea greş cu niciun preţ, se cerea să lucreze cu cea mai mare atenţie, şi în vreme ce Harry stătea în faţa portalului „Reginei Victoria”, fumând o ţigară după alta, pentru a se hotărî

asupra modului de a proceda, se petrecu al doilea episod al acestei dimineţi.

Pe şoseaua ce trecea cam la vreo treizeci de paşi de pensiune, o maşină opri brusc, în urma unei pene de cauciuc şi când Harry privi fără voie într-acolo, avu senzaţia că un curent electric îi străbate trupul.

Văzu deodată înaintea sa chipul acela negricios, pe care-l zărise cu câteva zile înainte în maşină, şi acum, când putu să examineze mai atent pe bărbatul care părea foarte grăbit să repare stricăciunea, îşi dădu seama deodată de unde cunoştea dânsul chipul acesta măsliniu şi statura aceasta îndesată; în seara aceea, care trebuia să aducă mai târziu cazul ciudat al doctorului Gordon, îl urmărise pe Tonson, pe care-l suspecta demult, dar căruia îi pierduse urma prin apropierea Tamisei. Când o luă apoi încetişor de-a lungul cheiului, auzi deodată câteva fluierături ascuţite şi în clipa următoare trecu pe lângă dânsul ca o rachetă, un individ… Fără să-şi dea seama aproape, Harry îl prinse de piept şi timp de câteva clipe privi în ochii scânteietori ai acestuia care, ca şi întreaga fizionomie exotică a bărbatului, i se întipăriseră adânc în memorie. Dar ciudatul personaj făcu o sforţare şi se eliberă din mâinile lui Harry, dispărând apoi în întuneric. Reffold făcu vreo doi paşi şi întâlni câţiva poliţişti care roiau în jurul unui om ce părea neînsufleţit, şi apoi avu prilejul să urmărească până la capăt episodul acesta important.

Acum, întâmplarea îi scosese din nou în cale pe bărbatul în chestie, dar Harry nu văzu nicio posibilitate să se folosească de acest prilej favorabil. Individul părea să se teamă de ceva şi depuse atâta grabă în repararea cauciucului, încât după câteva minute maşina se puse iar în mişcare şi Reffold nu avu putinţa s-o urmărească.

Dar în ultima clipă, îi dădu, totuşi, ceva în gând, când văzu că maşina cu şoferul oacheş, apucă după câtva timp, drumul spre Londra, şi acestui fapt se putea atribui că Tonio Perelli, fu urmat îndată de o motocicletă, de la Richmond până la Poarta de fier.

Şi acum, când colonelul Roy Gregory apăruse şi el la orizont, ziua adusese pentru Reffold al treilea eveniment, şi care, din anumite motive, îi dădu de asemenea de gândit, ca şi celelalte două.

Îl cunoştea numai din vedere pe Gregory, care se întorsese la Londra de-abia de câteva luni, dar bietul Atlee Colburn vorbise uneori

de dânsul şi din mărturisirile lui, Harry îşi trase concluziile sale. Colonelul Gregory părea să fie, de altfel, una din cele mai capabile personalităţi din serviciul indian, dar foarte puţin iubit, în schimb, şi dovedise în unele ocazii atâta energie – ba poate chiar cruzime – încât porecla de „tigru” pe care i-o dăduseră băştinaşii, se încetăţenise şi în rândurile armatei, din care făcea parte.

După câteva săptămâni de la moartea unchiului său, Harry citise prin gazete că colonelul îşi dăduse demisia şi, când, cu câteva clipe mai înainte, îl văzu deodată în faţa lui, i se furişă în minte o bănuială ciudată.

Şi această bănuială îl preocupă pe Harry Reffold cu mult mai mult, decât personalitatea şoferului negru, şi-l neliniştea mai vârtos decât întâlnirea apropiată cu misteriosul „stăpân”.

*

* *

Wilson avea încă înfăţişarea foarte slăbită, şi cu mare greutate putu să fie reţinut în spital două zile, după care şterse putina pur şi simplu, pentru a-şi relua domiciliul la „Regina Victoria”.

De când cu cercetările sale în jurul morţii lui Crayton şi a accidentului ce-l suferise, începu să vadă, deodată, mai limpede şi în cazul Milton şi când în prima zi după reîntoarcerea sa la Newchurch, mai iscodi prin „Casa castanilor” ajunse la o sumedenie de concluzii care îl mulţumiră cât se poate de mult.

— Ar fi bine să te cruţi, ca să-ţi mai redobândeşti puţin puterile, îi spuse Langford, pe când luau masa împreună. N-are niciun rost să-ţi primejduieşti sănătatea de dragul slujbei, căci la recunoştinţă nu te poţi aştepta din partea Scotland Yardului. Ăştia de colo nu se pricep la altceva decât să-ţi ceară să le dai toată puterea de care eşti capabil şi să te gonească cu biciul, iar când într-o bună zi cazi istovit, ţi se dă pur şi simplu un picior în spate.

Inspectorul trase o înghiţitură de vin ca să-şi înăbuşe necazul, apoi trânti cu putere paharul pe masă.

— Eu sunt sătul până în gât de Scotland Yard, continuă dânsul, fulgerând cu privirea. Pusesem de acum totul la punct cu atâta măiestrie, şi dacă i-am fi vârât la răcoare pe blestematul ăla de Reffold şi pe doamna Lambert…

— Doamna Lambert? Ce legătură are dânsa cu afacerea noastră? îl întrerupse Wilson, uimit.

— Ce, te surprinde? făcu inspectorul, mulţumit oarecum de efectul cuvintelor sale. Dar chiar aşa stau lucrurile. Am lucrat puţinel pe cont propriu în timpul bolii dumitale.

— Din păcate, aşa se pare! mormăi detectivul şi clătină capul, supărat.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă celălalt, bănuitor. Pari să fii şi dumneata din tagma acelora cărora nu le convine că un altul repurtează şi el un succes.

— Ferească Sfântul! spuse Wilson, cu blândeţe. Dumitale ţi-aş dori-o din toată inima.

— Ei, şi vrei să spui că nu-i un succes, faptul că am stabilit cum că Reffold era acela care l-a adus înapoi acasă pe doctorul Gordon, legat şi cu căluş în gură? Şi că doamna Lambert e una din cunoştinţele apropiate ale acestui pungaş? Ţi-ar fi dat dumitale asta în gând, ai?

Îl privi triumfător pe inspectorul-şef şi avu o satisfacţie deosebită constatând că veştile acestea făcuseră asupra lui o impresie extraordinară. Wilson îşi ridică, surprins, capul, şi cele ce auzise păreau să-i fi dat mult de gândit.

— Astea sunt lucruri peste care nu trebuie să treci cu uşurinţă, continuă Langford după o pauză scurtă. Şi dac-ai fi văzut cât de încurcată era doamna Lambert, când i-am luat interogatoriul, ţi-ai fi spus şi dumneata ce mi-am spus eu.

— Aşa?… Care vasăzică ai interogat-o? Detectivul părea din ce în ce mai uimit. Ei, şi apoi?

— Şi apoi? repetă Langford, enervat. Apoi a şters-o! Scotland Yard a fost atât de drăguţ cu ea şi i-a lăsat vremea necesară.

— Slavă Ţie, Doamne! exclamă Wilson, uşurat. Sărmanul doctor Gordon…

— De ăsta îmi pare şi mie rău, la drept vorbind, mormăi inspectorul, printre dinţi. Dar în astfel de chestiuni nu poţi lua în seamă nimic. Lucrul principal e să terminăm odată cu chestia asta păcătoasă.

— Se va şi întâmpla, aprobă Wilson. Nu pricep de ce ai devenit deodată atât de nerăbdător. După aprecierile mele, peste vreo săptămână vom fi ajuns de-acum la asta. Şi dacă vom scăpa cu pielea

întreagă, se va vedea dacă luăm vreun premiu frumuşel, sau suntem alungaţi cu un picior în…

— Nu prea pricep bine, spuse Langford, încurcat şi începu să se scarpine la ceafă. Vorbeşti dintr-odată aşa, ca şi cum totul ar fi ca şi rezolvat, şi cu toate astea, de-abia acum câteva zile m-ai fâstâcit cu cele şase întrebări ale dumitale, încât stăteam şi mă întrebam cum ne vom descurca.

— Prea iei lucrurile în serios, dragă Langford. Asta tulbură vederea şi dăunează sănătăţii, la care ţii aşa de mult dumneata… Astfel de probleme trebuie tratate cu chibzuială, şi atunci le dai de rost. Acum ştiu tot ce voiam să ştiu în urmă cu câteva zile. Numai cine alte bijuteriile, nu prea sunt lămurit. Dar, în definitiv, asta nici nu e prea important. Lucrul principal care-mi lipseşte, e însă altceva şi e posibil ca aici să se încurce totul. Dar dacă va merge aşa cum nădăjduiesc…

Wilson se întrerupse brusc şi ochii săi se fixară asupra colonelului Roy Gregory, care tocmai intrase în sala de mâncare şi se aşeză la o masă mică.

— Ciudat… murmură el de-abia perceptibil şi dădu din cap, gânditor.

— Ce este ciudat? izbucni Langford, care privise tot timpul, uimit.

— Că n-ai devenit cântăreţ de operă cu vocea dumitale minunată, răspunse Wilson, tot atât de tare sau căpitan pe o balenieră. Sau, dacă vrei, negustor de bâlci. Ai fi putut face treabă bună cu organul dumitale. Dar la noi la poliţie nu se răcneşte aşa, scumpul meu, continuă el, în şoaptă. Te-am făcut doar atent de câteva ori asupra acestui lucru. Găsesc ciudat – adăugă el, şi mai încet – că domnul colonel Gregory, care a fost cândva un om mare… nu te întoarce, stă în spatele dumitale… a căzut în dizgraţie în mod atât de subit. Nici măcar numele nu i se mai aminteşte. Am căutat ieri să aflu ceva despre dânsul, în unele locuri unde era cunoscut, dar n-am avut noroc. La început, au fost foarte amabili cu mine, dar cum am rostit numele de Gregory, am întâmpinat pretutindeni priviri bănuitoare şi o tăcere de gheaţă, sau cel mult o înălţare din umeri.

— Asta e într-adevăr surprinzător, spuse Langford, de data asta în şoaptă. Ai pus doar să-l spioneze?

Wilson zâmbi oarecum îndurerat.

— Atâta cât îngăduie dânsul. Şi în această privinţă, cel puţin, nu

prea este amabil. Până acum ştiu numai două lucruri, de altfel foarte interesante: în primul rând ştiu că a fost în casa lui Crayton, atunci când acesta a trecut în lumea drepţilor – şi în al doilea rând că pare să aibă o simpatie deosebită pentru împrejurimile Porţii de fier. În ultimele nopţi a fost văzut în repetate rânduri pe acolo, dar de fiecare dată a dispărut tot atât de repede şi fără urmă, precum venise.

Inspectorul gâfâia de emoţie şi puse mâna-i mare pe braţul lui Wilson.

— Crezi deci că colonelul şi Reffold sunt înţeleşi împreună?

Wilson îşi întinse deodată trupul şi-l fixă pe Langford cu o privire, ca şi cum acesta ar fi spus un lucru extraordinar.

Apoi începu să-şi frece cu putere nasul şi deveni atât de gânditor, încât inspectorul nu mai putu scoate o vorbă de la dânsul şi se mărgini să golească farfuria ce-o avea dinainte.

În vremea asta colonelul Gregory îşi lua masa cu aerul distins al unui om pe care cei din jurul său nu-l interesează câtuşi de puţin.

Din când în când, doar, se părea că fulgeră cu privirea spre masa unde şedeau cei doi poliţişti şi atunci se desena în jurul buzelor sale subţiri un zâmbet batjocoritor.

Cap. 169 – Un om care ştie ceva

Mrs. Renold era grozav de ocupată, căci trebuia nu numai să supravegheze bucătăria şi sala de mâncare, ci să se îngrijească, fireşte, şi de mister Reffold, care părea să aibă astăzi o deosebită predilecţie pentru locul ce-l ocupase în holul pensiunii. Nu se mişca de-acolo şi de câte ori trecea dânsa pe lângă el, aruncându-i o privire drăgăstoasă, observa că n-o lua deloc în seamă, ci se uita fix undeva înaintea sa.

Ea nu putu să îndure prea mult timp situaţia aceasta. Se aşeză lângă dânsul şi-i zâmbi drăgăstos, învăluindu-l în privirea ochilor ei negri.

— Ai griji, mister Reffold? Ţi-aş putea fi de folos cu ceva?

Harry îşi arătă dinţii albi, şi dădu din cap.

— Poate că da. Se pare că ţi-a venit azi un musafir nou…

Mrs. Gea pricepu îndată.

— Ah, te referi la colonelul Gregory. Camera douăzeci şi trei, şopti

ea. Te interesezi de dânsul?

— Foarte mult. Dacă mi-ai putea da din când în când vreo informaţie…

— Pricep…

— Sunteţi foarte amabilă, Mrs. Renold…

— Şi dumneata foarte urâcios, spuse ea, bosumflată! De câtva timp nu mai ai pic de încredere în mine. Crezi că n-am observat asta? Înainte vreme erai cu totul altfel. Nu atât de… cum să zic… atât de închis la suflet, – şi mult mai drăguţ.

Harry îşi puse mâna pe a ei, şi dânsa se simţi în al şaptelea cer.

— Iartă-mă, Mrs. Renold. Trebuie să mă crezi că am şi acum aceleaşi sentimente frumoase pentru dumneata, ca şi înainte, şi că nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine. Dar la vârsta de treizeci şi unu de ani, dispoziţiile se schimbă des…

Mrs. Gea simţi, deodată, o lovitură în inimă.

— …Treizeci şi unu de ani?… bâlbâi ea, uimită. Eu… eu… te ţineam mai în vârstă, mister Reffold…

Harry dădu din cap, îndurerat.

— E adevărat, Mrs. Renold, spuse el, încetişor. Din păcate am venit pe lume probabil cu câţiva ani prea târziu. Săptămâna trecută mi-am serbat ziua de naştere. Da, 31 de ani.

Doamna Gea nu mai avu vreme să asculte mai departe, căci capul ei era plin de socoteli acum: Dacă el era astăzi în vârstă de treizeci şi unu de ani, dânsa nu avea nici măcar patruzeci şi cinci – de fapt de-abia patruzeci şi patru, astfel că, atunci când el va avea treizeci şi cinci, ea va avea patruzeci şi opt, şi când el va fi de patruzeci, dânsa va fi de cincizeci şi trei; şi când el va avea patruzeci şi cinci, dânsa va fi de cincizeci şi opt..

Aici, doamna Renold îşi curmă socoteala ei atât de interesantă şi strânse cu atâta putere mâna lui Reffold, încât acesta privi uimit în figura ei devenită deodată foarte palidă.

— Trebuie să mă scuzi, mister Reffold, spuse dânsa, cu glasul tremurător, dar astăzi am foarte mult de lucru. În privinţa colonelului Gregory, te poţi încrede în mine…

Se înclină în faţa lui cu o cochetărie puţin silită, şi se îndepărtă.

Părea mai puţin maiestuoasă ca altădată, căci avea de luptat cu o constatare tristă, pe care o făcuse în clipele acestea: ştia că inima ei va

aparţine pentru totdeauna bărbatului pe care îl părăsise în chip atât de brusc, dar îşi spuse că va trebui să-şi revizuiască temeinic, din punct de vedere al logicii practice, toate dorinţele şi visurile ei intime pe care şi le făurise în ultimul timp. Căci, cu toată inima ei simţitoare, Mrs. Gea era o femeie practică şi înţeleaptă şi nădăjduia că viitorul o va face să uite furtunile puternice din trecutul ei. Şi pentru asta nu se potrivea deloc socoteala pe care o făcuse, – raportul dintre 45 şi 68 ani.

*

* *

— De câte ori îl văd pe individul ăsta impertinent, mă mănâncă palma! mormăi Langford, când ieşi împreună cu Wilson din sala de mâncare şi dădu cu ochii de Harry Reffold, care le zâmbi cu atâta amabilitate, de parcă şi-ar fi văzut pe cei mai buni prieteni. Dar în ziua în care îl voi avea în labă – cu toată opunerea Scotland Yardului – îi va pieri pofta de râs pentru câţiva ani.

— Ai putea s-o iei înainte, Langford şi să-l expediezi pe sergentul din Londra, spuse Wilson, oprindu-se locului, deodată. Trebuie să sosească din clipă în clipă la comisariat. Dacă are ceva corespondenţă pentru mine, ia-o dumneata în primire. Şi spune-i că astă-seară pe la ora 9, voi fi la Scotland Yard. Smith să fie pregătit. Ştie el despre ce e vorba.

După ce inspectorul îndreptă o ultimă privire plină de venin asupra lui Reffold, – Wilson îşi trase un scaun lângă Harry.

— Îmi permiţi, cred, domnule Reffold? A trecut cam multişor de când am stat de vorbă împreună. Dacă nu mă înşel, a fost o mică neînţelegere între noi, atunci.

— Nu din partea mea, spuse Harry, cu un zâmbet foarte amabil.

Detectivul aprobă din cap şi-şi împreună degetele…

— Ştiu! mărturisi el, puţin cam necăjit. Ai fost atunci chiar atât de amabil, să-mi dai un sfat. Un sfat cât se poate de bun. Ştii, chestia cu coliba din pădure…

Făcu o pauză şi aruncă vecinului său o privire repede, dar Reffold se juca, interesat, cu monoclul şi făcu o figură parc-ar fi auzit de chestia asta pentru prima oară.

Dar Wilson nu se dădu bătut.

— Ciudată afacere. Îţi sunt foarte recunoscător şi dacă mi-ai putea da vreo indicaţie ale cui erau rămăşiţele omeneşti găsite acolo, ţi-aş fi nespus de îndatorat. Unul de-alde noi ştie câteodată lucruri foarte interesante. Aşa, de pildă, ţi-aş putea spune ceva privitor la vizita colonelului Gregory în „Casa castanilor”…

Reffold tresări violent:

— Dar ce-avea ăla să caute acolo?

— Ceva foarte important. Dar s-o luăm de la început, mister Reffold. Cine crezi dumneata, deci, că putea să fi fost în coliba din pădure, în noaptea aceea?

Harry se gândi o clipă, apoi luă hotărârea să vorbească.

— George Tonson şi Sam Dickson.

— Aşa… aşa… Tonson şi Sam…

Wilson îşi dădu ochii peste cap şi faţa i se schimonosi.

— Aşadar, au fost ciolanele ticălosului de Tonson… Crezi că doamna Renold va fi tare îndurerată când va afla de asta? Ştii doar?… Fireşte, dumneata ştii multe. Dar pe Sam cred că nu l-ai mai revăzut nu-i aşa? Ai rămâne uimit dac-ai vedea cum s-a schimbat individul ăsta. Are acum înfăţişarea unui buldog bărbierit. De-abia l-am recunoscut astăzi când a servit de scut, cu atâta iscusinţă, omului care ţi-a strecurat scrisoarea în buzunar. Trebuie să fi fost o comunicare importantă? Ei, dar asta e treaba dumitale, în definitiv. Aş dori numai să te rog să-mi mai spui ceva: unde sunt bijuteriile?

Reffold îşi muşca buzele şi rămânea nehotărât. Omul din faţa sa, care se părea că ştie multe despre dânsul, începuse să-i impună. Dar cu toate acestea, nu socoti necesar să renunţe la rolul pe care-l juca.

— Consideră că sunt în siguranţă, răspunse el, evitând să dea lămuriri.

— Admirabil, mister Reffold! şopti detectivul, frecându-şi mâinile. Asta mă linişteşte mult şi mă scuteşte de anumite cercetări. În schimb îmi permit să-ţi comunic, că domnul colonel Gregory se interesează de ceasornice vechi. Astăzi, pe când dumneata făceai o plimbare cu domnişoara Ana, dânsul a fost la „Casa castanilor” şi şi-a făcut de lucru acolo la pendula din birou. Şi Nick, care i-a dat drumul în casă, a primit pentru asta un bacşiş atât de princiar, încât s-a îmbătat ca un porc. Ciudat, nu? Poate că te conduci după urma asta!… Şi dacă serile de pe aici îţi vor fi prea plictisitoare, caută să pătrunzi la mister

Vane… şi cred că vei găsi o societate cât se poate de interesantă în vila sa. Dar fii cu băgare de seamă şi nu te încrede prea mult în curajul dumitale. Vorbesc din proprie experienţă, căci probabil că ştii că tocmai am scăpat cu faţa curată dintr-o aventură…

Cap. 170 – Şarpele de la sân

Au trecut patru săptămâni de când Gilda îşi făcuse intrarea în palatul din Chamonix al ducesei de Chamfort, femeia cu cap de mort.

Nenorocita femeie încă tot nu bănuia, că îşi adusese în casă un adevărat şarpe, un demon cu chip de om, care era gata să-i răpească ultima rămăşiţă de fericire, pe care soarta i-o mai lăsase.

Cât se simţea de fericită sărmana femeie, la gândul că soţul ei, tânărul duce de Chamfort, voia să trăiască de-acum încolo nedespărţit de ea, sub acelaşi acoperământ!

Şi chiar dacă visurile ei dulci nu vor putea să se înfăptuiască niciodată, chiar dacă frumosul bărbat de care era legată în faţa lui Dumnezeu, nu-i va aparţine nicicând în realitate, biata Estrella se mulţumea, totuşi, să-l ştie necontenit în apropierea ei, să-l poată vedea din când în când câteva clipe.

Femeia cu cap de mort se silea să facă viaţa ducelui cât mai plăcută în casa ei.

Şi tocmai de asta dânsa era mulţumită că o avea pe Gilda alături, căci pentru nimic în lume n-ar fi vrut că Emil să se plictisească.

Când Estrella rămânea singură şi începea să se gândească în ce chip ar putea strânge şi mai mult legătura care o ţinea de duce, îşi spunea:

— Eu sunt oribil de urâtă, natura mi-a pus pe faţă o pecete înfiorătoare, şi, în consecinţă, vederea chipului meu ar constitui o sperietoare pentru Emil. Dar bunul Dumnezeu mi-a trimis în casă o fată tânără şi plină de graţie, care să-i încânte lui privirea, să-l facă să uite chipul meu slut. El va rămâne, totuşi, al meu, îmi va aparţine şi mai departe, şi niciodată Gilda nu va căuta să-şi apropie ceea ce e al meu. Nu-mi datorează dânsa, oare, cea mai mare recunoştinţă, – nu i-am salvat eu viaţa, – n-am adus-o eu de pe creştetul lui Montblanc, unde era atât de aproape să piară de foame şi de frig? O astfel de binefacere nu se poate uita, în vecii-vecilor!

Sărmană Estrella! Tu uiţi că există pe pământ oameni

nerecunoscători, – tu nu te gândeşti că este cât se poate de periculos să îngădui unui bărbat tânăr, în vinele căruia sângele clocoteşte cu furie, să fie zilnic în apropierea unei femei pe care natura a dăruit-o cu toate farmecele, care e înzestrată cu o frumuseţe răpitoare şi care – mai presus de orice – are un suflet stricat, o ambiţie fără margini şi o conştiinţă pentru care nu există nimic sfânt!

Dar Estrella nu ştia asta, ea o ţinea pe Gilda drept o fiinţă bună şi nevinovată.

Şi-ar fi pus mână în foc pentru castitatea Gildei, căci înşelătoarea se pricepuse s-o amăgească într-atâta pe femeia cu cap de mort, încât aceasta, care era de altfel deşteaptă şi cu spirit de observaţie, căpătă toată încrederea într-însa.

Câtă măiestrie n-a folosit mizerabila pentru a dobândi această încredere!

De câte ori, atunci când se afla împreună cu binefăcătoarea ei, frumoasa blondină nu vărsase lacrimi fierbinţi, blestemând soarta care o tratase pe Estrella cu atâta vitregie!

— Martor mi-e Dumnezeu, spunea Gilda, adesea, cu câtă bucurie aş schimba cu dumneavoastră, doamnă ducesă, cât de mult aş vrea să vă pot da chipul meu, pentru a vă răsplăti în felul acesta o parte din binele ce mi l-aţi făcut! Din nenorocire, însă, dorinţa aceasta nu-mi poate fi împlinită, şi, astfel nu voi putea să vă dau niciodată mărturia recunoştinţei ce v-o port!

Şi femeia cu cap de mort o îmbrăţişa atunci pe Gilda şi o strângea cu tandreţe la pieptul ei.

În sfârşit, în sfârşit, Cerul se milostivise şi-i împlinise una din marile ei dorinţe, îi dăduse o prietenă care s-o înlocuiască pe Letiţia.

Dar Gilda făcu un pas mai departe în socotelile ei.

Într-o zi, ea veni la Estrella şi o rugă cu lacrimi în ochi să-i îngăduie să plece din casa ei.

— Dar, copila mea! exclamă femeia cu cap de mort, speriată – de ce vrei să mă părăseşti? Nu-ţi mai place la mine?

— Oh! cum nu mi-ar putea place, doamnă ducesă! Casa aceasta este doar un adevărat rai, şi nu poate exista dorinţă mai mare pentru o fată decât să trăiască aici!

— Şi cu toate acestea vrei să pleci de lângă mine, Gilda! Te-am supărat oare cu ceva?

— Să mă fi supărat cu ceva, doamnă ducesă? Aţi făcut oare vreodată un rău unui om? Sunteţi doar bunătatea întruchipată.

— Atunci, ce te-ar fi putut face să iei hotărârea de a căuta să eviţi prezenţa mea? întrebă Estrella, plină de nerăbdare.

— Nu prezenţa dumneavoastră, doamnă ducesă! răspunse Gilda.

— Ah! atunci probabil că altcineva te alungă din casa aceasta? Vreau să sper că nu s-a purtat nimeni rău cu tine! Voi concedia imediat pe oricare din servitori care nu s-a purtat cu tine cu cel mai desăvârşit respect.

— Nu e vorba de servitori, doamnă ducesă.

— Atunci, dacă nici eu, nici servitorii mei, cine poate fi? Ah! ce gând îngrozitor… soţul meu?

Gilda îşi acoperi faţa cu mâinile, ca să nu i se vadă roşeaţa ce o acoperi.

— Cum… e cu putinţă oare? întrebă Estrella. Ducele, soţul meu, te-a insultat vreodată cu o privire? Sărmana mea copilă, cât sunt de îndurerată aflând că soţul meu…

— O, doamnă ducesă, o întrerupse frumoasa corsicană, nu-l învinovăţiţi pe soţul dumneavoastră. El e un bărbat nobil în înţelesul deplin al cuvântului, şi niciodată nu s-a legat de mine cu o privire, cu un cuvânt măcar… dar… eu… eu însămi.

— Ce este, copila mea? întrebă Estrella. Spune-mi tot ce s-a întâmplat cu tine!

— O, doamnă ducesă, trebuie oare să vă mărturisesc? spuse Gilda, căzând în genunchi în faţa femeii cu cap de mort. Ei bine, fie, dispreţuiţi-mă, alungaţi-mă, numiţi-mă ingrată… Fără să-mi dau seama, m-am trezit că… la… că mă gândesc prea mult la domnul duce şi mă tem că dacă mai rămân aici… dacă va trebui să-l văd în fiecare zi, în fiecare ceas, dacă voi sta în faţa lui necontenit, – mă tem… nu, nu… nu pot rosti cuvântul grozav!

— Ah! înţeleg, copila mea! spuse femeia cu cap de mort, aplecându-se şi ridicând-o pe frumoasa înşelătoare, pentru a o strânge la pieptul ei. Nu-i aşa, îl iubeşti pe duce, copila mea, – el ţi-a cucerit inima? Prostuţo, şi de asta voiai să mă părăseşti? O, niciodată, niciodată nu voi admite aceasta! E foarte firesc ca fiecare fată să se aprindă după dânsul, căci el este tot atât de frumos, pe cât e de nobil, – e un bărbat pe care trebuie să-l iubeşti. Dar eu sunt convinsă, Gilda

mea, că păstrezi în tine destulă mândrie morală, pentru a lupta împotriva unei dragoste oprite. Nu-i aşa, nu vei râvni niciodată la un bărbat, care aparţine alteia?

Corpul frumos al Gildei fu scuturat de un tremur în braţele femeii cu cap de mort.

— O, doamnă ducesă, exclamă dânsa, n-am meritat ca să-mi vorbiţi astfel! Atât de rea mă ţineţi – puteţi crede aşa ceva despre mine? O! Dumnezeu mi-e martor, de iubit, l-aş putea iubi, probabil, pe duce, dar să râvnesc la el… asta niciodată, căci atunci n-aş fi mai bună decât o…

— Nu rosti cuvântul grozav, copila mea, spuse Estrella, închizând gura Gildei, cu sărutări nenumărate. Tocmai prin faptul că ai venit cu inima deschisă în faţa mea, pentru a-mi destăinui dragostea ta duioasă şi nevinovată, – tocmai prin acest fapt, spun, m-ai convins pe de-a-ntregul, că trebuie să am încredere în tine. E vorba numai de o pasiune trecătoare, pe care o vei învinge curând şi acum insist cu atât mai mult să rămâi în casa mea. Iubeşte-l pe soţul meu ca o soră, iubeşte-l ca o prietenă, şi eu voi fi fericită de aceasta.

— Dacă aşa porunciţi dumneavoastră, doamnă ducesă, răspunse înşelătoarea – mă voi sili să îndrum pe calea cea dreaptă, iubirea pe care o resimt pentru duce.

Când Gilda părăsi apoi încăperea ducesei, aceasta se uită cu duioşie după dânsa şi spuse:

— Ce caracter superior! Oricare alta mi-ar fi ascuns sentimentele ei, ea, însă, mi-a mărturisit dragostea pe care o resimte şi tocmai asta e ceea ce mă linişteşte pe deplin.

Sărmană Estrella! Tu nu bănuieşti că mărturisirea aceasta a fost pregătită şi calculată, pentru a te înşela şi pentru a-ţi întări încrederea ce o aveai în Gilda!

Pentru a procura distracţii soţului ei, femeia cu cap de mort aranja excursii prin munţii apropiaţi. La aceste excursii luau parte numai dânsa, ducele, Gilda şi bătrânul servitor David.

În zorii zilei porneau la drum; David ducea după sine un măgăruş încărcat cu provizii, pentru timpul zilei, căci de obicei se întorceau acasă seara târziu.

În zile dintr-acestea, femeia cu cap de mort se simţea cât se poate de bine, căci în munţi n-avea să se teamă că se va întâlni cu oameni

străini.

— Ce-ar fi, spuse ea într-un rând Gildei, dacă am vizita înc-o dată coliba aceea, unde te-am găsit atunci pe tine?

Apoi, întorcându-se spre duce, adăugă:

— Şi dumneata, scumpul meu soţ, ai avea desigur, plăcere să vizitezi odată coliba de adăpost, de unde ţi se înfăţişează o privelişte admirabilă, şi de unde nu mai eşti departe de piscul lui Montblanc!

— Dacă ascensiunea este neprimejdioasă, adică neprimejdioasă pentru dumneata, răspunse Emil de Chamfort, atunci fireşte că n-am nimic împotrivă. Dar mă tem că asta te va obosi prea mult.

— O! deloc! răspunse femeia cu cap de mort. Eu sunt o ascensionistă bună, şi în ceea ce o priveşte pe Gilda, cred că nici ei nu-i va fi prea greu drumul. S-a făcut, deci: mâine dimineaţă pornim!

Şi într-adevăr, a doua zi dimineaţă, porniră la drum.

De data aceasta, David nu putuse să ia măgăruşul, căci n-ar fi fost în stare să urce atât de sus. De aceea, bătrânul servitor trebui să-şi încarce pe spate sacul cu merinde.

Ducele şi cele două femei purtau costume de alpinişti şi în special Gilda avea o înfăţişare minunată, căci veşmântul acesta îi scotea în evidenţă formele admirabile.

Şi sărmana Estrella nu observă privirile ducelui, care se opreau cu admiraţie asupra frumoasei corsicane. Şi nu observă nici ocheadele cochete, pe care Gilda le arunca din când în când tânărului nobil francez, atunci când se credea neobservată.

Era o zi minunată, nu prea caldă şi totuşi plăcută, creată anume pentru o partidă în munţi.

Cu totul cu altă privire vedea acum Gilda muntele, în comparaţie cu ziua aceea când Egizio Ettore o părăsise în voia sorţii pe piscul lui Montblanc.

Atunci se rătăcise pe drumuri nebătătorite de oameni, nu întâmpinase altceva decât stânci, gheaţă şi zăpadă, acum, însă, femeia cu cap de mort o conducea pe căi, pe care puteai rătăci fără nicio primejdie.

Până în cele mai înalte regiuni înfloreau încă floarea reginei şi un soi de copăcei care aveau frunzişul verde.

În afară de asta, ducele era astăzi, într-o dispoziţie minunată, şi tinereţea sa vioaie forma un contrast izbitor cu seriozitatea soţiei sale,

care zâmbea numai din când în când.

Astăzi, însă, nici dânsa nu se putea sustrage înrâuririi umorului soţului său.

Ducele povestea despre viaţa Parisului, despre călătoriile sale, zugrăvea lumea în culori minunate şi se pricepea să presare istorisirile sale cu aventuri interesante.

Gilda asculta şi dânsa ceea ce spunea ducele şi cu spiritul ei de observaţie îşi dădea bine seama că acesta vorbea, de fapt, numai de dragul ei, că se silea să-i atragă atenţia prin istorisirile sale.

El păşea alături de dânsa, în vreme ce femeia cu cap de mort mergea înainte şi bătrânul David rămânea mult în urmă. Când era vorba să treacă vreun şanţ sau să se caţere pe o stâncă, el dădea mâna Gildei şi o ajuta cu multă bunăvoinţă. Şi atunci înşelătoarei i se părea că degetele sale o strâng mai tare, decât ar fi fost necesar.

Toate astea erau semne pentru dânsa că tânărul nobil se interesa de ea, ceea ce, de altfel, Gilda ştia foarte bine, de mult timp de-acum.

Cum ar fi putut oare să nu observe, că tânărul acesta frumos şi elegant respira uşurat, atunci când dânsa intra în camera unde se afla el cu soţia sa? Ar fi trebuit să fie oarbă pentru a nu vedea, că privirile lui o ţinteau atunci necontenit pe dânsa; ar fi trebuit să fie surdă pentru a nu auzi cât de emoţionat devenea glasul lui, atunci când dânsa se afla prin apropiere.

Şi Gilda purtase de grijă să înflăcăreze focul din inima ducelui şi să alimenteze necontenit această flacără.

Şi astăzi se gândea la un nou mijloc de a întreţine focul dragostei oprite, în pieptul ducelui.

Deodată, i se păru că găseşte o cale bună pentru această intenţie.

Se apropiau acum de un drum îngust care ducea de-a lungul unei prăpăstii.

Aceasta nu era adâncă deloc şi fundul ei era acoperit cu zăpadă înaltă.

Gilda aruncă repede o privire cercetătoare în jos şi dobândi convingerea că acela care, făcând un pas greşit, s-ar prăbuşi în prăpastia aceasta, n-ar risca în niciun caz moartea, căci zăpada înaltă de pe fund ar face cu totul neprimejdioasă căderea.

Estrella mergea înainte, ducele o urmă de-aproape, apoi venea Gilda. Bătrânul David era atât de departe, în urmă, încât nici nu putea

fi văzut.

Spre deosebire de cum fac alpiniştii de obicei, dânşii nu se legaseră unii de alţii, cu funii, ci mergeau despărţiţi, fiecare sprijinindu-se pe bastonul său, care se înfigea adânc în pământ.

Deodată, ducele auzi în spatele său un ţipăt de groază. Şi în clipa când Estrella şi soţul ei îşi întoarseră privirile, văzură cu spaimă că Gilda se prăbuşeşte în prăpastie. În momentul următor, perfida femeie zăcea în zăpadă, care-i acoperise trupul aproape în întregime.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât Estrella şi ducele de-abia avuseseră timp să scoată un strigăt sau să se întrebe de cauza acestei întâmplări.

De altfel, explicaţia nu putea fi alta decât că Gilda făcuse un pas greşit şi căzuse în prăpastie.

— Gilda, ridică-te, copila mea! O, Dumnezeule! Nu ţi s-a întâmplat nimic rău, cred! strigă femeia cu cap de mort, aplecându-se şi privind în jos.

Ducele se făcuse palid şi vocea-i tremura când se adresă soţiei sale:

— Nu se poate să i se fi întâmplat ceva, căci zăpada e moale. Dar probabil că spaima a făcut-o să leşine. O voi scoate eu imediat de-acolo.

Dar asta nu era chiar atât de uşor, pe cât se credea. Căci în locul acesta stânca era abruptă, în aşa fel că nu se putea cobora lesne pe dânsa.

Atunci ducele desfăşură funia pe care o adusese cu sine, o fixă de vârful stâncii, apoi se lăsă pe dânsa în jos, în prăpastie.

Femeia cu cap de mort întâmpină cu inima palpitândă pregătirile pe care le făcea soţul ei pentru salvarea Gildei, căci tremura pentru viaţa ducelui, dar nu cuteza să-l împiedice în opera lui.

Nu trecu mult şi ducele ajunse pe fundul prăpastiei şi se afundă el însuşi în zăpadă, până la brâu.

O legă pe Gilda de capătul funiei, mâinile sale îi cuprinseră mijlocul, puse chiar urechea la pieptul ei, pentru a-şi da seama de bătăile inimii.

Toate astea le simţea Gilda, căci perfida femeie nu căzuse defel în nesimţire, ci ţinea numai ochii închişi, ca să-i facă pe ceilalţi să creadă că e moartă.

Se lăsă cu totul în voie şi nu-i scăpă faptul că mâinile ducelui

tremurau şi ea simţi iritaţia de care fusese cuprins acesta, când îi apucase trupul cu braţele sale.

De îndată, ce Gilda fu legată cu frânghia, Emil de Chamfort începu să se caţăre pe funie. Când ajunse, îşi uni puterile sale cu ale Estrellei şi amândoi o traseră în sus pe frumoasa corsicană.

— Sărmana fată! exclamă femeia cu cap de mort, lăsându-se în genunchi lângă Gilda. Încă nu şi-a deschis ochii! Oh! cine m-a pus să propun această excursie nenorocită, ca să primejduiesc din nou viaţa bunei mele prietene!

— Sunt ferm convins, răspunse ducele, că viaţa ei nu e deloc primejduită. Liniştеşte-te, scumpa mea. Dar situaţia e destul de critică. Probabil că dânsa nu va mai putea face drumul pe jos şi de aceea vom fi siliţi să ne procurăm o targă şi câţiva oameni, ceea ce nu se poate face decât la Chamonix. Îţi fac propunerea, deci, doamnă, să rămâi aici lângă Gilda, în vreme ce eu voi merge în întâmpinarea lui David pentru a-l trimite jos, în vale. E drept – adăugă ducele – m-am udat şi eu până la piele cu prilejul acesta, dar nu face nimic, căci la soare se va usca.

— O, nu, dragul meu, spuse Estrella, repede, nu voi admite niciodată să te expui unei primejdii. Căci s-ar putea lesne întâmpla să răceşti, făcând un drum lung cu hainele acestea umede pe dumneata. Rămâi aici cu Gilda, iar eu îl voi căuta pe David, şi dacă nu mă înşel, ne aflăm de-acum aproape de tot de coliba de adăpost. Da, da, aşa este, dacă urmezi drumul acesta, ajungi la o stâncă mare. Ocolind-o, dai de colibă. Ceea ce-ţi rămâne de făcut, deci, e s-o duci pe Gilda acolo şi să aşteptaţi întoarcerea mea. Într-o jumătate de ceas sper să-l găsesc pe David, apoi vin iarăşi la voi. În colibă veţi găsi tot ce este necesar pentru a vă prepara un ceai fierbinte. Nu pierde timpul, dragul meu, şi caută să vă puneţi cât mai repede în siguranţă.

Ducele întâmpină cu plăcere această propunere a soţiei sale, totuşi făcu, de formă, unele obiecţiuni, pe care Estrella le respinse cu energie.

Femeia aceasta atât de încrezătoare, nu se gândi o clipă la urmările ce le-ar putea avea rămânerea soţului ei în tovărăşia tinerei corsicane.

Între timp, ducele desfăcu funia din jurul trupului Gildei, o ridică acum pe braţe şi după ce mulţumi soţiei sale pentru grija ce i-o poartă, o porni spre colibă.

Femeia cu cap de mort începu să coboare în vale, pentru a-l găsi pe David şi a-i da ordinele necesare.

Ducele n-avea de făcut un drum prea lung până să ajungă la ţintă, cu frumoasa lui povară. Dar chiar de-ar fi ştiut că drumul acesta e de douăzeci de ori mai lung, şi tot nu s-ar fi îngrijorat.

Ah! cât se simţea de fericit, ducând-o pe braţe pe minunata făptură! Nu se mai sătura privind-o şi un fior de voluptate îi străbătea trupul, când îşi trecea mâna peste părul ei auriu şi moale ca mătasea.

— Am ţinut de-acum multe femei frumoase în braţele mele, îşi spuse ducele de Chamfort, dar toate mi s-au aruncat la piept fără nicio rezervă, mi s-au dat cu totul. Asta, însă, îmi aparţine numai printr-o întâmplare, este a mea numai pentru un sfert de ceas. Căci nu va trece mult şi va deschide iar ochii şi atunci… atunci visul frumos va fi trecut pentru totdeauna. Ah! dacă Gilda ar şti că braţele mele o cuprind în momentul acesta, că o strâng la pieptul meu, cum s-ar mai împurpura! Poate că s-ar înfuria chiar, căci e atât de castă, atât de nevinovată, – şi tocmai lucrul acesta mă atrage spre dânsa.

Gilda nu auzea această spovedanie pe care şi-o făcea ducele lui însuşi, dar o citea lămurit în figura lui, în expresia trăsăturilor sale.

Căci vicleana femeie îl observa necontenit pe tânărul bărbat, ţinând ochii întredeschişi, sub genele-i lungi şi mătăsoase.

Nu era doar deloc leşinată, înscenase cu măiestrie toată comedia aceasta, pentru a izbuti să fie singură cu nobilul bărbat, ceea ce, nu se putea în palatul din Chamonix. Acolo era o armată întreagă de servitori, care o observau necontenit, căci ceea ce nu ştia Estrella… pătrunsese demult în rândurile servitorimii, şi aceştia îşi şopteau că ducele o urmăreşte necontenit cu privirea pe tânăra femeie şi că se interesează mai mult de dânsa, decât de propria lui soţie!

Aici sus, însă, în liniştea Alpilor, Gilda şi ducele nu mai aveau să se teamă de priviri iscoditoare şi de urechi ce stau la pândă.

De aceea îşi spusese Gilda, că excursia aceasta trebuia să fie hotărâtoare, cu orice preţ.

Cap. 171 – Un suflet nobil e înşelat

Ducele ajunsese la colibă împreună ca sarcina vie ce o ducea pe braţe şi după ce păşi pragul acesteia o aşeză pe Gilda pe acelaşi culcuş

pe care ea îşi mai odihnise odată trupul. Între timp, din ordinul ducesei coliba fusese din nou aprovizionată cu tot ceea ce era necesar pentru a veni în ajutorul vreunui rătăcit prin munţi.

Dulapul fusese iarăşi umplut de merinde de tot felul şi ducele prepară în grabă o ceaşcă cu ceai pentru Gilda.

Dar mai întâi trebuia s-o readucă la viaţă pe frumoasa corsicană şi acesta nu era lucru greu, căci în colibă se mai afla un dulăpior cu tot soiul de medicamente.

Ducele luă o sticluţă cu eter, se apropie de femeia „leşinată" şi îi puse sticluţă la nas.

Nu trecu mult şi efectul se arătă. Pieptul frumoasei înşelătoare începu să tresalte cu putere şi cu un rafinament uimitor, Gilda imită toate fazele prin care trece un om care e readus în simţiri dintr-un leşin.

Obrajii începură să i se coloreze uşor, nasul i se mişcă, apoi îşi deschise încetişor pleoapele şi în cele din urmă scoase un oftat adânc şi murmură:

— Unde sunt?

— Domnişoară Gilda! exclamă cu bucurie ducele de Chamfort, mulţumesc lui Dumnezeu că mi-ai pus întrebarea aceasta. Linişteşte-te, te rog, căci te afli în deplină siguranţă. Te găseşti în coliba de adăpost de pe Montblanc şi eu veghez în preajma dumitale.

— Şi unde… unde este ducesa? şopti dânsa, rotindu-şi sfioasă privirile prin încăpere.

— Ah! soţia mea, răspunse Chamfort, ea s-a dus în întâmpinarea bătrânului David, pentru a-i da dispoziţia să coboare în vale şi să aducă o targă şi câţiva oameni… căci mă tem că nu vei plutea face drumul pe jos.

— Aşadar, suntem singuri, domnule duce! zise perfida femeie, cutremurându-se uşor.

Ducele se cutremură şi el auzind cuvintele acestea căci ele îi readuseră pe deplin conştiinţa situaţiei în care se afla.

— Da, suntem singuri! murmură dânsul, cu glas nesigur.

În clipa aceasta Gilda scoase un ţipăt uşor, apoi se ridică în aşternut şi întinzând implorator mâinile spre Chamfort, exclamă:

— O, domnule duce, hai să pornim imediat înapoi, să părăsim cât mai repede coliba aceasta! Vreau să fiu alături de ducesă, de femeia

aceasta care e ca o mamă pentru mine!

Părul ei blond se desfăcuse şi-i cădea pe spate în valuri mătăsoase.

Însă, cu o mişcare repede îl cuprinse cu mâinile şi încercă să-l înnoade iarăşi într-un coc. Dar pierduse acele de cap şi din cauza aceasta nu-i fu cu putinţă să-şi îndeplinească scopul.

— Domnişoară Gilda, spuse ducele, cu glas tremurător, dorinţa dumitale este poruncă pentru mine şi e de-ajuns s-o mai rosteşti o singură dată pentru ca să părăsesc coliba împreună cu dumneata. Dar am aranjat cu ducesa ca să ne regăsim aici şi n-aş vrea ca dânsa să vină şi să nu ne mai găsească. Afară de asta, mi-am îngăduit să-ţi prepar un ceai cald, şi după baia rece pe care am luat-o amândoi, asta nu ne poate face decât bine. Şi într-adevăr ai atât de puţină încredere în mine, încât să-ţi fie teamă să rămânem singuri câteva clipe? Gilda, ce ţi-am făcut eu oare, că mă urăşti?

— Eu… să vă urăsc? O! Dumnezeule, nu credeţi singur ceea ce aţi spus acum!

— Dacă nu e ură, atunci probabil că nu mă poţi suferi, căci trebuie să existe un motiv datorită căruia vrei să fii cât mai puţin timp singură cu mine.

Gilda nu-i răspunse, ci coborî doar privirea.

— Gilda, te rog, continuă ducele, spune-mi sincer, de ce mă urăşti?

— Pentru că… trebuie să fug din calea dumitale, duce de Chamfort, răspunse frumoasa înşelătoare. Nu mă întreba mai mult, nu căuta să mă sileşti, căci nu pot şi nu trebuie să-ţi răspund.

O roşeaţă vie acoperi obrajii ducelui şi o presimţire care-l făcea fericit îi umplu inima.

— Gilda! exclamă el. Gilda, dac-ar fi cu putinţă… nu, nu, – nu vreau să-mi fac nicio nădejde, care nu poate fi îndeplinită… Ar fi oare de crezut că voiai să fugi, numai pentru că?…

Se opri deodată, căci o privire a Gildei se aţintise asupra lui.

Era o privire care-i pătrunse până în fundul sufletului, o privire care-i spuse mai mult decât ar fi putut s-o facă o mie de cuvinte.

Ducele pricepu sensul acestei priviri şi în clipa următoare o cuprinse în braţe pe Gilda şi o strânse la pieptul său.

— Mă iubeşti, mă iubeşti! exclamă el, plin de bucurie. O! fetiţă minunată, cum să-ţi mulţumesc pentru mărturisirea aceasta? Privirea ta a fost pentru mine o mărturisire, şi acum ştiu că ai vrut să fugi de

mine, numai pentru că mă iubeşti, pentru că ţi-e teamă că te-ar cuprinde slăbiciunea în apropierea mea! Fii binecuvântată, Gilda, pentru mărturisirea aceasta, fii binecuvântată de mii de ori!

— Da… te iubesc… murmurară buzele Gildei – te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, la început cu sfială, căci aparţineai alteia – dar apoi, cu patima aceea mistuitoare care trece peste orice piedică, – care nu întreabă, nu cercetează, ci numai iubeşte!

Cu o patimă sălbatică, frumoasa blondină se aruncă la pieptul ducelui şi buzele ei se lipiră însetate de ale lui, sorbind o sărutare care-l ameţi cu desăvârşire pe nobilul francez.

Dar deodată ea se desfăcu din braţele lui, sa clătină pe spate şi exclamă:

— Vai mie, ce-am făcut? M-am lăsat târâtă de o pornire căreia n-ar fi trebuit să-i cedez niciodată, – am sărutat pe soţul aceleia care-mi e ca o mamă… Ah! cât sunt de mizerabilă, cât de vrednică de dispreţ am devenit!

Şi cu o prefăcătorie uimitoare, perfida femeie izbuti să verse lacrimi…

— Gilda, strigă ducele, te rog, le implor, nu-ţi face nicio imputare! Ceea ce s-a întâmplat, trebuia să se întâmple; atunci când doi oameni se iubesc, ei se vor regăsi, oricât de departe ar fi unul de altul. Şi când doi oameni îşi aparţin unul altuia, izbutesc să treacă prăpăstii care sunt mai adânci ca acele ale lui Montblanc. Căci există o lege a naturii, după care oamenii care simt însufleţiţi de un puternic impuls reciproc, se regăsesc oricând şi oriunde.

El se apropie de Gilda, îi petrecu braţul în jurul mijlocului şi capul frumoasei înşelătoare se odihnea acum pe umărul său…

Emil de Chamfort se folosi de prilejul acesta ca să-i acopere cu sărutări fierbinţi ochii, obrajii şi gura, îi şoptea cuvinte de dragoste, şi ea se lipea tot mai mult de dânsul, ca şi cum n-ar fi putut rezista farmecului pe care-l radia fiinţa lui, ca şi cum ar fi fost neputincioasă în mâna sa.

Deodată Gilda se înfioră şi în vreme ce în ochii ei se aprinse o lucire stranie, privi înspăimântată spre uşă:

— Vai mie, clipa de fericire e pe sfârşite! Nu auzi paşi?

— Nu, răspunse ducele, nu e posibil ca soţia mea să se întoarcă de-acuma. Nu, Gilda, numai fantezia ta înspăimântată te-a făcut să

bănuieşti apropierea ducesei. Mai avem încă o jumătate de ceas înaintea noastră. Hai să ne folosim de ea, scumpo! Spune-mi tot ce resimţi, îngăduie-mi să-ţi mărturisesc şi eu ce am pe suflet, căci astăzi trebuie să se limpezească lucrurile între noi; – astăzi – sau niciodată!

Ducele o cuprinse din nou pe după mijloc şi o duse spre banca de lângă masă.

— Spune-mi, Gilda, mă iubeşti? o întrebă el.

Capul frumoasei blondine se lipi de pieptul lui:

— Da, te iubesc, şopti dânsa, şi spuse cuvintele acestea cu un astfel de ton, încât cel mai tare bărbat s-ar fi simţit cuprins de ameţeală, căci Gilda socotise destul de bine că acest „te iubesc”, va răpi ducelui de Chamfort ultima rezervă pe care o mai avea.

— Dacă mă iubeşti spuse dânsul, strângând-o cu patimă nebună la pieptul său, atunci fii a mea, cu totul a mea… chiar în ceasul acesta fii a mea, după cum şi eu voi fi al tău.

Dacă Gilda ar fi fost o înşelătoare de rând, după cum sunt multe femei pe lumea aceasta, atunci ar fi refuzat cu îndărătnicia să împlinească cererea ducelui. Căci s-ar fi temut că odată cu acordarea favorii supreme, patima arzătoare a celuilalt ar fi început să se stingă – cum se întâmplă, adesea, în cazuri asemănătoare – şi atunci dânsa nu şi-ar mai fi atins scopul.

Dar Gilda era sigură de sine, ea ştia că farmecele ei sunt prea puternice şi posesia trupului ei îl va înflăcăra şi mai mult pe duce. Era atât de încredinţată de izbândă, încât îşi spunea că ducele nu se va mulţumi să trăiască numai o singură clipă în paradis, ci odată rătăcit pe drumurile acestuia, va da orice numai să nu fie alungat dintr-însul.

— Sunt nebună, o ştiu! exclamă Gilda cu patimă bine jucată, căci în realitate nu resimţea nimic, deşi ducele de Chamfort era un bărbat, care ar fi putut aprinde inima oricărei femei. Sunt nebună, că-mi deschid inima în faţa ta, căci la urmă mă vei dispreţui doar… Dar chiar dac-aş şti că nu va mai trebui să rămân o clipă în apropierea ta, – chiar dac-aş şti că-mi distrug prin aceasta fericirea vieţii… Ah! ce însemnătate mai are fericirea vieţii mele, dacă mă vei face fericită numai pentru un singur minut!

Şi peste câteva clipe, coliba ridicată pe Montblanc pentru a servi de adăpost celor care se rătăceau prin munţi, – se transformă într-un lăcaş de voluptate divină… Dar în acelaşi timp se făptuia acolo şi o

crimă, căci acela care o strângea la pieptul său înfierbântat pe Gilda Carazoni era bărbatul altei femei, soţul prietenei, a salvatoarei amantei sale.

Ah! ce n-ar fi dat ei, dac-ar fi putut rămâne lipiţi unul de altul ceasuri întregi!… Dar gândul că ducesa ar putea da peste dânşii, îi făcu să-şi revină în fire.

Gilda fu aceea care-i aminti ducelui că-i ameninţă primejdia.

Dânsa se ridică şi cu ajutorul unei oglinjoare ce o avea cu sine îşi aranjă părul, apoi îşi netezi îmbrăcămintea.

Şi iarăşi o trase ducele la pieptul său şi nu se mai sătura sărutând-o pe buzele-i roşii ca para focului.

— Oh! şi cât sunt de nenorocită, totuşi, şopti Gilda, sprijinindu-şi capul de umărul lui. Acum, când am gustat din fericirea supremă, va trebui să-mi iau rămas bun pentru totdeauna de la dânsa!

— Gilda, ce tot vorbeşti tu? De ce să renunţăm la o fericire, pe care nu ne-o poate opri nimeni? Va depinde numai de noi, şi vom putea fi întotdeauna atât de fericiţi, precum am fost astăzi, în coliba aceasta.

— Nu, iubitule, răspunse rafinata femeie, privindu-l cu ochii înecaţi în lacrimi, trebuie să ne despărţim… Nu te gândeşti ce s-ar întâmpla dacă aş continua să rămân în casa voastră? Cum vei putea să ascunzi faţă de soţia ta, legătura ce o ai cu mine? O singură vorbă scăpată de pe buzele tale, va trăda totul ducesei, şi cât de uşor ar putea un spion să-i mărturisească totul!

— Pe spion l-aş arunca imediat afară! strigă ducele. Din acest punct de vedere te voi apăra eu, iubito.

— De spioni nu te poţi apăra, căci chiar dacă nimeni altul nu ne va trăda, o vom face noi singuri şi atunci… nu te gândeşti ce chinuri grozave aş îndura, văzându-te alături de altă femeie, alături de aceea pe care ştiu că n-o iubeşti, că n-o poţi iubi… Nu, nu, e de o mie de ori mai bine dacă ne despărţim. Se va mai găsi în lumea aceasta un azil care să mă primească, – vreun ungher unde să mă pot ascunde, – dar chiar şi atunci, iubitule, fii încredinţat că voi continua să mă gândesc la tine, la tine şi la fericirea negrăită pe care am gustat-o în braţele tale.

Pentru această clipă de fericire supremă, primesc cu dragă inimă să îndur o viaţă întreagă de amărăciune, căci îmi pot cel puţin spune că am fost odată fericită!

Şi iarăşi o podidiră lacrimile şi-şi ascunse faţa în palme.

— Iubito, ascultă-mă! exclamă ducele de Chamfort, îndepărtându-i cu blândeţe mâinile de pe faţă.

— Nu, nu, încredinţează-te mai întâi dacă vine, căci ar fi grozav dacă m-ar vedea în halul acesta. Va ghici imediat ce s-a petrecut aici.

Ducele se repezi la uşă, o deschise şi privi afară.

— Nu-i aici, spuse el, suntem singuri, mai putem sta de vorbă. Da, ai dreptate, continuă apoi dânsul. Sunt legat de femeia aceasta; dac-ai şti cum a ajuns să fie soţia mea!… Spuneai singură că n-o iubesc. Cum aş putea oare să iubesc pe acest monstru al naturii? O, dac-ai şti, Gilda mea scumpă, cât sunt de nefericit, că trebuie s-o numesc pe această femeie soţia mea!

— TREBUIE!? exclamă Gilda. Şi cine, te sileşte?

— Împrejurări ciudate, pe care nu ţi le pot explica atât de repede. Fii încredinţată că am fost silit să devin soţul ei. Trebuie oare să-ţi spun că n-am strâns-o încă în braţe pe făptura aceea monstruoasă, – cum te-am strâns pe tine, de pildă?

— Te simţi destul de tare să rupi legăturile care te ţin de dânsa? întrebă Gilda.

Ducele tăcu o clipă, apoi răspunse, în vreme ce o roşeaţă vie îi acoperi obrajii:

— Nu.

Gilda se dădu un pas îndărăt şi trupul ei frumos fu scuturat de un fior.

— Cum! exclamă dânsa, cu glas şovăitor. N-ai avea curajul să păşeşti în faţa acelei femei şi să-i destăinui că iubeşti pe alta? Ah! atunci m-am înşelat în privinţa ta, şi ştiu că…

— Opreşte, Gilda, nu mă trăda! Ceea ce pretinzi de la mine, nu pot să fac. Trebuie să evit scandalul, căci până acum lumea nici nu bănuieşte că femeia cu cap de mort e soţia mea. Îndată după unirea noastră am adus-o aici, în locul acesta liniştit, unde trăieşte departe de lume, şi nimeni la Paris nu ştie că m-am căsătorit. Dar o despărţire publică va aduce totul la lumină zilei, ruşinea mea va fi cunoscută de toţi, voi fi luat în râs şi asta… asta n-aş putea-o suporta… Mai bine moartea!

Gilda nu putea să nu-i dea dreptate ducelui, dar dânsa ştia că mai există şi alte mijloace pentru a-l poseda, fără a fi necesar să se recurgă

la divorţ.

— Pricep, răspunse dânsa, luându-şi o poză de tristeţe. Nu vrei să te desparţi de ea… Ei bine, rămâi cu dânsa, dar nu mă împiedica pe mine să părăsesc casa, chiar astăzi.

— Nu trebuie să pleci de lângă mine, Gilda. Aş muri de inimă rea, căci acum, de când te-am strâns cu patimă în braţele mele, ştiu de-abia cât de mult te iubesc. Dacă pleci, atunci…

— Atunci? întrebă Gilda, nerăbdătoare.

— Atunci mă duc cu tine, răspunse ducele de Chamfort – şi în clipa următoare frumoasa corsicană îl înlănţui cu braţele ei moi, trupul ei se lipi tot mai mult de al lui, şi bărbatul slab fu cuprins iarăşi de beţia aceea care-l copleşise mai înainte.

— Vrei să pleci cu mine? şopti Gilda. Da, vino, vino cu mine, lumea e mare şi vom găsi undeva un colţişor liniştit, unde să ne putem ascunde. O! vino, să fim fericiţi, lasă totul în părăsire! Ce-ţi pasă de femeia cu cap de mort – de vreme ce eu sunt totul pentru tine, – nu-i aşa?

— Da, tu eşti totul pentru mine, frumoasă Gilda, răspunse ducele. Planul meu este să fugim peste mări şi ţări şi când vom fi departe, voi putea să tratez cu Estrella cum s-ar putea desface această căsătorie nenorocită, fără a trezi atenţia.

— Dar dacă vei fugi în taină, spuse Gilda, silindu-se să-şi ia o mină nevinovată – atunci vei fi fără mijloace şi eu… eu sunt săracă de tot… eu nu-ţi pot aduce nimic, trebuie să mă iei aşa cum sunt.

— Scumpa mea, aşa cum te afli, eşti bogată ca o regină. De altfel, nu trebuie să te îngrijorezi, căci duc cu mine o sumă însemnată de bani, şi afară de asta, nu se poate atinge nimeni de veniturile mele. Nu, iubit-o, nu trebuie să te îngrijorezi, – tot ce-ţi va dori inimioara vei avea, căci sunt bogat ca un Cresus.

Asigurarea aceasta o linişti pe Gilda, căci ea avea nevoie de bani, de avere multă, pentru a-şi îndeplini răzbunarea împotriva lui Egizio Ettore. Numai cu ajutorul banilor va putea să-şi ţină jurământul pe care-l făcuse colo sus, în creierii munţilor Alpi.

Şi în clipa aceasta ea nu se gândi deloc la Robert de Paris, pe care-l şi uitase aproape. Acum, ducele de Chamfort era acela care trebuia să servească planurilor sale.

— Vom fugi, deci! spuse dânsa. O, Dumnezeule! tremur din tot

corpul gândindu-mă încotro vrei să te îndrepţi!

— Pentru moment nu ştiu nici eu, răspunse ducele. Mai întâi vom pleca la Paris, căci în oraşul acela imens nu te va recunoaşte nimeni, şi de acolo ne vom putea continua fuga. Cel mai nimerit lucru ar fi să trecem oceanul.

— Peste ocean! exclamă Gilda, cu teamă.

— Nu mă gândesc la America. Deocamdată îmi propun să mergem în Egipt. Ne vom stabili la Cairo, şi acolo nu există niciun om care să ne cunoască.

— La Cairo, în capitala Egiptului! Da, iubitule, plec cu tine! Şi, când pornim la drum?

Ducele se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Socot nimerit să punem cât mai curând în practică planul nostru. Dacă vom coborî imediat muntele, vom ajunge spre seară la Chamonix şi la noapte vom putea fugi.

— În cazul acesta expune-mi repede planul pe care l-ai făurit. Repede, căci dacă vine dânsa, nu vom mai putea sta de vorbă.

— Voi pune să mi se pregătească o trăsură, răspunse ducele, şi voi mâna singur caii. În această trăsură te voi aştepta la ora două noaptea, la crucea de la marginea orăşelului. Cu vreun sfert de ceas înainte, vei părăsi casa şi vei căuta să te furişezi nevăzută până acolo.

— Dar nu va fi încuiată uşa?

— Voi purta eu de grijă să nu fie încuiată. În cazul cel mai rău, însă, te vei lăsa jos de pe balconul camerei tale, care se află la primul etaj. Nu e nevoie decât de puţin curaj!

— Pentru tine fac totul, spuse Gilda, chiar dac-ar trebui să-mi pierd viaţa, nu mă voi da înapoi.

Ducele o strânse din nou în braţele sale şi începu s-o sărute cu patimă nebună.

Deodată, se auziră paşi de afară.

Se desprinseră repede din îmbrăţişare, şi în aceeaşi clipă aproape uşa se deschise şi femeia cu cap de mort intră înăuntru.

Şi cu prilejul acesta se dovedi că o femeie posedă mai multă prezenţă de spirit decât un bărbat.

În vreme ce ducele rămase încurcat şi figura-i deveni palidă, Gilda ieşi repede în întâmpinarea femeii cu cap de mort, o apucă de mâini şi o trase spre masa, pe care se aflau ceştile cu ceai.

— Ah! cât de bine e că ai venit, doamnă ducesă! spuse dânsa. Vezi, am preparat de-acuma ceaiul şi vei putea să-l iei şi dumneata cu noi. Şi acum, dă-mi voie să-ţi mulţumesc din nou pentru dragostea şi bunătatea de care ai dat dovadă faţă de mine. Te-ai îngrijit dumneata singură să-l cauţi pe bătrânul David şi să-i dai dispoziţia de a aduce o targă. Mă bucur însă, că sunt în situaţia fericită să n-am nevoie de dânsa, căci după cum vezi, sunt iarăşi pe picioare.

— Adevărat! spuse femeia cu cap de mort, privind-o tăios pe Gilda şi apoi fixându-şi ochii asupra soţului ei. Văd că te simţi foarte bine şi asta mă bucură nespus. Dar dumneata, Emil, eşti palid… Ce-ţi lipseşte? Eşti cumva bolnav?

— Nu-i nimic de seamă, spuse Gilda, cu grăbire. Domnul duce a obosit numai, aducându-mă pe mine până aici sus şi apoi… hainele sale au fost umezite de zăpadă şi poate că a răcit puţin.

— Ferească Dumnezeu de aşa ceva! exclamă Estrella. Dar cred, că cel mai bun lucru ce-l putem face, e să ne aşezăm toţi trei să bem ceva cald. În ceea ce-l priveşte pe David, l-am trimis jos la Chamonix pentru a aduce o targă; când vom coborî, îl vom întâlni, împreună cu oamenii ce vin cu dânsul, cărora le vom spune că nu mai avem nevoie de serviciile lor.

Ducele îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se aşeză la masă. Dar în tot timpul cât stătură împreună, privirile Estrellei nu se dezlipiră de la dânsul.

„A prins o bănuială” îşi spuse Gilda, „dar voi şti eu să scap din încurcătură”.

După ce terminară de băut ceaiul, părăsiră coliba.

Ducele mergea înainte şi soţia sa o ducea de braţ pe Gilda.

— N-ai nimic să-mi comunici? întrebă Estrella, cu vocea înceată.

— Ba da, doamnă ducesă, ceva foarte important. Dar nu vă pot spune aici, ci de-abia când vom fi ajuns jos.

— Bine, îmi pot înfrâna curiozitatea.

Dar după vreo cinci minute, femeia cu cap de mort întrebă:

— Ceea ce ai să-mi împărtăşeşti e în legătură cu soţul meu?

— Vă rog, doamnă ducesă, nu insistaţi. O veţi afla la timp, dar vă jur, totuşi, că soţul dumneavoastră nu are nicio vină. Dacă aţi şti ce comoară de iubire şi credinţă posedaţi!…

— Adevărat? întrebă Estrella, strângând mâna frumoasei

înşelătoare. Te-ai convins de asta? Dar cum s-a întâmplat că ai făcut această descoperire?

— Vă voi spune îndată, şopti Gilda. Domnul duce e destul de departe de noi pentru a nu ne putea auzi. Ascultaţi, deci: Sunt o mare păcătoasă, dar Domnul din Ceruri mi-e martor că nu izbutesc să mă reţin. Ştiţi prea bine ce a făcut domnul duce pentru mine! M-a scos afară din prăpastie şi m-a dus pe braţele sale până la colibă, unde şi-a dat toată silinţa să mă readucă la viaţă. Şi când m-am trezit din leşin şi l-am văzut în genunchi lângă mine (trebuia să stea în genunchi, căci culcuşul era prea jos) n-am mai putut să mă stăpânesc… i-am apucat mâna, am dus-o la buzele mele arzătoare şi i-am spus, printre lacrimi: „O, domnule duce, pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, vă dăruiesc viaţa!”

— Şi apoi? întrebă Estrella, cu vocea tremurătoare. Ce a răspuns Emil la asta?

— Şi-a retras repede mâinile şi privându-mă aproape ameninţător, îmi spuse: „Copila mea, vreau să nădăjduiesc că ceea ce ai făcut acum este urmarea agitaţiei de care ai fost cuprinsă, datorită accidentului suferit. Dar te rog, odată pentru totdeauna, să nu se mai repete astfel de gesturi. Altminteri, mă voi vedea silit să aduc la cunoştinţa soţiei mele lucrul acesta şi ar fi dureros pentru mine dacă, vei pierde adăpostul pe care l-ai găsit în casă la noi”.

— Aşa a spus dânsul? exclamă Estrella. O! ce bărbat admirabil! De-abia acum ştiu că mă pot bizui cu desăvârşire pe dânsul şi că fidelitatea sa nu poate fi pusă la îndoială.

— Dar pe mine mă iertaţi, doamnă ducesă? întrebă Gilda, privind-o pe Estrella, cu ochi umeziţi de lacrimi. Căci vă jur că în clipele acelea nu ştiam ce mai fac… dragostea, recunoştinţa, m-au copleşit cu desăvârşire.

— Fii liniştită, copila mea, nu-ţi face imputări pentru asta! răspunse femeia cu cap de mort, strângând şi mai tare braţul corsicanei. Ceea ce ai făcut, este explicabil şi merită iertare. În orice caz, îţi mulţumesc că mi-ai comunicat totul şi te rog să mă ierţi, în acelaşi timp.

— Să vă iert, doamnă ducesă?

— Firește, copila mea, căci în sufletul meu încolţise o bănuială grozavă când v-am văzut pe amândoi stând aşa singuri şi – sincer vorbind – păreaţi cam în încurcătură când am apărut aşa deodată în

faţa voastră. Acum ştiu, însă, că trebuie să înlătur această suspiciune din mintea mea. Sunteţi amândoi suflete nobile, a căror cinste nu trebuie s-o pun la îndoială.

Gilda lăsă capul în jos, ruşinată, în aparenţă, dar în realitate voia numai să ascundă zâmbetul ironic care-i flutura pe buze, – voia ca ducesa să nu-i privească în ochi, căci în aceştia străfulgera acum un întreg infern.

Şi ducele de Chamfort nu izbuti să priceapă, de ce soţia sa îl trata astăzi cu atâta duioşie, se alipea de dânsul şi-i strângea braţul, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci.

Cap. 172 – O clipă de fericire

Luna plină învăluia în razele-i argintii întreaga vale a Chamonixului. Totul era cufundat în somn, căci în locurile acelea, unde zorile se arată atât de fermecătoare, încât nimeni nu vrea să piardă prilejul de a le vedea, oamenii se culcă devreme, renunţând la plăcerile care alungă timpul, la jocul de cărţi şi la chefuri.

Trecuse de miezul nopţii. În palatul ducelui de Chamfort luminile erau stinse, numai într-o singură încăpere ardea încă o lampă: era dormitorul ducesei, femeia cu cap de mort.

Îmbrăcată într-un costum de noapte, Estrella se plimba încolo şi încoace prin odaia luxos mobilată.

Cititorii s-ar înşela dac-ar crede că natura a fost vitregă şi în ceea ce priveşte trupul nefericitei femei. Nu, blestemul care părea să apese asupra ei, dăduse numai figurii o înfăţişare hidoasă.

Trupul Estrellei era de o frumuseţe desăvârşită, în aşa fel că ochiul unui bărbat ar fi găsit satisfacţie deplină. Ceafa, umerii, bustul încântau privirea, – braţele erau atât de bine formate încât ar fi putut servi de model unui sculptor, – talia suplă, şoldurile minunate, – toate astea ar fi fost demne să poarte un cap care să armonizeze cu frumuseţea trupului.

În momentul acesta chipul ei hidos trăda o iritare puternică, şi o cută adâncă i se întipărise pe frunte.

Şi într-adevăr, Estrella se afla într-o stare de agitaţie pe care n-o mai resimţise niciodată.

Trăise atâta vreme alături de soţul ei, fără ca vreo dorinţă pătimaşă

să-i fi încolţit cândva în piept. Ducele nu deschisese încă vreodată uşa dormitorului ei şi dânsa se obişnuise să fie singură – rămăsese fecioară, deşi era soţie.

Dar ce se întâmplase acum că sângele îi clocotea cu atâta putere în vine, de ce se trezeau astăzi într-însa gânduri pe care le întâmpina de obicei cu groază şi scârbă?

Cele ce-i spusese Gilda o enervaseră pe nenorocita femeie.

Vicleana corsicană îi povestise cu câtă duioşie vorbise soţul ei despre dânsa, şi faptul acesta trezise în sufletul Estrellei un adevărat potop de simţiri.

Cum era oare cu putinţă aceasta? Şi ea care credea că numai din milă hotărâse ducele să rămână cu dânsa, şi să renunţe la toate plăcerile vieţii! Să se fi furişat oare iubirea în sufletul său?

— Da, mă iubeşte, îşi spuse Estrella. Căci dacă n-ar fi aşa, cum ar fi alungat-o de lângă sine pe Gilda? Ar fi trebuit numai să întindă braţele şi ea i-ar fi căzut la piept. Dar el şi-a adus aminte de datoria pe care o are şi ăsta e semnul cel mai sigur că, după ce a alungat-o pe cealaltă, m-ar întâmpina pe mine cu bunăvoinţă. Dar el este prea delicat pentru a căuta să se impună cu dragostea lui, şi dacă nu s-a apropiat încă de mine, este numai pentru că n-a vrut să mă sperie… Şi nici nu ştie măcar, dacă inima mea îi aparţine. Şi să iau cu mine în mormânt taina pe care o port în suflet? O, nu, asta ar fi o nebunie! Dacă nu vine dânsul la mine, atunci trebuie să merg eu la el… Ca soţie, am dreptul să intru în dormitorul lui. O! Dumnezeule! de ce mă amăgesc singură? îşi spuse Estrella, deodată. Cât voi fi de nefericită, dacă mă va respinge! Dar nu, el nu va face asta niciodată. De ce să n-am şi eu parte de fericire în viaţă? Da, vreau să fiu fericită, chiar dacar fi numai o singură dată.

Estrella mai luptă puţin cu sine, apoi luă o hotărâre bruscă. Începu să se gătească cu grijă, se privi în oglindă şi deşi se înspăimântă de chipu-i hidos, îşi spuse, totuşi, că avea un corp care ar putea fermeca pe orice bărbat.

Cu mâini tremurânde luă un văl, şi-l prinse în păru-i bogat şi acum avea înfăţişarea unei adevărate mirese.

Apoi îşi acoperi faţa cu vălul, luă un sfeşnic de argint în care ardea o lumânare, şi părăsi încăperea.

O apucă încetişor de-a lungul coridorului, tremurând la gândul c-ar

putea întâlni un servitor. Dar lucrul acesta nu se întâmplă, căci la ceasul acesta dormeau cu toţii.

Dânsa se apropie de uşa care ducea în apartamentul soţului ei şi inima îi palpita de emoţie feciorelnică. Desigur, uşa aceasta nu va fi închisă, căci ducele îi spusese de curând de-abia că el nu doarme niciodată cu uşa încuiată. Şi Estrella era încredinţată că dânsul îi comunicase lucrul acesta, tocmai cu scopul de a o încuraja să vină la dânsul.

Estrella aşează sfeşnicul pe o masă din coridor şi apăsă încetişor pe mânerul uşii. O deschise fără zgomot şi intră într-un vestibul mic. Aici se afla o uşă care ducea în odaia alăturată şi care, era acoperită de o draperie de mătase.

Păşind în vârful degetelor, Estrella se apropie de draperie, o dădu în lături şi privi în camera de culcare a ducelui.

Se aşteptase să-l vadă pe soţul ei dormind, de aceea, rămase surprinsă peste măsură, zărindu-l într-un costum elegant de călătorie… Pe birou ardea o lampă care-şi arunca lumina asupra unui teanc de hârtii care, după cât se vedea, fuseseră puse în ordine chiar atunci… Iar pe un scaun, femeia cu cap de mort zări un geamantănaş de călătorie.

Biata Estrella se cutremură. Ce să însemne asta? Avea de gând soţul ei să întreprindă vreun voiaj, fără să-i vorbească nimic despre asta?

Ah! cu totul altfel îşi închipuise dânsa lucrurile! Îşi făurise planul să se aşeze încetişor pe marginea patului său, să-i vegheze somnul, să-i ţină mâinile într-ale sale până se va deştepta…

Poate că în felul acesta ar fi izbutit să-l facă s-o viseze pe dânsa, pe năpăstuita sorţii, şi când se va fi trezit, cum ar fi fost oare cu putinţă, ca văzând-o pentru prima oară în dormitorul lui, să nu-i întindă braţele?… Cum s-ar fi putut atunci să nu-i ghicească gândul care o adusese acolo?… Şi, acum, dezamăgirea aceasta crudă!

Femeia cu cap de mort stătea împietrită, iar ducele părea să fi fost cuprins de spaimă.

Totuşi, el fu cel dintâi care se reculese.

— Cum, Estrella, tu aici?

— Da, scumpul meu soţ, răspunse dânsa, roşind ca o adevărată fată mare ce era, eu sunt, am…

— Te rog, vino mai aproape, draga mea Estrella, continuă ducele,

văzând-o că rămăsese în prag. Vrei să-ţi ofer braţul şi să te conduc?

În vreme ce rostea aceste cuvinte, privirile sale căzură asupra valizei de pe scaun, şi atunci deveni palid.

Cu paşi uşori, femeia cu cap de mort înaintă în odaie şi în tot timpul acesta nu-şi dezlipea privirile de la duce. Ea îi scrută chipul şi deoarece îşi întipărise demult toate trăsăturile sale, observă îndată că expresia figurii lui era falsă şi-şi spuse că dânsul purta o mască de data aceasta.

Cu o mişcare repede ducele azvârli jos valiza de pe scaun, o împinse deoparte cu piciorul, apoi o invită pe soţia sa să ia loc.

— Şi acum fii bună şi lămureşte-mă, spuse dânsul, ce anume te-a îndemnat să mă vizitezi la o oră atât de târzie din noapte?

— O! cât de dureros pentru mine, să fiu nevoită a auzi întrebarea aceasta din gura dumitale! răspunse Estrella. Eşti soţul meu, căsătorit oficial cu mine şi te surprinde că viu să te vizitez!… Fireşte, n-ai păşit încă niciodată pragul odăii mele, ai trecut ca un străin pe dinaintea ei şi nici n-ai bănuit, poate, că îndărătul acestei uşi se chinuie în aşternut o fiinţă care poartă în inimă chipul dumitale… care întinde braţele dornice după bărbatul la a cărui îmbrăţişare are un drept sfânt. Nu-i aşa, domnule duce, gândul acesta nu ţi-a încolţit niciodată în minte? O! te rog, nu-mi răspunde cu vreo frază amabilă! În ceasul acesta fii complet sincer! Dar eu nu ţi-o pot lua în nume de rău, căci pricep prea bine repulsia pe care o aveai de odaia mea de dormit… Cum ar fi fost cu putinţă să-ţi fie dor de fiinţa aceea nenorocită, pe care natura a pecetluit-o în chip atât de îngrozitor? Cum te-ai fi putut gândi măcar, că o asemenea făptură poate resimţi dorul după dragoste?

— Estrella! exclamă ducele de Chamfort, căci acum cunoştea cauza pentru care venise soţia sa în dormitorul său, la o oră atât de târzie. Estrella, te asigur, îţi jur…

— Opreşte, nu jura, domnule duce! îl întrerupse femeia cu cap de mort. Nu e nevoie de jurământ între noi, dar vreau să fiu sinceră cu dumneata, dacă vei fi tot aşa faţă de mine… Până acum m-am stăpânit cât am putut, am închis în sufletul meu toată amărăciunea unei vieţi pierdute, am fost până în clipa de faţă soţia dumitale, fără să am vreo pretenţie asupra drepturilor ce mi s-ar fi cuvenit ca atare şi am făcut aceasta deoarece bănuiam că nu mă iubeşti. Dar în vremea din urmă mi s-a părut a observa, că în inima dumitale se trezeşte

pentru mine sentimentul dragostei… Poate să mă fi înşelat numai, – dar care femeie iubitoare nu speră să fi deşteptat asemenea sentimente în sufletul iubitului?

— Estrella!

— Te rog, nu mă întrerupe şi nu căuta să-mi îngreunezi spovedania! Ar fi trebuit să tac, ruşinea trebuia să-mi încleşteze buzele, – dar nu m-am mai putut stăpâni. Da, Emil, continuă femeia cu cap de mort, împreunându-şi mâinile pe pieptul ce tresălta cu putere – astăzi m-a împins dorul spre tine, astăzi am vrut să fiu fericită o dată, – numai o singură dată… astăzi am vrut să afli cât de mult te iubesc şi să fiu a ta!

— A mea? murmurară cu groază buzele ducelui de Chamfort, căci niciodată soţia sa nu-i apăruse mai hidoasă ca în clipa aceasta, după ce gustase din fericirea supremă, alături de fiinţa aceea minunată.

— Şi acum sunt aici, spuse Estrella, şi constat că nu-ţi sunt deloc binevenită, căci, după cum văd, te pregăteai tocmai de drum…

— Eu… să… mă pregătesc… de drum? murmură ducele.

— Dar ce altceva poate însemna valiza pe care ai pregătit-o? Scumpul meu, ştii prea bine că m-ai amărî nespus de mult dacă ai căuta să-mi ascunzi adevărul. Ai pus doar în valiză tot ce este necesar pentru voiaj, rufe, obiecte de toaletă…

Ducele prinse curaj, căci îşi dădea seama că planurile sale ar cădea baltă dacă n-ar proceda cu îndemânare.

— Asta e tot ce te nelinişteşte, scumpa mea Estrella? întrebă el. Ei bine, află că trebuie să întreprind un mic voiaj. Când ne-am întors acasă din excursie, am găsit o scrisoare care mă determină să plec la Geneva pentru câteva zile, unde trebuie să închei o afacere importantă cu bancherul meu. Deoarece n-am vrut să-ţi tulbur odihna, luasem hotărârea să te înştiinţez printr-o scrisoare despre aceasta.

— Cum, vrei să pleci încă în noaptea asta?

— Fireşte, răspunse ducele, chestiunea e foarte urgentă. Mâine dimineaţă trebuie să fiu la Geneva.

— Ai comandat de-acum trăsura?

— Mă aşteaptă, pentru a mă duce la gară.

— Şi de toate astea să fi aflat eu de-abia mâine dimineaţă? spuse Estrella. Răutăciosule, cât m-ai fi speriat.

— Ba deloc, căci scrisoarea ţi-ar fi lămurit totul. Dar acum mă

bucur cu atât mai mult, că-mi pot lua verbal rămas bun de la tine.

Şi în vreme ce rostea această minciună, ducele luă mâinile femeii cu cap de mort şi o trase la pieptul său.

Copleşită de emoţie – căci era pentru prima oară când trupurile lor se atingeau – ducesa de Chamfort se lăsă cuprinsă de braţele sale, îşi puse capul pe umărul său…

Un gând obscur îi spunea că dânsul nu rostise adevărul, dar… ea voia să fie fericită, măcar o singură dată!

Şi ducele se folosi de un mijloc condamnabil, pentru a-i adormi bănuiala.

Niciodată n-o sărutase încă, niciodată nu-şi lipise buzele de ale ei, dar astăzi o făcu.

— Rămâi cu bine, scumpa mea soţioară, spuse el, şi la revedere!

Şi spunând aceste cuvinte el se aplecă spre dânsa şi-i depuse pe buze cea dintâi sărutare pe care o primise ea de la un bărbat.

Sărutarea aceasta turnă foc în sufletul nefericitei femei şi o cuprinse o beţie a simţurilor căreia nu-i mai putu rezista.

Ea îşi înlănţui braţele moi în jurul gâtului lui, îl atrase spre pieptul ei şi buzele i se lipiră cu patimă de ale bărbatului.

— Mai sărută-mă înc-o dată, iubitule! Numai o singură dată, căci mi-ai deschis porţile paradisului.

Şi ducele o sărută din nou, o sărută de nenumărate ori, o trase pe divan, unde se prăbuşiră amândoi…

Există bărbaţi – din păcate foarte mulţi – care sunt atât de lipsiţi de conştiinţă încât nu se întreabă care pot fi urmările unei clipe de pierdere de sine. Omul acesta, care ştia cât se poate de bine, că o va părăsi pentru totdeauna pe femeia pe care o strângea în braţele sale, – pe femeia pe care n-o iubea, şi pe care nu putea s-o iubească, – omul acesta, zicem, însămânţă în trupul Estrellei germenele unei vieţi noi, în aceeaşi noapte în care pusese la cale fuga cu o altă femeie.

Dar nenorocita nu bănuia încă, în ce chip ruşinos va fi înşelată.

O! dacă Estrella ar fi putut privi în prăpastia ce se căsca la picioarele ei, – cum l-ar fi împins de lângă dânsa pe bărbatul care o ţinea acum în braţele sale!

Dar dânsa era nebănuitoare, era fericită… Nenorocita!

Ea îşi îngropase mâinile în părul lui şi-l săruta, îl săruta cu foc…

— Îţi mulţumesc, scumpul meu Emil, pentru clipa de fericire pe

care, mi-ai dăruit-o, şi-ţi jur că ţi-o voi răsplăti. O viaţă întreagă nu-mi va fi de-ajuns, pentru a-ţi arăta recunoştinţa ce ţi-o păstrez. Şi acum, îţi urez călătorie bună. Domnul să te aibă în paza lui şi să te întorci cu bine! În fiecare clipă mă voi gândi la tine şi amintirea minutelor când m-ai făcut cu adevărat soţia ta, nu mă va părăsi niciodată.

Ducele nu era chiar atât de rău şi stricat, încât acum, când beţia trecuse, să nu simtă părere de rău. El îşi închise ochii şi căută să se ferească de privirea soţiei sale.

Estrella se ridică şi ducele făcu la fel.

— Când te înapoiezi? întrebă femeia cu cap de mort. Nu-i aşa că nu vei rămâne mai mult timp decât va fi absolut necesar? Adu-ţi aminte numai că aici te aşteaptă o femeie, pentru care eşti lumina şi soarele vieţii sale.

— Cred, răspunse ducele, şovăitor, că voi fi înapoi peste două zile. Totuşi, n-aş putea preciza, căci nu ştiu cât mă vor reţine afacerile.

— Vrei să te însoţesc la gară? întrebă Estrella, deodată. Voi pune un văl, pentru ca nimeni să nu-mi vadă chipul. De altfel, e întuneric afară şi la ora aceasta târzie vor fi prea puţini oameni la gară.

Ducele se afla în mare încurcătură, căci nu putea să primească însoţirea Estrellei, deoarece trăsura care-l aştepta nici nu avea să-l ducă la gară.

— Te rog, scumpa mea, spuse el ducesei, renunţă să mă însoţeşti, căci noaptea e friguroasă şi nu vreau ca… Se aplecă spre urechea ei şi-i şopti câteva cuvinte.

O roşeaţă vie acoperi obrajii sărmanei femei, dar ochii ei scânteiară de fericire.

— Da, ai dreptate, spuse dânsa, lipindu-şi capul de pieptul lui. Voi renunţa să te conduc la gară. Pentru nimic în lume n-aş vrea să primejduiesc speranţa pe care mi-ai dat-o astăzi. Pleacă cu bine, deci, iubitule, şi Dumnezeu să te aibă în paza lui.

Îi mai sărută o dată buzele, apoi dispăru, uşoară, pe uşă.

Se părea că fericirea pe care o gustase făcuse dintr-însa o alta. În câteva minute numai, se transformase cu desăvârşire, căci acum devenise femeie…

Când uşa se închise în urma ei, ducele îşi reveni în fire.

— Sfinte Dumnezeule, ce-am făcut! exclamă dânsul, apăsându-şi tâmplele cu mâinile. Cred că am făptuit o prostie gogonată. Sărmană

Estrella, dac-ai şti cât de mult te compătimesc! Dar nu pot face altfel, căci aparţin Gildei, numai ei, şi vreau să devin fericit printr-însa, tot astfel precum tu cauţi în mine fericirea, sărmană femeie!

Ducele îşi şterse năduşeala de pe frunte, apoi privi la ceas.

Era timpul să plece. Trebuia să se ducă la întâlnirea, de unde nu se va mai întoarce niciodată lângă biata Estrella.

Cu graba unui om care face un lucru oprit, îşi închise acum valiza, îşi aruncă o mantie pe umeri, îşi înfundă pălăria pe cap şi fără să mai arunce o privire îndărăt, părăsi încăperea.

Când fu în faţa casei, prima sa grijă fu să privească în sus, la ferestrele odăii în care locuise Gilda. Nu se vedea nicio lumină, şi asta însemna că frumoasa femeie părăsise de-acum casa.

O clipă încă, dânsul mai rămase locului, şovăind, căci i se părea că aude un glas care-i şopteşte:

„Întoarce-te cât mai este vreme. Ţii în mâna ta o viaţă de om, – chibzuieşte, căci o poţi încă salva!”.

Dar o altă voce, aceea a Diavolului, îi spunea:

„Colo te-aşteaptă femeia, pe care natura a dăruit-o cu toate farmecele sale. Ea îşi întinde braţele să te primească, ea îţi va procura fericirea cea mai mare a vieţii tale! Du-te la dânsa, du-te! Alungă stafia, de care te-ai înlănţuit!”

Atunci ducele păşi cu hotărâre şi se îndreptă spre locul unde aştepta trăsura.

Între timp, Estrella se retrase în camera ei, cu pieptul plin de fericire. Era atât de iritată, încât deschise o fereastră şi se aplecă afară, pentru a-şi răcori fruntea înfierbântată.

Devenise deci soţia lui… a aceluia pe care-l iubea… Şi conştiinţa aceasta o făcu să simtă o mândrie sfântă pentru îndatoririle ce le avea acum.

Ah! ce fericire ar fi dacă Cerul ar binecuvânta-o în ceasul de faţă, dacă i-ar îngădui să nască un copil!

Un copil!

Nenorocita femeie se înfiora.

Făptura asta va avea oare chipul ei hidos?

— O, nu! Numai asta nu! se rugă ea, împreunând mâinile spre rugăciune. Tu ştii doar, Cerescule Părinte, ce-am suferit eu de pe urma peceţii pe care mi-a pus-o natura pe faţă! Tu nu vei crea o altă fiinţă

care să îndure acelaşi martiraj ca mine.

Dar în clipa aceasta Estrella îşi aduse aminte a fi citit prin cărţi, că multe mame care aveau defecte corporale născuseră copii care nu aveau aceste defecte.

— Şi de ce anume să aibă trăsăturile mele? se întrebă femeia cu cap de mort, printre lacrimi. Nu, el se va asemăna cu tatăl său… va fi frumos ca lumina soarelui şi bun ca şi dânsul. Şi-i voi da o educaţie din cele mai alese, îl voi creşte cu toată dragostea unui suflet de mamă. Da, vreau să fac dintr-însul imaginea fidelă a tatălui său, dacă va fi băiat şi… dacă va fi fată, îi voi pune numele de Gilda. Să poarte numele aceleia care mi-a adus, de fapt, fericirea vieţii. Căci dacă Gilda nu mi-ar fi trădat astăzi că ducele mă iubeşte, nu mi-ar fi dat niciodată în gând să păşesc înaintea lui. Da, Gilda, prietena mea, am o datorie faţă de tine şi Dumnezeu mi-e martor, că vreau să te răsplătesc.

Şi sufletul acesta nobil îşi făuri îndată planul cum s-o răsplătească pe Gilda.

Da, voia s-o facă bogată, voia să-l roage pe duce să-i dea o zestre princiară, pentru ca frumoasa blondină să poată găsi un soţ de treabă.

…Şi în vreme ce ducesa cu cap de mort se gândea în felul acesta, Gilda Carazoni îl aştepta în drum pe bărbatul, pe care-l furase binefăcătoarei sale…

— O fi plecat de-acum? se întrebă Estrella. Cred că a părăsit deja casa. Ah! înc-o dată aş mai vrea să văd locul unde am fost atât de fericită, să-l văd astfel cam l-am văzut în clipa aceea. Să cutez oare să mă duc în odaia lui? Nu e doar nicio crimă, căci e odaia soţului meu!

Ea nu putu să reziste ispitei, şi, luând sfeşnicul în mână, străbătu din nou coridorul, îndreptându-se spre odaia ducelui.

Se înspăimântă văzând o rază de lumină strecurându-se prin draperie, dar în clipa următoare îşi dădu seama că ducele uitase să stingă lampa.

— Ce uşuratic e scumpul meu bărbăţel! îşi spuse dânsa. Desigur, se afla şi dânsul sub impresia beţiei pe care mi-a dăruit-o, – şi a primit-o în acelaşi timp de la mine. Voi stinge lampa, dar înainte vreau să rămân câteva clipe în încăperea aceasta şi să mulţumesc lui Dumnezeu care s-a îndurat să-mi îngăduie a cunoaşte fericirea

adevărată…

Estrella îngenunche, îşi împreună mâinile şi buzele sale rostiră o rugăciune.

Da, se ruga nenorocita, mulţumind lui Dumnezeu că i-a îngăduit să cunoască cea mai mare fericire la care poate râvni o femeie, şi implora Cerul de pe acum să ocrotească fiinţa pe care o va purta în pântece.

Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji, un simţământ de evlavie puse stăpânire pe dânsa, şi mai imploră Cerul să-i binecuvânteze soţul cu tot ceea ce poate binecuvânta pe un om.

— Amin! rosti dânsa şi se ridică.

Rugăciunea o întărise mult, şi acum se simţea atât de uşoară cum nu se simţise încă niciodată în viaţă. Uită aproape de stigmatul îngrozitor pe care i-l pusese natura pe chip, nu-i mai păsa de nimic, căci soţul ei o făcuse fericită…

Cu paşi sprinteni se îndreptă spre uşă, dar deodată se opri în loc.

Un obiect mic, de culoare închisă, stătea la picioarele ei. Se aplecă, îl luă în mână şi de-abia aruncase o privire asupra lui, că scoase un ţipăt uşor. Era un portvizit de culoare roşu-închis.

— Ah! cât de neprevăzător e dânsul! îşi spuse ea. Probabil că l-a pierdut… E umflat, conţine desigur o sumă importantă în bancnote. Dar de ce o fi vrut să ia atâţia bani cu dânsul? Ah! probabil că avea nevoie pentru afacerea ce avea de încheiat! Dar mai sunt şi acte… buletinul de naştere, paşaportul… Toate astea îi vor face trebuinţă când va sosi la Geneva! Dumnezeule, ce neprevedere! Dar stai, nu poate să fie încă departe. Poate că izbutesc să-l ajung din urmă.

Şi soţia credincioasă alergă repede în odaia ei, îşi aruncă o mantie pe umeri, îşi puse pălăria pe cap, şi după ce vârî portvizitul în buzunar, părăsi în grabă casa. Străbătu curtea şi peste câteva clipe se afla în stradă.

Merse câtva timp drept înainte, apoi coti după un colţ şi alese drumul cel mai scurt spre locul unde se afla crucea. Acolo voia să aştepte trăsura, care trebuia să facă un ocol mare, în drumul spre gară, deoarece drumul pe care apucase dânsa, nu era practicabil pentru vehicule.

Luna se ivise pe cer. Femeia cu cap de mort mergea zorită înainte, stelele cerului revărsau asupra muntelui raze argintii de lumină şi sus,

pe creştetul ridicăturii de pământ strălucea fantomatică crucea.

Dar în momentul de faţă Estrella nu avea ochi pentru frumuseţile naturii, căci se gândea numai la soţul iubit. Voia să-l scutească de neplăcerile ce-ar putea surveni din cauza lipsei portofelului şi se bucura din inimă că va putea să-i facă un mic serviciu. Cât îi va fi el de recunoscător pentru această dovadă de credinţă!

Şi Estrella ajunse tocmai la timp, căci zări din depărtare o trăsură, care nu putea să fie alta decât aceea a ducelui. Pe capră nu-l zări pe vizitiu, ci văzu numai pe duce stând în trăsură şi ţinând hăţurile în mână. Dar ce mai aştepta dânsul? Era doar tocmai timpul pentru a mai ajunge trenul!

Dar ce să fi fost asta? De pe un drum lăturalnic, care ducea la cruce din altă direcţie, se ivi o făptură, învăluită într-o mantie de voiaj. Era o femeie.

— De ce mă înspăimânt aşa de tare? se întrebă Estrella, silindu-se să zâmbească. Ce găsesc eu curios că şi o altă femeie merge pe drumul pe care merg eu? Poate că s-a îmbolnăvit cineva şi dânsa se duce la farmacia care se află la o mică depărtare de aici!

Dar ce fu asta?

În aceeaşi clipă când femeia pe care o zărise Estrella, se apropie de trăsură, ducele coborî repede dintr-însa.

Era el, într-adevăr; în privinţa aceasta nu putea să existe nicio îndoială. Îl recunoştea destul de bine.

Şi ducele stătea acum lângă femeia necunoscută…

Estrellei îi îngheţă sângele în vine şi biata femeie de-abia se putea ţine pe picioare. Soţul ei, acelaşi bărbat în braţele căruia stătuse cu câteva minute înainte, care-i jurase iubire veşnică, – omul acesta fără conştiinţă strângea acum la pieptul său pe cealaltă femeia şi amândoi îşi contopiseră buzele într-un sărut ce părea fără sfârşit.

Când sărmana femeie cu cap de mort, făcu descoperirea aceasta, avu senzaţia că cerul se prăbuşeşte deasupra ei, că munţii stau gata să se prăvălească, de parc-ar fi sosit ziua judecăţii de apoi.

Dar asta ţinu doar câteva clipe, apoi o voce lăuntrică îi strigă:

— Nu e cu putinţă, nu, ochii mă înşală! Cum m-aş putea gândi o singură clipă ca Emil al mea să fie atât de ticălos, şi să procedeze în felul acesta?

Dar Estrella era femeie, şi încă o femeie în inima căreia zvâcnea

dragostea, de aceea luă îndată hotărârea să se încredinţeze dacă se înşală sau nu.

Se târî pe lângă copaci, ascunzându-se cât putea mai bine, pentru a nu fi văzută de cei doi care stăteau în drum.

Şi astfel ajunse în spatele crucii de piatră, unde rămase nemişcată, şi putu să observe tot ce se petrecea aici, fără ca ea însăşi să fie văzută.

Şi ceea ce văzu şi auzi acum, îi păru o nălucire a infernului.

Nicio pană omenească n-ar fi în stare să descrie suferinţele şi chinurile pe care le îndură nefericita femeie, stând la postul ei de observaţie.

Într-adevăr, ducele de Chamfort era acela, care strângea la pieptul său o femeie de toată frumuseţea. Şi această femeie… da, Estrella era să-şi piardă minţile când îşi dădu seama cine era concurenta ei în dragoste. Era o blondină cum nu se afla alta în Chamonix, – era Gilda, protejata ei!

Şi acum, biata femeie cu cap de mort se încredinţă că încălzise un şarpe la sânul ei, îşi dădu seama că nu e bine ca o femeie măritată să primească în casa ei o fată tânără…

— Gilda! murmurară buzele nefericitei. Gilda… şarpele otrăvit, mizerabila!

Frumoasa corsicană îl înlănţui pe duce cu braţele sale, şi-l strânse cu patimă la pieptul său.

— Ah! în sfârşit… în sfârşit, îi şopti sirena. Vino, Emil, hai să plecăm cât mai repede, în lături cu monstrul acela de care te-a legat soarta! Dar nu-i aşa că-mi juri solemn că nu te vei mai întoarce la dânsa, – îmi făgăduieşti că-mi vei rămâne credincios atâta vreme cât va mai fi o scânteie de viaţă în tine?

— Da, îţi juri exclamă necredinciosul bărbat, care fusese orbit de frumuseţea Gildei, îţi jur că vei deveni soţia mea, de îndată ce voi fi obţinut divorţul de Estrella.

Femeia cu cap de mort rămase ca împietrită. Acum nu mai simţea nicio durere, nicio groază… căci o cuprinsese una din acele stări de nesimţire de care sunt stăpâniţi oamenii în prada celor mai mari dureri, şi care constituie o adevărată binefacere pentru dânşii, căci altfel şi-ar pierde minţile.

— M-ai aşteptat mult, iubitule? întrebă Gilda. N-am îndrăznit să

părăsesc odaia căci o auzeam pe „dânsa” umblând prin casă încolo şi încoace. Ce Dumnezeu o fi apucat-o?

— Nu ştiu, răspunse ducele.

Dar mizerabilul ştia prea bine ce se petrecuse, ştia bine că făptuise o infamie nemăsurată, prin faptul că se apropiase pentru prima oară trupeşte de dânsa, în clipa când era hotărât s-o părăsească pentru totdeauna.

— Ah! dac-ar fi avut cel puţin curajul, se gândi Estrella, să-mi mărturisească sincer şi deschis: „Iubesc altă femeie”. L-aş fi lăsat liber, nu i-aş fi cerut nimic în schimb… dar, acum… o, Dumnezeule! de ce m-ai lăsat să devin slabă, de ce mi-ai umplut pieptul cu dorul acela fierbinte care m-a făcut să-mi pierd cumpătul? Ce se va face nenorocitul meu copil, dacă Cerul mă va binecuvânta cu unul?

— Ai făcut toate pregătirile pentru călătorie? întrebă Gilda. N-ai uitat nimic?

— Absolut nimic, răspunse ducele. Dar vino, să nu pierdem timpul. Sunt cuprins de groază atâta tâmp cât mă aflu în apropierea casei în care o ştiu pe dânsa. De-abia când vor fi ape şi munţi între mine şi ea, voi respira uşurat.

Estrella îşi încleştă mâinile de crucea în spatele căreia se afla, căci puterile ameninţau s-o părăsească.

— Şi nu-i aşa, şopti Gilda, cu glasul ei de femeie felină, că te-ai îngrijit şi de banii trebuitori, pentru ca să nu cumva să fim nevoiţi să primim mila ei?

— Prostuţo, ce tot vorbeşti acolo! Mie îmi aparţine doar tot ce posedă dânsa şi ea va trebui să se declare mulţumită cu ceea ce îi va acorda mărinimia mea.

Mărinimie!

Ticălosul credea că Estrella va accepta mărinimia lui.

— De altfel, continuă ducele, am aici la piept un portofel, în care se află o adevărată avere, care ne va ajunge pentru cel puţin trei ani.

Spunând acestea el duse mâna la piept, dar în clipa următoare aceasta îi căzu moale de-a lungul trupului şi chipul său deveni palid.

— Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat? strigă Gilda. De ce te-ai făcut alb ca varul, de ce tremuri?

— O, nenorocitul de mine! gemu ducele de Chamfort. Am uitat acasă portofelul cu banii!

Gilda se dădu cu un pas înapoi, îngrozită.

— Într-adevăr, asta e o nenorocire grozavă! exclamă dânsa. Vei fi nevoit să te întorci înapoi şi să-l iei. Cine ştie dacă dânsa doarme de-acum! Şi dacă îţi iese înainte şi te întreabă? O, Dumnezeule! ce-ai făcut, de ce n-ai fost mai prevăzător?

— Drace! scrâşni Chamfort. Acum sunt fără un han în buzunar… Frumoasă treabă! Mă tem, Gilda, că va trebui să amânăm pe mâine fuga noastră.

— Dar asta e cu neputinţă! răspunse frumoasa corsicană. Ceea ce amâni odată, rămâne baltă.

— Dar ce pot face altceva? întrebă ducele. Aş putea să-mi amanetez la Geneva bijuteriile pe care le port asupra mea: ceasul, inelele, acul de cravată. Toate acestea îmi vor aduce douăzeci de mii de franci şi între timp mi-aş putea procura banii necesari, – dar vezi că planul nostru e să grăbim cât mai mult fuga. Şi acum vom fi siliţi să facem o oprire la Geneva! Oh, ce mizerie, ce chin!

— Voi pune capăt grijilor dumitale, domnule duce de Chamfort! se auzi acum un glas din spatele celor doi fugari. Poftim portvizitul pe care l-ai uitat acasă. Fii te rog bun şi încredinţează-te dacă nu lipseşte nimic dintr-însul. Acum vă puteţi continua drumul în deplină linişte.

Un ţipăt sinistru rupse tăcerea nopţii. El fusese scos de Gilda.

Dânsa se lipi tremurătoare de duce, dar şi acesta rămase împietrit locului şi privea cu ochii holbaţi la apariţia fantomatică care se ivi deodată din spatele crucii de piatră.

Şi într-adevăr, în clipa aceasta Estrella avea înfăţişarea unei fantome.

Căci cu o mişcare repede ea dădu jos de pe dânsa mantia, în aşa fel că rămase numai în veşmântul alb pe care-l purtase în casă şi chipul ei făcea acum şi mai mult impresia că e al unei apariţii ieşite din mormânt.

— Femeia cu cap de mort!

Buzele ducelui izbutiră în sfârşit să rostească aceste cuvinte, care păreau ca un strigăt de groază, ieşit din fundul sufletului.

— Femeia cu cap de mort! repetă şi Gilda, tremurând din tot trupul. Ea este! Vai nouă, acum totul e pierduţi!

Liniştită, ba chiar cu un zâmbet în jurul buzelor, stătea Estrella în faţa celor doi mizerabili.

Ţinea încă portofelul întins, şi ducele nu cuteza să-l ia din mâna ei.

— Dar de ce nu vrei să-l iei, domnule duce de Chamfort? întrebă dânsa, cu glas liniştit. Banii aceştia sunt doar proprietatea dumitale şi tocmai te plângeai că-ţi vor lipsi pe drum. Aici sunt bancnote multe, o adevărată avere, după cum spuneai însuşi, şi dumitale îţi trebuie doar bani pentru a-ţi îndeplini planul. Vezi, deci, domnul meu, că te-am scutit de orice neplăceri şi nu vei mai fi nevoit să te întorci acasă. Acum poţi porni la drum cu toată liniştea, căci totul e în ordine.

Fiecare din cuvintele acestea era ca o lovitură de cuţit în inima ducelui de Chamfort. El se cutremură şi lăsă ochii în jos ca un şcolar, care era prins asupra unei fapte neîngăduite. În cele din urmă izbuti să-şi redobândească în oarecare măsură stăpânirea de sine. O împinse uşurel de lângă sine pe Gilda, şi după ce răsuflă adânc de câteva ori, rosti cu glasul nesigur:

— Ah! Dumneata eşti într-adevăr, Estrella? Eram îndemnat să cred că e spiritul dumitale, căci de unde să bănuiesc eu c-ai putea fi aici în clipa de faţă?

— Foarte adevărat, domnule duce, şi tocmai pentru că nu puteai să te aştepţi să fiu aici, ţi-ai dat întâlnire cu o alta. Dar ceea ce e mai interesant, e că ceastălaltă e o mizerabilă căreia i-am salvat viaţa. Şi acum văd recunoştinţa cu care mă răsplăteşte! Asta înseamnă învăţătură de minte pentru mine.

Ducele de Chamfort făcu o mişcare cu mâna, care voia să arate că se socotea încă stăpân pe faptele sale.

— Te rog, Estrella, spuse el, nu întrebuinţa tonul acesta batjocoritor. Ceea ce s-a întâmplat, e bun întâmplat şi nu mai poate fi făcut altfel. Şi e poate mai bine că putem da acum cărţile pe faţă.

— Cărţile pe faţă, probabil, răspunse femeia cu cap de mort. În orice caz însă, sunt cărţi false, domnule duce de Chamfort.

— False sau nu, eu nu renunţ la joc şi te fac atentă, Estrella, că mai am încă atu-ul în mână şi nu mă sili să-l joc.

— Există jucători, domnule duce, care pierd chiar atunci când au atu-ul în mână. Fereşte-te să nu ţi se întâmple şi dumitale la fel.

Ducele se cutremură, căci îşi spuse că din încurcăturile conjugale care surveniseră acum, ar putea lua naştere un scandal neplăcut pentru dânsul, şi lucrul acesta ţinea să-l evite cu orice chip.

— Ei bine, să stăm de vorbă liniştiţi, reluă el, după o pauză scurtă.

Ştii prea bine în ce împrejurări s-a făcut căsătoria noastră, şi cred că nu e necesar să-ţi amintesc că nu inima a fost aceea care ne-a legat pe unul de altul.

— Fireşte, domnule duce, răspunse femeia cu cap de mort. Până astăzi, mai bine zis până acum un ceas eram ferm încredinţată că n-am dreptul să cer dragoste din partea dumitale.

— Şi de aceea nu te-ar fi putut mira, îi tăie vorba ducele, dacă inima mea tânără năzuie spre alte idealuri. Am întâlnit-o pe Gilda în casa dumitale, frumuseţea ei m-a ameţit, ea a făcut o impresie profundă asupra mea, o impresie căreia nu i-am putut rezista. Să fi venit atunci la dumneata, Estrella, şi să-ţi fi spus că o iubesc pe Gilda şi că vreau să fac dintr-însa soţia mea? Asta te-ar fi rănit. De aceea m-am înţeles cu Gilda să fugim, şi când am fi ajuns la ţintă, ţi-aş fi comunicat imediat printr-o scrisoare că am intentat divorţ. Dar nu ţi-aş fi făcut vreun rău cu divorţul acesta. Nu, ferească Sfântul, mă cunoşti şi ştii că sunt un om de onoare şi că m-am arătat întotdeauna ca atare.

— Te-am considerat şi eu astfel, până mai acum câteva minute, spuse femeia cu cap de mort.

Ducele de Chamfort se prefăcu că nici nu auzise cuvintele Estrellei şi continuă:

— Dacă îţi dai încuviinţarea la despărţirea noastră, Estrella, atunci vei fi răsplătită cum se cuvine, şi cu cât mai puţine greutăţi îmi vei face, cu atât va fi mai favorabil pentru tine rezultatul acestui divorţ. Ştii doar că sunt bogat, aşa că-ţi garantez o rentă princiară. Vei fi înconjurată de strălucire şi bogăţie, îţi vei putea satisface toate dorinţele ca şi până acum. Dar îţi cer în schimb să renunţi la numele pe care-l porţi şi să renunţi la mine. Şi acum hotărăşte-te, Estrella, hai să aranjăm în mod cinstit chestia, pe locul acesta unde ne vom fi văzut pentru cea din urmă oară. Eu ţi-am vorbit sincer şi deschis şi acum cer să faci şi dumneata la fel.

Dar femeia cu cap de mort tăcu. Pieptul ei tresălta puternic şi părea cuprinsă de o iritaţie puţin obişnuită.

Atunci Gilda i se aruncă la picioare, ridică spre dânsa mâinile împreunate şi cu o voce de adevărată tragediană, rosti:

— O, iartă-mă, nobila mea binefăcătoare! Iartă-mi păcatul ce l-am făptuit împotriva dumitale. Dar nu puteam face altfel, căci îl iubesc pe

ducele de Chamfort, l-am iubit din prima clipă când l-am văzut. Dumnezeu mi-e martor că m-am silit din răsputeri să nu cad învinsă de acest sentiment, am luptat vitejeşte împotriva acestei dragoste. Dar ce este inima omenească în faţa amorului! E ca un copac pe care îl doboară furtuna, e ca o floare care se deschide atunci când razele soarelui cad asupra ei.

La auzul cuvintelor Gildei, femeia cu cap de mort se chirci, de parcă ar fi fost lovită cu biciul. Trăsăturile i se schimonosiră cumplit, şi acum avea o înfăţişare ca şi cum un întreg infern s-ar fi zbătut în creierul ei.

Apoi păşi spre Gilda, o apucă de braţe, o zgâlţâi cu putere şi strigă:

— Comediano, ţi-l las din tot sufletul! Da, domnule duce de Chamfort – se adresă apoi soţului ei – poţi să-i aparţii acestei femei, ia-o cu dumneata pe depravata asta şi fii sigur că te va răsplăti odată şi odată. Va veni ziua când o vei blestema şi atunci să te gândeşti la mine, la femeia cu cap de mort, pe care ai trădat-o. În ceea ce te priveşte pe dumneata, domnule duce, continuă Estrella, privindu-l liniştită, renunţ cu plăcere la persoana dumitale. Nu mai eşti nimic pentru mine şi nici în viitor nu vei mai putea însemna ceva. Chiar şi amintirea dumitale, gândul la vremea când te-am iubit, mă va apăsa ca o povară. Dar mi-ai cerut să renunţ la numele ce-l port, la numele dumitale. O, nu, domnule duce, asta nu se poate, căci numele îmi aparţine, până când voi închide ochii. Da, până atunci voi continua să mă numesc ducesă de Chamfort. Până astăzi am căutat să tăinuiesc lucrurile, şi am făcut în aşa fel încât căsătoria noastră să nu fie cunoscută de toată lumea. Acum, însă, lucrurile se vor schimbă. Plec la Paris. Pomana pe care mi-ai oferit-o, nu-mi trebuie. Mă voi adresa justiţiei şi dânsa va hotărî ce mi se cuvine mie din avere, în calitate de soţie a dumitale. Apoi, la Paris, voi opri pe fiecare om de pe stradă, şi-i voi spune că sunt soţia ducelui de Chamfort, eu, femeia cu cap de mort, căci numele dumitale, domnule duce, nu-mi mai aparţine numai mie. Faţă de copilul la care am şi început să mă gândesc, sunt obligată să păstrez numele dumitale. Căci nu vei vrea, desigur, domnule duce, ca fiul sau fiica dumitale să n-aibă nume! Şi cu asta am terminat ce aveam de spus. Te dispreţuiesc, domnule duce, şi te las cu dragă inimă acestei femei, care te va duce la pierzanie. Fă tot ce crezi împotriva mea, ia-ţi măsurile de apărare, şi află că nici eu nu mă voi lăsa mai

prejos, căci din clipa aceasta îţi declar război, un război fără cruţare. Voi doi mi-aţi sfâşiat inima şi m-aţi făcut să-mi pierd crezul în oameni şi în bunătatea lor. De azi încolo voi fi stafia voastră, vă voi urma pretutindeni şi voi apărea acolo unde mă veţi aştepta mai puţin, în aşa fel că nu veţi putea gusta nicio clipă, fericirea pe care o cereţi de la viaţă. Merg cu voi, nevăzută, şi nu veţi scăpa de amintirea femeii cu cap de mort. Asta va fi răzbunarea mea!

De-abia termină aceste cuvinte şi Estrella dispăru îndărătul stâncii pe care se înălţa crucea de piatră.

Nici ducele, nici Gilda nu auziră paşii ei, şi se părea într-adevăr, că zburase pe aripi de fantomă.

Trecură câteva minute până când Emil de Chamfort să-şi revină în fire. Cu un gest disperat el îşi acoperi faţa cu mâinile şi aplecându-şi capul pe piept, stătu multă vreme, ca un osândit la moarte.

Gilda se apropie de dânsul, îi puse mâinile pe umeri şi-i şopti:

— E oare cu putinţă ca ducele de Chamfort să cadă învins în lupta cu o fantomă? Ce rău ne poate face nouă femeia cu cap de mort? Sunt simple ameninţări, cu care caută să ne înfricoşeze. Vino în braţele mele, Emil, te voi încălzi dacă eşti scuturat de fiori, te voi ameţi cu sărutările mele, pentru ca să nu te mai gândeşti la femeia aceasta. Ha, ha, ha! ea şi-a pus în gând să ne tulbure fericirea! Bine, primesc lupta la care ne-a provocat, şi te voi face fericit, cu toată împotrivirea femeii cu cap de mort.

Ducele o lăsase pe Gilda să-i ia mâinile, dar acestea erau reci ca gheaţa.

Nu ştia sigur cum se trezi deodată pe capra trăsurii, ţinând hăţurile în mână.

Caii zburau pe şosea, şi dânsul simţea alături trupul cald al Gildei, care se lipea de el, cu pasiune.

Ducele lăsase caii în voie, şi dacă inteligentele animale n-ar fi apucat singure drumul spre gară – pe care-l străbătuseră de atâtea ori – cine ştie unde ar fi ajuns cei doi fugari în noaptea asta? Îi mai răsunau în urechi cuvintele grozave pe care le rostise femeia cu cap de mort şi cu deosebire fraza aceea referitoare la copilul pe care-l purta dânsa în pântece, poate: „Vrei oare, domnule duce, ca fiul sau fiica dumitale să n-aibă nume?”

Dumnezeule mare, ar fi cu putinţă ca în clipa aceasta să distrugă nu

numai viaţa soţiei sale, ci în acelaşi timp şi pe aceea a copilului său?…

Ducele nu era un om atât de rău şi stricat, încât să nu se cutremure de groază la gândul acesta. Şi toate sărutările, toate mângâierile, cu care căută Gilda să-l distreze, nu putură să-i scoată din minte gândul acesta grozav: „Ai omorât-o pe femeia cu cap de mort, şi în acelaşi timp, ţi-ai ucis copilul!”

În dimineaţa următoare, locuitorii din Chamonix aflară cu uimire, că minunata vilă care era mândria întregii regiuni, fusese părăsită în timpul nopţii, de cei ce o locuiau.

Plecaseră cu toţii, dar nimeni nu ştia încotro. Şi în orăşel nu se mai auzi nimic apoi, de misterioasa femeie cu cap de mort, care fusese văzută adesea la fereastră, cu chipul, acoperit de un văl gros.

Cap. 173 – Cel dintâi sărut

Cu degetele ei cărnoase, Mrs. Emily aranjă cărţile de joc pe care le întinsese pe masa din bucătărie, apoi clătină capul îngrijorată.

— Ehe, spuse dânsa, apăsând cu degetul pe un fante, nu se arată a bine în casă. Una din trei: sau se întâmplă iar vreo grozăvie, sau suntem concediate, sau voi avea vreo supărare de pe urma căreia mă vor apuca din nou durerile de stomac.

Îşi umezi cu scuipat vârfurile degetelor, pentru ca să strângă cărţile şi să le amestece din nou, dar colega ei de bucătărie, Mag, îşi puse mâna-i osoasă pe valetul de cupă şi rânji:

— Dar aici se vede un peţitor…

Mrs. Emily îşi întoarse capul şi o fulgeră cu privirea pe Mag.

— Gâscă ce eşti, ăsta stă doar peste cruce! Poţi aştepta mult şi bine până să vină. Mult aş vrea să văd pe idiotul acela care să ia de nevastă pe o nătângă ca tine. Ei, dac-ar fi picat ceva şi pentru noi de la bătrân!… Dar aşa ceva nu prea se vede. Desigur că numai de aia n-a făcut el testament, pentru că nu-l lăsa inima să dăruiască ceva. Când mă gândesc cum socotea de zece ori fiecare gologan…

— Cu toate astea, ai o sumă frumuşică la bancă, Mrs. Emily, rânji Mag, dar amuţi imediat, căci corpolenta menajeră aruncă cu atâta putere cărţile pe masă, încât acestea zburară în toate părţile.

— Sumă frumuşică? Aşa ai zis? Şi de unde ştii tu asta, mă rog? Şi

de unde am banii? Mi-am rupt de la gură, aşa să ştii, toanto! De-alde noi trebuie să ţină cu dinţii fiecare gologan, dacă vrea să aibă o îmbucătură pentru zilele de bătrâneţe. Dac-aş fi făcut şi eu cum ai făcut tu, fireşte că n-aş avea nimic. Dar ai văzut tu vreodată la mine ciorapi de mătase, ai? Sau o cârpă de aia, pe care o numeşti batistă şi pentru care azvârli banii? Când pentru buturugile tale erau mult prea buni şi ciorapii de lână şi nasul ţi-l ştergeai cu degetele până te-am învăţat eu manierele frumoase! Şi acum vii să-mi numeri banii pe care i-am pus deoparte! Aşa o…

Sunetul strident al soneriei o scuti pe Mag să mai audă criticile colegei sale de bucătărie şi când se-ntoarse după câtva timp, Mrs. Emily, o întrebă fără să-şi ia ochii de pe cărţile ei.

— Cine a fost?

— Domnul care vine la miss Ana! răspunse Mag şi făcu o gură de parc-ar fi vrut să înghită pe cineva. Vei vedea, valetul de cupă…

Mrs Emily examină aşezarea cărţilor şi începu să reflecteze.

— Ei da, spuse dânsa, legănându-şi capul, ceva pare că se pregăteşte. El nu mai stă peste cruce, ci pe drum, numai că mai e ceva la mijloc: o damă de negru şi o scrisoare şi în casă e cineva care nu prea are gânduri bune. Dar nu se poate spune încă nimic precis. Şi dacă aş fi eu miss Ana şi aş avea bănişorii ei, aş mai sta la gânduri, chiar dacă cărţile ar cădea mai bine. Căci cu bărbaţii faci experienţe proaste de obicei. Cât timp, sunt tineri, aleargă după toate fustele şi când încep să îmbătrânească se apucă de pileală. Ştiu asta de la răposatul meu, şi ceilalţi nu-s nici ei mai buni.

Lui Mag nu-i prea convenea această generalizare şi încercă să se împotrivească.

— Dar de Nick sunt sigură că nu aleargă după alta, spuse dânsa.

— Nu, ăsta nu, admise Mrs Emily, pentru că e prea idiot ca s-o facă. De aceea s-a şi apucat de băutură că de la-nceput şi şi-a ales aşa un tacâm ca tine. Dacă şi asta înseamnă să ai gust, apoi… De altfel, l-ai putea sfătui să nu-mi iasă azi în cale, căci s-ar putea întâmpla ceva. Într-o casă oarecum onorabilă – aşa cum e la noi – te îmbeţi cel mult seara, dar nu şi ziua…

*

* *

În sufrageria întunecoasă Harry trebui să aştepte cam multişor până să-şi facă apariţia Ana.

— Asta e cu totul împotriva înţelegerii noastre, mister Reffold, îl întâmpină dânsa, şi el găsi că încreţitura dintre sprâncenele ei fine îi stătea cât se poate de frumos. N-am nimic împotrivă să mă însoţeşti din când în când, dar vizite la domiciliu nu ţi-am îngăduit. Îmi pare rău că trebuie să-ţi reamintesc de lucrul acesta.

— Şi mie, spuse el, tulburat, dar fireşte că am un motiv, care mă scuză.

— Atunci să-l aud, cât mai repede.

— Dacă va merge chiar aşa de repede, nu prea ştiu, miss Ana. În orice caz, mă voi sili. Deci, e vorba de vizita făcută aici de o persoană, în timpul lipsei dumneavoastră. Lucrul mă interesează.

— Aşa? Şi pentru asta dai buzna în casă? Nu prea e întemeiat motivul, dă-mi voie să-ţi spun.

— Totuşi. Şi aş dori să văd şi eu pendula aceea.

— N-ai să vezi cine ştie ce. E un obiect vechi, ce-i drept, dar nu e operă de artă.

Întrucât Harry continua să insiste, ea îl conduse în birou şi el începu imediat să examineze eu amănunţime pendula veche, sculptată. Deschise şi portiţa şi cotrobăi chiar şi la mecanism.

Ana îl privi cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Îmi face impresia că te interesezi de toate, numai de lucruri serioase nu, spuse dânsa, când îl văzu cu treaba terminată.

— Ai nimerit-o! răspunse el degajat şi-i râse în faţă.

Dar fata se supără foc.

— Nu ţi-e ruşine să mărturiseşti asta? Cum poate un bărbat în anii dumitale să ducă o astfel de viaţă? De fapt pe mine nu mă interesează deloc, dar prin îndrăzneala dumitale mi-ai dat dreptul să-mi spun părerea. Am vrut demult încă s-o fac şi probabil că acum e prilejul cel mai nimerit. Ce anume eşti dumneata şi ce fel de afaceri învârteşti? Eşti cumva criminal? A fost o vreme când te-am ţinut ca atare şi din faptul acesta poţi deduce că felul dumitale de viaţă nu prea e de natură să inspire încredere. Sau ăi fi poate poliţist? M-am gândit şi la asta de-acum, dar când te-am cunoscut mai de-aproape, mi-am zis că nu poţi fi nici unul, nici altul, deoarece pentru amândouă îţi lipseşte seriozitatea necesară. Cred că faci doar diletantism pe amândouă

tărâmurile acestea, căci nu te pricepi să-ţi întrebuinţezi timpul mai bine şi totuşi vrei să faci ceva. Poate să mă şi înşel…

— Nu, din păcate nu te înşeli deloc, miss Ana, o întrerupse dânsul şi fata rămase uimită văzând cât de ciudat o priveşte şi cât putea el să fie de serios câteodată. Eşti o femeie foarte inteligentă, de vreme ce ai fost în stare să descoperi lucrul acesta şi-ţi sunt adânc recunoscător că ai fost atât de sinceră. Ceea ce mi-ai spus dumneata acum, am mai auzit de multe ori, dar niciodată nu mi-a făcut o impresie atât de puternică, ca în momentul de faţă, când părerea aceasta a fost rostită de gura dumitale. Şi te rog să mă creai, că mă voi orienta în consecinţă.

— Mă va bucura, mister Reffold, spuse ea cu însufleţire şi căldură şi el se simţi fericit observând roşeaţa care-i împurpură obrăjorul.

— Şi ce ai de gând să faci acum, miss Ana?

Ea îl privi cu ochi mari şi cu seriozitate.

— Ceea ce am făcut şi până acum. Săptămâna viitoare îmi reiau slujba, căci afacerea aia neplăcută s-a aranjat de-acum, slavă Domnului!

El surâse iarăşi cu zâmbetul lui impertinent.

— Care vasăzică vei reîncepe să faci corespondenţa lui mister Brook? întrebă el, surprins, bătând cu degetele în masă. Cu toată moştenirea importantă ce ţi-a rămas?

Chipul ei luă o expresie severă şi răspunsul ce-l dădu era hotărât:

— Da, mister Reffold. Nu poţi pricepe lucrul acesta? Şi probabil că vei rămâne şi mai surprins când vei afla că din moştenirea cea mare, nu mă gândesc să păstrez altceva decât casa aceasta.

Harry o privi câtva timp nedumerit ca şi cum n-ar fi priceput bine.

— Şi de ce mă rog, miss Ana?

— Pentru că am auzit diferite lucruri, care m-ar face să fiu dezgustată de fiecare centimă din banii aceştia, răspunse dânsa. Mister Brook spune că aş fi cam extravagantă, dar…

Miss Ana Moran nu mai putu să continue, căci Harry se înfipse deodată în faţa ei şi dânsa auzi doar atât:

— Eşti o fată minunată, Ana…

Ceea ce s-a petrecut apoi, nu se poate stabili cu precizie, căci în vreme ce Harry continua necontenit să afirme că îi luase doar uşurel între mâini căpşorul blond şi o sărutase părinteşte pe frunte, Ana

susţinea morţiş că el avusese neruşinarea s-o strângă în braţe, s-o ţină lipită la pieptul său şi să-i închidă gura cu buzele sale, încât nu fu în stare nici măcar să respire, necum să strige…

Dar controversa aceasta surveni de-abia mai târziu.

Îndată după ce se întâmplase chestia, Ana spuse numai:

— Destul, mister Reffold… Te rog, du-te acum…

— Îmi dai voie să mai vin, Ana? întrebă Harry încetişor, şi fetei i se păru că zâmbetul lui era acum mai obraznic ca oricând.

— Nu! răspunse ea cu hotărâre, ridicând privirea din pământ. Dacă întrebi atât de prosteşte, atunci să nu mai vii niciodată…

Cap. 174 – Cine-i „bolnavul misterios”

— Bună seara, doctore Gordon, spuse Wilson, strângând mâna medicului. Am venit pentru câteva ceasuri la Londra şi primul drum l-am făcut la dumneata, pentru ca să mă mai examinezi. Ai lucrat minunat, doctore, şi fără dumneata aş fi dat ortul popii.

Se aşeză comod într-un fotoliu, şi în vreme ce-i zâmbi prieteneşte medicului, se uită la el cu priviri cercetătoare. Gordon avea înfăţişarea cam abătută şi fiinţa lui de obicei atât de vioaie, părea acum obosită.

— Mă bucur că am sosit la timp, pentru ca să-ţi pot fi de ajutor. De altfel, a fost un caz fericit. Dacă nu mi-ar fi venit sub mână omul acela care a fost adus la circumscripţia lui Langford, probabil că n-aş fi fost în măsură să fac ceva.

— Da, aşa a început, spuse Wilson, frecându-şi nasul de zor. O întâmplare minunată pentru noi şi un ghinion blestemat pentru ceilalţi. De fapt, o nimica toată, dar totuşi un punct, în jurul căruia s-au rotit mai târziu toate celelalte.

— Aşadar, ai înaintat cu ceva?

Întrebarea sună cam şovăielnică şi se părea că Gordon aşteaptă răspunsul cu oarecare încordare.

— În sfârşit, sunt cât se poate de mulţumit, zise Wilson. În primul rând, îţi pot spune cu exactitate cum s-au petrecut lucrurile în „Casa castanilor” şi în biroul lui Crayton. În ambele cazuri trebuie să fi fost vorba de vreun covor, din care a emanat otrava omorâtoare, căci în amândouă locurile am găsit aceleaşi urme pe pardoseală. Crezi cu putinţă lucrul acesta?

— Fireşte! Din firişoarele pe care le-am descoperit în mâna bolnavului, am dedus imediat ceva asemănător.

— Ei vezi? Se potriveşte deci. Cum a ajuns covorul în odaia lui Milner şi cine l-a luat apoi de acolo înapoi, nu pot decât să bănuiesc, dar în cazul lui Crayton ştiu precis că a venit prin peretele odăii învecinate, şi pe aceeaşi cale a fost apoi îndepărtat. Am putut stabili cu exactitate crăpătura îngustă de pe podea, deşi a fost lipită din nou pe partea cealaltă, cu multă îngrijire. Şi când am pipăit locul cu pricina din camera lui Crayton probabil că am venit în atingere cu câteva firişoare de praf din drăcia asta otrăvitoare. Trebuie să aibă un efect grozav, de vreme ce numai dintr-atâta e posibil ca un om să fie intoxicat.

Privi întrebător pe doctorul Gordon, şi acesta dădu din cap în semn de confirmare.

— E una din cele mai puternice şi ciudate otrăvuri pe care le-am cunoscut în viaţa mea. Probabil că toată ţesătura se compune din fibrele unor plante otrăvite, din care sunt sute de soiuri în regiunile tropicale, fără ca ştiinţa să fi fost în stare până acum să le catalogheze măcar în parte. Numai băştinaşii se pricep să le dea de rost şi să umble cu ele. Am stabilit, totuşi, că e suficientă pătrunderea sub piele sau în organele respiratorii a unor părticele infime din această otravă, pentru ca în timpul cel mai scurt să se producă cele mai critice tulburări de funcţiune ale organismului. Sau dacă respiri puţin din otrava aceasta adusă în stare de evaporare. Efectul…

— Stai, doctore, stai! îl întrerupse Wilson cu însufleţire. Asta trebuie să mi-o explici mai lămurit. Cred că voi afla de la dumneata ceva care prezintă multă însemnătate pentru mine şi la care n-am ajuns până acum. Spune-mi, te rog, cum îţi imaginezi dumneata efectul acestei otrăvi, dacă nu vii în atingere cu dânsa? De pildă, dacă covorul acesta stă într-o odaie în care se află cineva?

— Părerea mea este că otrava sau reacţionează sub efectul căldurii şi astfel începe să se volatilizeze, sau e adusă în stare de evaporare fiind umezită înainte.

Detectivul sări repede în picioare şi bătu pe umăr pe doctorul Gordon.

— Admirabil, doctore. Asta voiam să ştiu. Eşti un geniu. Da…

Se întrerupse brusc şi în vreme ce umbla prin cameră încolo şi

încoace, chipul său căpătă iar expresia melancolică.

— Am auzit că doamna Lambert e plecată din Londra, spuse el după o pauză, privind pe Gordon cu nevinovăţie. O femeie fermecătoare. Desigur, se va simţi mult lipsa ei în casă. Dar când se întoarce? Şi, în definitiv, unde a plecat?

Doctorul Gordon se schimbă la faţă şi două cute adânci apărură în jurul gurii sale. Nu ştia ce voia să înţeleagă celălalt cu întrebarea aceasta şi răspunse doar printr-o înălţare din umeri.

— Cum, nu ştii? făcu Wilson, uimit. Păcat. Mă gândeam că nu vei sta o clipă pe gânduri şi o vei aduce înapoi pe Mrs. Lambert, cât mai repede cu putinţă. Probabil că e la lady Crowford, la Holway-Castle. Mi se pare că am auzit de aşa ceva. Ar fi bine şi pentru dumneata dacai căuta să te mai recreezi o zi. Nu-mi placi deloc, crede-mă. Blestemata aia de afacere ne-a cam zdrobit pe toţi. Numai simpaticul Langford se simte mai bine ca oricând. Bun băiat, n-am ce zice! Numai când lucrează pe cont propriu, nu-mi prea place, căci atunci face câte o prostie de ţi-e mai mare dragul.

Doctorul Gordon ridică surprins capul şi privi ţintă pe detectiv.

— Crezi cu adevărat, domnule Wilson? întrebă el, după o pauză.

— Dacă cred!? spuse detectivul, molcom, clătinând capul. Din păcate, ştiu în mod sigur. Dar te vei convinge şi dumneata de asta.

Când detectivul apăru în holul casei, cu figura zâmbitoare, găsi pe John stând ţeapăn la uşa principală şi de-abia învrednicindu-l cu o privire. De când cu ultima vizită a lui Langford şi urmările ei, dânsul ura tot ce era în legătură cu poliţia şi nu căuta să ascundă deloc faptul.

Wilson privi cercetător prin hol şi încreţi buzele.

— Nu mai e la voi nici pe departe acel aspect aşa de simpatic şi de orânduială ca odinioară, observă el, într-o doară. E timpul s-o aduceţi înapoi pe Mrs. Lambert. Ai grijă, John, ca să găsească totul în regulă când va sosi mâine sau poimâine.

Figura întunecată a servitorului se lumină deodată de un zâmbet.

— Foarte bine, domnule Wilson, spuse el repede şi cu o închinăciune respectuoasă, deschise uşa.

Ieşind în stradă, detectivul observă la oarecare distanţă o maşină, de care tocmai avea nevoie. Se-ndreptă spre ea şi dădu să se urce, dar şoferul făcu un gest de opunere.

— Ocupată, sir! mormăi individul. Am un client.

Detectivul se uită bine la dânsul, apoi zâmbi prietenos.

— Dar bine, „Licuriciule”, cum poţi fi atât de puţin amabil faţă de un vechi cunoscut? Doar ne-am întreţinut bine în câteva rânduri, după cum îţi aminteşti, desigur, şi ţi-am procurat întotdeauna o locuinţă gratuită pentru câtva timp. Vezi bine, am memorie bună pentru prietenii mei, chiar atunci când îşi schimbă peruca roşie cu una neagră. De altfel, nu ţi se potriveşte deloc şi eu în locul tău, m-aş gândi să mă descotorosesc de ea cât mai curând. Căci afacerea viitoare, scumpul meu „Licurici”, te va costa şapte ani. E cam multişor, recunosc.

Detectivul deschise portiera maşinii.

— Dă-i drumul, Scotland Yard. Acum ştii cel puţin imediat încotro vreau să merg şi n-ai nevoie să mă aştepţi în zeci de locuri. Dar să nu cumva să faci prostii, scumpule! îl avertiză inspectorul-şef, ducând mâna la buzunarul de la spate. Mă cunoşti doar…

Cu puţin înainte de ora convenită, Wilson ajunse la biroul său, unde îl găsi pe sergentul Smith aşteptându-l.

— Ei, cum stăm? întrebă detectivul, bine dispus.

— Merge bine, Sir. Noaptea trecută, oamenii de la conducte au ajuns până aproape de Poarta de fier, dar fireşte că lucrul devine din ce în ce mai greu.

— Ai dat de ceva suspect până acum? întrebă Wilson.

— Unele sârme cam inspiră bănuieli, răspunse sergentul, cu importanţă. Şi Card, care se pricepe în materia asta, crede că toate se împreună într-un punct de la Poarta de fier şi ar putea jura că ceva nu e în regulă.

— Bine. Ai grijă ca oamenii să nu fie deranjaţi din lucrul lor. Câţi ai acolo?

— Peste noapte paisprezece. Şi posturile normale de poliţie.

Detectivul începu să se plimbe prin odaie şi făcu o socoteală.

— Astăzi avem joi. Începând de duminică dimineaţa, aceşti paisprezece oameni vor face serviciu permanent. Caută să fie cei mai destoinici pe care îi avem. Dar e necesar să nu se trezească nicio bănuială. Înţeles? Oamenii să nu se intereseze de lucruri neînsemnate, căci altfel scăpăm pasărea din mână înainte de vreme. Să trecem mai departe: Ce este cu Flesh?

— Pare că nu se prea simte în siguranţă, Sir. De două zile n-a mai dat pe la birou, ci stă acasă, unde nu primeşte pe nimeni. Până şi domnişoarei Morland, de la teatrul Crockley, care intra şi ieşea ca o adevărată stăpână, i s-a interzis ieri intrarea, ceea ce a supărat-o rău. Pe lângă casă roiesc câţiva indivizi care formează un fel de gardă în jurul lui Flesh şi, când acesta iese cu maşina în oraş, mai ia cu dânsul şi un servitor, pe lângă şofer. Dar a ieşit numai de două ori. Ieri înainte de amiază, când s-a dus la „Banca Angliei”, de unde a ridicat cincizeci şi şase mii de lire, şi apoi la „Belgravia”, în Dawson-Street. Acolo a lăsat maşina să-l aştepte la colţul străzii, apoi s-a dus pe jos până la numărul 19…

Wilson scoase un şuierat uşor.

— Oh… Colonelul Gregory…

— Da. Cel puţin un sfert de ceas, Flesh a umblat în sus şi-n jos pe trotuarul de peste drum al străzii şi a examinat casa. Astăzi a fost din nou acolo, însoţit de unul din garda sa. Dacă nu mă înşel am văzut de-acum mutra acestuia în unul din albumele noastre.

Zâmbetul detectivului se transformă într-un rânjet oarecum satisfăcut.

— Ascultă, Smith, spuse el cu însufleţire, aici să nu ne amestecăm. Lasă să se-ntâmple ce s-o întâmpla, dar de ştiut trebuie să ştim ce se petrece.

Wilson se uită la ceas.

— Acum e ora 9. Trimite imediat doi oameni în Dawson-Street 19 şi instruieşte-i. Colonelul Gregory este la Newchurch. Plec şi eu într-acolo cu trenul de 10 şi 20.

În ziua următoare, când colonelul Gregory sosi la dejun, echipat cu undiţa şi o tolbă elegantă pentru peşti, Wilson se apropie de el şi se înclină politicos.

— Colonelul Roy Gregory?…

Colonelul ridică, oarecum uimit, capul şi privi pe detectiv, întrebător.

— Eu sunt!

— Inspectorul-şef Wilson de la Scotland Yard, se recomandă acesta înclinându-se cu stângăcie. Am citit numele dumneavoastră în anuarul străinilor şi aş dori să vă fac o comunicare, pe care tocmai am primit-

o. În locuinţa dumneavoastră din Dawson-Street 19 s-a făptuit o spargere astă-noapte pe la ora două…

— Ah!

Colonelul încruntă numai puţin sprâncenele şi tonul exclamaţiei sale nu trădă prea mare surprindere.

— Şi servitorul meu? întrebă el apoi.

— Susţine că a dormit.

— Fireşte. Şi după cât îl cunosc, o şi cred. Vă mulţumesc domnule inspector-şef.

Colonelul făcu un gest scurt de concediere, dar Wilson nu se dădu bătut.

— Hoţii par să fi lucrat în lege. Tot conţinutul biroului dumneavoastră a fost împrăştiat pe jos şi celelalte sertare au fost şi ele scotocite.

— Ce muncă zadarnică, observă colonelul, zâmbind. Nu obişnuiesc să păstrez obiecte de valoare în sertarele biroului.

— Dar probabil alte lucruri! îl întrerupse Wilson, aţintindu-şi privirea asupra lui Gregory.

— Nici asta, domnule Wilson, spuse colonelul, apăsat, şi înclinându-se cu demnitate, se aşeză la masă.

Detectivul nu era mulţumit deloc de felul cum a decurs această convorbire scurtă, şi când după câtva timp Langford dădu buzna în sala de mâncare, cu faţa roşie şi gâfâind de iritaţie, Wilson nici nu ridică privirea, ci mesteca cu linguriţa în ceaşca de ceai, pierdut în gânduri.

Langford tocmai deschisese gura să dea drumul chestiei ce-i stătea pe inimă, când, în ultima clipă, dădu cu ochii de colonelul Gregory, care era pe punctul să se ridice de la masă. Inspectorul îşi încleştă buzele groase şi se aşeză alături de Wilson. Chiar după ce Gregory părăsi sala, Langford rămase tăcut o vreme, dar părea asemenea unui cazan cu aburi supra încălzit, care trebuie să facă explozie din moment în moment.

În cele din urmă, îşi apropie gura de urechea lui Wilson:

— L-ai văzut de-acum pe şoferul lui Gregory?

Detectivul clătină capul cu indiferenţă.

— Uite-te la dânsul, şopti Langford, cu insistenţă. E în curte, unde spală maşina.

— Ce-i cu omul ăsta? întrebă Wilson, pierzându-şi răbdarea, căci nu prea punea mult temei pe aerele pe care şi le dădea colegul său.

— Ce-i cu el? Păi ăsta-i bolnavul care mi-a fost adus atunci la circumscripţie!

Wilson începu să devină interesat:

— Eşti sigur de cele ce spui?

— Tot atât de sigur, pe cât sunt că ăsta de-aici e nasul meu, răspunse Langford, ducându-şi mâna la organul mirosului. Şi dacă m-aş putea înşela în ceea ce priveşte mutra lui – căci pungaşii ăştia se aseamănă între ei ca două picături de apă – în schimb cicatricea de la mână nu mă poate lăsa în îndoială. Porneşte de-a curmezişul de la degetul cel mare, până la încheietura mâinii şi e lată de cel puţin un centimetru.

Wilson clătină capul, ca şi cum nu prea pricepea bine cum stau lucrurile.

— În sfârşit, vom vedea. Rămâi liniştit aici până mă-ntorc, altfel s-ar putea ca individul s-o şteargă, dacă se simte cu musca pe căciulă.

Inspectorul nu aşteptă să i se spună a doua oară, căci tocmai apăru fata care-i aducea dejunul, urmată de doamna Renold, care-i zâmbi prietenos cu un ochi, în vreme ce cu celălalt iscodea plină de dor prin încăpere.

Langford aruncă o privire cercetătoare asupra meniului bogat din faţa lui, ceea ce făcu să-i lase gura apă.

— Minunat, Mrs. Renold. Numai mâncăruri preferate. Ai să mă înveţi rău. Toată viaţa nu mi-a mers atât de bine ca la dumneata…

Se puse pe „lucru”, şi fu nevoit să-şi întrerupă vorba.

Pe figura doamnei Gea, care părea cam palidă şi suferindă, trecu un zâmbet linguşitor, şi dânsa privi în poală, sfioasă.

— Îmi place mult când te aud vorbind aşa, domnule Langford, spuse ea. Şi mă voi bucura dacă – vocea ei începu să vibreze – vei păstra întotdeauna o amintire plăcută despre „Regina Victoria”.

Deoarece inspectorul îşi îndesase în gură un sandviş întreg, nu fu în stare decât să-şi rotească ochii şi să dea din cap cu vioiciune. Dar cu o înghiţitură zdravănă îşi eliberă fălcile.

— Fireşte, se grăbi s-o încredinţeze. „Regina Victoria” şi dumneata…

Doamnei Renold i se păru că ultimele două cuvinte fuseseră rostite

cu un ton moale şi făcu nişte ochi galeşi de toată minunăţia.

Dar Langford păru să se fi răzgândit deodată, căci se-ntrerupse brusc, făcu o mutră foarte severă şi răcni de se cutremurară pereţii:

— Cum ai spus, doamnă Renold? Amintire frumoasă? Să nu-ţi vină să râzi!… Ha… ha… ha… Asta mi-ar lipsi! Ce-aş avea de pe urma amintirii? Se aplecă repede spre stăpâna pensiunii şi o privi ţintă în ochi. De amintiri am eu nevoie? Nu-s eu oare – slavă Domnului! – un om liber, când voi ieşi la pensie? Şi n-aş fi un idiot şi jumătate dacă m-aş stabili în altă parte decât la „Regina Victoria”? Cu renta de o sută zece lire şi pensia care mi se cuvine îmi pot permite asta. Îmi vei da camera pe care o ocup acum, doamnă Renold…

Mrs. Gea ţinea ochii închişi şi răsufla din greu.

— Oh! Mister Langford! şopti ea după o pauză scurtă şi-l privi cu ochi strălucitori. La ce te gândeşti? În cazul acesta vei fi primit cu totul altfel la mine…

— Cu atât mai bine, răspunse inspectorul, care începuse iar să mestece şi mângâia cu duioşie mâna ei cărnoasă.

— Nu vă deranjaţi, vă rog, spuse Wilson, care intrase în sală, reluându-şi locul. De altfel, se poate să ai dreptate, Langford. Dar dacă-ţi închipui că prin asta am devenit mai deştepţi, apoi să ştii de la mine că te-nşeli mult. Dimpotrivă.

Cap. 175 – Pe malul Nilului

Pe terasa celebrului local „Café des Anglais” din Cairo, care e aşezat în faţa fluviului care constituie bogăţia Egiptului, stăteau şi în seara aceasta străinii din minunata capitală a faraonilor, respirând cu nesaţ aerul îmbătător care venea dinspre Nil şi desfătându-se în acelaşi timp de activitatea însufleţită care se desfăşoară de obicei în orele de seară pe măreţul fluviu.

După cum se ştie, Cairo e locul de predilecţi al acelora care îşi pot îngădui luxul unei călătorii în această ţară.

Din păcate, aceştia nu sunt întotdeauna oameni care vin numai să se distreze, ci în special dintr-aceia cărora medicii le recomandă să se aşeze pentru câtva timp în clima binefăcătoare a Egiptului, – binefăcătoare anume, pentru bolnavii de piept şi plămâni.

Câte unul dintre aceia cărora medicii din Europa nu-i mai dau nicio

speranţă, e trimis în Egipt, pentru a face o ultimă încercare. Şi aşa se întâmplă că vreun european îşi găseşte odihna de veci în pământul din Cairo, în cimitirul acela al străinilor care se află nu prea departe de marile piramide.

Dar despre aceia care îşi sfârşesc aici zilele, nu se prea aude vorbindu-se în societate. Nimeni nu vorbeşte cu plăcere despre dânşii, şi doar întâmplător îşi şopteşte unul altuia că cutare sau cutare a murit subit.

Persoana respectivă dispare pur şi simplu din viaţa publică şi nimeni nu se mai interesează de dânsa.

Cine se află în Cairo vrea să trăiască şi să guste viaţa. De moarte nu vrea să i se pomenească. Şi aşa se face că nicăieri nu poţi duce o existenţă mai plăcută ca în oraşul califilor.

Deoarece în timpul zilei nu este cu putinţă să părăseşti casa, din pricina căldurii caniculare care îmbăiază străzile oraşului Cairo, oamenii care locuiesc în oraşul acesta îşi împart vremea în aşa fel, încât în timpul zilei se odihnesc, iar noaptea şi-o petrec afară, în aer liber.

Şi atunci „Café des Anglais” devine ţinta tuturor străinilor. Aici se întâlnesc prietenii şi cunoscuţii şi-şi petrec timpul până la ziuă aproape, la lumina lămpilor electrice şi sub clar de lună.

Şi când încep să se arate la orizont dungile roze ale aurorei, viaţa se stinge la „Cafeneaua Englezilor”, clienţii pleacă unul câte unul şi se-ndreaptă spre casă să se culce, visând înc-o dată noaptea de basm pe care au trăit-o.

Şi astăzi era mare tămbălău la „Cafeneaua Englezilor”.

Pe scara de jos a terasei şedeau muzicanţi felahi care intonau melodii melancolice, iar de pe fluviul în ale cărui unde verzi se oglindeau luna şi stelele, răsunau din când în când cântece în toate limbile moderne, întretăiate de plescăitul lopeţilor care loveau apa.

Şi pe dinaintea oaspeţilor aşezaţi la mese treceau bărci de toate formele, iar vântuleţul molcom ce adia peste oraş le aducea la ureche sunetele triste ale muezinului vreunei moschei.

La o masă aşezată la loc de frunte, şedeau doi bărbaţi îmbrăcaţi europeneşte.

Unul din ei părea să aparţină acelora care vin la Cairo pentru a-şi îngriji sănătatea. Omul acesta, care purta o barbă albă ce-i cădea pe

piept, avea faţa galbenă, trădându-şi, astfel, suferinţa.

Dar silueta lui mlădioasă, elegantă, era cu toate acestea, dreaptă încă, şi toaleta nu şi-o neglijase întru nimic, ci dimpotrivă, părea să corespundă ultimelor cerinţe ale modei.

În faţa sa stătea un tânăr, în care recunoşteai de la prima privire că era de origine germană. Părul blond, barba scurtă de aceeaşi culoare, faţa blândă şi serioasă, ochii albaştri, – toate astea erau semne în faţa cărora un bun cunoscător nu se putea înşela.

Bătrânul sorbea cu paiul dintr-un pahar cu sirop, iar tânărul avea dinainte un pahar cu bere de München.

— E târziu de-acum, Alteţă, se adresă acesta din urmă către însoţitorul său. Găsesc că vântul s-a răcorit puţintel şi dinspre mare vine un aer rece. N-ar fi mai bine să ne înapoiem la hotel şi să-ncercăm a dormi?

— Scumpul meu doctor, răspunse prinţul, te rog să mai rămânem puţin aici. Spune singur, ai mai trăit o noapte atât de frumoasă ca asta? Na-ţi face impresia că o lume de basm s-a pogorât în jurul nostru? Priveşte colo în zare minaretele moscheilor, priveşte palatul Califilor cu turnurile sale crenelate, priveşte pustiul nesfârşit care se-ntinde în faţa ochilor noştri, şi spune apoi dacă nu merită să-ţi jertfeşti odihna unei nopţi, chiar când nu te mai aşteaptă multe nopţi în viaţă!

— Mă rog, sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră, Alteţă, răspunse doctorul Wolfgang Schulze, căci dânsul era acela, pe care-l regăsim aici, în „Cafeneaua Englezilor” din Cairo. Dacă sunteţi de părere că aerul vă face bine, atunci să mai rămânem. Mă tem numai, să nu contractaţi o răceală.

— Ah! scumpul meu prieten, răspunse prinţul Raymond de Paris, privind gânditor înaintea sa – nici răceala nu mi-ar face, probabil, prea mult rău, căci ştiu bine cum stau cu sănătatea, – ştiu că nu mai am mult de trăit.

— O, Alteţă, vă rog, vă conjur, nu mai vorbiţi în felul acesta.

— Nu, prietene, nu căuta să mă-nşeli cu o speranţă zadarnică, nu te osteni să-mi fluturi pe dinaintea ochilor un miraj care nu se poate înfăptui niciodată. Ştiu perfect, o faci cu inimă bună, dar crede-mă, scumpul meu Wolfgang, nu-mi produci nicio plăcere, prezicându-mi o viaţă lungă. Sunt obosit, prietene, foarte obosit… şi duc dorul odihnei… a acelei odihne pe care n-o mai pot găsi pe pământ, ci

numai sub pământ, – într-un mormânt liniştit.

— Dar vă înşelaţi mult, Alteţă, răspunse doctorul Schulze. În clipa de faţă nu vă vorbeşte prietenul, ci medicul, şi în această calitate vă spun că starea în care vă aflaţi nu inspiră nicio îngrijorare.

— Ah! nu cumva vrei şi să conteşti că sunt bolnav? întrebă Raymond. Şi de ce m-ai adus atunci la Cairo, în oraşul acesta unde toţi oamenii care ne înconjoară nu-s decât candidaţi la moarte?

— Am căutat să vă hotărăsc la această călătorie, Alteţă, pentru că nădăjduiam în primul rând că clima de aici vă va fi binefăcătoare, şi apoi voiam să vă aduc într-un ţinut, care prin impresiile noi ce le va trezi în sufletul dumneavoastră, să aibă un efect salutar, căci nu sunteţi de fapt, bolnav trupeşte, Alteţă, ci mai mult sufleteşte.

— Ah! aşa e! exclamă prinţul, un suflet bolnav. Da, doctore, ai dreptate, dar nu crezi şi dumneata că se poate muri şi din cauza aceasta? Ei bine, eu, ca profan, îţi spun că şi sufletul omului suferă de boli, care mai curând sau mai târziu, pot duce la pieirea trupului şi partea rea este că medicina cunoaşte leacuri împotriva suferinţelor trupeşti, dar în faţa celor ale sufletului se arată complet neputincioasă. Sau eşti poate de altă părere, doctore Schulze?

— Fireşte că nu, Alteţă, răspunse doctorul, e cu mult mai greu să fii medic al sufletului, decât al trupului. Cu toate acestea, susţin că există remedii şi împotriva suferinţelor sufleteşti, cu singura deosebire că pe acestea trebuie să şi le procure însuşi pacientul în chestie.

— Şi aş putea afla numele unui asemenea remediu? întrebă prinţul Raymond.

— Desigur, Alteţă. Medicamentul cel mai principal care ajută la toate durerile sufletului, care reînsufleţeşte pe omul obosit, distrus se numeşte „energie”.

Raymond îşi trecu mâna fină prin barba albă.

— Poate că ai dreptate, doctore, răspunse dânsul. Energia e, într-adevăr, vindecătoare, dar există o oboseală a sufletului din care ea nu poate să-l scoată. Medicamentul acesta al dumitale, şi-l poate procura pacientul, numai atunci când o rază de speranţă se strecoară în sufletul său; după cum există buruieni de leac care pot trăi numai sub înrâurirea binefăcătoare a soarelui, tot astfel şi energia se poate menţine numai prin mijlocirea speranţei redeşteptate. Şi vei recunoaşte, scumpul meu Wolfgang, că eu nu am dreptul să

nădăjduiesc a-mi redobândi sănătatea, căci mie îmi lipseşte tocmai factorul acela care se numeşte „speranţă”. M-ai scos afară din Franţa, pentru că acolo eram înconjurat de fantomele deznădejdii. Dar crezi poate că aici, printre toţi aceşti oameni străini, mă voi întâlni cândva cu „speranţa”? Ştii prea bine, Wolfgang, ce mi-a răpit mie soarta. Mi-a fost hărăzit să-mi regăsesc fiica atât de mult iubită, dar aproape în aceeaşi clipă în care am strâns-o în braţe pe scumpa mea Letiţia, dânsa mi-a fost iarăşi răpită şi niciodată n-o voi mai revedea. Asta este ceea ce îmi macină sufletul, încetul cu încetul, dragul meu prieten. Durerea pentru Letiţia, iată boala mea, şi această boală mă va ucide.

— De ce vorbiţi astfel, Alteţă? interveni repede doctorul Schulze. Starea dumneavoastră se poate îmbunătăţi dintr-o singură lovitură de baghetă. Presupuneţi cazul că aţi revedea-o deodată pe Letiţia, sau, cel puţin, aţi primi o veste de la dânsa. Atunci…

— Atunci, spuse Raymond, vărsând o lacrimă, atunci, prietene, totul ar fi iarăşi bine. Dar de ce să mă înşel pe mine însumi? Nu sunt oare îndrituit să cred că Letiţia nici nu se mai află printre cei vii? De la lupta aceea grozavă de pe Fontanella, Letiţia n-a mai fost văzută, şi nu s-a descoperit nicio urmă, atât despre dânsa, cât şi despre Egizio Ettore.

— Dac-ar fi murit, răspunse doctorul Schulze, atunci s-ar fi dat de trupurile lor. Şi de ce n-ar fi cu putinţă să fi scăpat din măcelul acela? Oare noi înşine n-am scăpat cu viaţă, cu toate că am luptat alături de Ettore?

Dar Raymond dădu din cap, cu tristeţe.

— Din nenorocire se poate presupune în mod sigur, că Ettore şi Letiţia nu se mai află printre cei vii. E adevărat că nu au fost găsite cadavrele lor, dar ce dovedeşte asta? Se pot scotoci toate văgăunile Fontanellei, şi crezi dumneata, Wolfgang, că Ettore, chiar muribund fiind, ar fi lăsat-o pe Letiţia să cadă în mâinile duşmanilor? O, nu, prietene, din nefericire e aproape sigur că Ettore, văzând că nu mai e nicio scăpare pentru dânsul, s-a aruncat împreună cu scumpa sa soţie în vreuna din prăpăstiile muntelui.

Bătrânul prinţ îşi duse mâinile la ochi şi boabe mari de lacrimi îi şiroiau printre degete. Astfel trecură câteva minute, apoi Raymond de Paris continuă:

— Poate că s-au înecat în vreuna din apele care străbat muntele şi –

oricât ţi-ar părea de ciudat – gândul acesta mă linişteşte aproape mai mult, în orice caz îmi este mult mai plăcut, decât dac-aş şti-o pe sărmana mea copilă închisă în vreuna din temniţele Corsicii. Dar să nu mai vorbim de chestia asta atât de dureroasă… Aproape că mi-am învins suferinţa şi tot ce mai cer de la Dumnezeu este ca să mă unească cu Letiţia cât mai neîntârziat, colo în cer la Dânsul, de unde ne privesc acum stelele atât de strălucitoare. Ia te uită, Wolfgang, ce noapte luminoasă. Atât de limpede şi frumoasă n-am văzut-o încă niciodată!

— Şi cum se oglindesc stelele în fluviu! exclamă, tânărul medic, mulţumit că discuţia luase acum altă direcţie. Cum să nu crezi legenda pe care o povestesc felahii despre Nilul lor! Ei spun că apa aceasta bea în fiecare noapte milioane de stele şi că Cerul hrăneşte cu astrele lui fluviul sfânt. De aceea străluceşte atât de minunat în adâncurile sale.

— Haide să mergem, doctore! spuse prinţul, după o pauză scurtă. Ai dreptate, se face frig. Dar să pornim spre casă de-a lungul fluviului, pe mal. Liniştea sfântă şi majestuoasă a Nilului are un efect binefăcător asupra nervilor mei. Şi apoi, prea e zgomot mare aici în „Café des Anglais”. Şi e ciudat că o mare parte din aceşti oameni care râd şi glumesc, sunt hărăziţi unei morţi apropiate. Ia priveşte-o pe femeia aceea frumoasă de colo, care duce acum la gură paharul cu şampanie. Am vorbit de curând cu unchiul ei, un ministru austriac. El mi-a spus că nepoata sa nu mai are de trăit decât vreo două luni, după asigurările medicilor. Ea ştie asta şi totuşi… gustă viaţa din plin, din toate puterile care i-au mai rămas. Şi dincolo, tânărul acela palid, e un maior prusian, posesorul unei averi enorme. Într-un duel nenorocit a căpătat o lovitură de sabie, care i-a găurit plămânul. El îşi face iluzii că se va însănătoşi aici. Dar chiar în clipa următoare se poate produce o hemoragie, care să-i pună capăt vieţii. Dar cel puţin e fericit, căci nu ştie asta. De-abia ieri şi-a cumpărat un teren mare, pe care vrea să-şi clădească o vilă. Ah! scumpul meu doctor, aici e un mare carnaval al morţii, pe care oamenii îl sărbătoresc cu mult tămbălău. Dar ce mai ispăşire o să urmeze acestui carnaval din Cairo!

În timp ce rostea ultimele cuvinte, prinţul dăduse chelnerului o monedă de aur, şi fără, să mai aştepte restul, luă braţul doctorului şi împreună coborârii încetişor treptele care duceau la fluviu. Când ajunseră pe ultima treaptă, nobilul francez rămase locului.

— Drept să-ţi spun, rosti dânsul, aş avea mare plăcere să fac o plimbare cu barca. Fireşte că severul meu doctor va-ncepe imediat să-mi cânte că asta ar putea aduce pierzania mea, dar eu îmi voi îngădui să nu-i ţin în seamă vorbele. Ei prietene, desprinde o bărcuţă şi plimbă-ne puţintel în josul Nilului!

Ultimele cuvinte erau adresate unui felah[1] oacheş, care, îmbrăcat într-un costum pitoresc, stătea pe marginea bărcii sale, cu picioarele atârnate în apă.

Cum auzi chemarea prinţului, sări în sus şi în vreme ce Raymond şi tânărul medic – care-şi dădea seama că n-avea cum să se împotrivească dorinţei bătrânului său prieten – luară loc, unul în faţa celuilalt, pe pernele moi ale bărcii, o dezlegă pe aceasta şi cu ajutorul lopeţilor o împinse până în mijlocul fluviului. Odată ajuns aici, sarcina sa era sfârşită, căci curentul luă acum în primire barca şi o lăsă să plutească lin în josul apei.

Ea alunecă de-a lungul malurilor minunate şi noaptea era atât de fermecătoare, atât de plină de poezie, încât nici prinţul Raymond, nici doctorul Schulze, nu cutezară să rostească o vorbă. Ei se lăsau cu totul pradă imaginilor nespuse care apăreau în faţa lor.

Astfel trecu un ceas încheiat, şi Cairo era cu mult în urma lor.

Felahul, un negustor viclean, – ca toţi fraţii săi – se feri să-i trezească din visare pe clienţii lui, căci cu cât mai mult se foloseau de barca lui, cu atât mai mare era şi câştigul.

Deodată, însă, doctorul Schulze îşi reveni în fire, se frecă la ochi şi aruncând o privire la lăţimea fluviului, exclamă:

— Ah! dar unde am ajuns? Cred că ne aflăm pe drumul cel mai bun spre prima cataractă! Felahule, unde suntem?

— La două ceasuri depărtare de Cairo, stăpâne, răspunse barcagiul, rânjind.

— E vremea să ne-ntoarcem, spuse doctorul. Cu niciun chip nu trebuie să ne prindă pe fluviu vânturile reci ale dimineţii. Ei, omule, întoarce barca şi du-ne înapoi.

Dar vicleanul felah îşi făcuse de-acum socotelile lui.

— Stăpâne, spuse dânsul – este cu neputinţă să-ntoarcem, căci nouă, barcagiilor, ne este oprit să intrăm în Cairo la ceasul rugăciunii

[1] Felah – ţăran egiptean.

de dimineaţă. De aceea vom fi siliţi să rămânem pe apă până după rugăciunea de dimineaţă.

Doctorul Schulze murmură o înjurătură printre dinţi. El îşi dădu seama că egipteanul îi înşelase şi i-ar fi făcut o muştruluială cumsecade, dacă n-ar fi intervenit prinţul Raymond de Paris.

— Lasă, dragă doctore, spuse acesta, vinovat nu e felahul, ci noi, căci ar fi trebuit să fim mai atenţi. Dar poate că mai există vreun mijloc de scăpare; nici eu nu prea am poftă să rămân pe fluviu până dimineaţa, căci ştiu că se face frig de tot. Dar trebuie să existe vreo şosea prin apropiere care duce la Cairo.

— O, stăpânite, răspunse felahul, şoseaua e foarte anevoioasă şi nu v-aş sfătui deloc să mergeţi pe dânsa.

— Dar ce clădire e aia care se-nalţă colo? întrebă prinţul, fără să bage-n seamă observaţia ţăranului.

— E vechiul templu a lui Isis, stăpâne, o ruină care se află la depărtare cam de vreo jumătate ceas de fluviu.

— Ura, am găsit ce ne trebuie! exclamă prinţul, cu bucurie. Cunosc vechiul templu al lui Isis şi ştiu că în ruina aceasta se găsesc întotdeauna un număr de căruţaşi care sunt gata să ducă la Cairo pe un străin pripăşit pe acolo. Dă-i drumul deci, barcagiule, condu barca la mal. Acolo îţi voi plăti şi apoi ne vom urma drumul pe jos.

Fireşte că felahul nu prea era bucuros de asta, căci îşi făcuse de-acum iluzii să-i plimbe pe străini în barca sa până dimineaţa, pentru care lucru ar fi primit plata corespunzătoare.

Dar pe de altă parte, nu cuteza să se împotrivească poruncilor prinţului, de aceea apucă lopata şi împinse barca spre malul apei.

În aceeaşi clipă, însă, venea din susul Nilului o altă barcă, dusă cu iuţeală de curentul apei. În această barcă se aflau patru persoane. Un bărbat înalt şi bine legat, care purta o mantie largă, şedea pe una din bănci şi ţinea în braţe o femeie cu văl pe obraz, ale cărei forme trădau că e încă tânără şi probabil frumoasă!

Femeia aceasta îşi sprijinise capul pe pieptul bărbatului de lângă ea, şi părea că doarme, sau cel puţin visează. Vâslele erau purtate de un bărbat îmbrăcat europeneşte şi de un tânăr arab. Şi după cât se vedea, cei din barca aceasta, erau grăbiţi să ajungă la Cairo, căci izbeau de zor apa cu lopeţile şi barca înainta, într-adevăr, vertiginos.

— Vezi tu, felahule, spuse doctorul Schulze către barcagiu, ne-ai

minţit. Dacă ar fi cu adevărat interzis să intri în Cairo în timpul rugăciunii de dimineaţă, atunci şi domnii aceia ar trebui să respecte această oprelişte. După cât se vede, însă, ei nu prea par să se sinchisească.

— Stăpânei răspunse felahul, ducând mâna la piept, îţi jur pe Allah şi Mahomed că ţi-am spus adevărul. Dacă persoanele acestea au de gând să nesocotească legea, o fac pe propria lor răspundere. De altfel, probabil că nici nu cunosc legea aceasta, căci nu se află niciun luntraş egiptean în barca lor.

Împotriva logicii ţăranului, doctorul Schulze nu putu să ridice nicio obiecţiune.

Dar acum nu-l mai preocupa felahul, căci începu să-l intereseze persoanele din barca străină, care se apropiase acum mult de a lor.

Ar fi ţinut mult să vadă chipul tinerei femei, dar chiar când barca trecu aproape de tot pe lângă aceea a prinţului, doamna nu se mişcă din poziţia ei, ci rămase liniştită în braţele bărbatului.

Acesta, însă, îşi întoarse faţa, ca şi cum ar fi vrut să evite să se lase observat de străinul acela.

— Dă-i drumul înainte, la mal, porunci prinţul Raymond, am început să simt de-acum frigul.

Felahul începu să vâslească iar de zor. Dar de-abia puse puţin barca în mişcare, că deodată îi scăpă din mână lopata şi strigă speriat:

— Allah il Allah! Uite că vine vaporul poliţiei!

Apa Nilului începu să se tulbure şi în acelaşi timp se auzi zgomotul ciudat produs de maşina unui vapor.

Când prinţul şi doctorul Schulze se uitară în susul fluviului, văzură, într-adevăr, un vaporaş, care venea cu iuţeală fantastică spre ei.

— Cum ai spus, felahule, acesta-i vaporul poliţiei? întrebă Raymond de Paris.

— Da, stăpâne, vaporul poliţiei din Cairo, care brăzdează fluviul în tot timpul nopţii, până unde se-ntinde capitala Egiptului.

Dar iuţeala cu care pluteşte, îmi dă de bănuit că e ceva necurat la mijloc; probabil că poliţiştii care se află pe vapor sunt pe urmele vreunui criminal.

— Un criminal? întrebă prinţul, surprins.

— Da, stăpâne, altceva nu poate să fie. Ah! Ia priviţi colo! Aşa-i c-am ghicit?

Felahul arătă cu mâna spre barca mică, ce tocmai trecuse prin faţa aceleia în care se afla prinţul cu prietenul său. Se părea că se petrec fapte cu totul ciudate pe dânsa.

Deşi barca era la o depărtare apreciabilă – căci gonise vârtos – prinţul Raymond şi doctorul Schulze putură să observe, cu ochiul liber, că acei care se aflau într-însa erau foarte agitaţi şi după cât se vedea căutau să atingă malul cât mai repede cu putinţă.

Aşadar, pe ei îi urmărea vaporul poliţiei! În barca aceea se afla criminalul pe care-l căutau autorităţile egiptene.

Dar persoanele din barcă nu păreau deloc dispuse să se dea pe mâinile poliţiei, ba dimpotrivă, căutau să scape cu orice preţ, şi în scopul acesta credeau că nu există mijloc mai sigur, decât să ajungă la mal cât mai repede.

Şi acum se desfăşura o luptă interesantă între vapor şi barcă, deoarece poliţiştii de pe cel dintâi observaseră manevra prăzii pe care o urmăreau, şi se sileau acum să taie fugarilor drumul spre ţărm. Dar se loviră de o piedică, şi asta ora barca în care se aflau prinţul şi doctorul Schulze.

Dacă vaporaşul ar fi vrut s-apuce drumul drept spre mal, atunci ar fi trebuit să treacă peste barcă, ceea ce, fireşte, nu era posibil. Vaporul se afla acum la vreo sută de metri de barca prinţului, când deodată răsună un glas din port-vocea care se afla pe punte:

— În lături! Eliberaţi drumul cât mai repede posibil. E vorba de un criminal periculos!

— Allah il Allah! exclamă felahul, dacă poliţia ordonă, trebuie să ne supunem imediat.

Dar în clipa când barcagiul puse mâna pe lopată, ca să îndeplinească ordinul poliţiştilor, prinţul Raymond îi puse mâna pe umăr şi-i strigă în ureche:

— Rămâi pe loc, felahule. Nu te da în lături, şi pentru asta te voi răsplăti.

— Stăpâne, asta mă poate costa paisprezece zile închisoare, răspunse ţăranul. Ba se poate întâmpla chiar ceva mai rău, cum ar fi, de pildă, să mi se dea zece lovituri de biciuşcă pe tălpile picioarelor.

— Ce preferi mai mult: zece lovituri la talpă, sau cinci monezi de aur în fiecare mână? întrebă prinţul.

Felahul lăsă atunci lopata jos şi răspunse:

— Stăpâne, cinci monezi de aur în fiecare mână sunt atât de plăcute pentru mine, încât primesc cu bucurie să mi se dea zece lovituri, în schimb.

Şi barca rămase înţepenită în loc.

Doctorul Schulze se uită nedumirit la prietenul său.

— Ce înseamnă asta, Alteţă? întrebă el. De ce iei apărarea unui criminal primejdios, de ce cauţi să împiedici poliţia să-şi facă datoria, punând mâna pe dânsul?

Raymond de Paris apucă mâna doctorului şi o apăsă pe pieptul său.

— Nici eu nu ştiu ce s-a petrecut în mine, în clipa aceasta, răspunse dânsul. Nu, nu-mi pot explica, dar un simţământ ciudat mă îndeamnă să vin în ajutorul acelora care se află în barca urmărită. Ştii prea bine, Wolfgang, la cine mă gândesc eu, făcând aceasta. Poate că, în clipa de faţă e urmărit şi dânsul, şi poate că se găseşte şi pentru el un om care-i ia apărarea, căutând să-l scape.

— Şi credeţi într-adevăr, Alteţă, cercetă doctorul, că prin asta veţi împiedica poliţia să pună mâna pe criminalul în chestie?

— Nu numai că cred, dar o ştiu sigur, căci o văd în faţa ochilor… Priveşte colo peste drum, Wolfgang! Vezi că barca cu cei patru oameni aproape că a ajuns la ţărm. Vaporul poliţiei e silit să facă un ocol mare, şi lucrul acesta îl va costa atât de mult timp, încât urmăriţii vor putea să se pună la adăpost. Când vor ajunge la mal şi vor avea teren sigur sub picioare, vor găsi ei posibilităţi să scape şi mai departe. Dar asta nu mă mai interesează, eu ţin numai să nu mă-ncarc cu vina prinderii acestor nenorociţi. Şi acum, să pornim înapoi spre oraş, continuă prinţul. Renunţ să mai merg la templul lui Isis. Dă-ţi silinţa, barcagiule, să ne aduci înapoi la Cairo cât mai repede posibil, şi fii încredinţat că te voi răsplăti cum nici nu te aştepţi.

Ochii felahului scânteiară de lăcomie. Îşi adună toate puterile şi vâsli în susul Nilului şi peste puţin timp – când nici nu se luminase încă de ziuă – barca se opri în faţa terasei „Cafenelei englezilor”.

Barcagiul fu răsplătit împărăteşte, apoi prinţul şi doctorul Schulze se-ndreptară spre hotelul unde locuiau. Raymond îl invită pe tânărul medic să vină puţin în camera lui şi să fumeze împreună câte o ţigară.

Pierdut în gânduri, nobilul francez se plimba prin încăperea luxoasă şi urmărea cu privirea visătoare norii albăstrii ce se-nălţau din ţigară.

— Aţi făcut înc-o dată o faptă bună, Alteţă, spuse doctorul. Aţi salvat nişte oameni dintr-o mare primejdie… Să nădăjduim că iubirea dumneavoastră pentru aproapele a fost, de astă dată, pusă în slujba unor fiinţe care o merită.

— Nădăjduiesc şi eu, răspunse prinţul, dar chiar dacă n-ar fi aşa… mă simt totuşi liniştit, dragă prietene, de vreme ce m-am gândit în clipele acelea la Letiţia şi la Egizio Ettore. Dar aş fi curios, cu toate acestea, să ştiu cine au fost oamenii aceia, cărora le-am făcut un serviciu atât de mare. Păreau să fi fost europeni.

— Aşa cred şi eu, răspunse doctorul, cel puţin doi din ei au fost îmbrăcaţi europeneşte. Dar poate că ne vom mai întâlni cu dânşii în Cairo. M-ar mira de altfel, Alteţă, dacă oamenii aceştia nu vor căuta prilejul să vă mulţumească…

— Nu pretind nicio mulţumire, răspunse prinţul Raymond, repede. Şi apoi, cred că străinii aceia vor avea motiv să rămână ascunşi, şi să nu se expună fără folos. Dar acum, prietene, să vorbim mai bine de o chestie care-mi stă mai mult la inimă, decât aceşti străini, pe care i-am întâlnit întâmplător. Spune-mi sincer, doctore Schulze, n-ai primit nicio veste despre Egizio Ettore? Ştii prea bine că de când mă aflu la Cairo n-am citit nicio gazetă, de teamă să nu dau de vreo notiţă în care să fie vorba despre brigandul Corsicii, ceea ce m-ar tulbura adânc. Dumneata, însă, citeşti ziarele zilnic, şi te rog să-mi spui dac-ai întâlnit de-acum într-însele numele aceluia pe care trebuie să-l numesc ginerele meu.

— Ca să spun drept, Alteţă, răspunse tânărul medic, trebuie să vă declar că toate ziarele, franceze, italieneşti, germane, ba până şi cele ruseşti, se ocupă de Egizio Ettore, dar niciunul din ele nu ştie să spună altceva despre genialul proscris, decât că a dispărut fără urmă. Cadavrul său n-a fost găsit, de aceea se crede că n-a căzut în măcelul de pe Fontanella, după cum susţin autorităţile franceze – ci se crede că va apărea pe negândite într-un loc oarecare.

— Şi n-a fost văzut nicăieri? iscodi mai departe prinţul Raymond.

— Nicăieri, la fel ca şi…

Tânărul doctor se-ntrerupse brusc, căci nu voia să rostească numele Letiţiei, pentru a nu produce supărări nobilului său prieten. Căci de câte ori auzea Raymond numele atât de scump lui, i se iveau lacrimi în ochi, şi pentru sănătatea lui şubredă, orice iritare era primejdioasă.

— Termină-ţi vorba, doctore, spuse Raymond, cu un zâmbet trist. Voiai să zici că se ştie tot atât de puţin despre Ettore, ca şi despre scumpa şi sărmana mea Letiţia. Ei, dar şi aşa am părăsit orice speranţă s-o mai revăd, căci chiar dacă se mai află printre cei vii, eu nu voi mai fi pe pământul acesta, până ce soarta să ne aducă iar împreună.

— Alteţă, de ce vorbiţi în felul acesta? Ştiţi doar că eu am cele mai bune speranţe cu privire la sănătatea dumneavoastră!

— Ce sunt speranţele şi planurile pe care şi le face omul neputincios! spuse prinţul. Scumpul meu doctor, eu ştiu mai bine în ce stare mă aflu… Zilele mele sunt numărate, dar trebuie să-ţi mărturisesc, scumpul meu doctor, că n-aş vrea să mor în ţară străină, şi în primul rând nu mi-ar face plăcere să ştiu că voi fi îngropat în pământul Egiptului. Sunt atras îndărăt spre frumoasa mea patrie, spre castelul Miramare, de care se leagă cele mai frumoase şi triste amintiri ale mele. Ascultă-mă, doctore, demult voiam să vorbesc cu dumneata despre chestia aceasta, dar acum mi se pare timpul potrivit: Dacă va fi să mor subit, fii bun şi îngrijeşte ca rămăşiţele mele pământeşti să fie transportate la Miramare… Acolo vreau să mă odihnesc şi chiar dacă nu voi fi alături de scumpa mea Carmencitta, sufletele noastre se vor regăsi, totuşi… Ah! cât de repede voi fi uitat, căci fiica mea nu va îngenunchea niciodată la mormântul meu, pentru a se ruga Domnului.

— Vă făgăduiesc, Alteţă, răspunse Wolfgang Schulze, că voi îndeplini cu stricteţe dorinţa aceasta. Nădăjduiesc, însă, că vor mai trece mulţi ani, până voi fi nevoit s-o pun în practică.

— Îţi mulţumesc, spuse Raymond, întinzând mâna tânărului medic. Şi îţi doresc somn uşor, prietene.

Doctorul Schulze se retrase.

Prinţul, însă, nu se duse la culcare, după cum îşi închipuise doctorul că va face, ci se retrase într-o odaie învecinată, care-i servea de cabinet de lucru. Luă loc la un birou elegant şi începu să scrie. Îşi scria testamentul, în care erau cuprinse ultimele sale dorinţe.

Şi aici, la masa aceasta, el hotărî în scris ca toată averea lui să aparţină fiicei sale Letiţia, cu excepţia unei sume de un milion de franci, care va trebui plătită în orice caz doctorului Wolfgang Schulze, pentru prietenia sinceră pe care acesta i-o dovedise în vremuri grele.

Dacă, însă, Letiţia nu va ieşi la iveală în decurs de trei ani, atunci doctorul Schulze va deveni moştenitorul său universal, şi tot ce era

proprietatea familiei de Paris să-i aparţină lui şi credinciosului Cristofor.

Numai castelul Miramare să fie destinat unei opere de binefacere. Acolo va trebui să se întemeieze un orfelinat, în care să-şi găsească adăpost tinerele fete, cărora moartea sau soarta nemiloasă le-au răpit părinţii. Pentru scopul acesta, prinţul destina în plus o sumă de trei milioane franci.

Numele pe care-l va purta orfelinatul acesta, va fi: „Casa Letiţia”.

Când prinţul scrise aceste cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi şi în loc de pecete căzură două boabe mari de rouă pe hârtie.

Apoi, cu mână hotărâtă, Raymond de Paris îşi depuse semnătura, puse hârtia în plic, îl pecetlui şi scrise deasupra: „TESTAMENTUL MEU”

Puse plicul în portofel, căci voia să-l aibă întotdeauna la dânsul. Avea doar, de câtva timp, sentimentul că va fi lovit de o moarte subită, tocmai când se va aştepta mai puţin la asta.

În aceeaşi clipă când prinţul îşi puse portofelul pe masă, el rămase cu mâna nemişcată, şi privirile i se îndreptară fără voie spre peretele care răspundea în odaia învecinată, unde locuia alt pasager.

În spatele acestui perete auzi un hohot de râs, care nu-i plăcu deloc, căci suna uşuratic şi desfrânat.

Până atunci, odaia aceasta fusese nelocuită, ceea ce era cât se poate de plăcut prinţului; cu atât mai mult îl indispunea acum, faptul că se mutaseră acolo oameni care probabil că făceau din noapte, zi.

Dar nu numai asta îl indispunea pe prinţ, ci încă ceva: râsul pe care-l auzise i se păruse cunoscut, – avea impresia că-l mai auzise cândva, pornit dintr-o gură frumoasă, la care nu se putea gândi acum, fără să fie cuprins de scârbă.

Dar nu-şi amintea de persoana respectivă, cu toate că ştia cât se poate de sigur că auzise cândva râsul acesta.

Prinţul se ridică, pentru a se retrage în dormitorul său. Dar în clipa când trecu pe lângă peretele cu pricina, auzi un nume care-l făcu să rămână surprins locului, căci era propriul său nume care fusese rostit.

Da, femeia al cărei glas se auzea de partea cealaltă, rostise lămurit:

— Prinţul Raymond de Paris.

Cine să locuiască oare în camera alăturată?

Fără-ndoială, o femeie care-l cunoştea, sau care auzise numai de

dânsul.

— Cum se face că ea se ocupă acum de mine? se întrebă prinţul. Nu, nu, m-am înşelat, nu se poate să fi fost numele meu. Nervii îmi sunt încordaţi şi nici nu s-ar putea să fie altfel, de vreme ce tocmai mi-am scris ultimele dorinţe. Ah! dacă cel puţin aş putea dormi astăzi, dacă aş putea avea somnul după care jinduiesc atâta! Dar lasă, nu va trece mult şi voi dormi destul, adăugă el cu un zâmbet dureros – un somn care nu se va sfârşi niciodată. Dar somnul acesta o fi având şi el vise? Ah! asta e tocmai ce-l înspăimântă pe om, căci altfel n-ar îndura el toate mizeriile vieţii, câtă vreme poate scăpa de ele cu o singură înţepătură de ac, în locul unde trebuie. Dar, din nenorocire, noi nu ştim ce ne aşteaptă după moarte, noi nu cunoaştem visurile ce vor să vină. Şi asta e ceea ce ne face să tremurăm, – şi eu tremur la fel ca ceilalţi, când mă gândesc la viaţa de după moarte.

Cap. 176 – O revedere

După, un minut, prinţul Raymond se afla în dormitorul său. Se dezbrăcă, apoi scoase din sertarul măsuţei de noapte o cutiuţă şi dintr-însa un praf alb. Îl turnă într-un pahar cu apă şi bău conţinutul.

— Morfină, murmura el. Dac-ar şti doctorul Schulze că iau în fiecare seară morfină, ca să pot dormi cel puţin câteva ceasuri! El mi-a interzis cu desăvârşire narcoticul acesta, ba chiar mi-a declarat deschis, că-mi scurtez zilele, folosindu-mă de el. Dar el nu ştie că eu vreau să mor, nici nu bănuieşte cât duc dorul liniştii eterne. Şi cu toate astea cu câtă plăcere aş fi trăit de dragul Letiţiei! Am fost atât de fericit când am regăsit-o, şi nădăjduiam că totul se va îndrepta. Dar a fost scris să nu fie astfel. N-am putut obţine graţierea lui Ettore şi pe de altă parte n-am fost destul de tare ca s-o rup pe fiica mea de lângă bărbatul, căruia i s-a dat într-o pornire de dragoste adâncă. Şi acum Letiţia a dispărut şi Ettore împreună cu dânsa… Îmi mai rămâne o singură speranţă, aceea că o voi revedea pe copila mea colo-sus, unde nu mai există zbiri şi judecători, în afară de unul singur, care ne judecă pe toţi, cu blândeţe şi dreptate.

Prinţul se aruncă pe pat, dar cu toată doza mare de morfină pe care o luase, nu putu să adoarmă.

Multă vreme se zvârcoli în aşternut, până când, în cele din urmă,

pleoapele i se închiseră şi căzu într-o somnolenţă care ţinu câteva ceasuri.

În ziua următoare, prinţul Raymond se simţi cu mult mai rău.

Nu fără temei, îl prevenise doctorul Schulze de primejdia morfinei, căci ştia că asta este otravă pentru prinţ.

Dar Raymond lua narcoticul pe ascuns.

Când doctorul se duse, a doua zi, în odaia prietenului său, îl găsi pe acesta în pat, palid şi slăbit. Pulsul îi era slab, în jurul ochilor avea cearcăne vinete şi buzele îi erau uscate.

Wolfgang dădu din cap cu-ngrijorare. În cursul ultimelor săptămâni, el îl găsise pe prinţ în câteva rânduri de-acum în halul acesta, şi în vreme ce dânsul credea că somnul îl va întări, trebuia să constate acum că lucrurile stau tocmai dimpotrivă.

— Nu-mi pot lămuri deloc starea dumneavoastră, Alteţă, spuse medicul. Pentru pacienţi de soiul acesta, somnul este cel mai bun medicament, dar cu dumneavoastră se pare că dă greş. În orice caz, acum sculaţi-vă din pat şi după ce vă veţi fi îmbrăcat, vom face o mică plimbare.

— Nu voi fi în stare astăzi de aşa ceva, răspunse nobilul francez. Mă voi scula, dar prefer să rămân în casă. Fii bun, doctore, şi cheamă-l pe Cristofor. De altfel, nu vreau să te reţin de la plimbarea dumitale obişnuită. Pentru dumneata aerul proaspăt este o necesitate. Ai citit de-acum gazetele de astăzi?

— Da, Alteţă.

— E ceva nou?

— Nimic nou, răspunse Wolfgang, care ştia foarte bine unde ţintea prinţul cu această întrebare.

De fapt, însă, nu citise în ziarul de astăzi numele lui Ettore.

Doctorul se despărţi de prinţ şi se înţeleseră să se întâlnească la masă, la ora trei după-prânz.

Apoi intră în dormitor bătrânul Cristofor, care-l îmbrăcă pe stăpânul său. Bătrânul dădu cu tristeţe din cap când privi trupul prinţului. Acesta slăbise grozav în ultimele săptămâni. Şi el îşi dădea seama că sfârşitul acestei stări nu putea să fie deloc bun.

„Doamne Dumnezeule, îşi spuse Cristofor, în sinea lui, fii îndurător şi nu lăsa ca bunul meu stăpân să moară înaintea mea. Eu sunt mai bătrân că dânsul şi ia-mă pe mine în Ceruri, ca să nu fiu nevoit să-l

văd pe el dispărând dintre cei vii.”

Prinţul nu auzi rugăciunea bătrânului său servitor, dar citi în ochii lui că este nespus de trist şi abătut.

— Ei, moşneagule, spuse Raymond, se pare că nici ţie nu-ţi prea place aici, la Cairo. Probabil că-ţi merge tot atât de prost ca şi mie. Ia spune, n-ai vrea să te-napoiezi cât mai curând la Miramare?

— Ah! stăpâne, din toată inima, răspunse bătrânul servilor. Dar clima de aici trebuie să vă însănătoşească şi de aceea aş rămâne printre străinii aceştia chiar douăzeci de ani dac-ar fi nevoie.

— Credinciosul meu Cristofor, murmură prinţul, nu va mai trece mult şi vei fi iarăşi îndărăt la Miramare.

— Şi stăpânul meu va merge şi el cu mine? întrebă servitorul, bucuros.

— Da… voi merge cu tine… adică… mă vei însoţi. Şi nu vei mai avea mult de furcă cu mine, Cristofor, nu-ţi voi mai cere să-mi faci servicii… Voi reintra la Miramare ca un om foarte liniştit, şi apoi… apoi voi rămâne acolo pentru totdeauna.

Cristofor pricepuse, îşi şterse o lacrimă şi se furişă afară.

Prinţul intră apoi în cabinetul său de lucru.

Pe balconaşul acestuia obişnuia dânsul să-şi ia dejunul, în vrane ce privea spre Nil, pe malul căruia viaţa pulsa agitată.

Mâncarea era de-acum pregătită, dar prinţul nu se atinse de dânsa.

Afară era cald, soarele poleia cu aur străzile pitorescului oraş şi făcea să scânteieze apa fluviului.

Dar prinţul Raymond era cuprins de friguri şi-şi strânse mantia în Jurul trupului.

Deodată se deschise uşa şi un funcţionar al hotelului îşi făcu apariţia. Se înclină respectuos şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, dacă vă deranjez, dar jos în vestibul aşteaptă o doamnă, care doreşte să vă vorbească.

— O doamnă… să-mi vorbească mie? întrebă Raymond de Paris, mirat peste măsură, căci nu plutea să-şi închipuie cine să fie această femeie deoarece dânsul era complet necunoscut în Cairo şi nu întreţinea niciun fel de relaţii de societate.

— Ţi-a spus numele? întrebă el apoi.

— Nu, Alteţă, ţine să-şi spună numele numai dumneavoastră personal.

— E bătrână, sau tânără?

— Nici la această întrebare nu pot răspunde Alteţei Voastre, căci doamna poartă văl pe faţă. Totuşi, presupun că e tânără, căci făptura ei e plină de graţie.

— Nu ţi-a spus scopul vizitei?

— Am întrebat-o, dar a refuzat cu hotărâre să-mi răspundă.

— E, probabil, o femeie din societatea bună?

— Aşa se pare, Alteţă.

— Ei bine, spuse prinţul, deşi nu mă simt deloc bine astăzi, trebuie să fiu galant şi s-o primesc. Vrei să fii atât de bun şi s-o conduci la mine?

— Cu toată plăcerea!

Funcţionarul se retrase şi prinţul rămase în aşteptare. Căută în fel şi chip să ghicească cine ar putea fi doamna voalată care ţinea să vorbească cu dânsul, dar oricât îşi frământă mintea, nu izbuti. Ştia bine că n-are niciun cunoscut în Cairo, şi-n cele din urmă îşi spuse c-ar putea fi o greşeală la mijloc.

Dar nu, numele său era doar trecut în registrul de pasageri al hotelului. În definitiv, putea să fie o persoană nevoiaşă, care venea la dânsul să solicite vreun ajutor.

În clipa când îşi spunea asta, uşa se deschise şi în prag apăru o făptură mlădioasă şi plină de graţie.

Prinţul se ridică şi-i ieşi în întâmpinare.

— Doamnă, spuse dânsul, cărei împrejurări datorez plăcerea vizitei dumneavoastră? Nu-mi pot aminti să vă fi cunoscut…

Prinţul Raymond se-ntrerupse brusc, se clătină pe picioare, paloarea feţei sale se accentuă şi mai mult şi o presimţire ciudată puse stăpânire pe dânsul.

Formele acestea, atât de desăvârşite, mersul acesta distins, ţinuta mândră…

Ah! o singură fiinţă pe pământ avea o astfel de ţinută, un astfel de mers, asemenea forme!

Dar nu… nu se putea… ar fi o imposibilitate. Oh! Unde-l duceau gândurile, fantezia sa înfierbântată!

De ce îi era sortit să se gândească numai la nefericita lui copilă?

Străina făcu o mişcare repede şi închise uşa în urma ei. În clipa următoare ea păşi spre Raymond, întinse braţele spre dânsul, de sub

văl se auziră suspine şi apoi… Apoi prinţul pricepu numai un singur cuvânt, care-i confirmă imediat că presimţirea nu-l înşelase:

— Tată!

— Letiţia! strigă Raymond de Paris şi deschise braţele. Letiţia, copila mea, tu… tu eşti într-adevăr?

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu, tăcere, tată! exclamă Letiţia, rupându-şi vălul de pe faţă cu o mişcare repede. Nimeni în hotelul acesta nu trebuie să bănuiască măcar că sunt eu, nimeni nu trebuie să-mi audă numele. Chiar în interesul tău nu trebuie să afle nimeni că Letiţia, soţia lui Egizio Ettore, este copila ta.

Cu mâini tremurânde, prinţul o trase, însă, pe fiica lui la pieptul său şi o strânse cu putere.

— Toată lumea să audă şi să afle că eşti fiica mea, strigă dânsul – toată lumea să ştie că eu, prinţul Raymond de Paris, sunt tatăl Letiţiei, soţia brigandului Egizio Ettore. Ce-mi pasă de asta! O, copila mea, ce fericire negrăită că te mai revăd o dată, că te pot strânge în braţele mele! Dac-ai şti cât m-a chinuit dorul după tine!

Letiţia nu fu în stare să rostească niciun cuvânt, ci-şi aşeză numai capul pe umărul bătrânului.

Într-un târziu, izbuti, totuşi, să spună:

— Oh, tată, în faţa lumii vă trebui să rămână o taină veşnică faptul că sunt fiica ta. De-abia acum simt limpede că drumurile noastre în viaţă se despart, dar inimile noastre, tată, rămân unite, şi ele nu se vor despărţi niciodată.

— Niciodată, murmură prinţul, niciodată, scumpa mea fiică. Dar acum spune-mi, draga tatei, continuă Raymond, luând-o de mâini pe Letiţia şi ducând-o spre o canapea, unde se aşezară amândoi – spune-mi, cum se face că eşti aici în Cairo, în oraşul care e atât de departe de locul unde ne-am întâlnit pentru ultima oară, pe Fontanella de tristă memorie? Şi Egizio Ettore, soţul tău, unde se află? Sunteţi, cred, împreună şi vă iubiţi, nu-i aşa?

— O, tată, nu întreba aşa! Egizio Ettore şi Letiţia se vor iubi cât va fi lumea şi pământul, cât timp vor fi valuri pe mare, cât timp vor cânta păsările în pădure şi oamenii vor lupta pentru ca să-şi agonisească viaţa. Da, suntem încă împreună, tată, şi împreună vom rămâne de-a pururea. Suntem fugari, şi de-abia ieri am scăpat cu mare greutate dintr-o primejdie. Am fost urmăriţi pe când ne găseam cu

barca pe Nil, urmăriţi de poliţiştii din Cairo. Ştie Dumnezeu cine le-a trădat prezenţa noastră. Dar probabil că ne-au urmărit pentru fapta pe care a comis-o Egizio în Tripolitania.

— Vreun furt, vreo crimă? întrebă prinţul, încruntând sprâncenele.

— O, nu, tatăl exclamă Letiţia. Egizio Ettore nu făptuieşte crime. Tot ce a făcut până acum, era pentru a-şi potoli setea de răzbunare, dar niciodată n-a întins mâna pentru a-şi însuşi pe nedrept bunul altuia. Dar şeicul din Among, la a cărui ospitalitate am recurs, ne-a trădat în chip ruşinos. Pe mine m-a dus în haremul său şi avea intenţii murdare faţă de persoana mea. Dar Ettore a izbutit să mă elibereze la timp, şi pentru a-l pedepsi pe mizerabilul acela, l-a ucis, împreună cu complicii săi, iar palatului i-a dat foc. Apoi am fugit şi după peripeţii nespuse, în care viaţa ne era primejduită la fiecare pas, am ajuns în cele din urmă pe malurile Nilului. Aici, un arab credincios, care ne-a condus, ne-a făcut rost de o barcă, şi cu aceasta nădăjduiam să ajungem la Cairo. Tocmai când ne apăru în zare oraşul, am zărit pe urmele noastre un vaporaş, pe bordul căruia se afla poliţia din Cairo. E mai mult ca sigur că am fost semnalaţi din Tripolis şi voiau să ne aresteze, ceea ce s-ar fi întâmplat chiar, dacă un om nobil n-ar fi intervenit la timp, împiedicând cu barca sa ca vaporul să ne ajungă. Vaporul nu putea să dea peste barca unui nevinovat şi astfel trebui să oprească, pierdu timp preţios cu asta, iar noi ne-am folosit de prilej pentru a dispare.

— Şi nu cunoşti pe omul care v-a venit în ajutor? întrebă prinţul, Raymond, care, în tot timpul cât vorbise Letiţia, de-abia îşi putu stăpâni emoţia.

— Nu, tată, el era prea departe de noi, pentru ca să-i putem mulţumi şi să-l întrebăm de nume. Dar în rugăciunile mele l-am binecuvântat şi l-am pomenit de zeci de ori, deşi îmi este necunoscut.

— Atunci află, fiica mea, spuse Raymond, cu ochii plini de lacrimi – că te-ai rugat pentru tatăl tău, căci eu am fost acela, care v-a scăpat de urmărire.

— Tu ai fost, tată? O, atunci Egizio a avut dreptate, spunând că nobilul său salvator avea făptura asemănătoare cu a ta. Dar cum aş fi putut bănui eu, că te afli la Cairo? Domnul fie binecuvântat, tată, că te-a adus în calea noastră, căci fără preţiosul tău ajutor, am fi fost pierduţi în mod sigur!

— Să nu mai vorbim de asta, fiica mea. Mi-am făcut numai datoria şi vezi bine că mi-am îndeplinit-o, deşi nu ştiam că e vorba de copila mea şi de bărbatul pe care dânsa îl iubeşte. Dar spune-mi acum, unde aţi ajuns, după ce aţi scăpat de urmărirea poliţiei? V-am văzut îndreptându-vă spre ţărm, dar apoi aţi dispărut deodată în spatele păpurişului care se află acolo.

— Fuga noastră a izbutit pe deplin, răspunse frumoasa Madonă. Am atins malul, apoi am început să alergăm cât ne ţineau picioarele şi, printr-o pădurice de palmieri, am ajuns la vechea ruină a templului lui Isis. Acolo eram în siguranţă, căci locuitorii din ţara aceasta nu cutează să intre noaptea în templu, despre care cred că umblă printr-însul spiritele celor morţi. Am putut dormi liniştiţi, şi deoarece am fost destul de prevăzători să luăm ceva provizii din barcă, nu ne-a lipsit nici mâncarea şi băutura. Şi Ettore se mai află încă acolo, în tovărăşia credinciosului nostru servitor Tric-Trac şi a tânărului arab despre care ţi-am vorbit, şi care răspunde la numele de Mullah.

— Dar cum de-ai aflat că mă găsesc în Cairo? întrebă prinţul. Şi cum ai izbutit să dai de urma locuinţei mele?

— A fost o simplă întâmplare, tată, căreia nu-i pot fi îndeajuns de recunoscătoare, răspunse Letiţia privind cu ochi luminoşi spre bătrânul prinţ.

Când am ieşit azi dimineaţă din templu, în pădurica de palmieri, vântul mi-a adus la picioare o foaie de hârtie, tipărită.

Călăuzită de un instinct, de care oamenii nu-şi dau seama, m-am aplecat şi ridicând hârtia, am parcurs repede rândurile de pe dânsa. Şi ce să vezi, tată. Era o listă a străinilor aflători în Cairo în momentul de faţă. Eram pe punctul să arunc hârtia, când privirile mi se opriră pe numele „Raymond de Paris” şi cu un strigăt de bucurie m-am înapoiat la templu, l-am trezit pe Egizio şi i-am comunicat faptul că tatăl meu, – tatăl nostru – da aşa am zis! – se află în capitala Egiptului. Şi atunci nu m-am mai putut reţine, căci trebuiam să te văd, tată, trebuiam să-ţi vorbesc! Acum vin la tine cu o rugăminte.

— Cu o rugăminte? făcu prinţul. Scumpa mea fiică, tu nu trebuie să mă rogi, ci doar să-mi spui ce doreşti şi fii încredinţată că-ţi voi îndeplini totul, fără zăbavă.

— Ce doresc! exclamă Letiţia, punându-şi mâinile pe piept şi privindu-l pe prinţ cu ochii plini de lacrimi. E veşnic acelaşi lucru…

siguranţa… salvarea lui Egizio Ettore!

— E pândit de vreo primejdie aici? întrebă prinţul.

— Pentru moment, nu încă, răspunse Letiţia, dar gândeşte-te, tată, că nu putem cuteza să ne arătăm măcar în oraş. Aproape toate gazetele au publicat fotografia soţului meu şi o descriere amănunţită a persoanei sale; şi chiar dacă n-ar fi asta, simplul fapt că l-a ucis pe şeicul din Among, ar fi de ajuns ca să-l urmărească poliţia. Dar ce putem face? Rămânerea noastră în templul lui Isis nu poate fi de lungă durată, căci din când în când monumentul acesta este vizitat de turişti care ne-ar găsi acolo. Şi chiar dacă n-ar fi asta, templul nu poate constitui un refugiu stabil, căci este doar o ruină, expusă tuturor intemperiilor.

— Fireşte, răspunse prinţul, aveţi nevoie de un adăpost sigur sau… să fugiţi. Să fugiţi! repetă prinţul, şi vocea lui trăda o durere adâncă. Departe de aici… după ce ne-am regăsit din nou… O, Letiţia, durerea mă doboară!

Prinţul îşi duse mâinile la piept, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe o suferinţă grozavă, dar după câteva clipe se reculese şi respiră uşurat.

— Ei bine, trebuie să privim lucrurile în faţă, continuă dânsul – şi să căutăm o ieşire. Înainte de toate, aveţi nevoie de bani, căci cine se află pe drumuri ca voi, necesită în primul rând bani şi iarăşi bani.

— Cred într-adevăr, răspunse Letiţia, că Egizio nu are nicio para în pungă, căci este prea mândru pentru a fura şi a îndurat mai bine mizeria împreună cu mine, în ultimul timp.

Prinţul scoase pe dată portofelul şi înmână Letiţiei un teanc de bancnote, – tot ce-avea cu sine.

— Iată bani, spuse el, şi acum întoarce-te la soţul tău şi spune-i că deocamdată să nu-şi părăsească ascunzătoarea. La noapte voi veni la voi.

— Stai! n-ai auzit nimic? Îmi face impresia că se mişcă ceva în dosul peretelui… Ah! ce oameni nesuferiţi sunt vecinii mei, care ocupă camera de-abia de ieri! Vreau să sper că n-am fost spionat, totuşi.

— Dar cine să aibă interesul să ne spioneze, tată? întrebă Letiţia. Cu toate acestea n-ar strica să vorbim ceva mai încetişor. Se spune doar, că pereţii au urechi. Şi acum, îţi mulţumesc de mii de ori, tată, pentru darul ce mi l-ai făcut. Oh, Dumnezeule, îmi face impresia că

sunt o cerşetoare, căci necontenit vin la tine după ajutor!…

— Nu vorbi aşa, scumpa mea copilă, tot ce posed este doar al tău. Nu eşti tu oare fiica mea, copila sărmanei şi nefericitei mele Carmencitta? Nu, Letiţia, nu-ţi face nicio grijă de asta, căci am o datorie atât de mare faţă de tine, pentru tinereţea ta pierdută, încât niciodată nu voi putea să ţi-o plătesc în întregime. Şi acum du-te, scumpa mea copilă, şi ia cu tine binecuvântarea tatălui tău. La noapte, când va fi răsărit luna pe cer, voi fi la voi. Până atunci, voi face toate pregătirile pentru fuga voastră, gândindu-mă în acelaşi timp încotro să vă îndreptaţi pentru a fi în deplină siguranţă. În tot cazul, va fi mai uşor de aici să ajungeţi într-o ţară de peste Ocean, decât ar fi fost din Corsica. Trebuie să plecaţi, trebuie să luaţi drumul spre America sau Australia, căci numai acolo veţi fi în siguranţă! Dar lasă, voi îngriji eu ca fuga voastră să izbândească. Îl poţi linişti complet pe Ettore în privinţa aceasta. Tatăl tău nu-l va părăsi niciodată, Letiţia, – auzi tu, niciodată!

Copleşită de emoţie, Letiţia se aplecă şi sărută din nou mâinile albe şi slabe ale părintelui ei.

Cu prilejul acesta văzu că mâinile erau străbătute de vine albastre care ieşeau în relief. Ea privi în sus, cu-ngrijorare, la figura slăbită a prinţului, care purta pe dânsa pecetea unei boli necruţătoare.

— O, tată! exclamă frumoasa Madonă, înfăţişarea ta mă umple de grijă. Stai cumva prost cu sănătatea?

— Din nenorocire, aşa este, copila mea, răspunse Raymond – şi va trebui să te obişnuieşti cu gândul că în curând nu-l vei mai vedea pe tatăl tău.

Letiţia întinse braţele, imploratoare, şi o teamă fără margini se oglindea pe chipul ei.

— Nu, Letiţia, de ce să ne înşelăm cu o speranţă zadarnică? spuse prinţul. Viaţa omului are un sfârşit, şi când Domnul ne cheamă la Dânsul, trebuie să răspundem chemării sale. Dar să nu mă plângi, copila mea, când nu voi mai fi! Să nu verşi nicio lacrimă, căci eu mi-am trăit viaţa şi acum sunt obosit. Vreau să mă odihnesc, căci odihna îmi va face bine, chiar dacă este de veci.

— O, tată… tată! suspină Letiţia. Nu trebuie să mori încă, nu, nu trebuie!

Se atârnă de gâtul bătrânului, îşi lipi faţa înecată în lacrimi de

pieptul său, şi Raymond o cuprinse iarăşi cu braţele, strângând-o cu duioşie.

Tăcere adâncă domnea în odaie. Nu se auzeau decât suspinele care ieşeau din pieptul frumoasei femei.

Dar dinspre peretele, în dosul căruia se auzise mai înainte un zgomot, râcâi acum ceva, asemănător ronţăitului unui şoricel. Prinţul şi Letiţia, însă erau prea copleşiţi de tulburate, pentru a-şi da seama de lucrul acesta.

— Tu ai fost căluţul meu, despre care vorbeşte poetul, scumpă Letiţia, continuă Raymond, după ce-şi revenise puţin. Şi cât aş fi dorit să te văd crescând şi înflorind în jurul meu!… Dar simt că nu voi avea fericirea aceasta. Dar ascultă-mă, scumpă copilă: chiar atunci când nu voi mai exista, nu vei rămâne cu totul fără apărare în lumea aceasta. Îţi voi lăsa un scut, o avere însemnată, şi cu ajutorul ei vei putea să trăieşti liniştită în vreun colţişor de lume, împreună cu alesul inimii tale. Şi voi închide ochii cel puţin cu mulţumirea că nu vei duce lipsă de nimic, căci chiar dragostei nu-i vei duce dorul, atâta vreme cât vei fi sigură de Egizio al tău… Asta e o mângâiere mare pentru mine.

Prinţul luă mâinile Letiţiei într-ale sale.

— Acum du-te! spuse el. Ai stat de-acum prea mult la mine, şi personalul hotelului ar putea intra la bănuială… Nu se potriveşte pentru vârsta mea să primesc vizite de femei, şi oamenii cred întotdeauna ceea ce nu trebuie.

— Dar când te voi revedea, tată? întrebă Letiţia, acoperindu-şi din nou faţa cu vălul.

— Da, copila mea, astă-seară, în templul lui Isis.

— Atunci rămâi cu bine şi binecuvântează-mă înc-o dată!

— Ai dreptate, Letiţia mea scumpă, căci nu degeaba scrie în cărţile sfinte: „Binecuvântarea tatălui clădeşte case copiilor”. Fii binecuvântată de mii de ori – rămâi cu bine – rămâi cu bine!

— La revedere, spuse Letiţia, pregătindu-se de plecare. Rămâi sănătos, tată. Nu, Dumnezeu nu va vrea ca să fii răpit de lângă mine, în clipa când ne-am regăsit de-abia. Îl voi implora ca să-ţi dăruiască viaţă lungă de-acum încolo.

Prinţul rămase încă multă vreme cu un zâmbet îndurerat pe figură, după ce uşa se închise în urma fiicei sale.

Tânăra femeie o luă repede pe coridorul elegant şi nu observă cum

se deschise încetişor uşa odăii învecinate cu cabinetul de lucru al prinţului, şi cum doi ochi plini de ură se aţintiră asupra ei, până în clipa când ea ajunse la scara ce ducea spre hol.

Prinţul Raymond de Paris se reculese, însă, repede din toropeala în care căzuse.

— Mergi cu bine, scumpa mea copilă, şopti el, şi cu voinţa lui Dumnezeu ne vom revedea cel puţin înc-o dată. Şi astfel, Cerul mi-a impus încă o sarcină mare, continuă să-şi vorbească prinţul, tot umblând în sus şi în jos prin odaie – o sarcină pe care trebuie s-o îndeplinesc, înainte de a muri: să-i aduc în siguranţă pe Egizio Ettore şi pe Letiţia. Dar cum – cum să fac asta? În asemenea chestiuni, sunt cam lipsit de experienţă, căci n-am învăţat niciodată să mă folosesc de mijloace care se ascund de lumina soarelui. Ah, cine mi-ar putea veni în ajutor, pentru aducerea la îndeplinire a operei mele?

Se auziră bătăi în uşă. Era bătrânul Cristofor, care aducea stăpânului său o carte de vizită.

Cap. 177 – Conducătorul de cămile

— Ce doreşte omul acesta? întrebă prinţul, după ce-şi aruncă privirea pe cartea de vizită. Un conducător de cămile? Dar nu doresc să fac o plimbare prin deşert şi nici nu intenţionez şi mă folosesc de o cămilă. Spune acestui om, Kara Mustafa, care-mi recomandă ocazional cămilele sale, că n-am nevoie de serviciile oferite.

— Aşa i-am şi spus, Alteţă, răspunse Cristofor, dar arabul nu vrea cu niciun chip să plece. Insistă să vorbească neapărat cu Alteţa Voastră.

— Ei bine, să vină. Îi voi spune eu însumi că nu mă pot folosi de oferta sa.

Cristofor se făcu nevăzut şi prinţul se aşeză nervos la birou şi începu să răsfoiască o gazetă pe care o avea în faţă.

Uşa se deschise şi un glas sonor rosti:

— *Salam aleikum!* Profetul să vă binecuvânteze şi să vă îngăduie să beţi din izvorul izbăvirii, care curge sub palmierii paradisului.

Obişnuit cu felul de a vorbi al orientalilor, prinţul răspunse acestui salut cu o uşoară înclinare a capului.

Apoi îşi îndreptă privirea spre vizitator, şi deşi acesta nu era decât

un cămilar de rând, el nu se putu opri să admire înfăţişarea-i impozantă, căci arabul era înalt şi bine legat şi barba-i neagră minunată încadra o figură oacheşă, fin tăiată, în care scânteiau doi ochi căprui.

— Aşadar, vrei să auzi chiar din gura mea, luă cuvântul prinţul, că n-am nevoie de cămilele dumitale, căci sănătatea mea e atât de şubredă, încât n-aş fi în măsură să întreprind o excursie prin deşert. De asemeni, am vizitat de-acum şi piramidele, aşa că aceste monumente nu mai prezintă interes pentru mine.

Cămilarul încrucişă braţele pe piept şi se-nclină aproape până la pământ.

— Nici n-am venit, spuse el, pentru a vă oferi aşa ceva, din simplul motiv că nu posed nicio cămilă.

Prinţul ridică repede capul şi-l privi cu uimire pe arab.

— Ce-nseamnă asta? exclamă dânsul, sculându-se de pe scaun. Mi-ai oferit cămilele dumitale şi apoi îmi spui că nu posezi niciuna!... Aici nu-i lucru curat! Spune, domnule, ce te aduce la mine?

Kara Mustafa zâmbi, apoi spuse:

— Prinţul Raymond de Paris nu mai recunoaşte pe aceia cu care a venit atât de adesea în contact? Şi barba asta falsă pe care o port, mă schimbă oare atât de mult, încât nici chiar un prieten nu mai e în stare să mă recunoască? Priveşte-mă mai atent – sau, mai bine să-ţi uşurez sarcina…

Cu o mişcare rapidă, cămilarul îşi trase barba de pe faţă şi în aceeaşi clipă prinţul exclamă:

— Robert Wilson!

În dosul peretelui se auziră râcâieli. Se părea că şoricelul îşi făcea din nou de lucru.

— Da, Robert Wilson, spuse detectivul, înclinându-se în faţa prinţului, după obiceiul arab.

— Cerul te-a trimis încoace! exclamă prinţul plin de bucurie, luând mâna detectivului şi strângând-o cu multă căldură. Da, Cerul, scumpul meu Wilson, căci niciodată n-am avut mai mare nevoie de serviciile dumitale, ca în clipele de faţă. Dar înainte de toate, lămureşte-mă, te rog, ce vânt te-a adus la Cairo?

— De dată asta nu mă aflu aici în interes de serviciu, răspunse detectivul. Am venit pur şi simplu să mă odihnesc, căci medicii m-au

sfătuit să-mi liniştesc nervii pe malurile Nilului. Bunul meu prieten din Londra, doctorul Gordon, m-a trimis aproape cu forţa, căci în special după afacerea aceea cu „covorul groazei”, sănătatea mea s-a resimţit mult. Dar de-atunci am mai fost în Franţa, astfel că vă pot aduce noutăţi din patrie.

— Ce noutăţi aş putea aştepta! spuse prinţul Raymond, cu un oftat adânc. Pentru mine nu mai există în patrie nimic altceva decât posesia castelului Miramare şi cavoul liniştit care mă aşteaptă acolo. Dar spune-mi te rog, ce se mai aude cu omul acela, pe care, din păcate, trebuie să-l numesc fratele meu, adică Robert de Paris? Mai deţine încă slujba de poliţai în Bonifacio?

— O, nu, Alteţă, răspunse Robert Wilson. Şi mă surprinde că nu cunoaşteţi noile evenimente petrecute în Corsica. Probabil că nu prea citiţi gazetele?

— Nu citesc nicio gazetă, răspunse prinţul, căci doctorul Wolfgang Schulze, care se află împreună cu mine în Cairo, mi-a interzis cu stricteţe să iau în mână un ziar. Şi deoarece respect cu sfinţenie recomandările medicului meu, n-am vrut să mă împotrivesc nici în această privinţă.

— Doctorul Wolfgang Schulze a procedat foarte înţelept, răspunse detectivul, interzicându-vă lectura gazetelor, căci ştirile lor nu sunt deloc de natură să vă facă plăcere. Dar vă va interesa să aflaţi, cât de repede s-a sfârşit cu strălucirea fratelui dumneavoastră. Robert de Paris a fost destituit. Ba ceva mai mult: din şeful poliţiei corsicane, a devenit un criminal de rând, urmărit de autorităţile republicii.

Prinţul păli. Se sprijini cu o mână de masă, iar cealaltă şi-o apăsă pe piept.

— O, Dumnezeule! spuse el, ce ruşine pentru numele nostru! Cât de fericit eşti tu, tată, că nu mai trăieşti să înduri şi durerea asta! Un de Paris, criminal, urmărit de autorităţi! Spune-mi repede, Wilson, ce a făcut mizerabilul?

— Nimic altceva, decât că a deturnat sume însemnate de bani din casa poliţiei. Lucrul a mers o vreme, până ce într-o zi a venit o inspecţie. Se spune că însuşi ministrul de interne a venit incognito la Bonifacio, unde a rămas două zile, pentru a-l ţine sub observaţie pe Robert de Paris, a cărei activitate a fost caracterizată drept scandaloasă.

— Cât de scandaloasă? întrebă prinţul.

— Cu Robert de Paris s-a produs o schimbare ciudată, continuă detectivul, nu că ducea o viaţă desfrânată, dedându-se zilnic celor mai neruşinate orgii, căci asta a făcut-o întotdeauna, şi era cunoscut ca risipitor. Dar până acum s-a priceput de minune să-şi tăinuiască păcatele. Era un comediant fără pereche, care-i amăgea pe toţi aceia, cu care avea de-a face. Acum, însă, şi-a dat jos masca. Se spune că pierderea soţiei sale a înrâurit atât de mult asupra sa, încât şi-a pierdut cu desăvârşire stăpânirea de sine.

— Cum ai spus? întrebă prinţul; aşadar, Gilda, înşelătoarea, nu se mai află alături de dânsul?

— Nu, Alteţă; ea a dispărut fără urmă şi deoarece nu s-a găsit nicăieri cadavrul ei, se presupune că l-a părăsit în taină pe bărbatul ei. Se pare că şi el însuşi crede asta, şi deoarece o iubise nebuneşte pe frumoasa blondină, încearcă să-şi uite amărăciunea în fel şi chip. Se aruncă dintr-o orgie într-alta şi nu există niciun local cât de rău famat din Bonifacio, care să nu fie vizitat de dânsul şi… Dar ce-o mai fi asta, Alteţă, aveţi cumva şoareci aici în casă?

— Şoareci? Nu! Dar de ce mă-ntrebi astă? făcu prinţul, surprins.

— Pentru-că am auzit un zgomot suspect în dosul peretelui, răspunse detectivul. Cred că n-om fi spionaţi?

— O, nu, asta n-aş putea-o presupune. Cine ar putea avea interes să audă din gura dumitale veştile pe care mi le aduci despre mizerabilul meu frate?

— Aveţi dreptate, Alteţă, aici în Cairo nu se interesează nimeni de Robert de Paris, în schimb cu atât mai mult în Franţa, unde justiţia a lansat mandate de arestare împotriva lui, în toate oraşele şi satele. După ce ministrul de interne s-a convins personal că şeful poliţiei din Bonifacio e un păcătos şi jumătate, care aruncă banii pe fereastră, a socotit că e bine să facă o revizie a casei şi registrelor, şi atunci a ieşit la iveală o lipsă de câteva sute de mii de franci!

— Şi de ce n-a fost arestat pe loc Robert de Paris? întrebă prinţul.

— În privinţa aceasta nu se ştie nimic precis, răspunse detectivul. Se crede chiar că ministrul l-a lăsat intenţionat să scape. Atâta doar e stabilit, că Robert de Paris, ştiindu-se descoperit, a pretextat că nu se simte bine şi a rugat pe ministru să-i îngăduie a se retrage pentru câteva minute. Excelenţa sa a fost atât de binevoitor şi i-a permis

aceasta, dar, după cum era de aşteptat, fratele dumneavoastră nu s-a mai reîntors. S-a dus jos în grajd, a încălecat pe un cal, şi dus a fost. De-atunci n-a mai fost văzut şi nu s-a mai auzit nimic de dânsul. Numai Dumnezeu ştie pe unde umblă. Dar bine nu-i poate merge în niciun caz, căci nu i-a rămas timp să ia cu dânsul vreo sumă însemnată de bani.

Prinţul Raymond îşi întoarse capul şi oftă din adânc. Apoi se-ndreptă spre fereastră şi privi la fluviul ce curgea molcom.

Chiar dacă-l dispreţuia pe fratele său, totuşi, vestea pe care i-o adusese Wilson îl mişcă adânc.

Detectivul nu văzu că prinţul avea lacrimi în ochi, care însă, nu erau pentru fratele său, ci pentru numele pătat al familiei de Paris.

Dar Raymond se-ntoarse brusc şi păşi spre Wilson, căruia îi puse mâna pe umăr, şi spuse:

— Să-l lăsăm în plata Domnului pe mizerabilul acesta. Sunt alte lucruri de care trebuie să mă preocup, şi care îmi stau mai mult la inimă, decât soarta acestui criminal păcătos. Wilson, dumneata mi-ai fost întotdeauna un prieten bun şi credincios şi un ajutor de mare preţ. Vrei să fii şi acum alături de mine, pentru ca să înlătur grija cea mare, care mă chinuie?

— Puteţi dispune cu totul de mine, răspunse detectivul. Despre orice ar fi vorba, vă voi ajuta după puterile mele.

— Puterile dumitale nu-s deloc slabe, şi cu deosebire în chestia aceasta, nu există un alt om, care să-mi poată aduce servicii mai bune ca dumneata. Şi pot avea deplină încredere ca să-ţi mărturisesc totul, căci sunt convins că vei păstra taina mea.

— Cred că până acum n-am dat prilej Alteţei Voastre să se îndoiască de mine.

— În cazul acesta, află că Egizio Ettore se află în momentul de faţă în Cairo.

— Cum, în Cairo? Să fie oare cu putinţă? Aşadar, îndrăzneţul bandit a izbutit într-adevăr să fugă din Franţa? Şi acolo e căutat necontenit şi se crede în mod sigur că, dacă Ettore mai e în viaţă încă, nu putea să fi trecut frontiera, deoarece aceasta e păzită cu străşnicie şi fiecare grănicer poartă la dânsul o fotografie a temutului brigand.

— Cu toate acestea, Ettore a izbutit să fugă de pe teritoriul republicii. După multe aventuri a ajuns aici, în Cairo, şi nefericita mea

copilă, Letiţia, se află cu dânsul. Stau ascunşi pentru moment într-un loc sigur, în vechiul templu al lui Isis, de pe malul stâng al Nilului. Dar nu vor putea rămâne mult timp acolo, căci Ettore e urmărit cu înverşunare şi de autorităţile egiptene. De aceea, vreau să fac tot ce este cu putinţă, pentru a-l duce departe de aici. El trebuie să părăsească Egiptul şi să se îmbarce pentru America sau Australia.

— Asta ar fi chiar cel mai bun lucru pentru dânsul, răspunse detectivul. Peste ocean va fi în deplină siguranţă.

— Aşa că, urmă prinţul, trebuie să ne gândim a-i da posibilitatea să plece din Cairo. Fireşte că în scopul acesta va trebui să se folosească de un deghizament şi să joace o mică comedie. Dar tocmai dumneata eşti omul potrivit, Wilson, să aduci la îndeplinire un astfel de plan. Fă orice propunere crezi nimerită şi cred că nu trebuie să te încredinţez că banii nu joacă niciun rol în chestia aceasta. Când e vorba de siguranţa lui Ettore, îţi pun la dispoziţie tot ce posed. Căci cu acest mic sacrificiu răscumpăr fericirea Letiţiei mele, pentru care nimic nu-mi este prea scump şi prea greu.

Detectivul nu mai auzise ultimele cuvinte ale prinţului Raymond, căci spiritul său neobosit lucra de-acum la un plan, pe care voia să-l supună prinţului.

Raymond observă lucrul acesta şi se retrase la biroul său, pentru a nu-l deranja pe detectiv din gândurile sale.

Trecură cinci minute, în cursul cărora Wilson nu rosti niciun cuvânt, ci privea doar ţintă înaintea sa.

Dar deodată el se însufleţi din nou şi îndreptându-se spre masa la care se afla prinţul, spuse cu ton triumfător:

— Am găsit Alteţă! Şi dacă Egizio Ettore nu va sosi în America în calitate de om liber, atunci să nu-mi ziceţi mie pe nume.

— Ah! spune repede, Wilson, ce plan ai iscodit?

— Lucrul e cât se poate de simplu, răspunse detectivul, căci, din fericire, nu trebuie să economisim bani, şi cu ajutorul banilor, Alteţă, poţi face orice în lumea asta. Pe când mă plimbam azi dimineaţă prin port, am făcut cunoştinţa unui negustor din Bassora, care a venit la Cairo să încarce un transport de marfă pentru America. Pentru scopul acesta, omul meu a cumpărat un vaporaş, şi aşteaptă aici caravana care trebuie să-i aducă marfa. Azi dimineaţă l-am găsit cuprins de disperare, căci tocmai primise vestea că necredinciosul său funcţionar,

căruia îi dăduse pe mână conducerea caravanei, s-a înţeles cu beduinii şi a condus transportul în mâinile banditilor. În urma acestui fapt, bietul negustor este aproape ruinat şi singura lui nădejde a mai rămas să-şi poată vinde vaporaşul cu un preţ ca lumea. Căci deoarece nu mai posedă acum niciun fel de marfă, fireşte că n-are nevoie nici de vapor, pentru a o transporta din Cairo. El mi-a spus păsul şi şi-a exprimat temerea că ar putea trece multă vreme până să găsească un cumpărător serios pentru vapor. Aşa că, Alteţă, faceţi fericit pe acest om şi cumpăraţi-i nava. O veţi putea lua pe un preţ nu tocmai exagerat, şi deoarece eu am văzut-o de acum, vă pot încredinţa că e cât se poate de potrivită pentru a întreprinde călătoria peste ocean. Pe lângă asta, partea bună este că negustorul are toate hârtiile vaporului în deplină ordine; i s-a îngăduit să părăsească portul, buletinul de pasageri este vizat şi prevăzut cu semnătura comandantului. Nu rămâne altceva de făcut decât să se ridice ancora şi… p-aci ţi-e drumul!

— Şi crezi că Ettore şi Letiţia vor putea fugi cu acest vapor?

— Sunt sigur de asta, căci şi echipajul e de-acum pregătit şi aşteaptă numai momentul să intre în activitate.

— Dar oare brigandul nu va putea fi recunoscut şi arestat, atunci când va păşi pe puntea vaporului? obiectă prinţul Raymond.

— Fireşte, în cazul când se va lăsa recunoscut! Dar asta nu-i necesar deloc. Pe negustorul din Bassora va trebui să-l câştigăm de partea noastră; îi vom povesti pur şi simplu, că e vorba de răpirea unei fete tinere. Omul acesta, ca supus al lui Mahomed, nu va considera drept păcat, să vină în ajutorul unei perechi de îndrăgostiţi. Egizio Ettore îşi va vopsi puţintel faţa, îşi va lipi o barbă falsă, apoi va lua comanda pe vapor, în calitate de fiu al negustorului din Bassora.

— Şi mărfurile care vor lipsi?

— Ca să salvăm aparenţele, vom trebui să ne procurăm ceva marfă. Căci va bate la ochi dacă vaporul va părăsi portul fără nicio încărcătură. Dar acesta e un lucru de nimic. Principalul e să lucrăm cât mai repede cu putinţă şi părerea mea este că 24 ore vor fi de-ajuns pentru facerea pregătirilor. Vaporul va putea părăsi portul chiar poimâine în zori.

Prinţul nu părea să fie complet liniştit în urma acestei lămuriri.

— Pentru deghizarea lui Ettore ne-am îngrijit spuse dânsul, dar

cum facem cu Letiţia? În ce fel să explicăm prezenţa unei femei pe bordul vaporului?

— Lucrul e cât se poate de uşor, răspunse Wilson. Fiica dumneavoastră se va deghiza şi dânsa! De ce nu e cu putinţă ca negustorul din Bassora să aibă doi fii, dintre care unul e încă un copilandru?

— Ah, minunat, merge cât se poate de bine. Acum mai trebuie să-ţi spun, că Ettore are şi doi tovarăşi cu sine, pe care n-ar accepta sub niciun motiv să-i părăsească. Cum îi aducem pe aceştia pe bordul vaporului?

— Vor fi primiţi ca marinari, şi chiar dacă se va dovedi mai târziu incapacitatea lor, lucrul n-are importanţă, căci echipajului îi este indiferent dacă transportă spre lumea nouă mătăsuri, arme sau oameni care vor să scape de rigorile legilor. Pe cei din echipaj îi vom câştiga de partea noastră prin tratament bun şi prin aur… Şi acum vă rog stăruitor, Alteţă, să nu-mi mai puneţi nicio întrebare, şi să nu vă mai frământaţi creierul dacă planul meu va reuşi sau nu. Lăsaţi totul pe seama mea şi fiţi încredinţat că-i voi scoate cu bine pe Ettore şi Letiţia din portul Cairo.

— Cum să-ţi mulţumesc, scumpul meu prieten! exclamă prinţul. Jur pe bunul Dumnezeu că mi-ai apărut ca un înger salvator. Da, primesc propunerea dumitale şi acum te rog numai să-mi spui de ce sumă ai nevoie, pentru a aduce la îndeplinire tot ceea ce ai pus la cale?

— Cred, răspunse Wilson, după ce stătu puţin să socotească, că o sută mii franci îmi vor ajunge pentru moment. În cazul că Alteţa Voastră n-ar dispune de suma aceasta, fireşte că sunt gata să-i fac un credit…

— Nu e nevoie, prietene, îl întrerupse prinţul. Voi completa imediat un cec asupra „Băncii din Liverpool” care posedă o filială în Cairo, şi unde am cont deschis. Numai de n-ar fi prea puţin! Îţi pot pune la dispoziţie şi de două ori pe atâta…

Dar Wilson refuză, căci era convins că-i vor ajunge o sută de mii de franci. Şi prinţul Raymond completă imediat cecul pentru această sumă.

— Acum du-te, scumpul meu Wilson, şi Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii, pentru ca totul să iasă bine. Când voi primi o ştire de la dumneata, dacă cumpărarea vaporului ţi-a izbutit?

— Rog pe Alteţă Voastră să mă aştepte la hotel chiar în seara aceasta…

— Şi tot în îmbrăcămintea asta vei veni?

— Nu, căci ar fi bătător la ochi, ca un simplu cămilar să viziteze de două ori în cursul unei zile pe Alteţa Voastră. De aceea mă voi folosi de alt deghizament, căci nimeni nu trebuie să bănuiască cum că prinţul Raymond de Paris stă în legăturii cu un detectiv londonez.

Nobilul francez încuviinţă spusele detectivului, apoi îi strânse înc-o dată mâna şi-l conduse până la uşă, spunându-i:

— Diseară, când va răsări luna, vreau să mă duc la templul lui Isis, unde stau ascunşi Egizio Ettore şi Letiţia. Nădăjduiesc că nu vei refuza să mă însoţeşti, prietene?

— Vă puteţi bizui pe mine, Alteţă. Cu prilejul acesta voi aduce şi deghizamentele pentru fugarii noştri, care vor trebui să le îmbrace imediat. Căci mâine în zori, va trebui să părăsim numaidecât portul Cairo.

Spunând acestea, Wilson ieşi pe coridor.

Când ajunse la scară, îşi întoarse trupul cu iuţeala fulgerului, căci nu-i scăpase faptul că o uşă se întredeschise în urma lui.

Dar în aceeaşi clipă aproape, uşa se închise la loc şi, detectivul nu putu să vadă ochii care îl spionaseră, şi care erau aceiaşi ce o urmăriseră şi pe Letiţia.

În timpul aceasta, prinţul Raymond se retrăsese în mijlocul camerei. Îşi împreună mâinile şi buzele sale rostiră o rugăciune fierbinte:

— Iartă-mi, Doamne, rugăciunea aceasta, care o îndrept spre tine pentru salvarea lui Egizio Ettore. Ştii prea bine că ea porneşte dintr-o inimă de părinte, şi care tată nu s-ar ruga pentru copiii săi, chiar când aceştia ar fi oamenii cei mai răi şi depravaţi de pe pământ! Dar Egizio Ettore şi Letiţia nu sunt dintr-aceştia!

Când doctorul Wolfgang Schulze se-ntoarse acasă la prânz, îl găsi pe prinţ mult mai bine de cum îl lăsase. Un zâmbet flutura chiar în jurul buzelor nobilului său prieten, ceea ce nu mai văzuse demult la dânsul.

Veseli se aşezară amândoi la masă şi de-abia după ce se retraseră în încăperile lor, bătrânul îi povesti medicului, despre vizitele importante ce le primise în cursul dimineţii şi-i împărtăşi speranţele

ce le avea întru salvarea Letiţiei şi a iubitului ei.

Cap. 178 – Bob

Era într-o sâmbătă după-amiază. Cerul era mohorât şi un vânt puternic aduna din toate părţile nori grei de ploaie.

Bancherul Vane nu se prea interesa, de obicei, despre perspectivele timpului, dar astăzi chestia asta îl preocupa, şi în tot timpul drumului spre Newchurch îndrepta priviri îngrijorate spre cer.

Ajunse la vila lui şi o găsi pe Mrs. Mabel în bibliotecă.

— Oh! nu mă plictisesc deloc, îl încredinţă dânsa, răspunzând întrebării sale. Am cel mai bun prilej să mă cultiv.

— N-aţi avea plăcere să plecaţi cu mine la Londra? mai întrebă el. Poate că aveţi ceva treburi pe acolo? Vom lua masa împreună şi apoi vă voi readuce.

Frumoasa femeie se gândi o clipă, apoi spuse:

— Asta ar fi cât se poate de frumos. Pe când avem aranjată partida?

— Pe mâine. Îmi voi permite cu prilejul acesta să vi-l recomand pe colonelul Roy Gregory…

— O fi bătrân şi rigid? întrebă ea, îngrijorată.

— Dimpotrivă, o încredinţă bancherul. Un admirabil om de societate. Apoi mi-am mai permis să-l invit pe mister Harry Reffold, un tânăr foarte simpatic care mi-a fost recomandat astăzi, ocazional, de o personalitate sus-pusă. Tânărul acesta se ocupă aici cu sportul şi nu ştie cum să-şi întrebuinţeze serile. Apoi îl voi aduce şi pe mister Flesh, unul din cunoscuţii mei intimi de la club. O persoană interesantă şi acesta; nu mi-a promis încă, e drept, dar nu mă-ndoiesc că va veni cu plăcere.

— Ei, dacă domnii aceştia sunt într-adevăr aşa cum mi i-ai descris, atunci va fi plăcut, spuse Mrs. Mabel, mulţumită. Şi pentru că ai aranjat totul atât de frumos, plec acum cu dumneata.

Maşina se afla deja la câţiva kilometri depărtare de Newchurch, când bancherul găsi în sfârşit curajul să aducă vorba asupra acelei chestiuni care-l preocupa necontenit.

— Iertaţi-mă, Mrs. Mabel, începu el, şovăitor, nu vreau deloc să insist, dar poate că mi-aţi da de-acuma răspunsul astăzi. Chiar dacă hotărârea dumneavoastră ar fi negativă, totuşi…

Se întrerupse, căci frumoasa femeie, care privea degajat pe fereastră, clătină încetişor din cap, şi el nu ştia ce să însemne asta.

— Nu mă gândesc să spun „nu”, zise ea după o pauză, întorcând faţa spre el. Dar trebuie să pun unele condiţii.

El îi luă repede mâna, beat de fericire.

— Vorbeşte, doamnă Mabel. Mă supun tuturor dorinţelor dumitale.

— Deci, afacerea trebuie să se facă repede şi cu toată discreţia. Ştiu că nu e bine pentru mine să rămân singură în viaţă şi de aceea nu vreau să mai amân lucrurile, căci se poate întâmpla să fiu ispitită să mă răzgândesc. Aşadar, să punem lumea în faţa unui fapt îndeplinit. Documentele mele îţi stau oricând la dispoziţie şi las pe seama dumitale să fixezi termenul.

Vane fu cuprins de o adevărată beţie şi tot restul drumului expuse însoţitoarei planurile sale şi-i dădu lămuriri cum gândeşte el să urgenteze formalităţile necesare.

După, ce o lăsă pe Mrs. Hughes în faţa locuinţei sale, se hotărî să se ducă la Flesh ca să afle decizia acestuia în privinţa invitaţiei ce i-o făcuse.

Era oarecum surprins că acesta nu prea dăduse semne de viaţă, şi uimirea sa crescu când constată cât de greu se pătrundea acum la marele comerciant.

— Ascultă-mă Flesh, ce-i cu dumneata? întrebă dânsul. Te-ai baricadat aici ca pe vreme de război.

Flesh, care părea foarte nervos, zâmbi silit.

— De câteva zile nu mă prea simt bine.

— E drept, arăţi cam prost, dar cred că nu e ceva serios. Sper că asta nu va fi un motiv să refuzi invitaţia mea pe mâine seară?

— Crede-mă că nu sunt dispus, se scuză celălalt.

— Ia mai lasă-ncolo dispoziţia! interveni Vane, repede. Îmi faci mare încurcătură, prietene, căci pentru mine are însemnătate mare seara asta. Va fi foarte plăcut, şi-ţi va părea rău apoi că ai lipsit. Să-ţi citez doar un singur nume: Mrs. Mabel Hughes. Apoi va mai fi colonelul Gregory şi unul mister Harry Reffold. Cu toată stăpânirea de sine, Flesh se tulbură auzind vestea aceasta.

— Dar ce ai? întrebă bancherul. Faci o mutră ciudată…

Dar Flesh îşi revenise de-acum şi clătină capul. Apoi răspunse cu un zâmbet de gheaţă:

— M-am gândit numai că vom fi iarăşi împreună, aceia care am fost la Milner atunci… atâţia câţi am mai rămas…

Bancherul îi aruncă o privire îngrozită.

— Mai încetează şi dumneata cu asta! scrâşni el, enervat. Mi-a trebuit oricum timp mult până când să uit de istoria aia grozavă.

— Poliţia te lasă-n pace de-acum? întrebă Flesh, într-o doară, dar ceva în privirea sa trăda că era foarte interesat să afle adevărul.

— Poliţia? Ce vrei să spui cu asta? Ah, da! Sincer mărturisind, nu prea mi-am mai bătut capul cu asta. Slavă Domnului, am acum de gândit la cu totul alte chestii. Haide, fii om de treabă, Flesh, şi vino!

Întinse mâna, dar Flesh se uita în altă parte şi părea nehotărât. Apoi făcu deodată un gest energic cu capul şi spuse:

— Bine. Voi veni.

*

* *

Reffold primise invitaţia lui Vane în aceeaşi dimineaţă, dar cu toate că depusese atâtea sforţări ca s-o capete, ea nu prea-i venea la timp potrivit.

De la ultima discuţie pe care o avusese cu Ana, gândurile şi interesele sale luaseră brusc altă direcţie şi chestia care-l preocupase atât de mult în cursul ultimelor luni, trecuse complet pe planul al doilea.

Dar el nu era omul care să renunţe la lucrul odată început…

Zâmbi misterios în sinea lui, apoi făcu o mişcare energică cu mâna, căci n-avea timp acum să se lase pradă visurilor.

Mai erau douăsprezece ceasuri până la întâlnirea cu necunoscutul misterios şi el trebuia să-şi păstreze tot cumpătul, dacă nu voia ca lucrurile să iasă rău.

În vreme ce făcea drumul de la „Regina Victoria” spre gară, iscodea necontenit în jurul său ca să-şi dea seama dacă nu e urmărit de Sam sau de altcineva, căci era convins că în aceste ultime ceasuri va fi ţinut sub strică supraveghere.

Ajuns la gară, cumpără un bilet pentru Londra, şi când trenul intră în staţie, sări într-un compartiment de clasa întâia. Într-una din staţiile intermediare, când trenul se puse din nou în mişcare, Harry deschise uşa din partea opusă a vagonului şi cu o săritură fu între şine. Căzu

lângă un slujbaş al căilor ferate, care-l privi bănuitor.

— Aţi încălcat regulamentul feroviar, Sir, mârâi omul, încruntând sprâncenele. Cinci şilingi amendă, dacă nu vă supăraţi.

Făcu semn lui Harry să-l urmeze şi se îndreptară spre staţie.

— Poftim, spuse Reffold când fu acolo, şi puse pe masă suma cerută. Găsesc că e ieftin de tot. Bună ziua!

Şi înainte ca slujbaşul să-şi poată reveni din uimire, Harry închise uşa de partea cealaltă.

În imediata apropiere a micii gări, stătea o limuzină cu portiera deschisă, al cărei conducător îşi ridicase gulerul până pe sub nas şi părea nemişcat ca o statuie.

Dintr-un salt, Harry fu în maşină şi aceasta o porni din loc cu o viteză fantastică.

Când trecură de Cranford, Harry privi la ceas, apoi se adresă şoferului:

— Stop! Ai îngrijit de toate, Bob?

— Totul bun făcut, Sir! răspunse negrul. Bob ştie unde fost ieri domn cu maşina şi cine este…

— Ei? întrebă Reffold, cu încordare.

— Numeşte Tonio Perelli şi stricat auto la Poarta de fier.

Reffold dădu din cap mulţumit:

— Bine. Şi ce este cu pistoalele?

— Pistole care face numai pffft… este în regulă, Sir. Bob puşcă bine şi nu face scandal, dar mult gaură în lemn.

— Bine, vom vedea. Dacă nu pun mâna azi pe omul tău, atunci va fi rău pentru amândoi. Trebuie să deschizi ochii şi urechile, ca să nu dea peste noi în întuneric şi dacă observi ceva suspect, atunci trage! Dar vezi să nu dai greş. Întâi cu pistolul cu aer şi numai când voi împuşca eu, te vei putea folosi şi tu de revolver.

Bob dădu din cap şi lucrul părea să-i placă nespus. Reffold ştia bine că în aventurile lui primejdioase se putea bizui pe băiatul ăsta, mai mult ca pe oricare altul.

— Acum dă-i drumul spre Drayton. Restul ţi-l voi spune mai târziu. Şi ce este cu mâncarea mea preferată, Bob? Iar am uitat-o.

— Oh, carne tocată, Sir. Cu sos galben, Sir, şi muştar, muştar mult şi ceapă multă! făcu negrul, şi-i lăsa gura apă.

— Şi fireşte, porţie dublă.

— Oh, şi Bob mănâncă porţie dublă, spuse el cu însufleţire şi dădu drumul maşinii cu viteză.

Cap. 179 – Împăcarea

De câte ori Lady Laura Crowford venea de la domiciliul ei din Buckingham la Drayton, obişnuia să ia dejunul sau masa la „Bow's Palace-Hotel" şi cu prilejul acesta băga în sperieţi toată casa. Lady Laura avea oarecare drepturi în această casă, prin faptul că soţia proprietarului hotelului îi era prietenă din tinereţe.

Astăzi, dânsa stătea la masă şi lua prânzul, dar nu prea părea să fie în apele sale, căci din când în când punea jos furculiţa, privea la ceasul brăţară, şi apoi începea să bată nerăbdător în podea cu bastonul de care nu se despărţea niciodată.

Asta era un semn foarte rău, şi doamna Betsy Lambert, care-i ţinea companie, începu să fie neliniştită.

— Vrei să izbucneşti, tanti Laura? o întrebă dânsa şi se făcu că vrea să se ridice.

Lady Laura clătină cu energie din cap şi dădu pe gât paharul cu vin.

— De cât timp eşti de-acum la mine? întrebă ea deodată.

Şi Mrs. Betsy se înroşi la întrebarea asta neaşteptată.

— De paisprezece zile, răspunse ea cam încurcată.

— Bine, răspunse cealaltă.

Mrs. Betsy nu pricepu ce vrea să creadă cu asta şi nici nu avu vreme să se gândească mult, căci în clipa asta se petrecu ceva care o făcu mai întâi să devină palidă de tot, apoi să se înroşească şi în cele din urmă să rămână încremenită.

Mister Bow în persoană, patronul localului, îşi luă oboseala să conducă în sala de mâncare pe domnul elegant, care întrebase de Lady Laura Crowford.

După ce doctorul Gordon – căci el era – făcu câţiva paşi în încăpere, se opri la oarecare distantă de masa celor două femei şi se înclină cu respect în faţa lui lady Laura.

Dar aceasta nici nu observă, şi nu-l văzu nici atunci când el mai înaintă câţiva paşi şi făcu o închinăciune şi mai respectuoasă, De-abia când dânsul se afla de-acum lângă masă, şi se înclină pentru a treia oară, bătrâna femeie îi întinse două degete.

— Ah, doctorul Gordon, spuse ea cu prea puţină prietenie. Ia te uită! Ei, aşează-te din partea mea şi spune ce pot face pentru dumneata.

Doctorul Gordon găsi că situaţia este cam neplăcută. În primul rând trebui să se încline de câteva ori în mod zadarnic în faţa doamnei Lambert, până ce aceasta ridică ochii şi observă salutarea lui – apoi nu ştia ce să răspundă la întrebarea nedelicată a lui lady Laura. În cursul zilei de ieri îi ceruse telegrafic să-i acorde o convorbire şi primise răspunsul: „Mâine la ora două sunt la Palace-Hotel Drayton". Nu se aşteptase, însă, ca s-o găsească aici în compania lui Mrs. Lambert, căci lady Laura era doar o femeie deşteaptă şi trebuia să ştie ce are dânsul pe inimă.

— Voiam să mai văd cum o duceţi cu sănătatea, my lady! răspunse el şi începu să-şi facă de lucru cu tacâmurile de pe masă.

— Lasă asta, doctore, îi spuse dânsa, şi-l bătu peste mână. Pentru astfel de treabă sunt chelneri pe aici. Şi te rog să nu-mi spui că ai venit să vezi cum o duc cu sănătatea. Asta nu-mi convine. Te-am chemat eu oare, aici? Sau mă vezi că stau în pat? Şi ce-ţi pasă dumitale de sănătatea mea? Nu-ţi căuta cu mine, căci dacă m-or apuca nevricalele, n-o să fie lucru de râs.

Doctorul Gordon nu prea auzise bine amabilităţile cu care îl tratase bătrâna, căci era ocupat s-o privească pe furiş pe Mrs. Lambert, care-i apărea azi mai adorabilă ca oricând, şi apoi îşi frământa creierul să găsească un mijloc ca să intre în vorbă cu dânsa.

— Te-ai întremat cât se poate de bine, Mrs. Lambert, se hotărî el să spună, în cele din urmă. Asta mă linişteşte mult, căci…

Se încurcă în vorbă, căci doamna Betsy deschise ochii şi-l privi.

— …Da… vreau să zic… mi-am făcut imputări că ai fost supusă unor astfel de iritaţii.

— Oh! răspunse frumoasa femeie cu blândeţe şi zâmbitoare – n-a fost cine ştie ce. Numai…

Nu izbuti să vorbească mai departe, căci lady Laura îi căzu în vorbă şi-şi plimba ochii de pasăre de pradă, de la unul la altul:

— Ţi-a spus şi ţie că a venit să se intereseze cum îţi merge cu sănătatea? Foarte atent din partea dumnealui. Să ştii, doctore, asta n-am s-o uit! se adresă lui Gordon şi-l bătu pe braţ cu tubul acustic pe care-l avea totdeauna la dânsa, căci era surdă. În schimb îţi voi trimite

o menajeră nouă, când voi avea timp să mă interesez de asta. Pentru moment sunt ocupată s-o căpătuiesc pe Betsy. Nu trebuie să faci o mutră atât de ţeapănă, doctore, căci aşa ceva merge repede la mine. În trei săptămâni am măritat-o pe Betsy şi o săptămână după asta vei avea menajera cea nou. Am mai făcut eu şi altele de-alde astea, n-ai grijă. Betsy dragă, n-o face pe ruşinoasa, căci doar nu-i cine ştie ce. O femeie are nevoie de un bărbat, asta-i de când lumea! Doamne fereşte, dac-aş deveni şi eu văduvă, nu voi purta doliu prea multă vreme după soţul meu. Şi sunt doar ceva mai bătrână ca tine.

Lady Laura amuţi deodată şi ochii ei scânteiară spre uşă, în pervazul căreia apăruse, cu înfăţişare proaspătă, Harry Reffold.

— Oh! pierde-vară ăsta! făcu ea, enervată. Vagabondul… Aşteaptă, numai, tinere!…

Îşi strânse buzele şi începu să lovească în podea cu bastonul, încât răsună toată sala.

— Ai vrut să ne faci o surpriză, ai, stimabile? Şi încă una prea puţin plăcută!

— Nu, răspunse Harry, râzând. Surprizele neplăcute arată altfel.

— Neruşinatule! izbucni lady Laura. Ia aşează-te colea!

Reffold refuză cu politeţe, şi se retrase de acum iar lângă uşă.

— Mulţumesc, tanti Laura. Astăzi nu. Poate altădată.

Se înclină amabil şi dispăru repede.

— Fir-ai!… exclamă Lady Laura şi ridicându-se se îndreptă cu paşi mari după Reffold.

— Dă-i drumul! spuse acesta lui Bob, când fu iar în stradă. Trebuie să luăm masa în altă parte, aici nu ne va prii.

Bob nu era obişnuit să întrebe de ce şi pentru ce, şi se aşezase de-acum la volan. Dar nu se putu opri să arunce o privire spre portalul hotelului, şi deodată întoarse capul cu iuţeala fulgerului.

— Oh… oh… oh… exclamă el înspăimântat, şi mâna-i neagră smuci cu putere frânele. Oh… oh… oh… My lady…

Lady Laura agita ameninţător bastonul în urma maşinii şi părea că găseşte o plăcere nespusă în ocupaţia aceasta.

— Cine a fost domnul? întrebă doctorul Gordon apropiindu-se ceva mai mult de Mrs. Lambert şi căutând să-i privească în ochi.

Aceasta, însă, nu-şi ridică privirea, ci zâmbi numai.

— Singurul om cu care tanti Laura nu se împacă, răspunse dânsa.

Ai văzut şi dumneata.

Gordon începu să-şi frământe nervos degetele şi se apropie şi mai mult de Mrs. Betsy.

— Mrs. Lambert, spuse el după o pauză scurtă, ceea ce am auzit mai adineauri din gura lui lady Crowford… mă face foarte, foarte nefericit…

— Şi pe mine, şopti frumoasa femeie.

— Şi pe dumneata? Cum asta?

— Pentru că lady Laura o va face în mod sigur, de vreme ce şi-a vârât în cap, oftă dânsa.

Doctorul se apropie şi mai mult de ea şi-i apucă mâna, furtunos.

— Mrs. Betsy… bâigui el, crezi dumneata… că… dacă eu…

— Dacă mi-ai fi telegrafiat că vrei să stai tête-à-tête cu Betsy, nu ţi-aş fi dat întâlnire la Palace-Hotel în Drayton, se auzi glasul lui lady Laura, din uşă. Asta nu cade frumos. La Holway Castle o puteţi face, din partea mea, dacă ţineţi atât de mult la asta. Aşadar, veniţi cu mine, dar să nu vă întindeţi prea mult în trăsură, căci am nevoie de loc pentru picioarele mele.

Cap. 180 – Aventura din pădure

Noaptea era atât de întunecoasă, încât Reffold nu vedea să facă un pas printre copacii deşi, dar Bob, de care se ţinea, mergea cu atâta siguranţă, încât izbuti cu ajutorul lui să înainteze.

După vreo jumătate de oră de mers, negrul se opri deodată în loc, părând a se orienta.

— Trebuie luăm stânga acum, Sir, şopti el după câteva clipe. Casa este colo.

Reffold se uită la ceasul său fosforescent. Era aproape de opt şi jumătate, ceea ce însemna că va ajunge la timp.

— Eşti sigur, Bob, că nu ne vom rătăci? întrebă dânsul.

— Oh, Bob eşti sigur, Sir, când Bob fost de-acum odată, undeva. Bob mirosit de-acum casa.

— În cazul acesta toate respectele mele pentru nasul tău, Bob, spuse Harry. Din partea mea, poţi să miroşi mai departe, dar ochii şi gura să le ţii închise, altfel se poate întâmpla să te trezeşti cu un glonte în căpăţână. Şi ar fi păcat, zău.

— Oh, nu fie frică, Bob face ochi mici de tot.

Mai merseră o bucată de drum, şi deodată negrul se opri din nou şi întinse mâna înainte.

— Vezi casa?

Harry nu văzu nicio urmă din mormanele de ruine, dar zări numai că la vreo zece paşi de el se ridică iar peretele negru al pădurii, dindărătul căruia se strecura, o luminiţă.

— Bob vede punct negru, care este casă, şuşoti negrul, cu importanţă. Dacă Sir închide şi deschide ochii, vede şi Sir.

Reffold încercă să facă precum îl sfătuise Bob, dar oricât ţinea ochii întredeschişi şi se silea să privească în beznă, nu izbuti să deosebească nimic.

Trebui, deci, să se încreadă complet în servitorul său credincios, care alesese, de altfel, locul unde poposiseră, cu o genialitate de strateg. Erau asiguraţi din toate părţile împotriva vreunei luări prin surprindere, aveau vederea liberă în toate direcţiile şi groapa în care se aflau le asigura posibilitatea unei retrageri neprimejdioase.

— Ai lucrat bine, Bob, şopti Reffold, mulţumit şi-l bătu pe umăr pe negru. Dacă ajungem teferi la Stames, ai zece lire.

— Zece lire, ho… mârâi Bob, satisfăcut. Zece lire este tic-tac fain cu lanţ fain…

— Un ceas cu lanţ vrei să-ţi cumperi? întrebă Harry, care se obişnuise de-acum cu păsărească negrului său. Asta o primeşti pe deasupra, dacă va ieşit totul bine. Dar acum ţine gura şi fii atent, căci altfel, în loc de ceas cu lanţ pe pântece, vei avea un ştreang în jurul gâtului.

Trecu încă vreun ceas, fără ca simţurile ascuţite ale lui Bob să fi remarcat ceva suspect, şi Reffold începu să-şi piardă răbdarea. Să se fi răzgândit oare „Misteriosul” sau totul nu fusese decât o cursă întinsă cu iscusinţă, în care căzuse de-acum, cu toate măsurile sale de prevedere?

El se cutremură uşor căci în clipa aceasta simţi mâna lui Bob, atingându-i uşor umărul.

— Colo este un om şi colo este tot om, şuşoti negrul şi arătă înainte, printre copaci. Colo trei oameni şi aici trei oameni.

Locurile spre care arăta negrul erau cam în dreapta şi la stânga lor şi de ruinele colibei din pădure, şi, dacă Bob avea dreptate cu

observaţiile lui, atunci însemna că intraseră rău la apă.

Harry duse mâna la buzunar şi se lipi strâns de Bob.

— Pistoalele… acuma-i acum, şopti el. Dacă se arată vreunul, arde-l! Dar fără zgomot.

Îşi puse la îndemână revolverul şi se pitulă în groapă, în aşa fel ca numai capul să rămână afară.

— Cât credeţi că voi mai aştepta? răsună deodată glasul său, în tăcerea nopţii. Nu prea e plăcut aici unde stau, şi dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, vă rog să vă grăbiţi.

Harry observă mişcare printre copaci, în urma vorbelor sale, şi i se păru chiar că vede, pe ici, pe colo, câte o umbră.

Dar după câteva clipe se făcu iar linişte adâncă, şi Harry nu mai auzi decât pufăitul uşor al lui Bob, care-şi rotea necontenit capul, când la dreapta, când la stânga. Deodată, însă, el şi-l trase înăuntru, întinse puţin mâna şi imediat se auzi un ton uşor, căruia îi urmă o fugă precipitată la marginea pădurii.

— Mii de draci!… Porcul împuşcă! mârâi un glas furios.

— Înapoi! răcni în clipa aceasta cineva, printre copaci.

— Foarte inteligent! strigă Harry într-acolo. Cine scoate nasul afară primeşte un cadou dintr-astea în trup. E drept că nu pătrunde decât până în carne, dar dacă vrei să-l scoţi, trebuie să faci o gaură mărişoară.

Se făcu linişte pentru o clipă în pădure, şi se părea că ceilalţi ţin sfat de război.

Apoi se auzi iar vocea poruncitoare şi aspră, care ordonase mai înainte retragerea.

— De ce n-ai venit la locul, pe care l-am hotărât, eu? întrebă el.

— Pentru că nu sunt atât de naiv precum crezi dumneata, scumpul meu, răspunse Harry, binedispus. Şi pentru că probabil că numai bandiţii dumitale au de ascultat de ordinele ce le dai, nu însă şi eu. Şi să nu crezi cumva că am venit pentru că ai dat poruncă dumneata, ci doar pentru că aşa am vrut. Mă interesează indivizi ca dumneata şi sunt curios să ştiu ce ai să-mi spui.

Celălalt răspunse liniştit:

— Am a-ţi spune prea puţin, şi vei face bine dacă vei lua în serios vorbele mele. Să dai încoace prada luată la „Casa castanilor”. Bijuteriile şi jumătate din bani. Restul poţi să-l păstrezi.

— Foarte frumos din partea dumitale, dar, din păcate, este imposibil, răspunse Harry, politicos. Am pus de-acum totul la loc sigur.

— Nu te ţine de chichiţe, răspunse celălalt, ameninţător. Vezi că încep să-mi pierd răbdarea.

— Asta mă va bucura, căci probabil că vei face atunci o prostie. În orice caz, nici atunci nu vei primi lucrurile, căci ele sunt într-un loc, unde se află în siguranţă faţă de degetele dumitale lungi…

De-abia rostise acestea şi Harry auzi două împuşcături, una după alta, trase de Bob, şi imediat se produseră murmure de furie îndărătul copacilor.

După câteva clipe ţâşni un fulger din beznă, apoi încă unul şi un al treilea şi de undeva din luminiş porniră gloanţele cu nemiluita.

— Nu trageţi, câinilor! auzi Reffold glasul poruncitor, apoi se aplecă spre negru şi-l zgudui cu energie.

— E timp s-o ştergem de-aici, Bob. Începe să-i mănânce pielea pe indivizii ăia şi devin primejdioşi. Credeam că vom ieşi cu un câştig mai mare din afacerea asta, dar în sfârşit, noi ne-am făcut jocul şi ei şi-au luat ce-i al lor. Haide, deci!

Fără a face zgomot şi mult mai repede decât la venire, ei luară drumul înapoi, prin pădure. Din loc în loc Bob se oprea pentru câteva clipe şi ciulea urechile, şi, când ajunseră la ultimii copaci, negrul începu să se târască pe pământ ca un şarpe, şi rămase locului ca la un sfert de ceas, iscodind cu privirea în toate părţile.

Apoi făcu semn lui Reffold şi tot drumul spre Stames se prăpădea de râs şi-i tot dădea cu gura:

— Oh, Bob puşcă mult şi puşcă fain. Bob puşcă în braţ şi picior şi Bob nimereşte totdeauna. Şi Bob primeşte zece lire şi tic-tac cu lanţ. Oh, Bob este mulţumit…

Era cam pe la două noaptea, când Reffold ajunse pe drumuri ocolite, la pensiunea unde locuia, şi se strecură ca o umbră prin portiţa dosnică. Ştia bine că începând de astăzi era ameninţat în fiecare clipă să se trezească cu un glonte sau cu o lovitură de cuţit, şi de aceea îşi luase măsurile.

Se făcuse de-acum comod şi tocmai se pregătea să fumeze în linişte o ţigaretă, când ridică de-odată capul şi ascultă cu încordare. Apoi, din câţiva paşi fu la uşă şi stinse lumina electrică.

Deosebea acum foarte lămurit un zgomot uşor şi când deschise uşa cu băgare de seamă şi iscodi în coridor, zări o făptură de mărime mijlocie, care se furişă în vârful picioarelor spre cealaltă parte a gangului.

În faţa penultimei uşi care ducea la odăile colonelului Gregory, individul se opri şi se pregătea să deschidă. Proceda cu atenţie, dar cam neîndemânatic, deoarece se folosea numai de mâna stângă, în vreme ce dreapta o ţinea ascunsă în buzunarul mantiei de ploaie cu care era îmbrăcat.

Când Reffold închise uşa la loc şi făcu din nou lumină în odaie, chipul său exprima uimire adâncă şi el zdrobi ţigareta cu nervozitate între degete.

Cap. 181 – O dovadă de încredere

— Mă iubeşti, mă iubeşti cu adevărat?

— Cum de mai întrebi, nebunule? Nu ţi-am dat oare cea mai mare dovadă de dragoste, pe care o poate da o femeie, unui bărbat? Nu sunt oare a ta, cu totul a ta, – nu te-am urmat aici, în ţara asta străină? Când va dispărea odată bănuiala din sufletul tău, omule? De câte ori braţele mele îţi cuprind trupul, de câte ori buzele mele se lipesc de ale tale, mă întrebi, şi mă tot întrebi: „Mă iubeşti?”. Da te iubesc, şi în privinţa asta nu trebuie să ai nicio îndoială, crede-mă!

— Ah! dacă te-aş putea crede!

Cuvintele acestea erau schimbate într-o cameră elegant mobilată a hotelului din Cairo în care locuia prinţul Raymond de Paris; cele două fiinţe care le rosteau se ţineau strâns îmbrăţişate şi se priveau ochi în ochi.

Cei doi străini sosiseră în capitala Egiptului de-abia cu o zi înainte şi descinseră în hotelul elegant, iar bărbatul îşi scrise numele cu hotărâre, în registrul de pasageri.

„Ducele Emil de Chamfort cu soţia”.

Da, dânşii erau aceia care veniseră să guste aici din iubirea lor păcătoasă, zdrobind, astfel, fericirea unui alt suflet, a unui suflet nobil.

Îi regăsim aici, deci, pe cei doi mizerabili şi ducele de Chamfort îşi ajunsese scopul, căci acum o poseda cu totul pe fermecătoarea

corsicană, care se pricepuse atât de bine să-l atragă în mrejele ei.

Dar era oare el fericit?

Dacă Emil de Chamfort ar fi vrut să fie sincer cu sine însuşi, ar fi trebuit să răspundă cu un „nu” hotărât, la această întrebare, pe care şi-o pusese de-acum de-atâtea ori.

Nu că pasiunea care se aprinsese în inima lui, s-ar fi răcit cumva, – nu! În privinţa aceasta, sentimentele sale rămăseseră aceleaşi.

Dar ceea ce gusta el nu era o fericire paşnică, dulce, cum ar fi dorit.

Gilda avea perfectă dreptate: bănuiala pusese stăpânire pe sufletul său, şi nu-l mai părăsea.

Oricât ar fi încercat ea să-l ameţească cu sărutările ei pătimaşe, lui i se părea că aude necontenit un glas care venea din adâncul sufletului:

„Păzeşte-te, strângi în braţele tale o tigroaică. Toate sărutările şi mângâierile ei nu-s o dovadă de dragoste adevărată! Se poate întâmpla ca frumoasa blondină să-ţi scape într-o zi din braţe, să dispară ca o ceaţă! Ţine-o bine, păzeşte-o ca să n-o pierzi! Dar fericirea care are nevoie de pază, nu mai e decât jumătate fericire, sau poate nici atâta chiar. Când priveşti numai în ochii iubitei şi nu-i poţi privi şi în fundul sufletului, atunci dragostea îşi pierde valoarea.”

Ducele de Chamfort nu se putea elibera de gândul că Gilda îl minte în toate jurămintele sale. În beţia celor dintâi clipe, se încrezuse cu totul în vorbele ei, dar apoi începu să-şi pună întrebări şi printre ele era mai ales una care-l chinuia mai abitir.

De câte ori de-acuma – în toiul îmbrăţişărilor pătimaşe – nu obţinuse dânsa făgăduiala lui, că se va despărţi de Estrella cât mai repede cu putinţă!

Îi spunea atunci că nu voia să pribegească necontenit printre străini, că ţinta ei era Parisul, unde va putea străluci în mijlocul lumii elegante căreia îi aparţinea ducele.

De o sută de ori de-acum ea îi spusese că trebuie să-şi ia curajul să înfrunte societatea şi s-o introducă în lumea lui, recomandând-o prietenilor ca soţia lui, ca ducesă de Chamfort.

Fireşte că dânsul nu era lipsit de atenţii faţă de ea, copleşind-o cu tot ce-ar putea dori o inimă de femeie.

La Roma îi cumpărase rochiile cele mai scumpe, colindase din magazin în magazin, şi observase cu prilejul acesta că ea era obişnuită să azvârle ca banii în dreapta şi în stânga. Avea gust bun şi se

pricepea să aleagă tot ce este mai frumos şi în acelaşi timp mai scump.

Bijutierii din oraşele prin care trecuseră, făcură afaceri minunate, căci ducele de Chamfort cumpărase cele mai de preţ giuvaericale, pentru a o împodobi pe iubita sa. Pusese la picioarele Gildei tot ce dorise, – dar toate astea nu-i erau de-ajuns şi necontenit insista prefăcuta femeie, s-o ducă la Paris.

Cu multă greutate numai izbuti ducele s-o lămurească, cum că lucrul acesta nu era cu putinţă deocamdată, că n-o putea duce în societate până când nu se va căsători oficial cu dânsa, ceea ce se va produce de-abia după despărţirea de Estrella.

— Eh! făcu dânsa, la ce-ai nevoie de divorţ, câtă vreme n-a ştiut nimeni că ai fost căsătorit cu Estrella. Nu mi-ai spus şi mie de atâtea ori, că nu te leagă nimic de această femeie?

— Fireşte, dar nu trebuie să treci cu vederea, că sunt căsătorit cu ea după legile engleze şi asta are valoare în lumea întreagă. Dacă mă căsătoresc acum cu tine, înseamnă că mă fac vinovat de bigamie, şi cred că ştii ce pedeapsă m-ar aştepta în cazul acesta. Vrei să faci din mine un criminal, Gilda? Mai aşteaptă numai câteva luni şi atunci totul va fi spre mulţumirea ta.

Dar frumoasa blondină nu avu linişte, până când ducele nu merse cu dânsa la un avocat, căruia îi dădu însărcinarea să facă formalităţile divorţului său de Estrella. De-abia atunci se hotărî să-l urmeze la Cairo, pentru a petrece iarna în clima blândă a Egiptului.

— Când iarna va fi trecut, spunea Gilda, când primăvara va reveni iarăşi, Parisul începe să strălucească de frumuseţe… Atunci ne vom plimba braţ la braţ pe marile bulevarde sau vom străbate în trăsură deschisă Bois de Boulogne, şi toţi aceia care ne vor vedea, vor şti că au de-a face cu ducele de Chamfort şi soţia sa.

Şi într-adevăr, ducele era şi el hotărât să facă din Gilda soţia sa, deşi se gândea cu spaimă, că va trebui să mai dea o dată ochii cu Estrella, când tribunalul va încerca să-i împace din nou pe cei doi soţi.

Şi i se mai părea că nu-şi va putea ajunge niciodată ţinta, că nu va putea face niciodată din frumoasa corsicană soţia sa, căci de câte ori se gândea la idealul acesta, se interpunea între dânsul şi fericirea sa imaginea femeii cu cap de mort.

Pe de altă-parte, Gilda se îngrijise şi dânsa să trezească gelozia în sufletul lui, cu atât mai mult cu cât prin însăşi firea lui avea înclinaţie

spre gelozie.

În timpul călătoriei pe mare, cochetase cu vreun tânăr frumos, altuia îi aruncase ocheade drăgăstoase, pe un al treilea îl angajase într-o conversaţie etc… etc…, şi bietul duce n-a scutit-o deloc de reproşuri, atunci când rămânea singur cu dânsa.

Dar la toate rugăminţile şi imputările lui, ea răspundea cu râsu-i argintiu, îl numea „bărbăţelul nebun” şi-l înmuia cu sărutările ei pătimaşe şi cu mii de mângâieri, care erau prea dulci, prea îmbătătoare, pentru ca ducele să nu cadă învins…

— Nu, să nu te îndoieşti de mine, spunea Gilda, cuprinzându-l şi mai tare cu braţele ei moi. Tu eşti totul pentru mine, singurul la care mă gândesc zi şi noapte. Crezi oare că te-aş fi urmat vreodată, dacă nu te-aş fi iubit sincer şi cu toată patima inimii mele tinere? Şi acum îţi cer să-mi dai o dovadă că ai încredere în mine, astăzi încă vreau aceasta.

— O dovadă? întrebă ducele, uimit.

— Da, iubitule, mă simt insultată, văzând necontenit în ochii tăi bănuiala. De aceea trebuie să capăt o dovadă, că tu nu crezi nimic rău despre Gilda ta.

— Dar cum îţi voi putea da această dovadă?

Frumoasa femeie scoase un suspin uşor, apoi se lăsă pe o sofa.

— Mi-ai povestit, începu dânsa, că ai ceva prieteni aici, la Cairo, şi că societatea elegantă a străinilor se adună în fiecare seară în aşa-zisul „Club european”.

— Dar ţi-am spus în acelaşi timp, Gilda, că pentru moment nu te pot introduce în clubul acesta… Nu te pot recomanda ca soţia mea, şi sunt prea mândru de tine, ca să te prezint sub un titlu fals.

— Asta nici să n-o faci! spuse Gilda, cu un zâmbet plin de graţie. Renunţ la plăcerea de a merge în clubul acesta, dar pe tine, dragul meu, pe tine nu te împiedică nimic să faci o vizită astă-seară la Club, şi tocmai asta e ceea ce pretind de la tine.

Ducele rămase perplex.

— Cum, mă trimiţi de-acasă? exclamă el. Cred că n-ai vorbit serios, Gilda. Cum vrei să mă condamni la o seară lipsită de bucurie, căci lipsită de bucurie îmi apare mie viaţa, când nu te am pe tine alături, – femeie iubită. De când ne-am găsit şi ne-am legat unul de altul, fiecare ceas, fiecare minut, l-am trăit împreună, şi cred că asta te-a fericit pe

tine, la fel ca pe mine.

— O, fireşte, dragul meu! exclamă frumoasa corsicană, invitându-l cu un gest graţios, pe duce, să ia loc lângă dânsa, pe pernele moi de mătase.

— Şi vreau să-ţi mărturisesc în mod deschis că-ţi voi simţi lipsa foarte mult dacă nu vei fi cu mine astă-seară, dar cu atât mai plină de farmec va fi apoi revederea noastră, când vei veni la noapte şi vom fi iar împreună.

Spunând acestea ea se uită la el cu o privire atât de pătimaşă, încât ducele fu cuprins de fiori de plăcere.

— Ei, nu-i aşa că-mi făgăduieşti, Emil? continuă Gilda, după o pauză scurtă. Mergi la club astă-seară?

— Dar de ce s-o fac? Această dovadă de iubire pe care mi-o ceri, e foarte ciudată, pe onoarea mea…

— Nu e o dovadă de iubire, ci de încredere. Vreau să mă laşi singură pentru câteva ceasuri, şi să nu-ţi pese de ceea ce voi face în timpul acesta.

— Dar voi fi chinuit de nelinişte, obiectă ducele.

— Tocmai asta nu vreau. Nu trebuie să fii neliniştit, căci n-ai motiv… Te vei duce la club, vei juca acolo sau vei sta de vorbă cu alte femei, – cu un cuvânt: vei face ce vei vrea, iar eu… eu… voi proceda în acelaşi fel.

— Ah! asta e prea de tot, Gilda. Vei recunoaşte şi tu că nu-mi pot da aprobarea atât de uşor la asta. În afară de faptul dacă-mi făgăduieşti să nu părăseşti camera, să nu primeşti niciun fel de vizite şi să nu scrii niciun fel de scrisori pe care să nu le văd şi eu.

— Nu trebuie să pui nicio condiţie, răspunse perfida femeie. Semnul adevăratei încrederi e tocmai acela că dânsa e necondiţionată. Sau crezi poate cu adevărat, Emil, că te-aş putea înşela? Spune-mi, iubitule, aş putea eu să găsesc un bărbat mai bun, mai nobil, mai frumos, ca tine? Dă-mi mâinile tale şi priveşte-mă în ochi!

— Fireşte că n-ai putea găsi un altul… murmură ducele… şi totuşi…

— Niciun „totuşi”. Te vei duce la club şi chiar acum, căci e ora şase deja. Înainte de miezul nopţii să nu te întorci. După ora asta, însă, uşile îţi vor fi deschise, iubitul meu.

Vicleana femeie închise ochii cu voluptate şi căzu încetişor în

braţele ducelui.

Ducele de Chamfort o strânse cu patimă la pieptul său. Ea îl sărută şi se pricepu să-i înfrângă ultima încercare de a se împotrivi.

— Mă duc, spuse ducele, ridicându-se de pe divan. Plec chiar acum la club şi nu mă voi întoarce înainte de miezul nopţii. Poate că fac o prostie cu asta, dar nu-ţi pot refuza nicio dorinţă. Ah! dacă n-ai fi fost corsicană! În vinele tale curge sângele arzător al sudului şi, în ochii tăi luceşte scânteia patimii.

Gilda îi închise gura cu un sărut. Apoi ducele se retrase în odaia alăturată şi când se întoarse, era îmbrăcat ca pentru club. O mai strânse înc-o dată pe frumoasa femeie în braţele sale, îi mai sărută înc-o dată buzele roşii, şi după ce Gilda îl mai făcu să repete făgăduiala că nu se va întoarce până după miezul nopţii, dânsul plecă.

Vicleana femeie se uită după dânsul cu un zâmbet ciudat.

— Cât de bine este, îşi spuse dânsa – că mai sunt femei care se pricep să aţâţe simţurile bărbaţilor, până fac dintr-înşii o ceară moale. Şi acum, nu voi face nimic care să-l poată supăra, dar nu e nevoie ca dânsul să ştie de micile mele secrete. El nu trebuie să bănuiască cum că l-am cunoscut cândva pe Egizio Ettore, şi că l-am iubit chiar. Şi încă cum l-am iubit! exclamă dânsa cu voce tremurătoare, închizând ochii pe jumătate. Ah! iubirea aceasta nu se poate asemui decât cu ura pe care o resimt acum pentru dânsul, – pentru dânsul şi pentru femeia care-i aparţine, şi pe care a preferat-o în locul meu. Dar ura aceasta va fi, în sfârşit, satisfăcută. Ha, ha, ha! mă crezi moartă, frumosule Ettore! Îţi închipui că Gilda Carazoni s-a prăpădit pe creştetul lui Montblanc, pe câmpia aceea de zăpadă unde ai părăsit-o, în vreme ce tu te înălţai din nou în aer, cu balonul, împreună cu frumoasa Madonă din Saint-Étienne! Dar te înşeli, căci Gilda trăieşte, şi astăzi încă îţi va da semne de viaţă. Ce noroc că întâmplarea m-a condus în hotelul acesta şi că mi-a fost dat să locuiesc alături de camera prinţului Raymond de Paris, fostul meu „tată”! Acum cunosc toate tainele prinţului, acum ştiu că Egizio Ettore şi Letiţia lui se găsesc în Cairo şi că prinţul însuşi vrea să dea o mână de ajutor ca brigandul să poată şterge putina. Fireşte, trebuie s-o facă, deoarece nu poate să-şi lase fiica expusă tuturor nenorocirilor. Ginerele unui prinţ, a prinţului Raymond de Paris, unul din cei mai nobili bărbaţi din Franţa! Adevărat, ai ajuns departe, Egizio Ettore şi dacă ai avea niţeluş mai

mult noroc, ai putea acum să pui capăt vieţii tale aventuroase şi să trăieşti fericit în America sau Australia… Păcat numai că mânuţa asta albă – Gilda îşi privi mâna îngrijită – va distruge această fericire, cu o singură lovitură. Păcat numai că niciodată nu vei părăsi ca om liber portul din Cairo. De asta mă voi îngriji eu, Gilda Carazoni, duşmana ta de moarte.

Şi în ochii frumoasei corsicane luci o scânteie sinistră, apoi dânsa se retrase în odaia de culcare.

Aici îşi dezbrăcă repede eleganta rochie de casă pe care o purta, şi, puse pe dânsa o toaletă de culoare închisă, foarte simplă, şi care n-o trăda pe iubita milionarului duce de Chamfort.

Îşi puse apoi o pălărie modestă pe cap şi-şi acoperi faţa cu un văl, care-i ascundea chipul, dar prin care putea să vadă totul, cât se poate de bine.

După câteva minute, dânsa părăsi odaia, începu să coboare scara de marmură şi nici nu ajunse încă în hol, când doi bărbaţi îi ieşiră înainte.

Ea rămase o clipă locului, căci îşi dădu seama imediat că cei doi nu era alţii decât Raymond de Paris şi doctorul Wolfgang. Apoi, însă, ridică plină de mândrie capul şi cu ţinuta unei regine, continuă să coboare scările. Prinţul Raymond se dădu la o parte, galant, şi făcu loc doamnei cu voal verde. Doctorul Schulze făcu la fel, şi amândoi îşi scoaseră pălăriile, când Gilda trecu pe lângă dânşii.

Ea salută mută şi rece şi trebui să-şi încleşteze buzele cu tărie, ca să nu izbucnească în râs.

Ce-ar fi zis aceşti doi bărbaţi, dacă ar fi avut posibilitatea să arunce o singură privire sub vălul care acoperea chipul acestei femei?

Ce surpriză s-ar fi zugrăvit pe feţele lor, dacă ar fi constatat pe cine salutaseră cu atâta politeţe!

Dar de unde să bănuiască ceva?

Numai doctorul Schulze se mai uită o dată îndărăt şi pe fruntea lui se ivi atunci o cută adâncă.

În vreme ce Gilda trecuse pe lângă dânsul, lăsase în urmă un parfum, pe care frumoasa înşelătoare îl prefera încă de pe vremea când se afla la castelul Miramare – în acele zile când încercase să-l împiedice pe doctorul german să-şi facă datoria, de a-l vindeca pe prinţul Raymond.

Parfumul acesta îi readuse în memorie doctorului Schulze, chipul femeii graţioase, pentru care simţise cândva un sentiment trecător de dragoste, dar pe care mai târziu începu s-o dispreţuiască din tot sufletul.

Dar fireşte că nici nu-i trecu prin gând tânărului medic că aceea care trecuse pe lângă dânsul ar fi putut să fie Gilda. De unde s-o bănuiască el la Cairo?

Între timp, frumoasa înşelătoare ajunsese în stradă şi cu o siguranţă de parc-ar fi trăit de zeci de ani în capitala Egiptului, începu s-o ia înainte.

În minaretele moscheilor răsunau cântecele de seară ale muezinilor, şi o mulţime împestriţată roia pretutindeni.

Lucrătorii se îndreptau grăbiţi spre casă, un cămilar îşi mâna animalul leneş, un negustor cu turban şi caftan mergea tacticos, apoi tot soiul de naţii se învălmăşeau, alunecau ca un fluviu, fiecare cu treburile şi gândurile sale.

Gilda străbătea acum bazarul din Cairo.

Nicăieri în lumea întreagă nu se poate vedea atâta marfă adunată într-un singur loc, nicăieri nu se pricep oamenii să expună cu atâta artă aceste mărfuri, atrăgând spre ele atenţia publicului.

Se aflau laolaltă mătăsuri şi arme, alimente de tot soiul, pipe şi narghilele, apoi tot ce necesită călătorul prin deşerturile nisipoase, căci, după cum se ştie, Cairo este staţia de unde pornesc caravanele prin pustiu.

Dar se găseau aici şi obiecte mult mai preţioase, aur şi argint, bijuterii cu pietre scumpe, podoabe de tot soiul. Şi pe nişte mese largi, prevăzute cu zăbrele de fier, zarafii îşi expuneau comorile, monezi de aur şi argint, care se schimbau pe bani străini.

Dar Gilda nu aruncă nicio privire la toate aceste minunăţii.

Ea îşi urmă cu energie drumul peste piaţa cea mare, şi se îndreptă spre o casă care, spre deosebire de majoritatea celorlalte clădiri din Cairo, avea trei etaje.

În faţa acestei case stătea de santinelă un poliţist. Pumnul său vânjos ţinea încleştat un iatagan cu două tăişuri.

Fără să ţină seama de privirile cercetătoare ale poliţistului, Gilda trecu pe lângă dânsul şi intră în această clădire.

Aici, însă, se lovi faţă în faţă cu o a doua santinelă, care o întrebă

în limba egipteană, ce doreşte.

Gilda nu cunoştea limba ţării, dar se folosi de cea franceză şi spuse:

— Doresc să vorbesc cu Murad Effendi. E acasă excelenţa sa? Am să-i fac o comunicare foarte importantă.

Poliţistul vru s-o chestioneze pe vizitatoare, dar aceasta cunoştea mijlocul de a se înţelege repede ea oamenii aceştia.

Dânsa ştia prea bine că bacşişul face minuni în locurile acestea şi de aceea nu ezită o clipă să se folosească de dânsul. Îşi deschise geanta de mână, scoase dintr-însa o monedă şi o vârî în mâna santinelei.

Uriaşul – căci era un adevărat uriaş – rânji satisfăcut, apoi făcu semn Gildei să-l urmeze şi, conducând-o printr-un labirint de scări şi coridoare, o duse în etajul al treilea al clădirii, unde dădu la o parte o draperie de mătase şi invită pe Gilda să intre înăuntru.

Cap. 182 – Şeful poliţiei din Cairo

În încăperea aceasta spaţioasă, susţinută de câteva coloane, şedea – în apropierea unei fântâni arteziene – pe nişte perne de mătase cărămizie, un bărbat. Omul acesta ar fi putut servi de model unui pictor, dacă acesta ar fi fost dispus să imortalizeze pe pânză chipul unui Nerone sau al altui satrap din istorie.

Îmbrăcat într-o robă bogat împodobită, personajul în chestie se lăsa servit cu băuturi răcoritoare, de către două tinere negrese. El nu era altul decât Murad Effendi, cunoscutul şef al poliţiei din Cairo, de care se temeau tot atât de mult prietenii ca şi duşmanii săi, din simplul motiv că nimeni nu ştia dacă dânsul le este prieten sau duşman.

Nu exista niciun om în capitala Egiptului care să nu cunoască şi să nu se teamă în acelaşi timp de numele Murad Effendi. Acest nume era atât de vestit, atât de grozav, încât mamele îşi speriau copiii cu dânsul, şi, dacă micuţii nu voiau să doarmă, era de-ajuns să li se spună „Vine Murad Effendi”, şi ei închideau imediat ochii.

Omul acesta cu trăsături aspre şi nemiloase, stătea în fruntea poliţiei din Cairo, şi el avea sarcina să vegheze asupra siguranţei şi liniştei marelui oraş, – o sarcină foarte importantă, care cerea mijloace energice.

Nici înaintaşii lui Murad Effendi nu fuseseră lipsiţi de cruzime, dar

niciunul din ei nu se putea egala cu acest om sângeros.

Şi el se pricepuse să scape capitala Egiptului de marele număr de criminali care roiau pe aici înainte vreme, şi se povestea despre dânsul că înzecise numărul călăilor, de când venise la putere.

Tot dânsul avea în paza sa viaţa sultanului, şi în vreme ce înainte acesta era necontenit ameninţat de ucigaşi, acum nu se mai pomenea de vreun atentat împotriva lui.

Toţi tremurau de Murad Effendi, în palat ca şi în colibă. Îşi avea pretutindeni spioni şi zbirii săi erau gata oricând.

Un cuvânt din gura lui şi o familie întreagă, era nenorocită, o privire din ochii săi fioroşi, şi un om care nu făptuise nimic în viaţa sa, erai închis într-o celulă întunecoasă.

Şi acela care face cunoştinţă odată cu închisorile Egiptului, nu mai iese atât de uşor din ele.

Când doamna îmbrăcată europeneşte intră în încăpere, Murad Effendi ridică doar puţin capul.

Asemenea vizite nu păreau să fie neobişnuite în palatul său şi, într-adevăr, străinii care locuiau în Cairo aveau adesea de-a face cu şeful poliţiei; el îi spiona pe toţi, cu mijloacele ce-i stăteau la îndemână, şi nici personalităţile de vază nu erau sigure de a fi lăsate în pace.

Murad Effendi se gândea probabil că şi doamna aceasta primise o invitaţie de la dânsul, ca să se prezinte pentru un interogatoriu – în orice caz el nu se ridică defel de la locul său, pentru a o saluta, după cum se cuvine să facă un bărbat, în faţa unei femei.

Dar nici Gilda nu se arătă deloc impresionată, şi cu o linişte şi siguranţă uimitoare, se apropie până la câţiva paşi de Murad Effendi, înclină uşor capul şi-l salută, în vreme ce satrapul o sfredeli cu privirea, de parc-ar fi vrut să-i pătrundă în fundul sufletului.

— Profetul să te aibă în paza lui! spuse el apoi. Eşti europeană?

— Sunt străină în Cairo, răspunse Gilda.

— Şi numele tău?

— Îl voi spune lui Murad Effendi, numai atunci când va da dovadă faţă de mine de politeţea, pe care o poate pretinde de la dânsul o femeie. De ce nu chemi servitorii, ca să-mi aducă un scaun pe care să mă aşez? De ce nu te ridici pentru a mă salata cum se cuvine?

Timp de câteva minute, Murad Effendi o privi pe Gilda cu uimire, apoi bătu din palme şi pe dată apărură doi servitori, cărora le dădu o

poruncă în limba egipteană.

Trecură două minute şi cei doi oameni se întoarseră, aducând un fotoliu luxos, în care Gilda se aşeză.

Servitorii îi mai aşezară un scăunaş sub picioare şi una din sclavele negre se aşeză în spatele ei, şi începu să-i facă vânt cu un evantai enorm din pene de păun.

— Acum eşti mulţumită, străino? întrebă Murad Effendi, şi un zâmbet viclean îi flutură în jurul buzelor.

— Sunt tot atât de mulţumită pe cât va fi Murad Effendi de mine, după ce mă va fi ascultat. Dar pentru ca asta să se întâmple, trebuie musai să rămânem singuri; porunceşte tuturor servitorilor să se retragă, căci am să-ţi fac o comunicare importantă.

Murad Effendi îşi aţinti iarăşi ochii-i cenuşii asupra Gildei şi un zâmbet de neîncredere se ivi acum pe buzele sale.

Avea motiv să se teamă a rămâne singur cu o străină, căci nu ar fi fost pentru prima oară când cineva ar căuta să-l asasineze profitând de împrejurarea că nu mai era nimeni de faţă.

Până acum, însă, Murad Effendi izbutise să scape de toate încercările de atentat împotriva lui, graţie măsurilor ce le luase întotdeauna.

Probabil că Murad cunoştea destulă istorie, pentru ca să-şi aducă aminte de un caz din timpul Revoluţiei franceze, când o tânără fată ucisese cu un pumnal pe tiranul Marat, nume ce suna, atât de asemănător cu al lui!

Dar poliţistul egiptean stătu la îndoială numai o singură clipă, apoi făcu un semn şi imediat se retraseră servitorii şi negresele.

— Suntem singuri, spuse Murad Effendi după aceea, aşezându-se pe perne după moda orientală, şi acum spune-mi te rog numele tău, în primul rând, căci eu nu obişnuiesc să stau de vorbă cu persoane fără nume.

Şi în vreme ce rostea aceste cuvinte, satrapul îşi mângâia pumnalul ce-l purta la brâu, şi al cărui mâner era bătut cu pietre scumpe.

— Bine, Murad Effendi, răspunse frumoasa corsicană, îţi voi spune numele meu: eu sunt ducesa de Chamfort.

— Şi de ce n-ai venit la mine însoţită de soţul tău? întrebă şeful poliţiei din Cairo.

— El se află în momentul de faţă la „Clubul europenilor”. El nu ştie

de vizita pe care o fac eu acum, şi nici nu trebuie să afle cândva despre dânsa.

— Mai spune-mi înc-o dată numele tău! rosti Murad Effendi, trecându-şi uşor mâna peste ochi.

— Eu sunt ducesa de Chamfort, se auzi răspunsul mândru al frumoasei femei.

Şeful poliţiei din Cairo, râse încetişor, apoi răspunse, ironic:

— Nu faci bine, frumoasă europeană, că-ţi faci intrarea în casa mea, cu o minciună. Nu ştiu dacă în cărţile voastre sfinte există o poruncă, ce glăsuieşte: „Să nu minţi!" dar nouă ne-a dat Mahomed, Profetul, această poruncă, şi o ţinem atât cât se poate.

Gilda deveni oarecum neliniştită. De ce o învinovăţea Murad Effendi de minciună?

— Spuneai că ai fi ducesa de Chamfort, continuă poliţistul, cu glas potolit. Asta nu-i adevărat, căci ducesa de Chamfort e alta, – tu, însă, eşti amanta ducelui.

Gilda făcu o mişcare de surpriză şi se părea că vrea să sară de pe scaun. Tot sângele îi dispăru din obraji şi inima începu să-i bată cu putere.

Cum era cu putinţă ca omul acesta care părea un oriental molatec, să fi aflat de legătura care exista între dânsa şi duce? Şi doar Emil o înscrisese în registrul hotelului drept soţia sa şi pe altă cale decât din registrul hotelului nu putea Murad Effendi să afle de sosirea ei în Cairo.

Dar şi cuvântul „amantă" o lovise pe Gilda ca un pumnal în inimă, deşi orientalul se exprimase în felul lui, şi nu dăduse cuvântului acesta un înţeles rău.

Aşadar, nu era altceva decât amanta ducelui!

Sângele care, cu o clipă înainte, îi pierise din obraji, îi revenise acum, şi-i dădu o înfăţişare mai frumoasă ca oricând. Poliţistul egiptean părea să fie şi dânsul de această părere, căci o privea cu altfel de ochi.

— De ce ai venit la mine, fiică a Apusului? întrebă dânsul. De înşelat, nu mă poţi înşela, căci eu ştiu că nu eşti soţia legitimă a ducelui de Chamfort. Aţi fugit împreună şi ducele a părăsit-o pe aceea, care avea dreptul să se numească soţia lui.

Aşadar, şi lucrul acesta îl ştia ciudatul personaj! Gilda nu-şi mai

putea reveni din uimire, şi cuvintele îi amuţiră pe buze.

— Totuşi, continuă poliţistul, asta e o chestie care te priveşte personal. Dacă ducele de Chamfort îţi place şi dacă şi tu îi placi lui, de ce n-aţi merge împreună pe drumul pe care vi l-a sorocit Profetul? Nu e treaba mea să mă amestec în astfel de lucruri. Şi acum spune-mi ce anume chestie te-a adus la mine? Îţi ascult cuvintele, fiică a Apusului.

Gilda era acum complet liniştită, căci ochiului ager nu-i scăpase că în toată ţinuta orientalului intervenise o schimbare. Ea prinsese una din privirile pofticioase pe care dânsul o îndreptase asupra ei, şi ar fi trebuit să nu fie femeie – şi încă o femeie vicleană – pentru a nu-şi da seama îndată că persoana ei făcuse impresie asupra şefului poliţiei din Cairo.

Da, dânsa poseda o armă, care n-o părăsea niciodată, o armă cu care putea să lupte chiar împotriva celor mai primejdioşi bărbaţi. Şi această armă era frumuseţea ei.

Şi punându-şi mâinile pe piept cu o mişcare repede – un gest despre care ştia bine că va avea efectul să aprindă sângele orientalului – ea spuse cu voce puternică:

— E adevărat, Murad Effendi, m-am folosit de un neadevăr, eu sunt numai iubita ducelui, dar el mă va face soţia sa, şi peste câteva săptămâni voi fi de drept ducesa de Chamfort.

— Nădăjduieşte, căci Mahomed a dat omului nădejdea, ca să se sprijine de dânsa şi să nu se înece în oceanul vieţii. Şi acum, spune-mi de ce ai venit la mine?

— Pentru a-ţi face un mare serviciu, Murad Effendi.

— Mie? întrebă satrapul, surprins.

— Da, ţie, în calitatea ta de şef al poliţiei din Cairo.

— Şi în ce constă acest serviciu?

— Vreau să-ţi dau pe mână un criminal, care este căutat de unul din guvernele europene, un criminal, pe care dacă-l vei prinde, vei deveni om celebru. Numele Murad Effendi e cunoscut de pe acum în tot Orientul. Dar dacă vei mai izbuti să pui mâna pe acest criminal, numele tău va fi rostit şi în alte ţări, şi vei dobândi premii şi decoraţii cu nemiluita.

— Şi criminalul despre care vorbeşti se află acum în Cairo? întrebă Murad Effendi, liniştit în aparenţă, dar de fapt foarte iritat, căci orientalul acesta era asemeni unui vânător pasionat, care nu ţinea

seamă de primejdii, când era vorba să pună mâna pe vânatul urmărit.

— Da, răspunse Gilda Carazoni, criminalul de care ţi-am pomenit, se află în Cairo. Vezi, deci, mare Murad Effendi, că tot nu cunoşti toate tainele din oraşul peste care stăpâneşti. Ştiai că nu sunt soţia legitimă a ducelui de Chamfort, dar Allah nu ţi-a îngăduit să ştii că în apropierea ta se află unul din cei mai primejdioşi criminali de pe pământ, pentru prinderea căruia nu aveai decât să întinzi mâna.

— Allah e înţelept, şi noi oamenii nu putem asemui drumul nostru de deşteptăciune cu judecata lui. Dar desigur că El te-a ales pe tine ca o unealtă, pentru ca să-mi dea în mână pe criminalul despre care vorbeşti. Grăbeşte-te, deci, frumoasă fiică a Apusului! Nu mai şovăi şi numeşte-l pe omul acesta şi spune-mi ce crime a făptuit, pentru a fi urmărit cu atâta ardoare de guvernul ţării sale.

— E destul ca să-ţi rostesc numele lui, răspunse frumoasa corsicană, pentru ca să ştii imediat despre cine e vorba şi ca să-mi rămâi veşnic îndatorat.

— Îţi voi fi recunoscător şi te voi răsplăti cum se cuvine, fiică a Apusului, dar mai întâi să încheiem afacerea. Dacă criminalul acesta e într-adevăr atât de vestit după cum mă încredinţezi tu, dacă e într-adevăr atât de important să-l facem neprimejdios, atunci ce-ai cere tu pentru serviciul de a mă fi pus pe urmele lui? Nu pot crede că vrei bani în schimb, căci te ştiu tovarăşa ducelui de Chamfort, căruia numai banii nu-i lipsesc, slavă lui Allah! Sau poate vrei bijuterii? Ei bine, află deci că guvernul egiptean obişnuieşte să răsplătească din belşug pe aceia care îi servesc cu credinţă. Te voi împodobi cu cele mai frumoase pietre scumpe, şi inima ta va râde de bucurie.

— Nu cer nici bani, nici bijuterii de la tine, răspunse Gilda, repede. Dimpotrivă, îţi precizez chiar că nu voi lua nicio centimă, căci nu vreau să fiu răsplătită pentru serviciul acesta.

— Nu există niciun om, răspunse Murad Effendi, care să facă altuia un serviciu, numai de dragul lui Allah. Dacă, deci, nu ceri bani şi bijuterii, atunci îmi ascunzi o altă intenţie. Probabil că ai vreun duşman, pe care vrei să-l distrugi. Probabil că doreşti ca atunci când îmi vei fi dat pe mână pe acest criminal, să arestez şi un alt om, drept răsplată pentru tine. Vorbeşte deschis şi fără teamă, şi te încredinţez că dacă serviciul pe care vrei să mi-l faci, va fi într-adevăr atât de însemnat pentru mine, atunci nici omul celălalt, pe care-l urăşti, nu se

va mai bucura de o singură zi de libertate.

Ochii Gildei scânteiară şi pieptul începu să-i tresalte.

— Dacă vei face nevătămător pe bărbatul al dărui nume ţi-l voi spune, atunci îl vei fi distrus în acelaşi timp şi pe duşmanul meu de moarte.

— Ah, înţeleg, îl cunoşti personal pe acest criminal, ai avut în trecut oarecare legături cu dânsul şi acum vrei să te socoteşti cu el. Asta-i altceva. Ei bine, rosteşte numele omului acesta şi fii încredinţată că vei fi foarte mulţumită de mine.

— Îţi voi spune numele lui, căci pentru asta am şi venit aici, dar făgăduieşte-mi că vei face tot ce-ţi stă în putinţă pentru a pune mâna pe el. Şi odată ce-l vei avea în puterea ta, să-l păzeşti cum n-ai păzit încă niciodată până acum pe un criminal. Apoi va trebui să te-ngrijeşti ca să fie dat viu în mâna autorităţilor europene care îl caută.

— Asta e de la sine înţeles, frumoasa mea, răspunse Murad Effendi. Ieşi afară în stradă şi întreabă pe orice trecător, dacă vreo victimă a lui Murad Effendi a izbutit cândva să scape. Mai curând ai putea să scapi din urmărirea leului în junglă, sau de îmbrăţişarea unui şarpe uriaş, decât să te faci nevăzut din puterea şefului poliţiei din Cairo.

— Şi-mi vei îngădui, întrebă Gilda, să vorbesc şi eu cu omul acesta, cât timp se va afla în capitala Egiptului?

— Eşti o adevărată femeie, căci nu te mulţumeşti numai, fiică a Apusului, să-l distrugi pe duşmanul tău, ci vrei şi să te răsfeţi la chinurile lui. Pricep totul şi-ţi îngădui, deci, să-i vorbeşti, chiar în prima noapte când va fi căzut în mâna mea. Voi dispune să fii condusă în celula lui.

Gilda nu observă privirea ironică pe care şeful poliţiei din Cairo o îndreptase asupra ei, şi ea nu văzu nici zâmbetul oribil care flutura în jurul buzelor sale… Ea se credea ajunsă la ţintă, şi trebui să facă o sforţare vajnică pentru a nu scoate un strigăt de bucurie.

În sfârşit, în sfârşit, se apropia clipa răzbunării.

Ea se ridică, toate trăsăturile îi erau încordate, şi o expresie ciudată înflori pe figura ei, iar glasu-i sună schimbat, când spuse:

— Criminalul pe care trebuie să pui mâna, Murad Effendi, a cărui prindere îţi va aduce glorie nepieritoare, – omul pe care îl urmăreşte guvernul francez şi despre care nu ştie nimeni unde se află, în momentul de faţă, – criminalul acesta, spun, se numeşte Egizio Ettore.

Dacă şeful poliţiei din Cairo nu s-ar fi priceput atât de bine să se stăpânească, ar fi izbucnit într-un strigăt de bucurie.

Egizio Ettore!

Numele acesta nu părea să-i fie necunoscut, dimpotrivă, auzise de-acum destule despre cutezătorul brigand al Corsicii. El ştia că guvernul francez pornise o vânătoare îndrăcită împotriva lui şi că prinderea sa îi va aduce celebritate lui, Murad Effendi.

Dar tiranul acesta nu era obişnuit să-şi trădeze sentimentele prin vorbe sau gesturi, şi în asta trebuie să-l recunoaştem pe poliţistul de rasă.

El ridică doar pentru o clipă capul şi rânji enigmatic, lăsând să i se vadă şiragul de dinţi albi, ca ai unui animal de pradă. Apoi, însă, se cufundă din nou în liniştea de mai înainte şi glasul său nu trăda nici cea mai mică iritaţie, când se adresă Gildei:

— Aşa, Egizio Ettore! Şi se află el într-adevăr în Cairo? Eşti sigură de lucrul acesta, fiică a Apusului? Nu cumva te-ai lăsat amăgită de un zvon neîntemeiat?

— Nu, nu, nu! strigă înşelătoarea. Susţin cu tărie ceea ce am afirmat. Pun capul meu zălog că Egizio Ettore se află în Cairo, cunosc chiar şi ascunzătoarea unde s-a pitulat, ba ştiu ceva mai mult: sunt foarte precis informată că brigandul vrea să dispară din oraş şi cunosc chiar drumul pe care vrea să-l apuce. Căci zbirii tăi l-au urmărit, şi fără intervenţia unui bărbat, care este Providenţa lui Egizio Ettore, dânsul ar fi fost de-acuma în puterea ta.

— Asta nu-i adevărat! strigă şeful poliţiei. Eu n-am pus niciodată oamenii să-l urmărească pe Egizio Ettore, căci nu ştiam că se află aici, în oraş.

— Nu ştiai că Egizio Ettore şi individul care l-a ucis pe şeicul din Among, este una şi aceeaşi persoană?

— Cum, e posibil oare ca ucigaşul şeicului din Among să fie Egizio Ettore? Şi tot el să fi omorât pe eunuc şi pe negustorul acela grec, punând apoi foc palatului?

— Da, Egizio Ettore a fost şi nimeni altul, spuse Gilda, cu hotărâre. Pricepi acum, Murad Effendi, continuă Gilda, că-mi datorezi cea mai mare recunoştinţă? Nu simţi că stai la o răscruce a vieţii tale, că ţi se prezintă clipa în care norocul îţi surâde? Trebuie numai să ai destulă îndemânare, curaj şi energie, pentru ca să nu scapi din mână norocul

acesta.

— Pricep, răspunse poliţistul, şi am impresia, frumoasă europeană, că tu însăţi ai fi fericirea care a păşit în casa mea.

Cu aceste cuvinte Murad Effendi se ridică şi se apropie de Gilda. Câteva clipe ei stătură unul în faţa celuilalt şi se priviră reciproc, cercetător.

În momentele acelea se părea că aceşti doi oameni, se gândeau fiecare în sinea lui, la ce i-ar fi putut fi de folos celălalt.

— Egizio Ettore se găseşte, deci, la Cairo, continuă şeful poliţiei, şi nu-mi rămâne decât să pun mâna pe dânsul…

— Şi trebuie să procedezi cu multă atenţie, Effendi, îl întrerupse frumoasa corsicană, căci Egizio Ettore nu este un criminal de rând, un om pe care să poţi pune mâna cu una, cu două. Nu-ţi poţi face idee cât de primejdios e acest individ. În Corsica s-a împotrivit odată unui regiment întreg şi a ieşit învingător. De aceea, nu va fi de-ajuns să trimiţi în contra lui numai câţiva zbiri. Căci aceştia se vor întoarce însângeraţi, fără să fi îndeplinit însărcinarea pe care le-ai dat-o. Pe de altă parte, însă, doresc ca arestarea lui Ettore să fie făcută în linişte, şi aceasta e chiar singura posibilitate pentru a pune mâna pe el. Pe brigandul Corsicii nu-l poţi supune prin forţă, ci numai prin viclenie.

— Cât despre asta, să n-ai nicio grijă, răspunse Murad Effendi. Spune-mi numai, unde se află banditul acum? Probabil că trăieşte sub nume fals la Cairo, şi travestirea sa trebuie să fie perfectă, căci altfel l-ar fi dibuit spionii mei.

— De fapt, nici nu se află în Cairo, răspunse Gilda, ci în clipa asta se mai găseşte într-o ruină, de pe malul stâng al Nilului. Probabil că o cunoşti destul de bine, căci este ruina templului lui Isis.

— Bine, foarte bine, murmură poliţistul, acolo îl vom găsi. Şi la ce timp crezi tu că ar fi mai bine să îndeplinim întreprinderea noastră, frumoasă fiică a Apusului?

— Astă-seară încă, răspunse Gilda, cu hotărâre, şi trebuie să iei imediat dispoziţiile de rigoare, căci mâine Ettore va fi pierdut pentru mine şi pentru tine. Mâine, periculosul brigand nu va mai fi în Cairo.

— Dar cum ar putea să-şi ia tălpăşiţa atât de repede? Nici cu trenul, nici cu vaporul n-ar putea părăsi oraşul cu atâta uşurinţă. În fiecare loc mai însemnat se găsesc spionii mei, la fiecare punct de frontieră i se va cere paşaportul, şi dacă nu va putea să-l prezinte, va fi arestat pe

dată.

Gilda zâmbi ironic.

— Iartă-mă, Murad Effendi, spuse dânsa, dar în momentul acesta vorbeşti ca un adevărat… şef de poliţie. Crezi tu oare că Egizio Ettore se îngrijeşte de prescripţiile legii? Ce-i pasă lui de paşapoartele pe care le cer vameşii egipteni? Niciodată n-a avut încă o astfel de hârtie, şi cu toate acestea a răzbătut pretutindeni, şi a trecut chiar frontiera patriei sale, care e atât de strict păzită, totuşi. De fapt ştiu cum a izbutit să facă asta: s-a folosit de un balon.

— Un balon!? exclamă poliţistul, uimit. Cum i-a fost posibil lui Egizio Ettore să-şi facă rost de un balon?

— Asta e tocmai taina pe care n-am izbutit s-o descopăr, deşi mi-am frământat creierul în fel şi chip. Dar cu toate acestea, aşa s-a întâmplat. Egizio Ettore a găsit balonul acesta în clipa pericolului suprem. Aeronava era prevăzută cu tot ce era necesar pentru o călătorie mai lungă. Şi desigur că dânsa l-ar fi dus pe brigand şi mai departe, dacă – după cât se pare – nu ar fi suferit vreun accident pe undeva. Cine i-a pus la dispoziţie lui Ettore balonul acesta, iată o problemă pe care voi căuta s-o dezleg, căci vreau să fiu lămurită asupra acestui punct.

— Dar să ne întoarcem acum la chestia noastră, căci la Cairo nu va găsi Ettore niciun prieten misterios, care să-i pună la îndemână mijloacele de fugă.

— Află, deci, Effendi, că în vreme ce noi stăm de vorbă aici, cineva a cumpărat de-acum pentru Ettore un vapor, care aparţinuse unui comerciant din Bassora.

— Un vapor cu două catarge, izbucni poliţistul, repede. Îl cunosc pe negustor şi cunosc şi vaporul. Şi zici că ăsta a fost cumpărat pentru Ettore? Atunci trebuie să aibă la dispoziţie importante mijloace băneşti, căci vaporul acesta valorează cel puţin 70.000 piaştri.

— Chiar aşa să fie, răspunse Gilda, şi tot nu i-ar fi lipsit banii, căci prinţul Raymond de Paris e dispus să plătească orice sumă pentru a dobândi libertatea lui Ettore.

— Prinţul Raymond de Paris?! exclamă Murad Effendi. Acesta e un străin foarte distins, care se află actualmente în oraşul nostru, un om faţă de care guvernul mi-a recomandat să fiu cât se poate de prevenitor. Prinţul acesta trebuie să fie un bărbat care se bucură de

mare trecere în patria sa.

— Cu toate acestea, spuse Gilda, prinţul Raymond de Paris – şi nimeni altul – este acela care-l sprijină pe Egizio Ettore. El este acela care are cel mai mare interes să se împotrivească planurilor noastre, căci… află, nobile Effendi, că iubita lui Egizio Ettore, Letiţia, este fiica adevărată a prinţului Raymond de Paris.

Vestea aceasta nu păru să facă vreo impresie asupra poliţistului. El părea să fie obişnuit de-acum cu faptul că în cele mai nobile familii, există şi cele mai întunecate taine.

— Şi Letiţia asta se află acum împreună cu Egizio Ettore? întrebă dânsul.

— Da, şi fireşte că dorinţa mea e ca să fie arestată şi dânsa.

— Ah! pricep, murmură Murad Effendi, e vorba de îndepărtarea concurentei în dragoste. Acum, frumoasă fiică a Apusului, am găsit cheia care-mi deschide tainiţa inimii tale. Ei bine, o voi aresta şi pe această Letiţia şi o voi trimite şi pe dânsa la închisoare, căci de vreme ce e amanta lui Egizio Ettore, atunci a ştiut şi dânsa de crimele sale şi e complice la ele.

— Apoi, se mai găsesc în tovărăşia lor doi servitori, un francez şi un arab; pe acesta din urmă nu-l cunosc. Ce se va întâmpla cu aceşti oameni?

— Vor fi şi dânşii vârâţi în celule. Ai vreun interes deosebit pentru dânşii?

— Nu, răspunse Gilda, aş fi chiar de părere să-i laşi în libertate. Totuşi, asta rămâne la aprecierea ta, Effendi. Şi acum ţi-am spus totul ce am avut să-ţi spun. Te rog să te hotărăşti, dacă vrei să pui mâna pe Egizio Ettore. Vrei ca asta să se întâmple când el se va urca pe vapor, sau ţii să-i surprinzi în templul lui Isis?

— Cred că e mai bine în templul lui Isis, spuse poliţistul, după câteva clipe de gândire. Căci în port se va produce prea mare larmă. Templul lui Isis e într-o regiune cu totul părăsită şi de acolo nu vor fi auzite strigătele de ajutor ale celui atacat.

— Vei conduce tu însuţi operaţiunile? întrebă frumoasa femeie.

— Da, mă voi pune în fruntea oamenilor mei, căci arestarea lui Ettore e un fapt prea important, pentru ca s-o las pe seama altuia.

— Şi când eşti hotărât s-o faci?

Murad Effendi se uită la pendula aşezată între două coloane ale

încăperii.

— Acum e şapte şi jumătate, spuse el. Cred că am face bine să aşteptăm miezul nopţii.

— Ba nu, răspunse Gilda, trebuie să se-ntâmple cam pe la ceasurile zece, căci eu am timp numai până la miezul nopţii, şi ţin musai să fiu de faţă la arestarea brigandului.

— Aşa cum eşti acum? întrebă poliţistul.

— Nu, ci într-o travestire pe care mi-o vei pune tu la dispoziţie. Voi îmbrăca uniforma unui poliţist egiptean şi voi fi alături de tine, când vei proceda la arestare.

— Ha, ha! Văd cu nu vrei să-ţi scape nimic din amănuntele pierzaniei care începe acum pentru Egizio Ettore. Eşti o femeie demonică. Dar tocmai pentru asta îmi placi, frumoasă fiică a Apusului. Da, îmi placi, continuă orientalul, cu voce vibrândă, întinzând încetişor mâinile, pentru a o trage spre sine.

Dar frumoasa femeie se dădu îndărăt şi se înfioră când degetele orientalului o atinseră.

Apoi îşi dădu cu mândrie capul pe spate şi spuse cu glas sonor:

— Am venit la tine, Murad Effendi, pentru ca să-ţi reamintesc de datoria ce o ai, şi să-ţi dau prilejul să dobândeşti glorie. Dar prin asta nu mi-am câştigat ca să mă insulţi, şi să mă tratezi ca o sclavă. Eu aparţin numai ducelui de Chamfort, nu însă şi ţie; nu sunt una din femeile seraiului tău.

— Nu eşti una din femeile seraiului meu, murmură poliţistul, şi, cu voce înceată, ca pentru sine, adăugă: „Nu încă”.

Apoi, el se dădu cu un pas înapoi şi chipul său îşi reluă înfăţişarea rece dinainte.

— Ei bine, spuse el, te voi conduce într-o încăpere, unde îţi vei putea schimba îmbrăcămintea.

Murad Effendi vru să bată din palme, pentru a chema pe unul din servitorii săi, dar Gilda îl opri de la aceasta, cu o mişcare din mână.

— Opreşte, încă o clipă, Effendi! spuse dânsa. Vreau să-ţi mai zic încă două vorbe. Mă voi lăsa condusă de tine în încăperea pe care mi-o pui la dispoziţie, dar să nu-ţi închipui cumva că vei putea să întrebuinţezi violenţa faţă de mine. În aceeaşi clipă când vei încerca să-mi faci ceva, pentru a mă duce în haremul tău, îmi voi înfige în piept un ac otrăvit, pe care-l port întotdeauna la mine.

Tu însuţi m-ai numit mai înainte o femeie demonică, – ei bine, sunt într-adevăr. Vei pricepe, deci, că nu mă voi da îndărăt de la o sinucidere.

— Atâta vreme cât te vei afla în casa mea, răspunse Effendi, eşti în deplină siguranţă, frumoasă străină. Află că pentru noi, orientalii, ospitalitatea este ceva sfânt. Mahomed te ocroteşte, din moment ce ai păşit pragul acestei case. Nimeni nu te va supăra, nimeni nu te va jigni, şi dacă cumva am făcut-o eu, te rog să mă ierţi.

După ce rostise cuvintele acestea, poliţistul bătu din palme şi după câteva minute Gilda se afla într-o odaie, unde i se aduse uniforma unui poliţist egiptean.

Ea se îmbrăcă în grabă, şi când se privi în oglindă trebui să-şi mărturisească, cum că nu-i stătea deloc rău cu tunica roşie, pantalonii bufanţi, cizmele înalte, turbanul şi cordonul de lac în care erau înfipte un pistol şi un pumnal lung.

— Acum, Egizio Ettore, şopti dânsa, cu voluptate, acum îmi vei plăti tu, pentru tot ce mi-ai făcut. Îmi vei plăti pentru lacrimile ce le-am vărsat de dragul tău, pentru iubirea pierdută, de care eşti vinovat. Acum ne vom judeca, – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Te voi distruge pe tine, o voi distruge pe Letiţia, căci aşa ai vrut.

Cap. 183 – Banchetul morţii

— Doamnă, spuse camerista lui Mrs. Mabel, pe când aducea stăpânei sale dejunul, se pare că astă-noapte s-a petrecut ceva aici în casă. De fapt nu se prea vorbeşte de lucrul acesta, dar servitorul lui mister Vane şi grădinarul fac mutre cam ciudate, şi am observat cum examinau lung o fereastră de la parter, al cărui geam fusese spart.

Doamna Hughes încruntă sprâncenele.

— Nu vreau să te amesteci în chestiuni care nu te privesc, se adresă ea fetei, tăios. E timpul de-acum să ne întoarcem la Londra, căci văd că aici ţi-ai însuşit nişte apucături pe care nu le înghit eu.

— Are coniţa vreo dorinţă deosebită cu privire la toaletă? întrebă camerista, cam bosumflată.

— Nu. Singura dorinţă pe care o am e să mă odihnesc. Lasă transparentele în jos, căci ploaia asta de toamnă mă agasează cumplit.

Frumoasa femeie începu să-şi frământe degetele nervos, apoi sorbi

din ceaşca de ceai, în vreme ce fata îi îndeplinea porunca.

Din uşă, ea se mai întoarse o dată:

— Dacă va veni mister Vane, coniţă?…

— Condu-l la mine. Şi pentru diseară… Da, pentru diseară, pregăteşte-mi rochia cea nouă, sosită din Paris.

— Foarte bine, coniţă, şi pantofii parizieni…

— Nu! răspunse Mrs. Mabel, apăsat. Pantofii de lac.

Se părea că frumoasa femeie suferea mult de pe urma stării timpului. Figura ei era palidă, iar ochii îi erau încercuiţi, dându-i o înfăţişare de oboseală.

După ce termină cu mâncarea, se ridică de pe scaun, făcu câţiva paşi nesiguri, apoi intră în odaia alăturată, încuind uşa în urma ei. Deschise cu nervozitate unul din numeroasele cufere ce se aflau acolo, scoase o mapă mică de piele şi începu să răsfoiască filă cu filă. Dar se părea că nu găseşte ceea ce căuta, căci deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, clătină cu disperare capul şi obrajii i se împurpurară. În cele din urmă goli cufărul cu totul şi când fu gata cu treaba asta, rămase o clipă pe gânduri.

Era atât de iritată, încât mereu căută să se sprijine de ceva, şi mâinile îi tremurau vizibil.

Deodată îi apărură în jurul gurii două cute adânci, închise repede cufărul şi examină cu atenţie încuietorile.

Dar totul era în regulă, şi Mrs. Mabel nu izbutea să-şi răspundă la întrebarea care o neliniştea atâta.

*

* *

Mister Vane îşi făcu astăzi apariţia mai devreme ca de obicei, căci era sâmbătă şi afară de asta voia să supravegheze personal aranjamentul pentru diseară. Îşi adusese şi o parte din servitorii de la Londra şi întreaga vilă părea un muşuroi de furnici, în plină activitate.

— Sunt consternat, Mrs. Mabel, că vremea s-a stricat atât de brusc, se adresă dânsul frumoasei femei, privindu-i cu îngrijorare faţa suferindă. Vei rămâne, probabil, cu o impresie neplăcută din Newchurch.

Mrs. Mabel râse, cam obosită.

— O, nu, a fost foarte frumos aici, şi puţinul timp ploios, nu mă

poate face să uit zilele fermecătoare pe care le-am petrecut. Mâine, însă, va trebui să plec…

— Mă rog, cum doreşti, se grăbi el să spună. Nu caut deloc să te reţin. Dimpotrivă… Căci, s-a făcut de-acum…

Cu un gest solemn duse mâna la buzunarul de la piept, şi puse pe masă câteva hârtii:

— Fii te rog bună şi citeşte contractul de căsătorie pe care l-a redactat avocatul meu, şi fă eventual, modificările necesare.

— Contract de căsătorie? Cât de îngrozitor sună asta. E atât de important lucrul acesta?

— Fireşte, Mabel. Nu pentru mine, ci pentru dumneata. Documentul acesta te va convinge, cât… cât… cât de fericit mă vei face şi cât îţi sunt de recunoscător pentru asta.

Mrs. Hughes nu răspunse, dar îi întinse mâna, pe care el depuse o sărutare.

— Mabel, spuse el, după o pauză, vrei să hotărăşti ziua?

— Nu, Vane. Am lăsat totul în seama dumitale, aşa că trebuie să fixezi şi termenul.

Bancherul era în culmea fericirii. N-ar fi crezut că lucrurile vor merge atât de repede şi uşor.

— Astăzi avem sâmbătă. Ce-ai spune dac-am fixa-o pentru miercuri?

— De acord. Dar gândeşte-te la condiţia pe care am pus-o: în toată liniştea. Şi astăzi sărbătorim rămasul bun de Newchurch?

— Provizoriu, se grăbi el s-o corijeze. Când ne vom întoarce aici, vei găsi totul altfel. Întocmai după dorinţele dumitale.

— Oh, nu ştiu ce aş putea dori mai mult! Totul e doar atât de frumos şi confortabil! Numai că… mă temeam uneori… Casa e atât de izolată şi ar fi foarte uşor să se făptuiască o spargere.

Vocea ei suna cam ciudat, ceea ce nu-i scăpă lui Vane.

— Mă tem că ţi-a ajuns ceva la ureche din idioţiile care se trăncănesc pe aici, spuse el necăjit şi o privi cu îngrijorare.

Ea o făcu pe mirata.

— De care trăncăneală vorbeşti, Vane?

— Ei, oamenii mei susţin că un străin ar fi fost astă-noapte în casă. La o cameră de la parter s-a spart un ochi de fereastră şi s-au descoperit urme de paşi… Dar eu sunt încredinţat că lucrul acesta are

o explicare foarte simplă. În toată casa n-a dispărut nimic, şi cine s-ar gândi, să comită o spargere din pură plăcere?

— Ar fi ciudat, totuşi, spuse Mrs. Hughes, şi cu asta închise discuţia, care părea să n-o mai intereseze.

*

* *

Mrs. Renold tropăia iar prin holul hotelului, şi privea nerăbdătoare la ceas, căci, Reffold nu se arătă, şi ea avea pentru dânsul o veste care l-ar putea interesa, probabil.

Sentimentele ei pentru Harry se mai potoliseră în ultimele zile, căci raţiunea ei sănătoasă îi spunea că nu poate nădăjdui nimic! Dar asta n-o împiedica să fie îndrăgostită de dânsul până peste urechi şi, dacă ar fi fost nevoie, s-ar fi aruncat şi în foc ca să-l salveze.

Ea era amorezată de dânsul, cum fusese cândva amorezată de un mare artist pe care-l văzuse la teatru, dar pe care îl trecuse acum la index. Căci în primul rând acesta era artist, în al doilea rând nu avea zâmbetul acela cuceritor, pe care-l avea Harry, şi în al treilea rând… nu suferea comparaţie cu iubitul ei de-acuma..

Când Reffold apăru în sfârşit în capul scării, vesel şi binedispus, inima bietei doamne Gea se încleştă, şi ea trebui, să facă sforţări disperate ca să dea figurii sale acea expresie care era un amestec de dragoste şi duioşie maternă, pe care o studiase necontenit în ultimele zile, în faţa oglinzii, şi care, după cum constatase, îi şedea nespus de bine.

Ea îi răspunse din cap la salut şi-i făcu cu ochiul un semn. El o pricepu numaidecât.

— E ceva nou, Mrs. Renold? întrebă încetişor şi-i ţinu mâna într-a lui, ceea ce dânsa accepta cu multă plăcere.

— Ceva precis, nu ştiu, din păcate, şopti ea. Dar colonelul Gregory pare să fie rănit…

Harry zâmbi mefistofelic şi scoase un fluierat uşor.

— Da, continuă Mrs. Gea, când văzu interesul cu care întâmpina dânsul vestea aceasta. Fata care face curăţenie prin odăi a găsit pe batiste, şi în camera de baie pete de sânge, deşi… după cât se vedea, ăia şi-au dat toată osteneala să le îndepărteze. Dar asta nu-i atât de simplu. Mi-am spus şi eu îndată că ceva trebuie să se fi întâmplat,

căci, când colonelul a venit acasă, pe furiş, noaptea trecută – puţin după sosirea dumitale, mister Reffold – şi şi-a făcut de lucru mult timp în odaia de baie. Şi până acum nu l-am văzut încă, apărând…

În clipa aceasta se auzi soneria, şi Mrs. Renold, aruncându-şi privirea pe tabloul de semnalizare, încruntă sprâncenele.

— Camera No. 23, spuse ea, şi-l privi pe Reffold, cu înţeles.

După câteva minute, o slujnică coborî în fugă treptele.

— Încotro? o întrebă doamna Gea.

— Colonelul Gregory doreşte să-i vină şoferul.

Mrs. Renold dădu din cap şi după ce fata ieşi, ea puse mâna pe braţul lui Harry.

— Du-te liniştit de ia dejunul, mister Reffold, spuse dânsa şi-l împinse încetişor spre uşa sufrageriei. Voi purta eu de grijă că să fii informat despre tot ce se petrece.

Când şoferul colonelului trecu în grabă pe lângă dânsa, salutând-o în treacăt, onorabila femeie îl ameninţă în glumă cu degetul şi zâmbi atât de misterios, încât omul rămase locului, fără să vrea.

— Mister Nutt, spuse dânsa, în şoaptă, de ce intri întotdeauna prin fereastră, când vii acasă dimineaţa? Asta e doar incomod…

Individul o privi uimit.

— Mi se pare că mă spionaţi? scrâşni el, roşu la faţă. Ce vă interesează asta?

— O, foarte mult, răspunse Mrs. Renold, şi deveni dintr-odată foarte demnă. Şi sunt încredinţată că domnul colonel îmi va da perfectă dreptate, când va afla despre ciudatul dumitale obicei.

— Ei, dar nu e nevoie să trâmbiţaţi lucrul acesta, spuse omul, cu voce înceată, de data asta.

— Nici n-am această intenţie, îl încredinţă dânsa şi zâmbi, iar prietenos. Voiam numai să-ţi spun, că n-ai nevoie să faci gimnastică dintr-asta în care rişti să-ţi rupi gâtul, când vrei să intri în cameră fără să te vadă cineva. Pricep bine că tinerii doresc să se bucure de puţină libertate şi că stăpânul nu trebuie să afle totul. Adresează-te numai mie, mister Nutt. Îţi voi indica o cale mai puţin primejdioasă ca aceea pe care ai ales-o dumneata.

Şoferul îşi dădu seama că Mrs. Renold era o persoană grozav de şireată, cu care trebuiai să te pui bine. Rânji în semn de mulţumire, apoi o şterse repede.

— Vei pleca la Londra cu trenul de amiază şi vei rămâne acasă până la noi dispoziţii, spuse Gregory, scurt şi hotărât, cum îi era obiceiul. În locul dumitale va veni William imediat încoace şi-mi va aduce lucrurile pe care i le-am prescris.

Şoferul era uimit de această poruncă şi ochii săi neliniştiţi priviră cercetător pe stăpân.

— Sunteţi nemulţumit cu mine, Sir? întrebă el, şovăind.

— Asta o vei afla sub altă formă, răspunse colonelul, şi glasul său suna mai aspru ca oricând. Am nevoie pentru astăzi de un servitor perfect, ceea ce nu e cazul cu dumneata. Haide, fă-te gata! Şi spune-i lui William să nu uite cumva servieta cea mică.

Individul era foarte mohorât când intră iarăşi în hol, unde Mrs. Renold urma să-şi facă de lucru.

— E vremea rea astăzi, ai? făcu ea cu un semn din cap.

— Îmi este indiferent, mormăi Nutt, înălţând din umeri. Plec la Londra şi în locul meu vine un altul.

— Oh! făcu doar doamna Gea, şi începu să chibzuiască dacă vestea aceasta ar avea vreo însemnătate pentru Reffold.

*

* *

După un sfert de ceas, colonelul Gregory se afla în sala de mâncare, servindu-se cu mâna stângă, deoarece dreapta o ţinea între haină şi vestă. Părea că nu-i vede nici pe Harry, nici pe Wilson şi Langford, ci privea rece şi mândru ca întotdeauna, în jurul său.

Wilson îşi clătina capul încolo şi încoace şi se frământa nervos pe scaun.

— Langford, spuse el deodată, dacă chestia mai durează încă numai opt zile, îmi pierd minţile.

— Eu nu, răspunse inspectorul, şi vârî în gură un sandviş enorm.

*

* *

Când pe la ora 9 seara Reffold apăru în hol, în frac şi cu monoclu, şi se pregătea să trimită după o trăsură, Wilson se apropie de dânsul şi-l privi cu un zâmbet satisfăcut.

— Aşa-mi placi, mister Reffold, spuse dânsul, frecându-şi mâinile

de zor. Dacă m-aş putea transforma şi eu aşa, demult aş fi ajuns prefect de poliţie. Figura asta… ţinuta asta… nici cei mai nobili escroci pe care i-am întâlnit în cariera mea, n-aveau o înfăţişare atât de admirabilă.

Harry râse, vesel:

— Încetează te rog, mister Wilson. Aş putea crede că vrei să-mi faci o declaraţie de dragoste.

— Asta ţi-o va face desigur doamna Renold, dacă te va vedea în ţinuta în care te prezinţi. În ceea ce mă priveşte, voiam numai să-ţi spun, că haina asta, de seară îţi stă cu mult mai bine decât anumite alte haine pe care le îmbraci uneori, când se lasă întunericul. În ele nu te înfăţişezi atât de minunat şi… asemenea lucruri nu-s pentru dumneata. Odată şi odată tot ai să dai de dracu cu un astfel de prilej. Şi mi-aş îngădui să te sfătuiesc în ultimul moment, să nu participi astă-seară…

Harry îşi aprinse o ţigară şi-şi îndreptă privirea întrebătoare asupra detectivului.

— N-ai putea să fii mai lămurit?

Wilson dădu din umeri.

— La drept vorbind, nu este decât o presimţire la mijloc, dar eu pun oarecare temei pe asemenea lucruri. În orice caz fii cu ochii în patru.

— Faţă de cine? întrebă Harry, încetişor.

— Preferabil e, faţă de toţi, şopti Wilson, şi în aceeaşi clipă îşi scoase pălăria cu politeţe înaintea colonelului Gregory, care apăruse ca o umbră lângă dânşii.

Colonelul răspunse la salut şi era de-acum lângă uşă, dar rămase o clipă nehotărât şi se înapoie spre Harry.

— Presupun, mister Reffold, spuse el cu un zâmbet imperceptibil – că avem acelaşi drum. Îmi dai voie să te invit în maşina mea?

Câteva clipe privirile celor doi bărbaţi se-ncrucişară, apoi Harry se-nclină foarte amabil:

— Vă sunt foarte recunoscător, domnule colonel. Sunteţi cât se poate de serviabil.

Wilson privi după dânşii, până dispărură pe uşă, apoi îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonului şi începu să umble nervos prin încăpere.

*

* *

Vane ţinuse cu tot dinadinsul să dea o strălucire deosebită seratei pe care o organizase, şi vestibulul casei sale, transformat în grădină de iarnă, mişuna de o armată întreagă de lachei galonaţi.

— Măi să fie! murmură Reffold, când unul din aceşti lachei stilaţi îi luă în primire pălăria şi mantia, şi în jurul buzelor sale flutură un zâmbet vesel, gândindu-se la contrastul dintre prea puţin reprezentativul stăpân al casei şi servitorii aceştia aleşi pe sprânceană.

Într-adevăr, în frac şi vesta albă care nu-şi găsea loc potrivit pe pântecele lui rotunjor, Vane avea o ţinută mai proastă ca altă dată, dar figura sa strălucea de bucurie şi amabilitate când îşi întâmpina musafirii.

— Fiţi bineveniţi, domnii mei!… Mă bucur să vă pot saluta în modesta mea locuinţă, rosti dânsul şi strânse cu multă căldură mâinile colonelului şi ale lui Reffold.

Apoi îi conduse printr-un şir de camere, care păreau răsturnate cu josul în sus, pentru a le adapta scopului din seara aceasta.

— Îmi veţi îngădui acum să vă recomand doamnei Mabel Hughes, spuse el, punând mâna pe o draperie grea, de catifea.

Deoarece colonelul Gregory păşise înainte, Harry avu prilejul să-şi facă în linişte prima impresie asupra doamnei Mabel, şi fu nevoit să-şi spună că rareori întâlnise o femeie atât de încântătoare.

Colonelul Gregory părea şi el să fie captivat de farmecul persoanei sale, căci figura lui, de obicei atât de rece şi mândră, deveni deodată zâmbitoare.

— Îi sunt cât se poate de recunoscător domnului Vane, doamnă, că mi-a prilejuit o plăcere pe care o doresc demult, spuse dânsul, şi duse la buze mâna îngrijită pe care ea i-o întinse. Până acum trebuia să mă mulţumesc să vă admir numai de departe.

Mrs. Mabel zâmbi eu fineţe şi buzele ei tremurară uşor.

— Vreau să sper că îndeplinirea dorinţei dumitale, nu-ţi căşunează o dezamăgire prea mare, colonele Gregory. Pentru noi, femeile, apropierea este o duşmană foarte rea… Mister Reffold, luaţi loc, vă rog, mă simt foarte incomodată când cineva priveşte în jos la mine, zâmbind, de la o înălţime atât de respectabilă.

Ochii spălăciţi ai lui Vane se aţinteau ca admiraţie nespusă asupra femeii, care se pricepea să conducă o conversaţie cu atâta spirit şi iscusinţă. Ea vorbi cu colonelul Gregory despre Paris, Roma şi India, iar cu Harry despre marile evenimente sportive, şi mai găsea prilej să adreseze un cuvânt lui Vane, pentru care lucru bietul bancher îi era nespus de recunoscător.

— De când te-ai înapoiat din India, colonele Gregory? întrebă ea deodată, şi privirea i se aţinti în chip ciudat asupra pansamentului pe care colonelul îl purta la mână. Şi rămâi acum în Anglia sau ai de gând să te înapoiezi?

Gregory păru să treacă cu vederea prima parte a întrebării şi a doua îl puse în încurcătură după cât se vedea, căci lăsă să se scurgă câteva clipe până să răspundă.

— De întors nu prea am de gând, căci am părăsit serviciul, răspunse el, şi Reffold, care-l observa, căpătă impresia, că nu-i era plăcut să vorbească despre asta.

Dar frumoasa femeie păru să nu observe nimic, şi ochii ei scânteietori se aţintiră cu uimire asupra colonelului.

— Cum, ai părăsit armata, colonele? Vorbeşti serios? Am auzit atâtea despre cariera dumitale strălucită şi despre faptele dumitale de arme, încât te ţineam drept un soldat încarnat, care n-ar putea trăi fără excitantul aventurilor.

— Greşiţi, Mrs. Hughes, răspunse dânsul, cu un zâmbet ciudat. Nevoia mea de aventuri s-a potolit cu anii petrecuţi în India, şi acum, n-am altă dorinţă decât să duc o viaţă liniştită de simplu particular.

Mrs. Mabel clătină capul cu neîncredere.

— Dumneata crezi asta cu putinţă, mister Reffold? întrebă ea cu însufleţire. Eu sunt de părere că nu e uşor să renunţi la o astfel de viaţă presărată cu primejdii şi agitaţii, – şi atunci când n-o mai ai… ţi-o creezi într-un fel sau altul. După cât se pare şi dumneata ai în sânge dorul de aventură şi viaţă agitată şi vei pricepe, probabil, ceea ce cred.

Reffold râse cu nevinovăţie.

— Vă înţeleg foarte bine, Mrs. Hughes. Vreţi să spuneţi că pisica nu lasă şoarecele din labă. Regret, însă, că nu pot fi de aceeaşi părere. Căci chiar dac-aţi avea dreptate în ce priveşte dorul de aventură, eu n-am avut încă prilejul să-i dau de gust. Până acum viaţa mea a fost atât

de săracă în asemenea lucruri, ca şi aceea a unui preot de ţară.

În clipa aceasta intră ultimul musafir, Thomas Flesh, şi Vane, care-i ieşi în întâmpinare, observă îndată că era foarte iritat, şi cu greu izbutea să-şi ascundă starea aceasta. Ochii săi pătrunzători alunecau neîncetat de la unul la altul, şi întreaga lui fiinţă trăda o încordare febrilă, de parc-ar aştepta în fiece clipă un eveniment deosebit.

După câtva timp un servitor anunţă că masa e servită, şi colonelului Gregory îi reveni cinstea s-o conducă pe Mrs. Mabel Hughes.

Sala de mâncare era împodobită cu un lax orbitor, pretutindeni zâmbeau flori scumpe şi masa ovală strălucea de argintării şi cristaluri.

Mrs. Mabel ocupă locul gazdei, la dreapta şi la stânga ei şedeau colonelul Gregory şi Flesh, iar lângă aceştia Reffold şi Vane. O armată de servitori servea cu distincţie şi dineul făcea impresia unui ospăţ de gală într-o casă nobilă cu tradiţie seculară.

Discuţia era foarte însufleţită şi se rotea, în deosebi, în jurul senzaţiilor sezonului viitor, în privinţa cărora Mrs. Mabel şi colonelul păreau foarte bine informaţi. Reffold arunca din când în când câte una din observaţiile sale drastice şi inimoasa femeie îl privea atunci cu ochi atât de enigmatici, încât cât era el de tare, dar se simţea oarecum năpădit de un sentiment de nelinişte.

Vane asculta liniştit, o mânca din ochi pe Mrs. Mabel şi se legăna în fericirea lui tainică.

Flesh deveni şi el, deodată, tăcut şi se silea să fie politicos, după cât se vedea. Harry, care şedea în faţa lui, observa că-şi căuta de lucru cu degetele şi se servea cam des din vinul tare… Ochii săi căpătau o expresie fixă şi în jurul buzelor se întipări o cută agresivă.

— Îţi mai aminteşti cred de ultima seară pe care am petrecut-o împreună, mister Vane, spuse el deodată cu glas tare şi tăios, întorcându-se spre bancher. Vreau să spun de seara de la Milner. Tot aici în Newchurch a fost…

Vane fu străbătut de un fior şi faţa-i deveni mai palidă ca de obicei.

— Fireşte, răspunse el repede, şi-l privi pe Flesh cu supărare. Am vorbit de curând despre asta.

Spusese asta cu un ton prin care dădea a înţelege că consideră închisă discuţia în jurul acestei teme, dar Flesh, părea să fie de altă părere. Clătină încetişor capul şi un zâmbet răutăcios încolţi în jurul

buzelor sale.

— Da. Şi ţi-am spus, că astăzi vom fi iar împreună – în afară de cei doi care au avut ghinion şi de doctor, care, însă, nu face parte dintr-ai noştri. Nu găseşti că e interesant?

Îşi plimbă insistent privirile de la unul la altul şi zâmbetul său deveni şi mai îngheţat.

Mrs. Mabel îl privi cu încordare şi curiozitate, colonelul Gregory privea înainte-i cu ochii întredeschişi, şi Harry se gândi deodată la avertismentul lui Wilson.

— Seara aceea trebuia să fi fost ceva cu totul deosebit, spuse Mrs. Mabel, interesată, şi privirea ei întrebătoare fu pentru Flesh un îndemn să urmeze.

— Fireşte, spuse el, furios. A fost un soi de masă de adio pentru prietenul nostru Milner, căci după câteva ceasuri a fost găsit cu ochii sticloşi. N-aţi auzit de asta? S-a întâmplat cu puţin timp înainte de venirea dumneavoastră aici. Şi apoi, al doilea dintr-ai noştri a trebuit să-l urmeze pe lumea cealaltă, avocatul Crayton…

Făcu o pauză scurtă şi privirile sale alunecară din nou de la unul la altul, până se opriră, străpungătoare, asupra lui Gregory.

— Şi am aşa o presimţire, ca şi cum ar veni acum rândul unui al treilea dintre noi, continuă el, cu un zâmbet schimonosit. Ce spui dumneata de presimţirea asta, colonele? Dar – ridică brusc glasul şi vorbele sale sunau tăioase şi ameninţătoare – probabil nu al aceluia, căruia i se pregăteşte. Se poate întâmpla, ca de data aceasta lucrurile să ia cu totul altă întorsătură.

— După cât se pare, vezi fantome, mister Flesh, spuse Gregory, potolit.

— Cu atât mai bine – pentru celălalt, replică, Flesh repede şi apăsat – căci de data asta ar pierde jocul.

Vane tremura de supărare şi bătea nervos cu degetele în masă.

— Te rog, dragă Flesh, încetează odată cu prostiile astea. Pari să fii foarte iritat şi îmi pare rău că am insistat atât de mult pe lângă dumneata să primeşti invitaţia. Scuzaţi, Mrs. Hughes, adăugă el cu o privire rugătoare spre frumoasa femeie.

Dar ochii acesteia străluceau de încordare.

— Oh, mister Vane, spuse ea cu însufleţire, îmi plac mult istoriile astea. Sună atât de fioros şi plin de mister şi aş ţine să aflu mai mult.

Ei, mister Flesh?

— Trebuie să mai aveţi puţintică răbdare, Mrs. Hughes, răspunse marele comerciant londonez. N-am ajuns încă acolo, ca să doresc a vorbi despre asta. Dar peste două-trei zile voi fi, cred, în măsură să vă satisfac curiozitatea – dacă, fireşte, veţi mai voi.

— Fireşte că da, mister Flesh, şi să ştii că ţin la cuvânt.

Se servi din compotul care-i fusese adus şi se adresă lui Gregory:

— După cât se vede, nici Anglia nu e lipsită de afaceri senzaţionale, colonele. Poate că asta e o mică mângâiere pentru dumneata.

Gregory râse, ridică din umeri şi se întinse pe spate.

— V-am spus de-acum doar, Mrs. Hughes…

Fu întrerupt de o mişcare violentă a lui Flesh care se clătină deodată, apoi se răsturnă cu iuţeala fulgerului cu scaun cu tot.

Privi prostit la pământ, întinse piciorul stâng, îl pipăi şi dădu din cap. Apoi privirea lui rătăcită se umplu de o expresie de groază nemărginită şi cu o mişcare energică se îndreptă.

Buzele sale se mişcară, de parc-ar fi vrut să vorbească, dar nu izbuti să scoată niciun sunet din gâtlej, începu să se clatine şi se prăbuşi pe spate…

Mrs. Mabel scoase o exclamaţie de spaimă şi privea cu ochi îngroziţi la tabloul grozav.

Vane tremura din tot trupul şi de-abia se mai putea ţine pe picioare. Îşi pierduse cumpătul cu totul şi de-abia când privirea sa căzu asupra lui Mrs. Mabel – care era gata să leşine – viaţa îi însufleţi din nou trupul. Se năpusti spre ea, o luă cu grijă de braţ şi-şi făcu loc printre servitorii care se îmbulziseră în uşi.

Colonelul Gregory şi Reffold fură în acelaşi timp lângă Flesh şi se sileau să-i vină în ajutor. Dar Harry îşi aruncă doar o privire asupra chipului palid şi rigid al comerciantului, şi-şi dădu seama că orice sforţări ar fi zadarnice.

— Telefonează imediat unui medic, ordonă el unui servitor, şi îndepărtează pe toţi de aici! Numai doi bărbaţi să rămână!

Încăperea îmbălsămată de mirosul florilor deveni deodată pustie şi liniştită şi peste trupul întins al lui Flesh stăteau faţă în faţă Gregory şi Reffold, privindu-se ochi în ochi. Colonelul puţin cam palid şi cu genele întredeschise, iar Harry semeţ şi cu nervii şi muşchii încordaţi.

— Ce părere aveţi despre asta, domnule colonel? întrebă dânsul.

Gregory dădu uşor din umeri.

— După cât pot eu judeca, nu mai e nicio speranţă.

— Asta o ştiu şi eu, spuse Harry, arătându-şi dinţii albi. Aţi înţeles greşit întrebarea mea. Voiam să aflu de la dumneavoastră dacă aveţi vreo explicaţie pentru ceea ce s-a petrecut aici.

Gregory ridică uimit capul şi-l privi pe celălalt rece.

— Ce vrei să spui cu asta? Cred că în cazul de faţă e vorba de ceva foarte firesc şi limpede. După cum vei fi observat, desigur, bietul Flesh se găsea într-o asemenea stare de iritaţie…

— Eu sunt de altă părere, colonele, îl întrerupse Reffold, cu hotărâre şi se aplecă din nou asupra celui neînsufleţit, pentru a-l privi cercetător. Şi sunt încredinţat că şi dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere şi vedeţi, poate, chiar ceva mai limpede decât mine…

Harry se ridicase iarăşi şi în privirea sa era o expresie imperioasă, dar apariţia lui Vane îl scuti pe Gregory de un răspuns.

Bancherul se clătină pe picioare şi căzu greoi într-un fotoliu.

— E groaznic, domnii mei, bâlbâi el şi-şi acoperi ochii cu mâinile. Nu pot suporta, privelişte aceasta. Nu se poate face nimic pentru a-i veni în ajutor? Vă rog, spuneţi-mi ce este de făcut – eu nu-s obişnuit cu astfel de întâmplări… Şi Mrs. Mabel e complet doborâtă şi a fost cuprinsă de un acces nervos. Am trimis maşina la Londra să-l aducă pe medicul meu. Dar nu va putea fi aici decât peste cel puţin două ceasuri şi jumătate. Rămâneţi până atunci, domnii mei, vă rog din tot sufletul.

În disperarea lui, Vane oferea o înfăţişare de plâns, şi Reffold căută să-l liniştească, punându-i mâna pe umăr:

— Cred că vă pot făgădui asta şi în numele colonelului Gregory, mister Vane. Cel mai nimerit lucru ar fi să vă retrageţi, pentru câteva clipe, ca să vă liniştiţi puţintel. Între timp noi vom face, tot ce se va putea.

Gregory aprobă cu o înclinare a capului şi Vane ieşi din odaie, clătinându-se.

Era cam pe la ora 1 după miezul nopţii, când sosiră medicii.

Atât doctorul Warner cât şi medicul din Londra, nu putură decât să constate moartea lui Flesh. Şi pentru liniştirea bietului bancher doctorul Warner dispuse imediata transportarea cadavrului la spitalul din Sunbury.

Medicul londonez avu apoi de furcă cu Mrs. Mabel Hughes, care suferise un şoc nervos foarte grav. Imediat după tragica întâmplare ea se închisese în odaia ei şi numai în urma rugăminţilor stăruitoare ale lui Vane fu înduplecată să îngăduie intrarea medicului.

Gregory telefonase şoferului său să vină la vilă cu maşina şi se pregătea tocmai să-l invite pe Harry să meargă cu dânsul, când se răzgândi subit, şi spuse:

— Dacă vă face plăcere, mister Reffold, vă puteţi servi de maşina mea. În ceea ce mă priveşte, prefer să iau puţin aer, după clipele de iritaţie pe care le-am trăit.

— Eu la fel, răspunse Harry ca însufleţire.

Şi cu toată ploaia torenţială şi întunericul de nepătruns al nopţii de toamnă, dânşii o porniră la drum, în hainele de gală cu care erau îmbrăcaţi.

După vreo douăzeci de minute ajunseră la „Regina Victoria”, dar în tot timpul cât ţinu drumul niciunul nu scoase vreo vorbă.

Când intrară în hol, se înclinară politicos, şi se despărţiră cu o strângere de mână ceremonioasă.

Harry terminase de-abia să-şi scoată hainele ude de pe dânsul, şi i se păru că aude o bătaie uşoară în uşă.

Deschise cu băgare de seamă şi în aceiaşi clipă se furişă în odaie Wilson şi închise repede uşa după el.

— Scuză-mă, mister Reffold, că dau buzna peste dumneata, dar cred că ai avea ceva să-mi povesteşti.

— Ştii de-acum ceva? întrebă Reffold, uimit.

Detectivul dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat ştiu. Dar nu ştiu cum s-a întâmplat. Şi asta doresc să aflu de la dumneata.

Reffold înălţă din umeri.

— Asupra acestui punct îmi frământ şi eu creierul de ceasuri întregi, fără să găsesc un răspuns.

— Dacă îngădui, ne vom ocupa împreună de afacerea asta, mister Reffold, spuse Wilson cu blândeţe, şi-şi frecă nasul. Vom proceda temeinic şi sistematic. Poate că iese la iveală vreun amănunt care nu te-a surprins pe dumneata, ca spectator apropiat, dar care pentru mine, ca străin, să poată constitui un punct de sprijin. Începe, deci, te rog, de la început, şi vezi de nu uita cel mai neînsemnat detaliu. În

special, spune-mi despre ce s-a vorbit acolo, căci asta e foarte important pentru mine.

Harry era atât de doritor să dea de rostul misterioasei întâmplări care se desfăşurase sub ochii săi, încât ajutorul inteligentului Wilson îi era binevenit. Îi expuse pe scurt, deci, primirea ce li se făcuse la vilă, vorbi despre iritaţia de care dăduse dovadă Flesh tot timpul şi ajunse apoi la conversaţia din timpul mesei.

Detectivul, care-l ascultase cu atenţie, îl întrerupse aici pentru prima oară, şi-i ceru să-i schiţeze pe hârtie cum erau aşezaţi participanţii şi după ce studie documentul câteva clipe, îl puse în portmoneu.

Apoi Reffold îşi completă raportul, până la clipa când Flesh căzu la pământ.

Wilson rămase pe gânduri un răstimp.

— Chestia s-a petrecut astfel, deci, rupse el tăcerea, în cele din urmă. Flesh spunea: „…Dar în două, trei zile, voi fi în măsură să vă satisfac curiozitatea – dacă o veţi dori…” Şi după o clipă el s-a prăbuşit deodată, a privit podeaua, apoi şi-a pipăit piciorul şi după puţin timp şi-a dat sufletul. Aşa a fost?

— Exact. Dar asta e şi tot ce-ţi pot spune.

Detectivul căzu din nou pe gânduri.

— Poate că e de-ajuns, spuse el şi începu iar să-şi fiece nasul. Cred chiar, că cu asta ştiu tot ce ne trebuie. Întreabă-te şi dumneata de ce a făcut Flesh toate astea? În tot cazul, pentru că i se întâmplase brusc ceva neobişnuit. Tresărirea şi căderea pe spate au fost urmările unor dureri pe care le-a simţit, a căror cauză nu şi-a putut-o explica imediat. După toată atitudinea lui, aceste dureri trebuia să le fi simţit în picior, căci pe acesta l-a pipăit în primul rând. Dar lucrul era pentru dânsul atât de misterios, încât nu şi-a putut da seama imediat de ce se întâmplă. Şi când a început să i se lumineze mintea, era de-acum prea târziu. Bine a lucrat, domnule – şi de data aceasta a fost altceva în locul covorului.

Harry îl privi câteva clipe pe detectiv, apoi se ridică brusc şi începu să descuie repede unul din cuferele sale.

Când se întoarse la detectiv, puse pe masă în faţa acestuia, un pacheţel.

— Ce bunătăţi ai aici? întrebă Wilson, mirat.

— Probabil ceea ce ne mai lipseşte, răspunse Reffold şi îndepărtă cu atenţie învelitoarea cutiei, pe care o sustrăsese odinioară din buzunarul lui Tonson.

Detectivul vru să pună mâna, dar Reffold îi apucă repede braţul.

— Atenţie, mister Wilson! Ştii din proprie experienţă cu câtă grijă trebuie să umbli cu asemenea obiecte, dacă ţii să scapi teafăr.

Aduse o pensetă şi demonstră poliţistului – care privea plin de interes – funcţionarea instrumentului.

— Admirabil! exclamă Wilson, şi începu să se frământe în scaun. Eşti dat dracului, mister Reffold. Iartă-mi expresia, dar trebuie să ţi-o spun.

Îşi făcu de lucru cu penseta şi clătină capul cu admiraţie, încolo şi încoace.

— Când cineva şi-a înşurubat o astfel de drăcie în talpa ghetei, spuse el deodată, n-aş dori deloc să-mi ţin picioarele sub aceeaşi masă cu dânsul.

— Mai rămâne acum numai întrebarea: Cine a fost? întrebă Harry, aţintindu-şi privirea asupra detectivului.

Dar se părea că pe o Wilson nu-l interesa prea mult chestia asta, căci dădu nepăsător din umeri şi-şi luă apoi repede rămas bun de la Reffold.

— Cum vă simţiţi, domnule Reffold, întrebă a doua zi doamna Gea, şi tonul ei trăda adâncă îngrijorare.

— Graţie îngrijirilor dumneavoastră, cât se poate de bine, răspunse Harry, şi-i strânse mâna cu căldură.

— La ce ajută îngrijirea mea, spuse doamna Gea, cu o privire plină de reproş, dacă îţi baţi joc pur şi simplu de sănătatea dumitale. Cum poţi dumneata să umbli noaptea pe ploaie, îmbrăcat atât de uşor, când ai la dispoziţie o maşină? Iartă-mă că ţi-o spun, domnule Reffold, dar ideea asta a dumitale a fost cam ciudată.

— După cum vezi, scumpă doamnă Renold, nu mi-a stricat deloc. Numai hainele au suferit puţintel.

Doamna Gea zâmbi cu blândeţe.

— Cred şi eu. Colonelul Gregory avea ghetele atât de ude, încât şi le-a pus lângă sobă să şi le usuce şi din cauza căldurii prea, mari s-au făcut cărbune.

Reffold o privi cu însufleţire.

— Povesteşte te rog asta lui mister Wilson, spuse el şi se uită la ceas.

— Ceea ce am şi făcut, răspunse ea. Chestia e nostimă de tot, şi am râs cu toţii când am aflat-o de la servitorul lui Gregory.

— Şi ce-a spus Wilson? întrebă Harry, cu încordare.

— Oh, mister Wilson e uneori atât de comic! Câtva timp m-a primit buimac, apoi se apucă cu mâinile de cap şi strigă: „Am să înnebunesc oare pe de-a-ntregul?”

Reffold găsi şi el că exclamaţia detectivului e cam ciudată, dar pentru moment n-avea nici timp, nici poftă să-şi frământe capul cu asta.

Cap. 184 – În templul lui Isis

Ar fi greu de stabilit cât de vechi era templul lui Isis. În care se refugiase Egizio Ettore cu ai săi. Mii de ani or fi trecut peste această construcţie, care servise odată pentru proslăvirea zeilor, dar din care nu mai rămăseseră acum decât patru pereţi şi un gang de coloane. De acoperiş, nicio urmă.

Dar natura se îngrijise ca Ettore, Letiţia, Tric-Trac şi Mullah să nu fie nevoiţi a dormi chiar sub cerul liber.

De partea cealaltă a ruinei, se înălţa spre cer arbori trufaşi, ale căror coroane erau atât de încărcate, încât ramurile lor formau un adevărat acoperământ deasupra ruinei.

În interiorul construcţiei se mai găseau urme care îngăduiau să tragi concluzii asupra destinaţiei de odinioară a templului.

Acolo unde se afla o piatră mare, cioplită, fusese, desigur, altarul, pe care preotul adusese jertfe zeilor. Mai departe cu câţiva paşi, se afla o adâncitură în zid, acoperită cu hieroglife.

Şi ceva mai încolo se vedea o scară ruinată de piatră, care ducea, desigur, într-o încăpere, în care preoţii se adunau la sfat.

Lângă altar fusese întinsă o pătură mare, pe care şedea Ettore; la picioarele sale se ghemuise Mullah, gata să îndeplinească orice dorinţă a noului său stăpân.

În firida din perele, Tric-Trac aprinsese un focşor, cu vreascuri pe care le culesese din pădurea învecinată. Şi fireşte că parizianul era

ocupat să pregătească ceva de-ale gurii, căci asta era doar specialitatea lui.

Bunul Tric-Trac era, însă, în mare încurcătură, neştiind cu ce să compună meniul, căci proviziile fugarilor erau foarte modeste.

Deoarece fuseseră nevoiţi să părăsească în grabă barca, ar fi fost lipsiţi de toate proviziile lor, dacă credinciosul arab n-ar fi avut destulă prezenţă de spirit să ia cu dânsul o pâine mare de secară. Tric-Trac apucase o oală şi cu dânsa în mână o rupse de fugă.

— Mullah, spuse Ettore, ridicându-se puţin din culcuşul său, ieşi puţin afară din ruină, şi vezi dacă stăpâna nu se întoarce încă. E mult de-acum de când a plecat.

Asta era în vremea când Letiţia se dusese la prinţul Raymond.

Suntem, deci cu povestirea noastră, în dimineaţa zilei, în a cărei seară Gilda punea la cale trădarea ei.

Spre nespusa lui părere de rău, Ettore nu putuse s-o însoţească pe iubita lui soţie, căci, statura lui impunătoare l-ar fi trădat, foarte uşor, şi Letiţia îl implorase cu lacrimi în ochi să evite orice le-ar putea aduce neplăceri.

Fireşte că Mullah se ridică îndată, pentru a duce la îndeplinire porunca stăpânului său.

Dar după câteva minute se întoarse, vestind că Letiţia nu se arată.

— Ah! e prost de tot, mormăi Tric-Trac, oftând din adâncuri, şi trebuie să mărturisesc că-mi ghiorţăie maţele de foame? „Sapristi”, ce ţară e asta, în care nu se găseşte nici măcar un restaurant ca lumea. La Paris mănânci de minune pentru un franc, în orice birt, dar aici…

— Da, scumpul meu, Tric-Trac, îl întrerupse Ettore, aici nu ne va rămâne alta de făcut, decât să ne procurăm singuri mâncarea. Din fericire, ne-am salvat puştile, şi cred că prin pădurea de aici se va găsi ceva de vânat.

— Dacă stăpânul ar voi să facă o mică inspecţie prin pădure… spuse Tric-Trac.

— Bine, voi merge, spuse Ettore ridicându-se şi punând imediat mâna pe puşcă. Însoţeşte-mă, Mullah, tu, însă, Tric-Trac, rămâi aici. Vezi de păzeşte-ne adăpostul, şi dacă Letiţia se întoarce între timp, spune-i că i-am dus dorul şi că mă înapoiez curând.

Ettore părăsi ruina împreună cu tânărul arab, şi, amândoi pătrunseră în pădure.

Aceasta era formată din arbori seculari care erau atât de deşi, încât Ettore păşea aproape numai prin întuneric, deşi soarele strălucea pe cer, dar nu izbutea să pătrundă prin desimea frunzişului.

De jur-împrejur domnea tăcere adâncă. Făcea impresia unei păduri fermecate, lipsită complet de viaţă. Niciun vânat nu voia să se arate şi până şi insectele erau rare.

— Cred ca suntem singurele vieţuitoare de pe aici, spuse Ettore.

— N-o o fi chiar aşa, stăpâne, răspunse arabul. Când ai venit aici noaptea trecută, stăpânul meu era atât de obosit încât a fost cuprins imediat de un somn adânc, astfel că n-a avut prilejul să cerceteze pădurea. Eu, însă, nu puteam dormi, aşa că am ieşit puţin afară din ruină şi cu prilejul acesta am văzut că pădurea, mişună de animale mari şi mici. Trebuie să fie destul vânat pe aici. Dar pe căldura asta de peste zi, toate vietăţile se ascund în bârlogurile lor. Şi cred, stăpâne, că nici noi n-am făcut bine părăsindu-ne ascunzătoarea, căci cu toate că soarele nu pătrunde, căldura e atât de înăbuşitoare încât sudoarea îmi curge şiroaie pe frunte.

Şi multă vreme trecu într-adevăr până ce, deodată, se iviră într-un tufiş două păsări, la o depărtare de numai treizeci de paşi de cei doi vânători. Erau de mărime respectabilă şi zburau foarte repede.

Ettore ţinti cât putu mai iute şi trase de două ori la rând. Dar numai una din păsări fu atinsă, şi se prăbuşi la pământ. Cealaltă scoase un ţipăt ascuţit şi în clipa următoare se făcu nevăzută.

— E un pelican, spuse Mullah, ridicând pasărea de la pământ. Recunosc după gâtul lung şi subţire, după capul mic, şi după cioc.

— Şi carnea pelicanului este comestibilă? întrebă brigandul, care se gândise imediat la scopul practic.

— O! exclamă tânărul arab plescăind din limbă, noi arabii mâncăm cu multă plăcere pelicani, până şi gâtul îl folosim, întrebuinţându-l ca pungă pentru tutun.

— În cazul acesta, Tric-Trac va avea o mare bucurie, spuse Ettore, când îi vom aduce vânatul ăsta gustos. Ia te uită, pelicanul ăsta e mare cât o gâscă şi pare să fie mai greu decât dânsa.

Cu aceste cuvinte Ettore ridică pasărea şi o înmână lui Mullah, care o purtă cu mândrie în urma stăpânului său.

Şi acum brigandul o porni înapoi spre templu, căci nu-şi putea

ascunde neliniştea pentru soarta Letiţiei. Dar când ajunse la ruină, tot n-o găsi. Numai mucalitul parizian le ieşi în întâmpinare şi întrebă repede:

— A avut noroc căpitanul meu la vânat?

— Ba bine că nu, spuse Mullah şi roti pelicanul deasupra capului. Ia te uită, Tric-Trac, nu vom fi nevoiţi să flămânzim.

— Sapristi. Ăsta o fi un fazan?

— Ba e pelican, spuse Mullah, şi dacă nu eşti în stare să deosebeşti un fazan de un pelican, atunci degeaba te mai ţii atât de mândru. Povesteşti cine ştie ce minunăţii de prin Parisul dumitale şi pe de altă parte nu recunoşti un animal pe care orice copil de pe aici îl cunoaşte.

— De pe aici! strigă Tric-Trac. Cred şi eu. Pe aici vorbesc şi copiii limba egipteană, dar la Paris nici oamenii mari nu-s în stare de aşa ceva. Prost eşti Mullah, dacă-ţi închipui că n-am văzut din primul moment că ăsta e un pelican! Un parizian să nu vadă asta? Noi pricepem totul, ştim totul şi cunoaştem totul.

— Aşa? făcu Mullah, înţepat. Atunci probabil că ştii, prietene Tric-Trac, şi cum se prepară pelicanul ăsta?

Şi văzând că parizianul tăcea şi privea încurcat la pasărea pe care nu ştia dacă trebuie s-o pună la fript sau la fiert, Mullah râse şi continuă:

— Pe barba Profetului, parizienii ăştia nu ştiu mai nimic. Ei, amice Tric-Trac, cum se prepară un pelican?

— Arab idiot! izbucni francezul. Cum ai să prepari o astfel de pasăre? Îi scoţi măruntaiele şi-o pun la fiert, şi faci din ea o supă pe-cinste.

— Brrr! făcu Mullah. O supă din pelican! Asta-i bună! Trebuie să ştii, amice, că păsărea asta se hrăneşte aproape numai cu peşti, pe care îl scoate din apă cu ajutorul ciocului său lung. În consecinţă, carnea lui are, adesea, gust de untură de peşte. Dar linişteşte-te, atotştiutorule parizian îmi vei ceda mie astăzi slujba ta de bucătar-şef al stăpânului nostru şi nădăjduiesc să prepar o friptură care să-l mulţumească pe deplin.

— Du-te dracului împreună cu pelicanul tău! strigă Tric-Trac şi aruncă pasărea în capul arabului. Fă ce vrei cu dânsul, eu voi renunţa azi la mâncare, dar Egizio Ettore îmi va da certificat că sunt un bucătar bun, şi că aş putea face cinste bucătăriei celui mai mare

restaurant din Paris. Dar fireşte că eu pot prepara numai mâncăruri care să fie pe gustul limbilor europenilor; pentru vitele africane nu-s bun de nimic.

Arabul râse şi începu să smulgă penele pasării, apoi o goli, şi dispăru cu dânsa.

— Încotro o fi alergând arabul ăsta? se întrebă Tric-Trac, mirat. De ce nu-l dă gata aici?

Ettore nu avea însă grijile aghiotantului său, ci era preocupat de ceva cu mult mai important.

— Letiţia n-a venit, zici?

— Nu, căpitane.

— Cât să fie ceasul, Tric-Trac?

— După soare, pare să fi trecut de amiază, răspunse francezul. Şi aş dori chiar ca amiaza să fi trecut pentru noi, căci am o foame de aş fi în stare să-mi înfig dinţii în carnea crudă a pelicanului ăluia.

În clipa aceasta apăru la intrarea templului, Mullah, care ţinea în mâna dreapta o, legăturică.

— Ei, prietene Tric-Trac! aclamă arabul, să-nveţi şi tu odată de la mine cum se prepară un pelican. Ia te uită ce am în basmaua asta.

Cu aceste cuvinte arabul desfăcu basmaua şi Tric-Trac, se dădu înapoi cu un strigăt de uimire.

Toată basmaua era plină cu… melci, din care se găsesc mii şi mii pe malurile Nilului.

— Ei! făcu Tric-Trac, ăştia sunt melci, melci de apă, dacă nu mă înşel, desigur că i-ai găsit pe ţărmul Nilului!

— Da, acolo i-am găsit, răspunsa Mullah, râzând. Da, sunt melci de mare, continuă dânsul şi acum te rog, dragă Tric-Trac, ajută-mi să-i scot din căsuţele lor.

— Dar, pentru, numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci cu ei? Ai cumva de gând să-ţi faci un circ de melci?

— Am intenţia să mănânc ceva fain la masă, răspunse tânărul arab. Atât şi nimic mai mult. Cu melcii aceştia de apă se umple pelicanul, apoi e pus la frigare şi tocmai umplutura e aceea care-i dă un gust bun.

Cei doi se puseră pe lucru şi după puţin timp pelicanul fu îndopat cu melci. Şi în vreme ce parizianul era ocupat să coasă corpul pelicanului – din fericire avea ac şi aţă – Mullah începu să fabrice o

frigare.

Apoi veni momentul solemn în care pelicanul fu înfipt în frigare.

Mullah îndeplini operaţia aceasta cu multă pricepere, căci în patrie la el stătuse adesea în jurul focului şi învârtise frigarea.

Friptura era aproape gata când Ettore sări deodată din culcuşul său şi strigă:

— Ea este, Letiţia mea!

Şi alergă cât îl duceau picioarele, în întâmpinarea frumoasei Madone.

Cu dânsa la braţ intră în templul lui Isis.

— Ce-ţi este, iubito? întrebă Ettore, repede, după ce o privi o clipă. Nu, nu căuta să negi, ţi s-a întâmplat ceva neobişnuit.

Letiţia se aruncă în braţele iubitului ei şi începu să plângă cu hohote.

— Dar de ce plângi, scumpa mea? Ai fost insultată, sau te-a supărat cineva? Vai de acela care va fi încercat aşa ceva. El va simţi mânia lui Egizio Ettore. Te-a întâmpinat poate rău tatăl tău? Nu mai vrea nici dânsul să ştie de noi – de tine, care eşti copila lui?

— Nu vorbi nimic rău despre bunul meu tată. Nicio clipă să nu te îndoieşti de caracterul lui de aur, spuse Letiţia. Dânsul e oricând gata să ne ajute, va face toate preparativele şi mâine în zori vom părăsi oraşul. Prinţul Raymond de Paris ne va vizita încă astăzi în templul lui Isis, şi va veni cam pe înserat. O! dac-ai şti, Egizio, cu câtă dragoste m-a întâmpinat! Dac-ai fi fost de faţă ai fi văzut şi tu lacrimile sale de bucurie! Nu, nu tata e acela care mă face să plâng. Dar m-am enervat atât de mult, încât de-abia am putut să merg până aici. Picioarele îmi mai tremură încă.

— Şi de ce te-ai enervat, scumpă mea soţioară?

— Ah! pentru un lucru de nimic. Mai bine nu mă întreba, scumpul meu Egizio! Sărută-mă, şi voi uita totul.

— Nu, scumpa mea, trebuie să-mi spui totul. În situaţia în care ne aflăm în momentul de faţă, trebuie să fim sinceri unul faţă de altul. Ai fost, deci, la tatăl tău?

— Da, am fost la el, şi ţi-am spus de-acum că ne va ajuta. Am la mine o sumă importantă, pe care mi-a dat-o dânsul, ca să avem deocamdată. Şi nu ne va părăsi nici mai târziu. Trebuie să-i fim veşnic recunoscători, Egizio.

— El e doar tatăl tău, soţioara mea! spuse Ettore, sărutând-o pe frunte. Cum să nu fie bun tatăl unui înger!

— Şi cu toate astea, revederea lui m-a tulburat foarte mult, spuse Letiţia şi lacrimile o podidiră iar. Ah! Nu-l vei mai recunoaşte, s-a schimbat mult. Prinţul Raymond de Paris e un om bolnav, şi mă tem chiar că e aproape de moarte. Poate că nu-l vom mai revedea niciodată!

— Nu-ţi pierde curajul, Letiţia mea scumpă, căci se poate ca bunul tău tată să se însănătoşească. În ţara asta minunată, în aerul ăsta îmbălsămat, cum să nu-şi regăsească sănătatea?

— Nu, nu, bietul tata va muri, rosti printre lacrimi frumoasa femeie. El nu suferă de o boală pe care aerul şi soarele o poate vindeca, căci dânsele nu pot pătrunde într-o inimă sfâşiată, într-un suflet zdrobit. Tata suferă din cauza mea, Egizio; o tristeţe adâncă îl consumă, şi el va muri din cauza rătăcirii copilei sale!

— Rătăcire! exclamă Ettore şi o mândrie puternică se simţea în cuvintele sale. Numeşti iubirea pentru mine o rătăcire, Letiţia?

— Eu să numesc iubirea noastră o rătăcire? spuse Letiţia. O, tu ştii prea bine, Egizio, că te iubesc mai mult decât propria mea viaţă. Dar gândeşte-te şi tu, prinţul avea alte planuri cu fiica sa, el şi-a închipuit altfel întreaga viaţă.

— Şi asta te-a enervat? De aceea ai fost atât de roşie la faţă când ai sosit?

— Nu, asta m-a făcut numai tristă. Roşeaţa din obrajii mei avea altă cauză, era roşeaţa… ruşinii.

— A ruşinii? Ce-nseamnă asta?

— Ascultă, dragul meu Egizio. În clipa când am părăsit hotelul în care locuieşte tata, m-a întâlnit pe stradă un bărbat, îmbrăcat cu multă eleganţă, dar care nu mai era tânăr şi nici frumos. Privirile sale căzură asupra mea, şi din clipa aceea nu m-a mai părăsit. A intrat în vorbă cu mine, m-a întrebat, dacă-i îngădui să mă însoţească, şi deoarece nu i-am răspuns nimic, a început, să devină obraznic. O, Egizio, ce propuneri ruşinoase mi-a făcut!

— Mizerabilul! Ticălosul! scrâşni brigandul, căruia i se urcase sângele la cap, la gândul că un străin îndrăznise să ridice privirea asupra Letiţiei sale. Vreau să sper, continuă Ettore, cu glas plin de enervare că păcătosul acesta nu s-a apropiat prea mult de tine! Vai de

el dac-ar fi insultat pe frumoasa mea soţioară! Îl voi căuta şi-l voi găsi, oriunde s-ar fi ascuns.

— Linişteşte-te, Egizio, răspunse Letiţia, eu însumi i-am făcut vânt cu atâta energie, încât cred că i-a pierit pofta să mai caute asemenea aventuri. Nu mai era deloc tânăr, ci aparţinea acelui soi de bărbaţi, care îşi vopsesc părul şi barba, pentru a înşela lumea în privinţa lor. Precum ţi-am spus, de-abia am părăsit hotelul în care locuieşte tata, că străinul acesta era de-acum lângă mine Am vrut să scap de el, trecând pe partea cealaltă-ă străzii dar el mă urmă… Mi-am iuţit paşii, şi dânsul făcu la fel. Deodată am simţit că braţul lui îl atinge pe-al meu şi apoi… apoi a început să-mi spună unele lucruri, pe care mă ruşinez să ţi le repet, Egizio, – cuvinte care m-au făcut să clocotesc de furie. Îmi cerea să merg cu dânsul, făgăduindu-mi că mă va copleşi de bogăţii, şi încredinţându-mă că e un bărbat distins şi va face pentru mine tot ce doresc.

Ettore bătea nervos din picior, îşi încleştă pumnii şi ochii-i deveniră fioroşi.

— I-am aruncat o privire plină de dispreţ, continuă Letiţia, şi i-am spus c-ar putea să-i fie ruşine de părul-i cărunt, căci mi-a fost posibil să recunosc că avea părul cărunt, deşi îl cănise. Dar cu toate astea el nu vru să se-ndepărteze. Atunci trecu pe lângă noi o trăsură luxoasă, în care se afla un bărbat tânăr şi frumos, îmbrăcat cu eleganţă. De-abia îl zări pe urmăritorul meu, că se aplecă afară şi strigă:

— „Lord Milton? Dumneata aici? Ce întâlnire neaşteptată!”

— Lordul Milton! exclamă Ettore, şi deodată dispăru din figura lui orice urmă de mânie şi un zâmbet îi flutură pe buze. Aşadar, lordul Milton a fost acela care te-a urmărit. De ce nu mi-ai spus asta îndată? Atunci nu s-ar fi născut în sufletul meu nicio urmă de gelozie şi ţi-aş fi ascultat povestirea în deplină linişte. Ah! idiotul ăsta bătrân şi-a primit cu anticipaţie pedeapsa pentru nebunia lui, căci tânăra şi frumoasa lui soţie i-a zburat, împreună cu neuitatul nostru prieten Aristide de Lamotier.

— Dar nu asta a fost ceea ce voiam să-ţi povestesc, spuse Letiţia – şi nici nu ţi-aş fi amintit măcar de episodul acesta, atât de obişnuit, de altfel, dacă nu m-ar fi interesat o altă împrejurare cu prilejul acesta. Persoana care l-a strigat din trăsură pe lordul Milton este aceea de dragul căreia îţi povestesc toată astea, căci de-abia îl strigase tânărul

pe lordul Milton, că acesta rămase stupefiat locului. Probabil că-i era neplăcut să fie numit în faţa mea, şi cu o mină acră-dulce întinse mâna tânărului elegant, şi-i spuse:

— Ah! cât sunt de bucuros să te pot saluta aici, domnule duce de Chamfort. De ce nu te arăţi pe la „Clubul european”?

— Ducele de Chamfort! exclamă Ettore. Numele acesta mi l-ai pomenit de-acum cândva parcă? Ah! era francezul acela care voia să te facă soţia lui.

— Foarte exact, Egizio, ducele de Chamfort este francezul acela, care a vrut să mă ducă în Anglia, pe vremea când mă aflam la Paris, el este acela pe care l-a urmat în locul meu sărmana şi neuitata mea prietenă Estrella, femeia cu cap de mort. Acum însă am auzit, continuă Letiţia, pe când mă aflam la hotel, cum directorul spunea unuia din amploiaţii săi: „Predă cartea asta doamnei ducese de Chamfort”. De aici deduc, că şi Estrella se află în Cairo, căci numai dânsa ar fi putut deveni soţia ducelui, dacă viclenia noastră de atunci a izbutit. Şi acum îţi poţi lesne închipui că ard de dorinţa de a o revedea pe scumpa mea prietenă! Ah! dac-ar fi cu putinţă lucrul acesta!

— Cum vrei, să fie cu putinţă, draga mea, răspunse Ettore, când ştii prea bine că n-avem voie să ne arătăm în public?

— Ba trebuie chiar să părăsim Cairo cât mai repede posibil, adăugă Letiţia. Ţi-am spus de-acum că tata va face totul pentru ca să ne uşureze continuarea fugii. El insistă să ne ducem în America sau Australia, pentru a începe acolo o viaţă nouă, pentru care ne va da, fireşte, mijloacele necesare. Ţine deocamdată bancnotele astea. E o sumă destul de însemnată. Şi diseară va veni tata însuşi, pentru ca să discute cu tine ce mai a de discutat.

Ettore puse banii tu buzunar. Era mişcat de bunătatea prinţului Raymond de Paris şi deveni foarte trist când Letiţia îi povesti în ce stare vrednică de plâns îl găsise pe bietul ei părinte.

Mână în mână, păşiră încă împreună câtva timp pe malul Nilului, până s-auziră dinspre ruină trei fluierături, semnalul pe care-l dădea Tric-Trac căpitanului său. Nu trecu mult şi mucalitul parizian se ivi în carne şi oase dintre tufişurile care mărgineau ţărmul apei.

— La masă, domnii mei! strigă francezul, care în lipsa unui şervet, agita o batistă cam îndoielnică. Vă veţi mira, desigur, văzând ce

mâncare vă aşteaptă astăzi. Am fost bătut în chip ruşinos, – şi totuşi mă bucur din toată inima, căci Mullah ăla a pregătit un dejun, cum nu se poate închipui mai bun. Un pelican umplut cu melci de apă, fript la frigare. Am mâncat eu de-acum delicatese în viaţa mea – căci la noi, la Paris, se mănâncă numai delicatese, dar aşa ceva n-am gustat încă, pe onoarea mea de cetăţean al marii republici.

Şi spunând acestea, bietului Tric-Trac îi lăsa gura apă.

Egizio Ettore şi Letiţia fură şi ei de părerea bravului lor servitor, când ajunseră la ruină şi Mullah le aduse pelicanul fript. Căci animalul acesta era într-adevăr o friptură delicioasă, pielea albă se rumenise de minune şi umplutura de melci, răspândea o aromă care ar fi stârnit admiraţia celui mai pretenţios gurmand european.

Mullah culese multe laude şi se umfla în pene, de mândrie. Tric-Trac, însă, nu înceta să se plângă că în halele Parisului nu se puteau găsi pelicani.

— Voi deschide la Paris un restaurant, spuse dânsul, unde se vor servi numai pelicani fripţi, şi sunt ferm convins că voi deveni om bogat de pe urma aceasta. O! frumosul meu Paris, când te voi revedea oare, – când îmi va fi dat să mă plimb pe Boulevard des Italiens, – când voi auzi iarăşi clopotele din Notre Dame?

— Cine ar putea şti, prietene dragă, spuse Ettore, cât de repede ţi se va împlini această dorinţă! Astăzi încă vom părăsi Cairo, şi eu aş fi de părere să nu plec în America sau în Australia, ci la Paris, deşi acesta e capitala ţării care mă urmăreşte cu înverşunare şi a pus mare preţ pe capul meu. Acolo te poţi ascunde mai bine ca oriunde, căci marile metropole oferă posibilităţi nebănuite de a rămâne în umbră. Voi lua alt nume, îmi voi schimba înfăţişarea, tăindu-mi complet barba, şi sunt încredinţat că vom putea trăi în deplină siguranţă şi linişte la Paris.

— Ştii prea bine, iubitule, spuse Letiţia, alipindu-se drăgăstoasă de soţul ei, că te urmez pretutindeni, deci şi la Paris. De altfel, mă cam tem şi eu de călătoria pe mare şi mi-ar surâde mai degrabă să rămân în Europa, chiar dac-ar fi numai pentru faptul că-l am aici pe scumpul meu tată.

— Ei bine, am hotărât, deci, spuse Egizio Ettore. Ne ducem la Paris. La naiba, Tric-Trac, ai înnebunit?

Exclamaţia brigandului era justificată de faptul că parizianul scoase

un ţipăt de bucurie şi apoi începu să ţopăie de parcă l-ar fi apucat alte-alea.

— Trăiască Parisul! striga el necontenit, agitând deasupra capului o pulpă friptă de pelican. Voi revedea Parisul, voi revedea Parisul! O! În cazul acesta totul e bine, voi putea rămâne pe lângă scumpul meu căpitan şi să fiu, totuşi, şi la Paris! Asta e o fericire la care nici n-aş fi cutezat să gândesc cândva.

Şi tot restul zilei Tric-Trac nu înceta să povestească minunăţii despre Parisul lui şi făcea lucrul acesta într-un chip atât de interesant, încât până şi Ettore cu Letiţia îl ascultau cu plăcere.

Spre seară, brigandul şi scumpa lui soţie întreprinseră o plimbare prin pădure. Se întunecase de-acum, când se întoarseră în ruină. Cam la vreo sută de paşi depărtare de templu dădură de Mullah.

— V-am căutat de-acum pretutindeni, spuse tânărul arab, căci am să-ţi fac o comunicare importantă, stăpâne.

— Vorbeşte! spuse Ettore.

— Nu vreau să afirm ceea ce nu ştiu sigur, continuă arabul, dar am observat în apropierea templului nişte făpturi suspecte. Au trecut doi bărbaţi, care păreau cămilari. Au intrat în pădure, dar n-a trecut decât un sfert de ceas şi ieşiseră afară dintr-însa, apoi începură să ocolească ruina, îndreptându-se în cele din urmă spre ţărmul Nilului. Acolo s-au urcat într-o barcă şi au pornit-o pe apă în sus.

— Nu văd nimic suspect în această întâmplare, răspunse Ettore. De ce să nu se fi apropiat cămilarii de ruină? Probabil c-au avut ceva de lucru în pădure.

— Stăpâne, eu cunosc ţara asta mai bine ca tine. Ce să caute în pădure nişte cămilari? Oamenii aceştia n-au alta de făcut toată ziua, decât să caute clienţi, pe care să-i transporte în Pustiu. Şi apoi, cămilarii nu se despart niciodată de animalele lor, dar aceştia doi veniseră singuri.

— Ei, excepţia confirmă regula, spuse Ettore înălţând din umeri cât se poate de liniştit. Ce-ţi închipui tu oare, Mullah, că aveau de gând oamenii aceştia, venind prin apropierea bârlogului nostru?

— Presupunerea mea este, răspunse arabul, că indivizii aceştia nu-s altceva decât spioni, veniţi să cerceteze dacă ne mai aflăm încă în ruină. Trebuie să fii cu multă băgare de seamă, stăpâne, şi dacă mi-ai îngădui să-ţi dau un sfat, apoi ţi-aş spune să căutăm să ne schimbăm

ascunzătoarea. Colo jos în pădure există o peşteră mare, în care ne vom putea petrece noaptea în linişte. Nu trebuie să rămânem necontenit în unul şi acelaşi loc. Tata m-a învăţat că e bine să-ţi ridici tabăra în fiecare săptămână în alt loc. Şi într-adevăr, tribul nostru a părăsit de multe ori o oază cât se poate de bună, numai ca să nu dea prilej duşmanului ca să ne atace.

— Asta poate fi necesar în Pustiu, răspunse Ettore, eu, însă, nu văd niciun motiv să fug din templul lui Isis. De altfel, în momentul de faţă nici n-aş putea s-o fac, deoarece aştept o vizită aici în seara asta.

Între timp ei ajunseră la ruină şi Ettore cu Letiţia intrară înăuntru.

— Nu vrei să te odihneşti puţin, iubito? întrebă Ettore pe soţia sa. Cine ştie dacă nu vom fi nevoiţi să părăsim Cairo încă în noaptea asta, şi ar fi bine ca să dormi câteva ceasuri. Şi eu sunt obosit şi mă voi întinde lângă tine pe pătură, ca să-mi mai odihnesc niţel mădularele.

— Tric-Trac doarme de-acuma, spuse Mullah şi arătă spre francez, care se ghemuise în firida unde fusese înainte foc.

Parizianul dormea atât de adânc, încât nici nu observă intrarea stăpânilor săi.

— Nici tu, Mullah, spuse Ettore, n-ai închis ochii noaptea trecută. Nu vrei să dormi puţintel?

— Nu, stăpâne, răspunse tânărul arab, Mullah vrea să stea de pază.

— Ei bine, rămâi de pază, şi îndată ce vei observa ceva suspect, dă-mi un semnal. Cunoşti care e semnalul nostru: trei fluierături, – nu-i aşa?

— Da, stăpâne, îl cunosc.

— Ei bine, aşa să faci! Dar unde vrei să stai de pază?

— Afară, între cele două coloane. Mă voi plimba necontenit încolo şi încoace, căci de îndată ce m-aş lăsa jos, aş putea adormi. Şi asta nu vreau, căci ochii mei trebuie să fie deschişi, pentru siguranţa stăpânului meu.

Cu o privire plină de recunoştinţă, Ettore îl părăsi pe credinciosul său servitor, apoi o cuprinse cu braţele pe Letiţia şi o trase lângă dânsul pe pătura care era întinsă pe lespezile fostului altar. Letiţia îşi puse capul pe pieptul soţului iubit.

Nu trecu mult şi oboseala îi învinse: Ettore şi Letiţia adormiseră.

Deodată, însă, fură treziţi de un fluierat triplu.

Cu iuţeala fulgerului, brigandul fu pe picioare şi luă puşca în mână.

— Ce s-a întâmplat, Mullah? strigă el. Ai observat ceva suspect?

— Trei bărbaţi se îndreaptă spre ruină, răspunse tânărul arab la întrebările căpitanului său.

— Trei bărbaţi! exclamă Letiţia. Şi eu care credeam că ne-ai trezit de dragul tatălui meu!

— Vom vedea îndată cu cine avem de-a face, spuse Ettore. Rămâi aici, Mullah, lângă Tric-Trac şi scumpa mea Letiţia. Eu voi ieşi afară din ruină şi fiţi siguri că dacă ne ameninţă vreun duşman, puşca mea îşi va face datoria în întregime.

Când Ettore fu afară, zări pe cei trei bărbaţi despre care vorbise Mullah, şi care se aflau de-acum în imediata apropiere a templului.

Era o minunată noapte cu lună. Datorită acestui fapt el putu să observe bine siluetele celor trei bărbaţi, fără însă, să le poate deosebi şi figurile. După cât i se părea, doi din aceştia erau tineri, pe câtă vreme al treilea, care mergea în mijloc, trebuie să fi fost un om în vârstă.

Toţi trei păreau să fie elegant îmbrăcaţi şi dădeau impresia unor străini, care făceau o promenadă sub clar de lună pe malul Nilului, şi pe care numai întâmplarea îi adusese în locul acesta.

Ettore se hotărî să fie în gardă şi strânse puşca în mână, după ce se încredinţă repede că este încărcată.

Fireşte, nu avea niciun gând rău faţă de aceşti oameni, dacă-l vor lăsa în pace şi-şi vor vedea de drumul lor. Dar vai de ei, dac-ar fi venit cu vreun gând duşmănos! Atunci…

— Prieten bun! auzi el deodată un glas şi la auzul acestei voci, Ettore scoase un strigăt de bucurie.

Apoi alergă cât îl ţineau puterile în întâmpinarea celor trei bărbaţi şi se aruncă la picioarele celui care mergea în mijloc şi-i trase mâna spre buzele sale.

— Prinţul Raymond de Paris, murmură el. Dumneavoastră sunteţi, dumneavoastră în persoană? O! fiţi binecuvântat!

— Ridică-te, Egizio Ettore, spuse prinţul, repede, nu şade frumos ca dumneata să îngenunchezi faţă de mine. Ia te uită, îţi aduc un vechi cunoscut, un prieten. Nu-l recunoşti? E doctorul Wolfgang Schulze.

Brigandul luă mâna tânărului medic şi o strânse cu multă căldură într-a sa. Apoi, însă, privi cercetător şi cu o anumită bănuială spre celălalt însoţitor al prinţului, pe care nu-l cunoştea.

— Citesc o bănuială pe fruntea dumitale, Ettore, spuse prinţul, dar îţi pot afirma că ea este neîndreptăţită, căci domnul acesta, care m-a condus la voi, şi pe care l-am adus intenţionat aici, nu este altul decât vestitul detectiv londonez Robert Wilson, bunul meu prieten.

Un detectiv! Auzind aceasta, Egizio Ettore se dădu cu un pas îndărăt.

— Da, un detectiv, interveni Wilson, ca şi cum ar fi ghicit gândul brigandului. Dar un prieten de-al dumitale, Egizio Ettore, căci şi dumneata eşti un prieten al prinţului Raymond, şi acela pe care-l iubeşte acest bărbat nobil, poate conta pe sprijinul meu necondiţionat.

— Mulţumesc Cerului, spuse prinţul Raymond, că mi l-a adus în cale tocmai pe Robert Wilson aici, în Cairo, căci altfel, Egizio Ettore, n-aş fi fost în măsură să găsesc o soluţie pentru salvarea voastră. Dar detectivul acesta este un bărbat energic şi inteligent, el a netezit imediat toate căile pe care veţi păşi, pentru a scăpa cât mai repede posibil de sub urmărirea autorităţilor egiptene. Întinde-i mâna, Egizio Ettore, şi salută-l pe Robert Wilson ca pe prietenul dumitale.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Ettore întinse detectivului mâna şi acesta din urmă îşi aţinti privirea cu bunătate pe chipul simpatic al brigandului Corsicii.

De-abia acum pricepu Wilson cum s-a făcut că Letiţia, copila prinţului, s-a îndrăgostit de omul acesta, şi a acceptat să împartă cu dânsul durerile vieţii.

— Să intrăm cât mai repede cu putinţă în interiorul ruinei, spuse nobilul francez, acolo vom putea sta de vorbă nesupăraţi, căci aici, afară, se poate întâmpla să fim spionaţi de cineva. Repede, Egizio, du-mă la Letiţia. Ce face buna mea copilă? O, ce bucurie a fost pentru mine, s-o întâlnesc pe dânsa, aici, în Cairo! Oh, dar iat-o! Bine te-am găsit, Letiţia, bine te-am găsit!

Cu un strigăt de bucurie, frumoasa Madonă alergă spre tatăl ei. Raymond o prinse în braţele sale şi începu s-o sărute pe frunte, pe ochi, pe gură.

După câteva minute cele cinci persoane erau cu toţii în interiorul templului şi Ettore spuse, râzând:

— Iertaţi-mă, domnii mei, că vă ofer o ospitalitate atât de proastă, dar nu suntem aranjaţi pentru musafiri atât de nobili. Nici măcar un scaun nu vă putem oferi, şi va trebui să ne aşezăm pe pătura aceasta,

după moda orientală. Urmaţi-mi pilda, vă rog!

Spunând acestea, Ettore luă loc pe jos, Letiţia se ghemui lângă dânsul, şi-l trase pe tatăl ei aşezându-l de cealaltă parte. În faţa lor se aşezară doctorul Wolfgang Schulze şi detectivul Wilson.

Tric-Trac şi Mullah se retraseră, pentru a face de santinelă. Amândoi erau înarmaţi cu carabine.

În vechiul templu al lui Isis nu exista altă lumină decât aceea a lunii, care pătrundea prin frunzişul copacilor, înveşmântând cu razele ei argintii întreaga încăpere.

Câteva minute domni o tăcere solemnă, căci fiecare din cei cinci erau pătrunşi de seriozitatea momentului şi de farmecul nopţii cu lună.

Prinţul Raymond fu primul care luă cuvântul:

— La răsăritul soarelui va trebui să părăseşti Cairo, Egizio Ettore. Toate pregătirile sunt făcute. Ţi-am cumpărat un vapor, care vă va scoate din port. Vă veţi deghiza şi în felul acesta veţi izbuti vă îmbarcaţi pe vapor. Echipajul, care se compune din opt egipteni, nu te va lăsa în părăsire. Îi vei plăti bine pe oameni şi ei vor depune toate sforţările să te aducă în siguranţă. Acum rămâne numai să stabilim, încotro vă gândiţi a vă îndrepta. Eu v-aş propune să plecaţi spre America, căci nicăieri nu veţi fi în siguranţă, mai deplină, ca în vestul continentului nou. Acolo nu te cunoaşte nimeni, Egizio, şi te vei simţi fericit şi mulţumit, căci vei regăsi munţii şi pădurile, pe care le-ai iubit atât de mult şi în patria ta scumpă. Îţi voi da bani din belşug şi vei putea să-ţi cumperi o fermă în vestul Americii, vei putea trăi ca un rege, şi Letiţia mea te va ajuta, desigur, să aduci în stare de înflorire micul tău regat.

— O, tată, cât eşti tu de bun! exclamă Letiţia. Cum putem noi primi de la tine atâta dragoste şi bunătate?

— Dar oare iubirea care ţâşneşte din inimă nu este comoara cea mai preţioasă? spuse Raymond, mişcat, sărutând-o pe frunte pe Letiţia. Şi apoi, nu este oare de datoria mea să mă îngrijesc de voi? Dumnezeu din Cer mi-e martor, cât de mult aş dori să rămân împreună cu voi! Şi dacă n-aş fi atât de bătrân… atât de bolnav… nimic nu m-ar reţine să trec oceanul împreună cu voi. Nici măcar dragostea de ţară şi legăturile mele cu patria, nu m-ar putea împiedica. Dar lucrul acesta e cu neputinţă, şi mă văd silit să renunţ la

îndeplinirea acestei dorinţe şi nici de fericirea voastră nu mă voi putea bucura multă vreme, căci ştiu, – o simt lămurit – că Domnul din Ceruri mă va chema curând la dânsul. Nu, nu mă contraziceţi! În clipa aceasta am impresia că exprim în faţa voastră ultima mea dorinţă. De altfel, am pus-o şi pe hârtie, şi vreau să v-o încredinţez. Testamentul meu se află în camera de lucru de la hotelul unde locuiesc, în sertarul din dreapta al biroului. Dacă sfârşitul mă va lovi în chip subit, îl rog pe domnul doctor Wolfgang Schulze, aici de faţă, să ia asupra lui testamentul şi să-l înmâneze autorităţilor în drept din Franţa, pentru ca ultima mea dorinţă să fie îndeplinită întocmai. Dar să nu mai vorbim despre mine, continuă nobilul bărbat, căci acum trebuie să discutăm despre viitorul vostru, copiii mei. Sunteţi înţeleşi cu propunerea mea, vreţi să porniţi spre America, sau v-aţi propus altă ţintă?

— Da, ne-am propus altă ţintă, răspunse Letiţia. Cu puţin înainte de venirea voastră, am vorbit cu Egizio despre aceasta. El e de părere, că cel mai bun lucru ar fi, să ne îndreptăm spre Paris. El nădăjduieşte că în metropola aceasta va izbuti mai lesne să se ascundă.

— La Paris! exclamă prinţul Raymond. Nu copiii mei, nu v-aş sfătui să faceţi asta. Credeţi-mă, dragii mei, că adevărata fericire nu înfloreşte acolo unde se adună laolaltă milioane de oameni. Nu în capitala lumii veţi găsi mulţumirea sufletească pe care o căutaţi, ci la ţară, în singurătatea pădurilor. Cred că te cunosc îndeajuns, Egizio, pentru a-ţi putea spune, că nu vei putea deveni fericit în mijlocul tumultului dintr-un oraş mare, cum e Parisul. În pieptul tău sălăşluieşte o inimă înfierbântată, care cere libertate, şi aceasta o poţi găsi cu îndestulare în pădurile virgine ale vestului Americii, nu însă la Paris, unde sângele tău care se aprinde atât de lesne te poate duce la acte necugetate. De aceea, copiii mei, urmaţi-mi sfatul şi nu vă duceţi la Paris.

— Sfatul dumitale, prinţe Raymond, spuse Ettore, este pentru noi un oracol, o poruncă. Da, o voi duce pe Letiţia mea peste Ocean. Egizio Ettore, brigandul Corsicii, va dispărea în pădurile virgine ale Americii, va fi mort pentru aceia care l-au cunoscut cândva, şi sub un nume nou va începe altă viaţă, în lumea nouă. Voi duce un trai în care nu voi mai păcătui, în care sufletul meu va rămâne curat şi conştiinţa nepătată.

— Domnul din Ceruri să-ţi dea binecuvântarea Lui pentru asta, rosti prinţul Raymond, mişcat. Şi acum veţi îmbrăca hainele pe care vi le-am adus. Mister Wilson va avea bunătatea să le aducă din barca cu care am venit aici. Am împachetat totul într-un cufăr, pe care l-am lăsat în barcă. Dar Mullah şi Tric-Trac, cei doi tovarăşi ai tăi, Egizio, vor binevoi să-l însoţească pe Wilson, pentru a aduce cufărul încoace.

Englezul se ridică îndată şi se declară dispus să pornească la drum împreună cu cei doi bărbaţi.

Tric-Trac şi Mullah fură chemaţi şi Ettore le spuse că trebuie să-l însoţească pe detectiv.

Peste câteva clipe, cei trei plecară. În ruină rămaseră acum numai Ettore, Letiţia, prinţul Raymond şi doctorul Schulze.

— Numai dacă nu va fi furat cineva cufărul, spuse Letiţia. Aţi lăsat vreun paznic acolo?

— O, nu, răspunse doctorul Schulze. Ţinutul acesta e complet pustiu şi n-am observat nimic suspect. Eu şi cu Wilson am vâslit, şi, de altfel, am dus barca în păpurişul ţărmului, în aşa fel că eventualii trecători, nici n-ar putea-o observa.

— Cred că am umblat puţin prea repede, spuse prinţul, ducând deodată mâna la piept. Inima îmi bate tare de tot.

— Asta va trece, Alteţă, spuse doctorul Schulze. Probabil că e din cauza iritaţiei în care vă aflaţi în momentul de faţă.

— Să-ţi dau o înghiţitură de apă? întrebă Letiţia, ridicându-se repede de la locul ei, cu îngrijorarea zugrăvită pe figură.

— Nu, nu, lasă, copila mea. Ai auzit doar că nu e nimic grav. De altfel, ruina asta veche este demnă de văzut, continuă prinţul în vreme ce se ridică şi începu să privească în jurul său. Colo, în firidă – (arătă spre adâncitura din zid) – s-o fi aflat, desigur, o statuie a zeiţei Isis. Ah! dar uite şi hieroglife! Ia priveşte, doctore Schulze, ce mai de-a figuri!

Tânărul medic se apropie de prinţ. Se uită şi el la hieroglife, cu mult interes.

— Sunt cioplite în piatră, continuă prinţul Raymond, trecându-şi mâna peste zid. Da, vechii egipteni s-au priceput să-şi asigure inscripţiile mai bine ca noi. Toate hârtiile pe care scriem noi acum, se prăpădesc, dar o astfel de inscripţie…

Prinţul nu-şi termină fraza, căci deodată se petrecu ceva, care-l făcu

să amuţească de uimire.

Apăsase cu degetul pe o hieroglifă, şi, în aceiaşi clipă se dădu în lături zidul în care se afla firida, şi ieşi la iveală un gang întunecos, care părea nesfârşit.

Un aer rece şi mucegăit îi izbi în faţă pe cei patru oameni care se aflau în ruină. Fără să vrea, ei se dădură cu un pas îndărăt.

Cap. 185 – Gangul secret

— Am făcut o descoperire foarte interesantă spuse prinţul Raymond. Sunt ferm încredinţat că suntem cei dintâi muritori de mii de ani încoace, cărora le este îngăduit să-şi arunce o privire în gangul acesta. Ia spune, doctore Schulze, n-ai avea plăcere să cercetezi ce se află în peştera asta?

— Cred că se cere să fim atenţi aici, răspunse tânărul medic, şi fără a avea cel puţin o lanternă bună în mână, n-aş cuteza să cobor înăuntru. Probabil că se află aici mormântul vreunui faraon egiptean. Căci numai pentru un cavou obişnuiau vechii egipteni să îndeplinească o astfel de lucrare. În orice caz, este mormântul unui prinţ, şi a cărui descoperire va interesa mult ştiinţa.

— Cred că n-ar trebui să şovăim mult, interveni Ettore, ci să căutăm a vedea ce conţine gangul acesta. Voi aprinde o faclă şi vom pătrunde înăuntru.

— Să, nu faci asta, se rugă Letiţia, nu, iubitule, nu-ţi primejdui viaţa pentru un astfel de lucru. În peştera asta întunecoasă, din care răzbate un miros atât de rău, s-ar putea afla şerpi veninoşi. Te rog, scumpul meu Egizio, renunţă la gândul acesta îndrăzneţ.

Dar Ettore n-ar fi trebuit să fie cutezătorul brigand al Corsicii, dacă s-ar fi lăsat înduplecat de rugăminţile unei femei, din moment ce luase odată o hotărâre.

El aprinsese de-acum o faclă răşinoasă, apoi îşi pipăi pumnalul de la brâu şi se adresă, râzând, Letiţiei:

— Mă-ntorc îndată la tine, iubito. Aş putea pune rămăşag că peştera asta are o ieşire. Vrei să mă însoţeşti, doctore Schulze?

— Eu nu-s deloc o fire fricoasă, răspunse tânărul medic. Dar sunt şi eu de părerea soţiei dumitale, că fără pregătiri suficiente nu trebuie să pătrundem în gang.

— Atunci mă duc singur, hotărî Ettore şi făcu câţiva paşi în direcţia gangului.

Dar atunci se ivi şi Letiţia lângă dânsul.

— Te însoţesc, spuse dânsa. Nu, nu te voi lăsa să mergi singur! Dacă te ameninţă vreo primejdie acolo înăuntru, e mai bine să fim împreună. Ştii doar că ne-am jurat unul altuia să trăim şi să murim împreună.

— Acesta e un jurământ frumos, spuse prinţul Raymond. Ar fi de preferat ca toţi soţii să-şi facă acest jurământ şi… să-l ţină. Şi vezi de nu-l uita nici tu, Letiţia mea. Când Egizio al tău va fi odată silit să fie departe de tine, printr-o împrejurare pe care n-o va putea învinge, să nu cumva să făptuieşti nebunia şi să renunţi la viaţă. Să-ţi aminteşti de jurământul făcut şi să trăieşti, până ce Egizio va putea fi iar lângă tine.

În clipa aceasta prinţul Raymond nici nu bănuia ce sfat înţelept dădea copilei sale.

Letiţia luă braţul soţului ei, în mâna cealaltă Ettore ţinea facla, şi amândoi păşiră în gangul întunecos.

— Să nu rămâneţi prea mult, strigă prinţul după ei, căci cufărul cu îmbrăcăminte trebuie să fie îndată aici. Până atunci, vă spun la revedere!

— La revedere! se auzi ca un ecou din peşteră şi în clipa următoare cei doi soţi dispăruseră din vederea prinţului şi a doctorului Schulze.

— Poţi spune orice vrei, se adresă acum nobilul francez către medic, chiar dacă e un brigand acela care o iubeşte pe fiica mea, în faţa unei asemenea iubiri trebuie să depun armele. Tot respectul i se cuvine.

— Aceasta e şi părerea mea, Alteţă, răspunse doctorul Wolfgang Schulze. Egizio Ettore e un bărbat vrednic de invidiat.

Prinţul Raymond scoase un oftat uşor.

În sinea lui, el şi-ar fi dorit un alt fel de ginere. Dar el făcea parte din acei oameni, care se supun cu eroism inevitabilului.

Trecură câteva minute.

Cei doi soţi nu dădeau niciun semn de viaţă din peştera în care pătrunseseră. Prinţul îşi scosese ceasul şi urmărea cu nelinişte mersul minutarelor.

Trecuse de-acum un sfert de ceas şi cei doi nu se mai întorceau din

gangul întunecos.

— Numai de nu li se va fi întâmplat vreun accident, spuse prinţul, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să le îngădui să întreprindă această escapadă, deşi pricep foarte bine dorinţa lui Ettore, de a descoperi taina acestei peşteri. Nici eu n-aş fi procedat altfel dac-aş fi fost tânăr.

Mai trecură încă cinci minute. Dar nu se auzea şi nu se vedea nimic. Prinţul strigă înăuntru pe gara peşterii, dar strigătele sale rămaseră fără răspuns.

În schimb, acum se auzea zgomot de afară. Glasul lui Tric-Trac răsună puternic:

— Sapristi! greu e cufărul ăsta. Îţi rupi sănătatea trăgându-l.

— Prostii! îi răspunse Wilson. Cele câteva obiecte de îmbrăcăminte nu pot cântări atât de mult, şi voi sunteţi doar nişte flăcăi viguroşi.

— Dar te rog să mă crezi şi pe mine, domnul meu, răspunse parizianul, cufărul ăsta are o greutate foarte respectabilă. Apoi e şi mare de tot, şi de pe malul fluviului până aici la ruină e o bucată bună de drum.

— În sfârşit, l-aţi trecut de-acum, spuse detectivul. Aduceţi cufărul înăuntru. Ah! iată-vă şi pe dumneavoastră, Alteţă. Am întârziat mult?

— Nu prea, răspunse Raymond, dar mă găseşti foarte îngrijorat de soarta Letiţiei şi a lui Ettore.

— Dar unde sunt? V-am lăsat doar împreună când am plecat?

Prinţul îi povesti atunci despre descoperirea gangului secret, şi detectivul clătină capul, apoi spuse:

— Egiptenii au construit adesea adevărate labirinturi. Subteranele acestea au multe ramificaţii şi ar fi foarte posibil ca Letiţia şi soţul ei să se fi rătăcit pe acolo şi să nu găsească ieşirea.

— Şi eu nu pot nici măcar să-ţi dau un fir după care să te conduci, spuse prinţul. Dar n-avem încotro, trebuie răbdare. Între timp, putem, însă, să procedăm la golirea cufărului, pentru ca Letiţia şi Ettore să găsească totul în regulă când se vor întoarce.

În acest timp, Tric-Trac şi Mullah aşezaseră cufărul în mijlocul templului şi vrednicul parizian îşi ştergea sudoarea de pe frunte…

— O muncă de câine, murmură el. Eu nu-s pentru aşa ceva!

— Dumneavoastră aveţi cheia de la cufăr, se adresă detectivul către prinţ. Vreţi să aveţi bunătatea să mi-o daţi, pentru ca să-l pot deschide?

Raymond se căută prin buzunar şi scoase o cheiţă, pe care o înmână lui Wilson. Acesta încercă să deschidă cufărul. Dar răsuci de câteva ori cheia în broască, fără să izbutească a o deschide.

— Dar ce să însemne asta? se întrebă el. Broasca a fost doar în perfectă ordine şi acum pare să…

— Poate că trebuie să răsuceşti cheia de două ori, îl întrerupse prinţul Raymond. Mai încearcă o dată.

Prinţul, doctorul Schulze, Tric-Trac şi Mullah stăteau în jurul cufărului, în vreme ce detectivul se lăsă în genunchi şi începu să răsucească cheia încolo şi-ncoace.

— Este ceva în neregulă, spuse detectivul înc-o dată. Sau poate că nu mi-aţi dat cheia potrivită, Alteţă?

— Nu poate să fie altă cheie, căci doar pe aceasta o aveam la mine, răspunse Raymond de Paris.

— Dacă n-aş şti precis, spuse detectivul, că nu s-a apropiat nimeni de cufăr, aş fi înclinat să cred că vreun hoţ, şi-a făcut de lucru la broască. Face impresia că cineva a umblat cu o cheie falsă, dar fireşte că asta…

Se auzi o trosnitură. În aceeaşi clipă capacul sări în sus.

Se produseră câteva exclamaţii de uimire, şi cele cinci persoane aflătoare în templu rămaseră ca împietrite.

Din fundul cufărului ieşiră la iveală trei făpturi, trei oameni care îşi îndreptau ţevile revolverelor spre prinţ şi cei din jurul său.

— Predaţi-vă, câini necredincioşi! se auzi un glas ameninţător. Nu încercaţi să fugiţi, căci ruina este împresurată. Sunteţi prizonierii mei.

Acela care rostise aceste cuvinte era un bărbat cu figura energică, care sări din cufăr împreună cu însoţitorii săi. Şi Wilson fu cel dintâi care fu trântit la pământ de unul din oamenii aceştia, care-l izbi cu patul revolverului său.

Dar numai o clipă dură şi prinţul Raymond de Paris îşi recăpătase cumpătul.

— Îndărăt! strigă el. Oricine aţi fi voi, nu cutezaţi să mă atingeţi! Eu sunt prinţul Raymond de Paris şi Excelenţa Sa preşedintele republicii franceze vă va trage la răspundere dacă-mi veţi face vreun rău, mie sau însoţitorilor mei.

— Ah! prinţul Raymond de Paris! exclamă cu un râs ironic, omul care sărise cel dintâi din cufăr. N-am avut încă plăcerea să vă cunosc,

nobile prinţ, şi nu m-aş fi aşteptat să vă întâlnesc în locul acesta. Profit, însă, de această ocazie, ca să mă recomand. Eu sunt Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo, şi aceştia doi de lângă mine, sunt agenţi de-ai mei. Afară mai sunt douăzeci de poliţişti înarmaţi până-n dinţi. Ei vor purta de grijă ca orice încercare de fugă să fie zădărnicită!

Auzindu-l pe Murad Effendi vorbind astfel, figura prinţului Raymond se acoperi de o paloare cadaverică. El îşi dădu seama că nu dânsul era cel căutat, ci că şeful poliţiei din Cairo se folosise de această viclenie, pentru a pătrunde în templu şi a pune mâna pe Egizio Ettore.

Din fericire, aceia pe care îi căuta Murad Effendi, nu se aflau de faţă în momentul acesta. Dar dacă Letiţia şi Egizio Ettore şi-ar face apariţia, ar fi pierduţi.

Şi Raymond nu trebuia să cuteze să-i avertizeze măcar, el nu avea voie să facă niciun semn lui Wilson, căci ochii lui Murad Effendi nu-l slăbeau o clipă.

— De altfel, Alteţă, luă din nou cuvântul şeful poliţiei, vă pot asigura că dumneavoastră personal nu veţi avea de suferit neplăceri prea mari. Ştiu anume ce legături există între dumneavoastră şi aceia pentru a căror arestare am venit aici. Dar puteţi fi încredinţat că nu voi căuta să trâmbiţez chestia aceasta. Va trebui numai să acceptaţi să mergeţi la Cairo, însoţit de mine. Acolo vă voi supune unui interogatoriu şi cu aceasta chestia va fi rezolvată, în ce vă priveşte pe dumneavoastră.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse prinţul Raymond, care nu voia să destăinuie, cum că Ettore se afla în templu. Şi v-aş fi îndatorat, dacă mi-aţi de unele lămuriri.

— Lămuriri, ha, ha, ha! Bine, le vei avea. Află, deci, că am venit aici, pentru a aresta pe un anume Ettore, unul din cei mai primejdioşi criminali din câţi trăiesc pe pământ, un om care a făptuit crime şi în Egipt de-acum, prin aceea că l-a ucis pe şeicul din Among şi a dat foc palatului său.

— Ce mă interesează pe mine Ettore ăsta? spuse prinţul Raymond. Eu am venit încoace să vizitez ruina, pe care, de altfel, o vizitează orice străin care vine în Cairo.

— Foarte bine, dar atunci veţi avea bunătatea să-mi explicaţi ce

legătură are vizita aceasta, cu cufărul care conţinea diferite obiecte de îmbrăcăminte, ceea ce arăta că puneaţi la cale o mică comedie. Nu cumva, aveaţi de gând să-l ajutaţi lui Ettore să fugă?

— Găsesc că vorbele dumitale sunt insultătoare, domnul meu, spuse prinţul, şi te opresc o dată pentru totdeauna să-mi vorbeşti pe tonul acesta. Şi acum, deoarece, nu mai am ce căuta aici, mă voi îndepărta.

Prinţul vru să plece, dar în aceeaşi clipă Murad Effendi i se puse în cale, şi ochii-i străluceau fioros.

— Niciun pas mai departe! strigă el. Se pare că nu pricepeţi situaţia în care vă aflaţi, domnul meu. Aţi refuzat să luaţi în considerare propunerea mea. Ei bine, atunci voi proceda, după cum îmi prescrie legea. Te arestez, prinţe Raymond de Paris în numele legii!

Prinţul făcu o mişcare, de parc-ar fi vrut să se arunce asupra poliţistului, dar după o clipă se răzgândi. Se-ndreptă spre gangul secret, în interiorul căruia dispăruseră Ettore şi Letiţia, apoi spuse:

— Bine, domnul meu, fă-ţi datoria! Dar nu-ţi va fi prea uşor să pui mâna pe mine.

În clipa următoare, prinţul Raymond deschise trapa din zid şi doctorul Schulze, Wilson, Tric-Trac şi Mullah se luară după dânsul. Nu trecură nici zece secunde şi cei cinci bărbaţi dispăruseră în gangul întunecos.

Cu un răget de fiară, Murad Effendi se luă după dânşii. Dar în clipa când voia să pătrundă în gang împreună cu însoţitorii săi, zidul se închise în faţă lor.

Şeful poliţiei din Cairo scoase o înjurătură sălbatică şi porunci apoi oamenilor săi să pătrundă cu forţa înăuntru. Un tânăr, îmbrăcat de asemeni în uniforma poliţiştilor, se apropie de Murad Effendi şi-i spuse:

— Ei, l-ai arestat pe Ettore? L-ai pus de-acum în lanţuri?

— Iadul să-l înghită, pe Ettore şi pe toţi aceia care îi stau într-ajutor! izbucni Murad Effendi. Mi-a scăpat din mână, împreună cu ceilalţi. Veniţi încoace, băieţi, urmaţi-mă! Acum trebuie să lucrăm!

Poliţistul îşi împărţi oamenii în cea mai mare grabă. Zece fură lăsaţi afară, ca să păzească toate ieşirile, iar celorlalţi le porunci să forţeze intrarea în gangul secret.

Dar în curând Murad Effendi trebui să se convingă că toate

sforţările sale vor fi zadarnice. Căci degeaba loveau poliţiştii cu săbiile lor în zidul de piatră! Nu izbutiră decât să-şi frângă oţelul armelor.

Gangul secret le rămânea închis. De data aceasta, zeiţa Isis îşi părăsise compatrioţii şi-i ocrotea pe străinii pe care îi primise între zidurile templului său.

Cap. 186 – Tainele colonelului

Harry Reffold se întâlni cu Ana într-un loc pe care-l fixaseră dinainte, şi deoarece el n-o mai văzuse de 48 ore, era cât se poate de fericit acum.

În ziua următoare tânăra fată trebuia să-şi reia în primire slujba la Brook et Sons şi Harry îşi spusese demult deja, că atunci vor dispărea până şi rarele ocazii când o putea vedea. În definitiv, nu putea să rămână veşnic la „Regina Victoria", în Newchurch, pentru a o însoţi pe Ana dimineaţa la Londra şi a se reîntoarce cu dânsa după-amiază.

De câteva zile îl preocupa mult chestia cum se vor aranja lucrurile acestea în viitor, şi în noaptea trecută ajunsese să ia o hotărâre.

După ce Wilson îl părăsise după vizita sa atât de neaşteptată, Harry se mai frământă multă vreme cu gânduri serioase şi-şi spusese că dacă voia să îndeplinească ceea ce şi-a propus, apoi va avea grozav de mult de lucru în zilele următoare.

Ana Moran ţinea în chip hotărât ca întâlnirile lor, oricât erau de nevinovate de fapt, să păstreze caracterul de întâlniri întâmplătoare, şi de aceea Harry se prefăcu foarte surprins, întâlnind-o de data aceasta pe o alee dintre vile. Ea avea înfăţişarea proaspătă şi veselă şi timiditatea uşoară de care dădu dovadă în clipa când Reffold îi apăru în faţă, o prindea de minune.

— Ei, cum o mai duci cu afacerile dumitale, miss Ana? întrebă Reffold. Te lasă-n pace de acum?

Ea dădu din cap, râzând.

— Slavă Domnului, da, răspunse dânsa şi respiră uşurată. Am luptat puţintel până să-l conving pe mister Brook de justeţea punctului meu de vedere, dar acum e câştigat pe de-a-ntregul. Numai amănuntele împărţelii nu-s încă deplin stabilite, dar de asta nici nu-mi pasă! Mister Brook e un om de o bunătate rară şi el va proceda cum e mai bine.

— Şi dumneata vei urma să te mulţumeşti şi de acum înainte cu salariul de cinci lire pe săptămână, miss Ana?

— Cinci lire şi şase şilingi, îl corijă dânsa. Asta e mai mult decât suficient pentru nevoile mele.

El privi ţintă înaintea sa şi amândoi merseră câtva timp tăcuţi pe drumul acoperit de frunze veştejite.

— Miss Ana, spuse el deodată, într-o doară, de parc-ar fi fost vorba de un lucru fără importanţă, ce-ai răspunde dumneata, dacă ţi-aş propune să-mi devii soţie?

Ana Moran rămase locului ca împietrită şi se uită la el cu o privire ciudată, mândră.

— Aş răspunde, spuse ea încet şi tăios, că sau ţi-ai pierdut minţile, sau ai băut prea mult, mister Reffold.

— Şi de ce, mă rog? Am avut şi eu odată o idee ca lumea, şi iată ce trebuie să aud în schimb! Îţi sunt oare, într-adevăr, atât de antipatic?

— Una cu alta n-are de-a face, răspunse ea, cam încurcată. Dar nu pot considera cuvintele dumitale decât ca o glumă nesărată. Căci eu cred că între noi doi există o prăpastie, care nu poate fi trecută. Şi când spun asta nu mă gândesc numai la felul nostru diferit de a privi viaţa, ci şi la alte lucruri. E greu ca să te cunoască cineva pe dumneata şi eu nu ştiu ce e în dumneata veritabil şi ce e fals, ceea ce e natural şi ceea ce e poză. Numai numele ţi-l cunosc.

— Şi ăsta e fals! interveni Harry repede şi râse atât de zglobiu, încât şi dânsa se văzu silită să râdă.

— Eşti incorigibil, spuse ea.

El aruncă o privire repede în jur şi înainte ca fata să se poată apăra, dânsul o cuprinse în braţe şi o sărută după pofta inimii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Reffold, dac-ar fi văzut cineva asta… spuse ea, roşie ca focul şi tremurând, după ce el îi dădu drumul din îmbrăţişare.

— Mi-ar fi fost cât se poate de plăcut, răspunse el şi zâmbi din nou în felul său neruşinat. Căci atunci, cel puţin, n-ai mai putea să faci atâtea fasoane.

Se părea că nu observase că dânsul îi luase braţul, ba nici nu ştia ce se petrecea cu ea.

Merseră de-acum o bună bucată de drum, când ea îşi ridică deodată privirea spre dânsul şi observă că el surâdea oarecum ironic.

— La ce te gândeşti dumneata în clipa asta? întrebă dânsa bănuitoare.

— La ce te gândeşti tu, se spune, Ana, o corijă el. Mă gândesc la mutra pe care o va face o doamnă mai în vârstă, când va afla că mă căsătoresc fără ajutorul ei.

— De la dumneata… de la tine… nu se poate căpăta un răspuns inteligent, murmură dânsa şi-şi aplecă repede capul.

După vreun ceas, Reffold se-ntoarse la „Regina Victoria" deoarece avea intenţia să plece cu primul tren la Londra şi să se ocupe acolo cu cea de-a doua chestiune, pe care voia acum s-o ducă mai repede la bun sfârşit.

Această chestiune ajunsese în stadiul hotărâtor prin evenimentul petrecut în ziua de ieri în vila lui Vane, şi Harry se gândea că se apropie cu paşi repezi de izbânda definitivă. Rezerva pe care o făcuse Wilson noaptea trecută, la sfârşitul convorbirilor, nu-i prea plăcea lui Harry, şi încă mai mult îl punea pe gânduri cealaltă împrejurare, care ascundea într-însa, în acelaşi timp, şi soluţia enigmei de ieri.

Dacă avea dreptate cu bănuiala lui, care-i venise cu iuţeala fulgerului, în clipa când colonelul Gregory se arătase la „Regina Victoria", – atunci însemnă că se află, în sfârşit, în faţa adevărului.

Dacă, însă, se înşela în bănuiala lui, atunci nu mai erau decât două posibilităţi care puteau fi luate în considerare.

Era, deci, aproape de ţinta pe care şi-o propusese şi ambiţia lui se împotrivea ca să se dea bătut în ceasul din urmă.

Trebuia să se folosească de fiece clipă şi i se păru nimerit să ia în considerare urma misteriosului Tonio Perelli, a cărui ascunzătoare din Poarta de fier o dibuise Bob.

În holul pensiunii, Reffold se lovi faţă în faţă cu Wilson, care era ocupat să studieze şi să sorteze un vraf de bileţele.

Îl salută pe Harry şi când acesta fu lângă dânsul, îi şopti, fără să ridice ochii de la lucrul său:

— Corespunde întocmai. Am telefonat cu spitalul. O rană mică provocată de o înţepătură, la piciorul stâng, ceva mai sus de degetul al treilea. Provenită de la un ac, după cât s-arată.

— Şi cealaltă constatare? întrebă Reffold, încordat.

— Pentru moment complet neîndoielnic. Bătaie de inimă. Nici nu m-am aşteptat la altceva. Dar poate că autopsia va da la iveală, totuşi,

vreun simptom. În orice caz am dat dispoziţii ca Scotland Yard să-l trimită şi de data aceasta pe doctorul Gordon.

— Şi ce spui dumneata de gheata distrusă a colonelului Gregory?

Detectivul aruncă spre Reffold o privire cercetătoare, apoi făcu o mutră nevinovată şi se îndeletnici din nou cu hârtiile sale.

— Aşa ceva poate surveni, spuse el, cu filosofic, şi tonul său trăda că nu mai doreşte să vorbească asupra acestui lucru.

În urma evenimentelor nopţii, mister vane dusese dis-de-dimineaţă pe Mrs. Mabel la Londra, apoi se-ntoarse imediat, pentru a discuta cu Gregory o chestiune care-i se părea nespus de importantă.

Colonelul îl primi oarecum surprins, dar cu o politeţe căutată.

Vane avu nevoie de câteva minute, înainte de a putea începe.

— Am venit, să vă cer un serviciu cu totul deosebit, colonele, pe care nădăjduiesc că nu mi-l veţi refuza, începu dânsul, oarecum încurcat, evitând să-l privească în faţă pe Gregory. N-aş fi avut curajul să vă deranjez cu asta, căci am cinstea de a vă cunoaşte de-abia de scurtă vreme, dar întâmplarea aceea grozavă m-a pus într-o situaţie grea de tot.

Făcu o pauză, căci privirea rece şi întrebătoare a colonelului nu era de natură să-l încurajeze, dar apoi se gândi la însemnătatea chestiunii şi continuă cu hotărâre:

— E vorba anume de faptul că pentru miercurea viitoare e fixată cununia mea cu doamna Mabel Hughes. Însă, din cauza întâmplărilor de aseară, doamna Mabel se află într-o stare atât de proastă, încât ar fi de dorit să urgentăm chestia. Prin aceasta, voi fi pus în situaţia să-i port de grijă în mod oficial, şi cred că o călătorie pe Marea Mediterană îi va prii cât se poate de bine. Miercuri dimineaţa pleacă unul din vapoarele de lux ale lui „White-Star-Line” şi eu am ocupat de-acum locurile. De asemeni, am dat toate dispoziţiile ca marţi să aibă loc cununia. Vreţi să fiţi martorul meu la cununie, domnule colonel? Ştiu că pretenţia mea e oarecum lipsită de modestie, dar poate că în împrejurările speciale voi găsi o scuză.

Se opri şi se uită cu nesiguranţă şi întrebător la Gregory, care-l ascultase fără să trădeze nicio mirare.

— Va fi o deosebită plăcere pentru mine să vă pot servi, spuse colonelul cu amabilitate, şi Vane îi luă mâna stângă şi o strânse cu

multă însufleţire.

— Vă mulţumesc, domnule colonel! Îmi faceţi, într-adevăr, un serviciu nepreţuit. Ca al doilea martor l-am rugat pe unul din prietenii mei de afaceri. Va fi numai o cununie civilă cât se poate de liniştită, căci Mrs. Mabel n-ar putea suporta oboselile unei ceremonii mai mari. Deci, marţi la ora douăsprezece. Şi dacă nu vă deranjez prea mult, domnule colonel, şi mi-aţi putea jertfi şi mâine un ceas, mi-aş îngădui să vă mai rog să semnaţi la avocatul meu contractul de căsătorie, în calitate de martor. Dar asta numai în cazul când nu abuzez prea mult de amabilitatea şi timpul dumneavoastră.

Colonelul făcu o mişcare uşoară cu mâna şi zâmbi cu multă amabilitate.

— Vă rog, mister Vane, să dispuneţi în totul de mine. La ce oră mâine?

— Când vă convine, domnule colonel, răspunse bancherul, cu multă însufleţire. Fixaţi-mi o oră şi vă ian cu maşina de aici.

Gregory stătu pe gânduri câteva clipe.

— În orice caz intenţionez să plec mâine la Londra pentru câteva ceasuri. Din cauza apelor tulburi, pescuitul cu care mă ocup aici nu prezintă prospective prea frumoase, şi din alt punct de vedere Newchurch n-are niciun farmec pentru mine. Vă convine să vă telefonez la Londra, pentru a vă spune la ce oră voi trece pe la dumneavoastră? Am de aranjat diferite chestiuni, de aceea n-aş putea preciza de astăzi, cât timp voi fi reţinut de ele.

— Admirabil, domnule colonel. Atunci aştept, deci, telefonul dumneavoastră şi vă mulţumesc din adâncul sufletului.

După ce plecă bancherul, colonelul Gregory rămase mult timp nemişcat şi în jurul gurii sale se ivi o expresie aspră, hotărâtă.

Apoi încuie uşor uşa, scoase din buzunarul de la piept o hârtie împăturită, o întinse înaintea sa şi ceasuri întregi rămase cu privirea aţintită asupra ei, examinând liniile ciudate, care se întretăiau în culori felurite. Mai purta încă bandajul la mâna dreaptă şi rana părea să-l împiedice mult în folosirea acesteia.

Cap. 187 – Moartea prinţului Raymond

Ca printr-o minune scăpaseră Egizio Ettore şi Letiţia, de primejdia

de care erau ameninţaţi, – cea mai mare, desigur, care plutise cândva deasupra capetelor lor. Numai împrejurării fericite că brigandul hotărâse să pătrundă în peştera tainică, datora el faptul că se mai afla încă alături de scumpa lui soţie, şi că nu căzuseră amândoi în mâinile lui Murad Effendi.

Fără să bănuiască ceva despre evenimentele viitoare, cei doi soţi pătrunseseră în gangul întunecos şi mână-n mână înaintau tot mai adânc într-însul.

Făclia pe care o aprinsese Ettore se dovedi foarte folositoare, căci ea îngădui celor doi soţi să-şi dea seama de locul în care se aflau.

Gangul subpământean mergea drept înainte şi nu se vedea altceva decât zidurile goale.

Din loc în loc apărea pe acestea vreo inscripţie misterioasă, de a cărei semnificare nu-şi puteau da seama cei doi tineri.

Deodată, Ettore rămase locului, căci ajunseră la o răscruce. Din locul acesta porneau în formă de raze şapte coridoare înguste.

Pe care drum să apuce acum?

Ettore şovăi şi Letiţia îl imploră să se-ntoarcă amândoi.

— Gangul acesta subpământean, spuse dânsa, pare să se transforme într-un labirint, şi cine se rătăceşte într-un asemenea loc, nu mai iese atât de uşor. Şi ar fi groaznic dacă vom fi sortiţi să murim de foame pe aici!

Ettore recunoscu că scumpa lui soţie avea dreptate şi era înclinat, într-adevăr, să se întoarcă.

Dac-ar fi făcut asta, ar fi fost pierdut, căci s-ar fi aruncat de-a dreptul în mâinile lui Murad Effendi, şi zbirii acestuia s-ar fi năpustit îndată asupra lui.

Dar Cerul veni şi de data aceasta în ajutorul brigandului Corsicii.

Letiţia scoase deodată o exclamaţie şi arătă spre o pasăre, care stătuse pân-atunci nemişcată într-o adâncitură a zidului. Acum, însă, îşi întinsese brusc aripile, pregătindu-se să-şi ia zborul dinaintea străinilor care-i tulburau liniştea.

Era o bufniţă care, trăind în întunericul veşnic, era desigur oarbă. Căci încercând să zboare, ea se lovea de ziduri şi de tavan, atunci când încerca să se înalţe.

Bufniţa pătrunse în gangul al treilea şi atunci Ettore spuse, râzând:

— Vezi tu, Letiţia mea, Cerul îmi dă înc-o dată un semn, pentru a-

mi arăta ce trebuie să fac. Vom intra şi noi în gangul al treilea, acelaşi în care a pătruns bufniţa. Vino, iubito, să nu mai stăm pe gânduri. O dată mai mult sunt pătruns de credinţa că Cerul urmăreşte soarta oamenilor, şi că aceştia trebuie să urmeze şi ei indiciile Cerului, dacă nu vor să rămână orbi.

Ettore o Cuprinse pe Letiţia de mijloc fi o trase după sine.

Nu trecu mult şi se văzură ajunşi la o scară. Erau treisprezece trepte care mergeau în jos, unde dădeau într-un gang atât de scund, încât nu puteau nici să stea în picioare, şi atât de îngust, încât Letiţia trebui să meargă în urma soţului ei. Dar numai mers nu era acesta, căci mai mult se târau. Trecură, însă, doar câteva minute şi gangul se lărgi, luminându-se chiar în acelaşi timp. Cu toate acestea Ettore nu se gândi să stingă făclia, căci nu ştia cât timp se va menţine lumina în gang.

Deodată Ettore şi Letiţia scoaseră un strigăt de uimire.

Ca sub efectul unei baghete magice, priveliştea din jurul lor se schimbă: cotiseră acum pe după un colţ al zidului şi pătrunseră într-o hală de formă rotundă, ai cărei pereţi de marmură erau acoperiţi cu hieroglife. O cupolă se boltea în partea de sus. Aceasta trebuia, desigur, să atingă suprafaţa pământului, căci de aici pornea izvorul de lumină care învăluia încăperea subpământeană.

În mijlocul halei se înălţa un postament şi pe acesta se afla un sicriu de piatră, care adăpostea o făptură într-însul.

Era o mumie, înveşmântată în haine scumpe, care nu-şi schimbaseră nici măcar culoarea, în locul acesta unde aerul aproape că nu pătrundea deloc.

Ettore şi Letiţia păşiră încetişor spre sarcofag, îşi coborâră privirile asupra mumiei şi multă vreme rămaseră muţi de uimire.

Era, desigur, mumia vreunui faraon, căci fruntea sa era încercuită de o diademă încrustată de pietre scumpe.

În mâna rigidă, mortul ţinea o sabie, în cealaltă o imagine mică a unui zeu, şi în cavitatea gurii Ettore şi Letiţia descoperiră o monedă de aur. Acesta era un obicei de înmormântare la vechii egipteni, pe care grecii şi romanii îl imitară mai târziu, deoarece ei presupuneau că cei răposaţi au nevoie de un obol, pentru a-şi cumpăra dreptul de a pătrunde în lumea de apoi.

Toate astea i le explică Letiţia lui Ettore, şi fiul munţilor o ascultă

cu multă încordare, sorbindu-i cuvintele de pe buze.

— Trebuie să fie mii de ani de când se află cadavrul în locul acesta, spuse Letiţia. Sus, pe pământ, au dispărut popoare şi s-au dărâmat împărăţii, dar mortul de aici a rămas neatins.

— Dar cum e posibil, întrebă Ettore, ca acest cadavru să se fi conservat atât de bine? la te uită, trăsăturile aproape că se mai pot recunoaşte şi braţele, picioarele şi trupul s-au conservat intacte!

— Asta nu trebuie să ne mire, răspunse Letiţia, căci vechii egipteni stăpâneau secretul mumificării, care apăra trupul de distrugere. Arta aceasta o posedau şi vechii azteci, care locuiau în America, înainte ca Cristofor Columb să fi descoperit continentul nou. Şi nu e deloc o mândrie pentru ştiinţa de astăzi că n-a izbutit să descopere taina mumificării.

— Ia priveşte! exclamă Ettore, lângă sarcofagul regelui mort se află încă un sicriu de piatră, dar în care nu se află nicio mumie. Ce să-nsemne asta?

— Probabil că au avut intenţia s-o îngroape aici şi pe soţia regelui, şi i-au pregătit sarcofagul. Dar, poate că dânsa a murit în cine ştie ce alt loc al pământului, şi atunci au trebuit să renunţe s-o mai îngroape aici.

— Dar poate că sicriul acesta gol are alt tâlc, spuse Egizio Ettore. Poate că soţia regelui şi-a luat un alt bărbat şi a preferat să fie înmormântată alături de dânsul. Căci, chiar dacă totul s-a schimbat în lumea aceasta a noastră, caracterul femeii a rămas acelaşi în toate timpurile.

— Şi ai vreun motiv să fii supărat de lucrul acesta? întrebă Letiţia cu un zâmbet fermecător, punându-şi mâinile pe umerii lui Ettore şi lipindu-se de el.

— Eu… eu posed perla tuturor femeilor! răspunse brigandul, cuprinzând-o în braţe.

Cu buzele împreunate, cu piepturile lipite, cei doi amanţi stăteau în faţa sarcofagului milenar şi iubirea înflorea aici în măruntaiele pământului, vijelioasă şi plină de patimă.

Ce contrast izbitor!

Deoparte sicriul mortului, a unei mumii din vremuri demult apuse, de cealaltă parte doi oameni care se ţineau strâns îmbrăţişaţi, şi nu se mai săturau să-şi dăruiască clipe de fericire supremă!

Deodată, însă, Ettore şi Letiţia se desprinseră din îmbrăţişare. Rămaseră locului, privindu-se în tăcere, căci amândoi auziseră o chemare, care răsuna cu un ecou prelung în încăperea subpământeană.

— Egizio Ettore! se auzi un glas.

— Letiţia! răsună un altul.

— Unde sunteţi? întrebă un al treilea.

— Tată! exclamă frumoasa Madonă, alergând spre ieşirea rotondei. Acesta a fost glasul tatălui meu, Egizio. Nu, nu mă-nşel deloc. O, Dumnezeule! ce să se fi întâmplat de au cutezat dânşii să pătrundă în gangul misterios?

— De ce să fii neliniştită de lucrul acesta, scumpa mea soţioară! spuse brigandul, venind alături de Letiţia. I-am lăsat doar să ne aştepte prea mult şi e firesc să fie îngrijoraţi de lipsa noastră. Desigur că bătrânul prinţ şi-a închipuit că ni s-a întâmplat ceva neplăcut şi acum vine să ne caute.

— Nu, nu poate să fie asta, răspunse Letiţia, i-am auzit glasul, care suna foarte enervat şi plin de nelinişte.

— Ei bine, în orice caz trebuie să-i răspundem, spuse Ettore. Trebuie să-i indicăm direcţia în care să ne caute.

Brigandul ieşi repede din rotondă, urcă scara în fugă şi strigă cât putu mai tare:

— Suntem aici, prinţe Raymond de Paris.

Drept răspuns se auziră paşi repezi şi în vreme ce Ettore repeta din când în când chemarea sa, paşii se apropiau din ce în ce mai mult.

— Vin! spuse Ettore către soţia sa. E într-adevăr tatăl tău. Dar se pare că e însoţit şi de ceilalţi, căci aud şi glasurile doctorului Schulze şi ale lui Tric-Trac. Acum sunt şi eu încredinţat de faptul că s-a petrecut ceva în ruină, – ceva care e de mare însemnătate pentru noi. Ah, dar iată-i!

Letiţia se năpusti spre tatăl ei, dar când îi văzu înfăţişarea, se dădu îngrozită înapoi.

Prinţul nu mai era de recunoscut. O paloare de moarte îi acoperea chipul. Trăsăturile îi erau schimonosite. Se părea că în decurs de jumătate ceas numai, îmbătrânise cu zece ani.

— Sfinte Dumnezeule! Tată, ce-i cu tine? strigă frumoasa femeie, cu glas tremurător. Cât eşti de palid şi de iritat! Ce s-a întâmplat? Spune!

— Totul este pierdut! exclamă prinţul, cu vocea slabă, căzând în braţele deschise ale fiicei sale. Au dat de urma noastră şi ruina e împresurată. O! sărmana, nefericita mea copilă. Acum a bătut ceasul de care m-am temut atât de mult. Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo, conduce însuşi urmărirea voastră, şi el e un om tot atât de energic, pe cât e de fioros.

O tăcere adâncă urmă după aceste cuvinte. Ettore şi Letiţia stăteau ca împietriţi. Şi ei îşi spuneau că acum totul e pierdut pentru dânşii.

Căci cum puteau să se salveze din încăperea aceasta subpământeană, de vreme ce nu cunoşteau altă ieşire decât aceea pe unde pătrunseseră? Şi acolo stătea doar Murad Effendi cu zbirii săi şi-i aştepta!

Letiţia, însă, nu se gândea la dânsa în clipa aceasta. Ea era încă foarte tulburată de înfăţişarea scumpului ei părinte.

— Orice ar fi, spuse frumoasa femeie, înainte de toate, caută de te linişteşte, tată? căci totul se poate schimba în bine încă. Dacă Dumnezeu din Ceruri vrea să ne protejeze, va găsi el mijloace pentru a ne salva şi a ne duce la ţintă.

La o mică depărtare de sarcofagul Faraonului, se afla un fotoliu sculptat în piatră. Probabil că fusese aşezat în locul acesta, pentru a îngădui un prilej de odihnă acelora care veneau să se roage la mormântul regelui decedat.

Spre fotoliul acesta îl conduse Letiţia pe tatăl ei. Pentru a putea merge, el se sprijini de copila sa, căci picioarele îi tremurau şi de-abia putea să le târască după sine.

Acum, prinţul Raymond de Paris ajunsese la fotoliu. Deodată, el o împinse pe Letiţia de lângă dânsul, mâinile i se ridicară, de pe buzele sale scăpă un strigăt grozav, şi în clipa următoare se clătină, prăbuşindu-se în scaun.

Doctorul Wolfgang Schulze alergă în grabă lângă prinţ. Ceilalţi se-ngrămădiră şi ei lângă dânsul.

Nu mai aveau nevoie să se-ntrebe ce s-a întâmplat cu dânsul, căci pe figura lui se întipărise lămurit despre ce era vorba…

— O catastrofă, murmură doctorul Schulze, emoţionat până la lacrimi.

Capul prinţului se aplecase fără viaţă pe speteaza fotoliului de piatră. Mâinile sale se cramponaseră de rezemătoarele acestuia şi

trupul său părea cuprins de spasme.

— Doctore! strigă Letiţia cu glas sfâşietor, doctore, ce este cu tatăl meu? Pentru Dumnezeu, salvează-l pe iubitul meu părinte… moare… ah! moare!

Cuprinsă de o durere fără margini, tânăra femeie se aruncă la picioarele prinţului şi-şi afundă capul în poalele lui.

Paloarea de pe figura nobilului francez devenise şi mai intensă acum, luând o coloratură verzuie. Ochii i se afundaseră în orbite şi în jurul pleoapelor se desenau cearcăne vinete.

Nasul se ascuţea văzând cu ochii şi culoarea albăstrie a buzelor sale dovedea că sfârşitul se apropie…

Şi-ntr-adevăr, aşa era. Doctorul Wolfgang Schulze nu mai putea să ascundă faptul acesta. El şopti la urechea detectivului care se afla lângă dânsul:

— Am bănuit demult, că aşa se va întâmpla. E un atac de cord, care s-a produs pe neaşteptate… Dar lucrul se explică prin emoţia la care a fost supus prinţul în ultimul ceas.

— Şi nu se poate încerca nimic pentru a-l salva? întrebă Wilson, cu vocea înceată.

— Aici, ştiinţa omenească e la limita ei, spuse doctorul Wolfgang Schulze. Ar fi un lucru nesăbuit să mai facem vreo încercare. Şi apoi, nici n-am nimic la îndemână, pentru a căuta să-i uşurez prinţului ultimele clipe. Tot ce putem dori, este ca nobilul bărbat să nu se mai trezească din nesimţire, ci să treacă uşor şi fără dureri, în lumea celor drepţi.

Dar dorinţa aceasta nu avea să se împlinească.

Căci după câteva minute pleoapele prinţului se deschiseră, şi din expresia ochilor săi se putea vedea lămurit că muribundul îşi recăpătase cunoştinţa.

Prinţul privi în jurul său cu ochii întredeschişi, şi se uită pe rând la fiecare în parte.

În primul rând îşi opri privirea asupra Letiţiei, care se uita la tatăl ei, cu faţa inundată de lacrimi. Atunci, mâinile sale palide se lăsară deasupra capului iubitei sale copile, şi cu o voce care păreai mai curând o suflare, el spuse:

— Nu plânge, Letiţia mea, nu, căci nu vreau să fii îndoliată de moartea mea.

— Nu… nu, tată, tu nu trebuie să mori… Nu trebuie să pleci de lângă mine, nu în felul acesta; nu astăzi… O, Dumnezeule, de-abia te-am regăsit şi acum să-mi fii iar răpit! Asta nu poate să fie voinţa Dumnezeului din Ceruri.

— Dar n-a fost Dumnezeu milostiv faţă de noi, răspunse prinţul, că mi-a îngăduit să te găsesc? Ani de-a rândul am fost înstrăinaţi unul de altul şi viaţa mea era întunecată, căci trebuiam să duc necontenit dorul copilei mele scumpe… Dar acum… acum mor cu plăcere, Letiţia mea, căci mi-a fost dat cel puţin să te mai văd o dată, şi ştiu că eşti demnă de mine.

— O, nu, tată, eu nu-s demnă de tine! spuse tânăra femeie, printre lacrimi. În scurtul timp cât am fost împreună, nu ţi-am căşunat decât suferinţe şi griji. Iartă-mă, tată, şi iartă-l şi pe dânsul, care ţi-a făcut atâta supărare, fără să vrea.

Spunând acestea, Letiţia luă mâinile lui Ettore şi-l trase încetişor lângă dânsa, în aşa fel că amândoi stăteau îngenuncheaţi la picioarele prinţului.

— Nu am ce să vă iert, spuse prinţul Raymond. Să iau în nume de rău faptul că vă iubiţi? O, nu, copiii mei, dragostea e bunul cel mai preţios al omului, şi acela care are parte de dânsa, înseamnă că e binecuvântat de Dumnezeu. Dar făgăduiţi-mi că dacă veţi izbuti să părăsiţi nevătămaţi oraşul acesta, făgăduiţi-mi că vă veţi îndrepta spre America. Numai acolo e salvarea voastră, numai acolo veţi fi în deplină siguranţă. Ah! Şi cât de mult aş dori să mor cu conştiinţa că veţi fi salvaţi!

— Da, tată, ţi-o făgăduim, răspunse Letiţia, printre lacrimi. Vom fugi spre America! Nu-i aşa, Egizio, că-l vei asculta pe cel mai bun tată de pe acest pământ? Jură-i în clipa morţii sale că vei renunţa la viaţa de brigand, vei deveni un om cinstit, vei considera îndeplinită răzbunarea ta, răzbunarea faţă de aceia care te-au vârât în temniţă pe nedrept.

— Da, Egizio Ettore, făgăduieşte-mi asta! exclamă prinţul Raymond, şi se vedea lămurit că din clipă în clipă vorba îi devenea mai grea. Jură-mi că-i vei ierta pe aceia, cărora le-ai jurat cândva răzbunare.

Ettore tăcea, niciun cuvânt nu scăpă de pe buzele sale, şi în clipele acestea faţa lui era mai palidă ca aceea a prinţului muribund.

— De ce taci? întrebă Raymond de Paris. Nu vrei să-mi răspunzi, vrei să mă laşi să plec fără mângâiere din lumea aceasta, refuzi să-mi îndeplineşti cea dintâi şi cea din urmă dorinţă pe care ţi-am adresat-o în viaţa mea? Nu, Egizio Ettore. Nu asta poate fi intenţia ta. Jură-mi că nu vei mai îndrepta niciodată arma ta, spre pieptul unui om, făgăduieşte-mi că nicio fiinţă omenească nu va mai muri de pe urma glontelui tău!

— Nu… nu pot! exclamă Ettore, cu vocea tremurătoare. Dumnezeu din Ceruri mi-e martor că nu pot jura asta, fără să făptuiesc un sperjur. O! nu mă blestema, nobilul meu prinţ, nu mă ţine drept un om nerecunoscător! Ai făcut atât de mult pentru mine, mi-ai jertfit atâtea, mi-ai dat atât de mult, încât n-ar trebui să existe nicio dorinţă pe care să nu fi o îndeplinesc. Dar asta – tocmai asta – tu nu ştii ce ceri de la mine! Tu nu ştii, Raymond de Paris, cât am îndurat eu, când am fost condamnat de tribunalul din Bonifacio la 21 ani închisoare. Tu nu cunoşti chinurile pe care le-am suferit, când m-am văzut în celula de plumb a temniţei din Capul Pertusato. Ah! atunci mi-am jurat cu mâna pe inimă, că-i voi distruge pe toţi aceia, care mi-au răpit onoarea, numele, libertatea. Mi-am împlinit jurământul, i-am îndepărtat pe toţi… numai unul singur mai trăieşte, unul care a păcătuit mai mult decât toţi împotriva mea, unul pentru care simt o ură neîmpăcată, fără margini. E necesar, oare, să rostesc numele lui, prinţe Raymond? Tu îl cunoşti prea bine, căci şi în urechile tale numele acesta răsună înfiorător. Este contele Robert de Paris, fratele tău!

— Fratele meu! gemu Raymond şi capul îi căzu moale pe piept. O! de ce a trebuit să-l numesc fratele meu, pe omul acesta depravat?

— El nu este om! strigă Ettore, nemaiputându-se stăpâni. Nu cred ca o mamă să-l îi născut, ca pe noi, căci el este un diavol cu chip omenesc. Ce i-am făcut eu oare, de m-a urmărit cu atâta patimă şi m-a batjocorit cum nimeni nu-şi poate închipui? Şi apei, a cutezat să-şi ridice privirile spre Letiţia mea… pe fiica fratelui său a urmărit-o cu gândurile sale ruşinoase. Şi chiar numai pentru aceasta – chiar dacă n-ar fi păcătuit faţă de mine, – şi tot ar fi meritat moartea.

— Te rog, potoleşte-te, Egizio Ettore, interveni doctorul Schulze. Vrei să îngreuiezi moartea prinţului Raymond?

— Nu, pe bunul Dumnezeu, nu vreau asta, strigă Ettore. Dac-aş

putea să mor în locul său, aş face-o cu dragă inimă. Mi-aş da viaţa fără să şovăi pentru acest om nobil printre nobili, pe care-l iubesc şi-l venerez ca nimeni altul. Robert de Paris a făcut din mine un duşman neîmpăcat al oamenilor, şi el a fost demonul vieţii mele, – Raymond de Paris, însă, m-a împăcat cu omenirea şi a devenit îngerul meu ocrotitor. O, tu îngerul meu, geniul bun al existenţei mele, nu-mi lua în nume de rău că trebuie să-ţi refuz ultima dorinţă. Voi face tot ce vei cere de la mine, voi îndeplini lucrul cel mai greu, numai un singur lucru nu pot face: nu pot renunţa la răzbunarea împotriva lui Robert de Paris. Nu, nu, de o mie de ori nu! Mai bine dispreţuieşte-mă, mai bine desparte-te de mine cu inima grea, dar jurământul pe care l-am făcut, când vărsăm lacrimi de sânge şi-mi sfâşiam carnea de pe trap în celula de plumb a închisorii de groază din Capul Pertusato, jurământul acela pe care l-am înălţat către Dumnezeu în clipele când nebunia foamei şi a setei îşi înfigea colţii în creierul meu, jurământul acesta, spun, îl voi aduce la îndeplinire. Robert de Paris va muri de mâna mea, sau iadul îl va înghiţi pe Egizio Ettore.

— Nu-ţi iau în nume de rău, fiule, spuse prinţul, căci… ai dreptate. Ceea ce a jurat omul, trebuie să îndeplinească, şi dacă cineva şi-a meritat cândva ca răzbunarea să-l ajungă, apoi acesta este ticălosul meu frate. Procedează, deci, cum îţi dictează conştiinţa, dar cel puţin declară-te mulţumit cu atâta. Nu, nu-mi jura, nu vreau niciun jurământ din partea ta! Simt că mi se apropie sfârşitul, mi se întunecă de-acum pe dinaintea ochilor, inima aproape că nu-mi mai bate în piept. Da, mi-e frig, o răceală de gheaţă m-a cuprins… Letiţia, dă-mi mâna… Egizio, fiul meu, dă-mi-o şi tu pe a ta!

— Auzi, Egizio Ettore, suspină frumoasa Madonă, te-a numit fiul său! Pentru prima oară rostesc buzele sale cuvântul acesta, pe care l-am aşteptat atâta timp. Fii mândru, fii vesel, scumpul meu Egizio, prinţul Raymond de Paris te-a numit fiul său.

Şi ochii lui Ettore scânteiară de o mândrie nespusă.

Avea impresia că acest cuvânt al nobilului bătrân îndepărtase blestemele cu care îl copleşiseră oamenii, toate injuriile de care era însoţit numele său.

I se părea că nu mai e atât de dispreţuit de o lume întreagă, că vorba prinţului îi readuse onoarea care-i fusese răpită atât de nedrept.

„Fiul meu!”

Ettore şi Letiţia se ridicaseră şi stăteau acum la dreapta şi la stânga muribundului, ţinându-i mâinile.

Ah! mâinile acestea erau de-acum reci, mâinile acestea care făcuseră atâta bine. Moartea se apropia din ce în ce mai mult de nefericitul bătrân, îi aplecase de-acum capul, se pregătea de-acum să-i oprească cea din urmă bătaie de inimă…

— Doctore Schulze… Wolfgang, prietenul meu, gemu prinţul – ţi-am spus de-acum unde se află testamentul meu. Vreau ca ultima mea dorinţă să fie îndeplinită în litera ei.

— Mori în pace, prinţe Raymond, răspunse doctorul Wolfgang Schulze, în vreme ce boabe nari de lacrimi îi şiroiau pe obraji, ultima ta dorinţă va fi sfântă pentru noi toţi.

— Numai într-un singur punct voi schimba la ultimele mele dorinţe, şoptiră buzele muribundului. Voiam să fiu înmormântat la Miramare. Dar acum, acum nu mai e necesar. Nu întâmplarea, ci voinţa cerească mi-a condus paşii în acest mormânt străvechi… Aici m-a găsit moartea, şi aici doresc să fie lăcaşul meu de veci.

— Voinţa vi se va îndeplini, Alteţă! răspunse doctorul Schulze.

Apoi se făcu tăcere deplină în încăperea subpământeană.

Respiraţia muribundului devenea din ce în ce mai grea, capul îi căzuse pe speteaza fotoliului de piatră, pe chipul său nu se mai vedea nicio expresie de suferinţă.

Letiţia îl cuprinse cu braţele ei pe nefericitul ei tată, şi lacrimile îi curgeau îmbelşugate.

Dar şi pe faţa lui Ettore şiroiau lacrimile, căci şi brigandul avea motive să-l deplângă pe bonul prinţ.

Făptura lui Raymond de Paris fu învăluită de lumina argintie a razelor stelelor, care pătrundea în subterană prin cupola plafonului.

Lumina slabă făcu să apară şi mai fantomatic chipul palid.

Deodată muribundul făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să se ridice. Ettore şi doctorul Schulze se grăbiră să-l sprijine, şi încetişor se ridică trupul lui Raymond din fotoliul de piatră.

Ochii săi se deschiseră larg, păreau să fie umpluţi de o strălucire supra-pământească, şi se părea că el nu mai vede ceea ce se afla în jurul său, ci zărea lucrurile trecutului… ale cărui amintiri îi năpădeau sufletul.

— Carmencitta, iubita mea Carmencitta, murmurară buzele

prinţului. În sfârşit, voi fi iar lângă tine! Desfă braţele ca să mă primeşti! Iubito, vreau să-ţi vorbesc despre copila noastră, despre Letiţia. Ea e frumoasă ca şi tine, e tot atât de bună şi plină de credinţă! O! frumosul meu trandafir din Madrid!

Cuvintele acestea păreau o suflare doar, şi ele erau ultimele pe care le rostise prinţul Raymond de Paris în lumea aceasta. Căci trupul său păru să fie străbătut deodată de un curent electric, el se zbătu câtva timp, apoi lupta aceasta dintre viaţă şi moarte se sfârşi. Cea din urmă învinsese.

Ettore şi doctorul Schulze îl lăsară uşurel în fotoliul de piatră, iar Letiţia se aplecă şi depuse o sărutare duioasă pe fruntea aceluia care a fost tatăl ei.

Apoi, cu mâna tremurândă ea îi închise pleoapele şi acum chipul prinţului făcea impresia unui om care doarme în pace.

Toţi aceia care fuseseră de faţă la ultimele clipe ale nobilului francez îngenunchează, şi doctorul Schulze rosti o rugăciune scurtă, cu glas puternic.

Apoi se ridică şi Robert Wilson, detectivul, şi spuse:

— Să îndeplinim ultima dorinţă a scumpului nostru decedat. A vrut să se odihnească în cavoul acesta milenar, peste care vor mai trece încă multe veacuri de-acum încolo. Îi vom face culcuşul lângă Faraonul egiptean. Ridicaţi-vă prieteni, ajutaţi-mi să-l aşez pe prinţul Raymond de Paris în mormântul de piatră.

Ettore ridică trupul prinţului şi fără ajutorul nimănui, îl culcă în sicriul de piatră.

Letiţia îi încrucişă mâinile pe piept, apoi scoase din sân o cruciuliţă mică de aur şi o puse în mâna înţepenită a mortului.

Şi când se adunară cu toţii în jurul sicriului, doctorul Wolfgang Schulze luă iar cuvântul, şi rosti cu voce solemnă şi emoţionată:

— Acum ţi-am îndeplinit ultima dorinţă, scumpul nostru prieten, şi te-am culcat aici, unde zgomotul lumii nu te poate ajunge, unde nu te pot tulbura din somnul tău veşnic, toate pasiunile dezlănţuite ale oamenilor. Te-am culcat alături de un rege, care a fost cândva mare şi puternic în ţara aceasta. Dar ştim că şi tu ai fost tot atât de mare ca şi dânsul, căci ai fost un rege în inimile oamenilor, unde ai stăpânit şi ai fost iubit şi viaţa ta a dat rod îmbelşugat. Rămâi cu bine şi dormi în pace, prinţe Raymond de Paris! Pe pământ nu te vom mai revedea,

dar colo sus în câmpiile Élisée, acolo ne vei întâmpina într-o zi, ne vei spune bun venit, când va bate şi ceasul nostru. În spatele tău stă o viaţă minunată, o viaţă plină de iubire pentru aproapele. Ai plecat dintre noi, cu trupul, dar ai lăsat o urmă îndărătul tău, care va rămâne de-a pururea. Căci omul bun nu se pierde, şi ceea ce rămâne dintr-însul este mai mult decât a fost viaţa lui. Rămâi cu bine, scumpe prieten, şi pentru ultima oară, îţi spunem: La revedere.

— La revedere! murmurară buzele Letiţiei şi ale lui Ettore.

Şi „la revedere” răspunse ecoul în cavoul misterios al vechilor regi egipteni.

Cap. 188 – Alarma în noapte

Casa cu un singur etaj din Mayfair, în imediata vecinătate a parcului Lane, înconjurată de o grădină întinsă, îţi făcea impresia de bun gust şi izolare distinsă.

Când Harry Reffold trase cu energie de clopot, trebui să aştepte timp îndelungat până se deschise portiţa de intrare din portalul masiv, în pragul căreia îşi făcu apariţia capul cărunt al unui servitor respectabil.

Surprins, omul îl lăsă să intre şi se înclină politicos.

— E ceva nou, Frederic? întrebă Reffold bine dispus şi-l bătu pe umăr pe bătrân.

— Nu, Sir, numai lady Laura Crowford a chemat la telefon de câteva ori pe zi.

Vestea aceasta părea să-i producă mare bucurie lui Harry.

— Aşa? Şi n-a spus lady Laura ce doreşte?

— Lady Crowford dorea să ştie imediat, dacă Sir s-a înapoiat de-acum, sau când se înapoiază, sau unde se află momentan.

Harry devenea din ce în ce mai vesel.

— Ei, şi ce ai răspuns tu?

— Că, din păcate, nu-s informat asupra acestui lucru, spuse Frederic, cam nemulţumit.

— Minunat, dragul meu. Şi dacă cumva lady Laura mai telefonează în cursul zilei, îi repeţi acelaşi lucru. Ne-am înţeles? Acum, însă, trimite-mi-l încoace pe Ben, ca să mă mai pun niţel în ordine, apoi voi avea de vorbit şi cu tine ceva.

Cu paşi de gigant, Reffold urcă scara şi începu să umble prin încăperile spaţioase, de al căror confort ales se lipsise atâta timp. La „Regina Victoria” era destul de frumos şi Mrs. Renold făcea tot posibilul ca să-i facă pe plac – (Harry zâmbea amuzat, când se gândea la asta) – dar aici se trăia, totuşi, mai plăcut.

În primul rând îşi făcu toaleta cu ajutorul neasemuitului său Ben, apoi îl chemă la dânsul pe Bob.

Negrul apăru cu un rânjet strălucitor pe figură şi aşteptă plin de nerăbdare în faţa stăpânului său.

— Ia spune, Bob, ai mai avea plăcere să întreprinzi ceva?

— Oh! Bob are mult plăcere, Sir! izbucni cu însufleţire negrul şi de-abia îşi putea stăpâni nerăbdarea.

— Bine! Mă vei aştepta exact la ora 9 la podul spre Londra. De partea cealaltă, în Borough-High-Street. Dar să nu sufli nicio vorbă despre înţelegerea noastră.

Bob îşi puse laba la gura largă şi făcu o mutră care voia să-nsemne mult.

Al doilea care veni la rând fu Frederic, şi bătrânul intendent al casei se miră foarte mult când văzu că tânărul stăpân trăda aşa deodată un interes atât de mare pentru chestiuni de care până atunci nici nu-i păsase. El trebui să deschidă toate încăperile casei – din care unele rămăseseră încuiate de la moartea bătrânului Sir Ralph Russell Bart – şi însoţitorul său păşi în urma lui examinând totul, zâmbind necontenit în felul său misterios.

După ce termină cu vizitarea încăperilor, Harry intră în cabinetul de lucru şi se afundă în cercetare cărţii de telefon, notându-şi un şir întreg de adrese şi numere. Apoi avu convorbiri nenumărate cu un avocat, un arhitect, şeful unei firme de decoraţiuni interioare, directoarea celui mai renumit salon de mode din Londra, cu unul din cele mai mari magazine de bijuterii şi cu şeful unui birou de plasare pentru personal feminin de primul rang.

Convorbirile astea îi răpiră aproape un ceas şi când în cele din urmă Harry fu gata, agăţă receptorul cu un zâmbet, şi ceru să i se servească ceaiul.

*

* *

Cu puţin înainte de ora 9 ajunse la staţia podului dinspre Londra şi de-acolo o porni agale spre pod.

Peste străzile din valea Tamisei plutea o ceaţă deasă şi prin Borough-High-Street şuiera dinspre fluviu un vânt umed şi îngheţat, care te pătrundea până la oase.

Ajuns la pod, Harry patrulă de câteva ori în sus şi-n jos, apoi se apropie de o maşină care staţiona acolo şi se urcă într-însa.

Când şoferul întrebă, cu o privire, de ţinta călătoriei, el îi dădu de înţeles, cu o mişcare scurtă a mâinii, să aştepte, şi trecură numai câteva secunde, până ce apăru lângă maşină o figură neagră, şi cu iuţeala fulgerului Bob se aşeză lângă şofer.

Maşina trecu prin Bermondsey până la Southwark-Park, unde Harry plăti şoferului, şi acum luă Bob conducerea, pe jos.

După câteva minute negrul apăru ca o umbră prin labirintul de străzi înguste al cartierului docurilor din Rotherhithe, care era pustiu cu desăvârşire. Numai din nenumăratele cârciumi marinăreşti răzbătea în stradă o larmă enervantă şi pe ici, pe colo, se furişa prin întunericul nopţii o siluetă neprecisă, care-l făcea pe Bob să se oprească în loc şi Reffold observa în asemenea ocazii, că însoţitorul său ţinea în mână un cuţit scurt, gata să se folosească de el.

După vreun sfert de ceas, negrul îşi încetini şi mai mult paşii, păşind cu atenţie deosebită şi printr-un gest, dădu de înţeles stăpânului său că se apropiau de ţintă.

Străduţele deveneau din ce în ce mai înguste şi oropsite şi zidurile caselor ruinate păreau să intre unele în altele.

Treceau pe dinaintea unor uşi care atârnau strâmb în balamale şi îngăduiau să arunce o privire în nişte magherniţe întunecoase, din care răzbătea duhoare de mortăciuni; apoi peste mormane de gunoi şi moloz, dar piciorul negrului nu se împiedecase nicio singură dată, şi mai găsea timp încă să-l avertizeze pe stăpânul său de toate piedicile acestui drum grozav.

Peste îngrămădirea de case se desena în depărtare lumina palidă din docuri şi din când în când vântul aducea de acolo larma asurzitoare până în străzile moarte.

Deodată Bob se opri în loc şi punând mâna pe umărul lui Reffold, ciuli urechile cu încordare. Se părea că auzise ceva, care-l îndemna să fie cât se poate de atent, dar după o clipă clătină capul şi începu să

păşească înainte.

Fără să vrea, Harry puse şi el mâna în buzunar şi strânse mânerul revolverului său.

Intraseră acum într-o străduţă ceva mai largă, pe care negrul o trecu repede şi puţin timp după asta îl trase pe Reffold în interiorul Porţii de fier.

Şi aici totul părea mort. Doar câte o luminiţă firavă răzbătea pe ici, pe colo, din dosul ferestrelor oblonite ale căsuţelor.

Locuinţa lui Tonio Perelli zăcea complet în întuneric şi chiar atunci când Bob se furişă ca băgare de seamă cât mai aproape de dânsa şi privi prin obloanele trase, nu izbuti să zărească nicio rază de lumină.

Înconjurară toată casa cu garajul învecinat, apoi cercetară şi prin curtea al cărei zid împrejmuitor era dărâmat în numeroase locuri, oferind o sumedenie de ieşiri, spre toate direcţiile.

Deodată Bob se opri din nou, ca să asculte. Harry auzise şi el un sunet cu totul deosebit Acesta venea de sus şi-ţi lăsa impresia unui tremolo de vioară.

Mai făcură câţiva paşi şi Harry avu impresia că aude iar sunetul acela misterios, de data asta mai lămurit chiar, şi mai aproape. Se opri iar, ca să-şi dea seama de ceea ce se petrece.

Stăteau într-un colţ retras şi când Reffold examină zidul, dădu peste un cablu de metal, care pornea în sus. De acolo se auzea acum lămurit vibraţia muzicală, care părea să vină din depărtare, pornind de-a lungul sârmelor care se-ntindeau peste blocurile de case.

Harry era tocmai pe punctul să se dedea unei cercetări mai amănunţite, când deodată simţi mâna însoţitorului său pe umăr, care-l târî repede înainte în umbra zidului.

Simţurile ascuţite ale lui Bob trebuie să fi descoperit pe undeva un pericol, căci el porni în fugă sălbatică spre poartă, şi se părea că nu-i pasă că tropotul paşilor lor răsunau puternic prin curte.

Cu o smucitură puternică, negrul îl trase pe stăpânul său prin poarta întunecată, şi cei doi bărbaţi începură să alerge unul lângă altul de-a lungul străzii. Dar se auzeau de-acum în spatele lor paşi grei şi liniştea nopţii de toamnă fu străbătută de un fluierat scurt şi tăios.

În graba cu care alergaseră, se părea că negrul greşise strada pe care veniseră şi acum se gândea să iasă repede pe alt drum din labirintul acesta, dar Reffold avea impresia că se roteau într-un cerc.

În spatele lor auzeau din ce în ce mai lămurit paşi apăsaţi de cizme grele, şi când Harry privi peste umăr, văzu ivindu-se din ceată două siluete.

Indivizii alergau cât îi ţineau picioarele şi respiraţia lui Sam ieşea gâfâitoare din pieptu-i puternic.

— Mii de draci! exclamă dânsul, cu un minut prea târziu. Altfel i-am fi înhăţat înăuntru. Dar la colţul apropiat vin ceilalţi şi atunci îi avem între două focuri. Lasă-mi-l mie pe câinele negru şi ia-l tu în primire pe stăpân. Asta va fi ceasul cel mai frumos din viaţa mea.

Reffold recunoscuse şi el pe Sam în unul din urmăritorii lor, şi când pătrunseră în strada următoare şi auziră alţi paşi în urma lor, îşi dădu seama că situaţia devine şi mai complicată. Cu Bob alături de dânsul, putea să susţină lupta cu o bandă întreagă, dar ştia prea bine că în cazul de faţă avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte şi că va trebui să facă uz de revolverul său, fie că voia sau nu.

O luptă de stradă în asemenea condiţii ar aduce după sine o sumă de neplăceri, pe care tocmai acum voia să le evite, căci era în perspectivă să se ocupe în curând cu chestiuni mult mai simpatice pentru dânsul.

Ca să scape prin fugă nu mai era posibil şi Harry luă hotărârea să încerce un ultim mijloc, pe care nu punea, totuşi, mult temei, dar care l-ar fi putut scăpa într-o oarecare măsură, într-un caz extrem.

Duse la buze fluierul micuţ, pe care-l purta legat la mână, de câte ori pornea în astfel de „excursii”…

Mai aruncă o ultimă privire spre urmăritorii care se aflau acum doar la zece paşi depărtare, apoi se auziră în noapte un fluierat lung şi trei scurte, care lăsară un ecou sinistru.

Harry mai auzi cum paşii din spatele său se opriră brusc, apoi însă se produse o larmă cu adevărat infernală.

Din străduţa aparent pustie în care se găseau, din toate părţile din jurul Porţii de fier, ba chiar de pe acoperişurile caselor se auziră fluierăturile poliţiştilor şi toată regiunea răsună de paşi ce se apropiau şi de chemări rostite pe ton poruncitor.

Reffold putu să observe cum Sam şi însoţitorul său dispărură în mijlocul uneia din cetele de oameni, în care fu încadrată apoi şi grupa cealaltă de urmăritori. Bob rămase surprins şi oarecum dezamăgit, dar n-avu timp să cugete mult la ce se întâmplase, căci Reffold îl trase

repede după sine într-unul din gangurile cufundate în beznă.

De-abia după vreun ceas putură să-şi urmeze drumul, dar pretutindeni dădură de patrule poliţieneşti, de care căutară să se ferească, făcând ocoluri mari.

La Scotland Yard fu o noapte agitată. I se comunicase lui Sir Wilford Roberts că în Rotherhithe se auzise semnalul anumit şi că fuseseră arestaţi şase indivizi – printre care câţiva pe care poliţia îi căuta demult – care se găseau pe locul de unde porniseră fluierăturile. Dar în afară de captura aceasta, nu mai fu găsit nimeni.

Şeful primi vestea aceasta cu vădită enervare şi colonelul Jeffries avu de trecut două ceasuri grele. La fiecare cinci minute suna telefonul şi glasul lui Sir Wilford devenea tot mai tăios, când nu căpăta vreo nouă veste.

De-abia după miezul nopţii veni izbăvirea, şi anume, chiar de la însuşi şeful. Acesta comunică scurt şi concis, că totul e în ordine, şi că arestaţii trebuie să fie ţinuţi sub pază severă.

Wilson avu şi dânsul o seară foarte proastă şi umbla furios prin biroul său, de când aflase despre întâmplarea din cartierul docurilor. Îşi freca necontenit nasul – cum îi era obiceiul, în asemenea împrejurări – şi părea atât de furios încât sergentul Smith îl privea din ce în ce mai surprins.

— Dar ce aveţi, domnule inspector-şef? întrebă el, în cele din urmă.

— Ce am? se răsti la el Wilson. Sunt sătul de chestie, asta am! Acum putem să ne luăm rămas bun de la Poarta de fier, scumpul meu, căci şleahta ştie de-acum în ce fel se prezintă lucrurile. Dracul să-i ia pe toţi diletanţii!

Cam acelaşi lucru îi fu dat şi lui Reffold să ghicească, în ziua următoare, la „Regina Victoria”, când Wilson trecu pe lângă dânsul, aruncându-i o privire aspră şi salutându-i foarte rece.

Dar Harry nu-şi făcu sânge rău pentru atâta lucru.

— Ei, Mister Wilson, faci o mutră de parcă ţi-ar fi jupuit cineva pielea de pe trup, se adresă Harry, detectivului.

Wilson se făcu roşu ca focul şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonului.

— Ascultă-mă, mister Reffold, spuse el, nu e nevoie să mai faci şi glume pe seama acestei afaceri. Dac-ai şti ce-ai stricat cu neîndemânarea dumitale, te-ai ascunde undeva într-o gaură, şi ai

renunţa pentru totdeauna la îndeletnicirea pentru care nu ai niciun pic de talent.

Harry zâmbi liniştit şi cu nevinovăţie.

— Aşa am să şi fac, domnule Wilson. Dar pentru ca să nu păstrezi o amintire prea proastă despre mine, îţi voi spune ceva, care te va despăgubi în oarecare măsură pentru neîndemânarea mea: când vei căuta cablurile alea cu pricina, nu va mai trebui să-i pun pe oamenii dumitale să se caţere pe acoperişuri, – ci le poţi găsi în curtea doua a Porţii de fier, pe partea dreaptă. Şi restul care te mai interesează, îl poţi afla în atelierul de reparaţii al lui Tonio Perelli. Bună ziua, mister Wilson.

Detectivul îşi scoase pălăria, se scărpină în cap şi privi după Harry, cu gura deschisă.

Cap. 189 – Salvaţi!

— Şi acum să părăsim cavoul acesta sfinţit! spuse Egizio Ettore, când doctorul Schulze termină micul său discurs. Trebuie să-ncercăm a găsi un drum spre libertate. Mă tem că nu ne va mai rămâne altceva de făcut decât să ne-ntoarcem în ruină.

— Asta nu trebuie să cutezăm, îi răspunse Robert Wilson, căci îi vom cădea în mână lui Murad Effendi. În orice caz, cel mai indicat lucru este să pornim în recunoaştere, ca să ne încredinţăm dacă şeful poliţiei din Cairo cu zbirii lui se mai află în templu, sau l-a părăsit de-acum.

Luară hotărârea ca Wilson însuşi să întreprindă această recunoaştere pe teren, căci prin îndeletnicirea lui, era cel mai indicat pentru scopul ăsta.

Detectivul scoase revolverul din buzunar şi după ce recomandă celorlalţi să rămână liniştiţi, o porni la drum.

După vreo zece minute se reîntoarse. Toţi îl priveau cu încordare extremă, căci de ştirile ce le aducea, atârna în mare măsură soarta tuturor.

— Cred că aerul e curat, cum se obişnuieşte a se spune în limbaj poliţienesc, relată el. N-am găsit pe nimeni la templu, dar în tot cazul trebuie să fim foarte atenţi, căci nu e exclus ca vicleanul acesta de Murad Effendi, să ne fi întins o cursă.

După o scurtă consfătuire, căzură de acord să urce la ruină.

Dacă Murad Effendi mai lăsase ceva oameni de pază, cei cinci bărbaţi puteau să înfrunte o luptă cu dânşii, cu atât mai mult că erau înarmaţi până-n dinţi.

După ce Letiţia şi Ettore mai vărsată o lacrimă la mormântul proaspăt al prinţului Raymond, brigandul Corsicii se puse în fruntea cetei sale şi părăsiră în tăcere bolta funerară.

Ajunseră repede la uşa secretă, Ettore apăsă resortul pe care-l cunoştea, zidul se deschise şi brigandul păşi cel dintâi în templu.

Nimic nu se mişca în vechea ruină. Totul părea mort.

Dar de-abia după ce Ettore cercetă prin toată colţurile şi se încredinţă că niciunul din poliţişti nu se ascunsese pe acolo, – de-abia atunci, spunem, îi chemă şi pe ceilalţi.

Trecuseră, deci, cu bine hopul acesta şi acum se punea pentru ei chestia să ajungă afară, căci era de la sine înţeles că nu mai puteau să-şi prelungească şederea în templul lui Isis.

Poate că Murad Effendi, cu oamenii săi, se îndepărtaseră numai, pentru a aduce întăriri, cu care să dea apoi atacul suprem… Ei nu-şi puteau lămuri, de ce poliţistul egiptean părăsise atât de repede locul şi toţi se îndoiau până în ultima clipă, că într-adevăr toţi zbirii plecaseră de acolo.

Dar faptele astfel păreau să se prezinte, căci nici afară nu se observa ceva suspect.

Împreună cu tovarăşii săi, Ettore cercetă tufişul din apropiere, coborî apoi încetişor până la malul fluviului, dar nicăieri nu dădu de vreo urmă de-a poliţiei.

— Suntem cu adevărat liberi, spuse Ettore. Ştie Dumnezeu ce l-a îndemnat pe satrapul ăsta să ne lase-n pace atât de repede! Dar acum e vorba să nu mai pierdem vremea şi să ne punem în siguranţă.

— Şi unde am putea fi în siguranţă la Cairo? întrebă Letiţia.

— În locuinţa mea, răspunse detectivul. Din fericire, am închiriat aici o căsuţă, care se află lângă Poarta El Mab. Acolo vă pot primi pe toţi câţi sunteţi aici.

— În ceea ce mă priveşte, spuse doctorul Wolfgang Schulze, eu mă-ntorc liniştit la hotelul meu. Căci nu mi-e frică de şeful poliţiei din Cairo. El nu poate dovedi nimic în sarcina mea şi apoi, mă voi pune imediat sub protecţia consulatului ţării mele.

Hotărâră, deci, ca Ettore şi Letiţia, Tric-Trac şi Mullah, să-l urmeze pe Wilson. În casa acestuia erau în deplină siguranţă pentru noaptea aceea şi ziua următoare.

Apoi, detectivul va întocmi un nou plan pentru salvarea lor.

Doctorul Schulze făgădui să vină şi dânsul a doua zi la locuinţa detectivului. De altfel, hotărâră să pornească împreună până la ţărmul fluviului, apoi să se despartă la o răscruce, pentru ca să intre în oraş izolaţi.

Letiţia mai aruncă o ultimă privire spre ruina templului lui Isis, şi ochii i se umplură de lacrimi, la gândul că-şi lăsase aici cea mai scumpă comoară pe care o avusese în viaţă.

— Te voi mai revedea oare vreodată, sfânt lăcaş? Oh! nu prea cred! Dar imaginea ta o iau cu mine, şi dânsa nu mă va părăsi cât voi trăi, pe acest pământ. Dormi în pace, scumpul meu tată, şi fii încredinţat că voi purta veşnic în mine amintirea ta sfântă. Rămâi cu bine! Rămâi cu bine!

Ettore o cuprinse cu braţul pe soţia iubită şi o trase uşurel după sine. După un marş de vreun ceas şi jumătate, ajunseră la poarta oraşului Cairo. Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră.

Numai Ettore şi Letiţia rămaseră împreună. Ca nişte oameni liniştiţi care se-ntorc dintr-o excursie, păşiră în oraş prin poarta înaltă. Santinelele înarmate, prin faţa cărora trecură, îi lăsară în pace, şi astfel ajunseră cu bine la casa lui Wilson. Dar de-abia când uşa acesteia se închise în urma lor, Letiţia respiră uşurată. Tremurase la fiecare pas, dar nu pentru dânsa, ci pentru scumpul ei Egizio Ettore.

Wilson, Tric-Trac şi Mullah nu întârziară nici ei să-şi facă apariţia.

Şi detectivul puse imediat la dispoziţia celor doi soţi cea mai bună odaie, iar pentru dânsul şi ceilalţi pregăti culcuşuri pe nişte divanuri.

Peste puţin timp, tăcerea deplină şi întunericul puseră stăpânire pe întreaga casă. Niciunul din vecini, nu bănuia că în noaptea aceasta se află în apropierea lor cel mai vestit brigand al Europei.

Cap. 190 – Graba lui Murad Effendi

Era într-adevăr un fapt surprinzător că şeful poliţiei din Cairo se retrăsese cu atâta uşurinţă, lăsând din mână prada de care era de-acum atât de sigur, după cum crezuse dânsul.

Dacă lucrul acesta ar fi fost aflat la Cairo, nimeni n-ar fi vrut să-l creadă. Căci Murad Effendi nu era el omul, ca să lase baltă o întreprindere odată începută. Cu o înverşunare neobosită el îşi urmărea ţinta, şi nu degeaba era asemuit cu un câine de vânătoare, care nu se lasă până nu prinde în labă prada pe care o urmăreşte.

Dar faptele se prezentau astfel:

Murad Effendi se retrăsese şi nu lăsase nici măcar o santinelă, şi numai acestei împrejurări datorau Ettore şi tovarăşii săi salvarea lor momentană.

Dar ce-l determinase pe tiranul din capitala Egiptului să procedeze în felul acesta? Se îndoise el oare că va putea pune mâna pe vestitul brigand? Îşi dăduse seama, poate, că nu va izbuti niciodată să spargă uşa secretă, în dosul căreia se închiseseră Ettore şi Letiţia?

O, nu, uşa aceasta era doar din material pământesc, şi ceea ce oamenii creează, poate fi distrus de oameni.

Fireşte, ar fi durat prea mult timp, pentru a se aduce un lăcătuş la faţa locului, care să spargă uşa secretă, sau să dărâme, eventual, tot zidul în care se afla aceasta.

De altfel, orice băştinaş cunoştea la perfecţie cum sunt făcute uşile acestea, care se găsesc în construcţii vechi, ele erau de o trăinicie puţin obişnuită şi opuneau multă rezistenţă acelora care voiau să le spargă.

Dar în alte împrejurări, Murad Effendi n-ar fi stat o clipă la îndoială să recurgă la vreun mijloc oarecare, pentru a dărâma zidul. Probabil că nici n-ar fi ajuns acolo, încât să arunce în aer întreaga ruină. Căci mai făcuse cândva un lucru asemănător.

Câţiva criminali, pe care îi urmărea, s-au baricadat atât de bine într-o casă din Cairo, încât era aproape cu neputinţă să ajungă la ei. Ar fi trebuit să se jertfească multe vieţi omeneşti, căci erau indivizi cutezători, aceia cu care avusese atunci de-a face Murad Effendi.

Uşile şi ferestrele erau baricadate, aşa că prin ele nu era nicio nădejde de a se pătrunde în casă.

Ce făcu atunci Murad Effendi?

Se hotărî repede şi puse să se facă o groapă sub unul din ziduri, vârî înăuntru o grenadă, îi dădu foc şi deodată se prăbuşi tot zidul casei, şi criminalii fură scoşi grav răniţi de sub dărâmături.

Şeful poliţiei din Cairo îşi ajunsese scopul şi cei urmăriţi căzură în

mâinile sale.

Dar de ce nu lucrase şi de data asta în acelaşi fel? Voiam oare să-l cruţe pe Egizio Ettore, se trezise în sufletul său o urmă de omenie?

Nimic din toate acestea.

Un alt motiv era la mijloc, şi acest motiv era în legătură cu un sentiment puternic, care umplea sufletul şefului poliţiei din Cairo. Nu era, însă, omenie, ci o pornire josnică, păcătoasă.

Am dat a înţelege mai înainte, că Gilda făcuse o impresie puternică asupra şefului poliţiei din Cairo. Frumuseţea tinerei femei nu-l lăsase deloc rece pe Murad Effendi; sângele său se înfierbântase la vederea amantei ducelui de Chamfort.

Nervii săi întărâtaţi începură să-l chinuie, şi el nu era omul care să reziste unei astfel de ispite. Când se întâmpla să-i placă o femeie sau o fată din Cairo, trebuia musai s-o posede. Dacă ajungea la scop pe cale cinstită sau nu, era lucru secundar. Mijloace îi stăteau suficiente la dispoziţie.

De câte ori nu pusese să fie arestată o femeie, pe un motiv cu totul imaginar! Nenorocita era adusă apoi în carceră şi i se dădea de înţeles că chestia ei era foarte gravă şi va fi condamnată sau la moarte, sau la temniţă pentru un timp îndelungat.

De obicei, însă, în chiar prima noapte a arestării se deschidea uşa celulei, şi pătrundea înăuntru Murad Effendi în persoană.

Excelenţa Sa nu-şi pierdea timpul şi aducea la cunoştinţă prizonierei că se putea socoti pierdută, adăugând, însă, că în anumite împrejurări ar putea fi salvată.

În nouă cazuri din zece, biata femeie se declara dispusă a ţine seamă de propunerile poliţistului, şi din celula mizerabilă intra pentru câteva zile în seraiul lui Effendi, unde avea să poarte de grijă ca acesta să nu se plictisească.

Dar niciodată idila nu ţinea mai mult de câteva zile, după care satrapul se sătura şi nenorocitele se puteau considera peste măsură de fericite, dacă erau eliberate atunci, după ce, fireşte, erau puse să jure că nu vor sufla nimic despre ceea ce văzuseră şi auziseră.

Căci umblau zvonuri prin Cairo, cum că Murad Effendi îşi asigura tăcerea victimelor sale şi pe alte căi. Nu degeaba valurile Nilului scoteau la suprafaţă, din când în când, trupuri de femei, de care nimeni nu-şi putea explica pe ce cale ajunseseră în apă.

Şi se mai spunea că adesea se auzeau strigăte de ajutor din dosul palatului şefului poliţiei, cărora le urma o cădere în apă…

*
* *

Retragerea grăbită a lui Murad Effendi din ruina templului lui Isis, venise în ajutorul lui Ettore şi a tovarăşilor săi. Şi această retragere se datora exclusiv focului care mistuia inima şefului poliţiei din Cairo, de când o văzuse pe frumoasa Gilda.

El îşi propusese s-o posede pe tânăra corsicană, fie prin viclenie, fie prin forţă.

Şi când o văzu îmbrăcată în uniforma de poliţist, care o prindea atât de bine, dându-i un aer ştrengăresc – dânsul îşi spuse că trebuia săi fie a lui încă în seara aceasta… sau niciodată.

Căci a doua zi era o sărbătoare egipteană, care începea la douăsprezece noaptea, şi ţinea până la aceeaşi oră în ziua următoare.

A păcătui în zi de sărbătoare, nu-i este îngăduit niciunui musulman. Asta constituie o vină mare, cu care nu se poate împovăra nimeni.

Legile lui Mahomed sunt foarte clare în această privinţă. Şi de aceea, Murad Effendi luă hotărârea s-o strângă în braţele sale pe Gilda, încă înainte de miezul nopţii, pentru a nu intra în sărbătoare.

Spre nespusa uimire a frumoasei blondine – care venise împreună cu şeful poliţiei la ruină, pentru a fi de faţă la prinderea lui Ettore şi a soţiei sale – Murad dădu deodată ordin oamenilor săi, să renunţe la orice încercare de a pătrunde în gangul secret.

— Ce vrei să faci, mare Effendi? întrebă Gilda. Unde e energia ta mult trâmbiţată? Vrei să laşi să-ţi scape prada din mână? Porunceşte să fie aduşi lăcătuşi, care să spargă uşa cu uneltele lor. Apoi vom pătrunde în gangul secret şi vom pune mâna pe cei urmăriţi.

— Vorbeşti cum te pricepi şi tu, frumoasă fiică a Apusului, răspunse Murad. Dar dacă asta ar fi fost cu putinţă, demult aş fi făcut-o. Află, deci, că n-am voie să pun să se spargă uşa aceasta, căci m-aş face vinovat de un mare păcat.

— Dar n-ai poruncit tu oare oamenilor tăi să dărâme uşa cu iataganele lor?

— E adevărat, aşa am spus, şi cine ştie dacă Allah nu-şi va abate mânia asupra mea din pricina aceasta. Dar atunci nu citisem încă

inscripţia hieroglifică de deasupra acestei uşi. Acum, însă, după ce privirile mele au căzut asupra ei, ştiu că uşa aceasta este sfinţită şi că acela care ar încerca s-o spargă cu forţa, nu va pătrunde niciodată în al şaptelea cer.

— Asta e o superstiţie, spuse Gilda, privindu-l cu mânie pe Effendi. Şi de dragul unei superstiţii atât de prosteşti, să ne scape nouă din mână Ettore şi Letiţia?

— Ceea ce pentru tine e superstiţie, pentru mine credinţă, răspunse Murad. Şi afară de asta, am luat o hotărâre, şi nu sunt obişnuit să-mi mut gândul.

— Aşadar, vei părăsi ruina împreună cu oamenii tăi? întrebă Gilda.

— Da, aşa voi face.

— Şi nu te vei mai preocupa de Egizio Ettore şi Letiţia?

— Nu voi avea nevoie să mă preocup de ei.

— Asta nu înţeleg. Dacă părăsim locul acesta, brigandul şi soţia sa vor dispărea pur şi simplu, în timpul nopţii, şi nu ţi se va mai prezenta ocazia să pui mâna pe ei. Ai uitat oare cu desăvârşire, Murad Effendi, ce glorie vei atrage asupra ta, în urma arestării lui Ettore?

— N-am uitat nimic, frumoasă europeană, dar ce-mi va ajuta gloria, când blestemul zeilor va apăsa asupra mea? Nu pot şi nu trebuie să sparg uşa sfinţită. De altfel, însă, nu e nevoie să porţi grijă. Ettore, împreună cu toţi însoţitorii săi, sunt pierduţi, chiar dacă nu ne mai preocupăm de ei. Căci trebuie să ştii, că uşa aceasta se poate deschide pe dinafară, atunci când ai norocul să apeşi pe locul cuvenit din zid, dar pe dinăuntru nu e nimeni în stare s-o deschidă.

— Ah, aşa să fie? exclamă Gilda, triumfătoare. Ai spus adevărul, Murad Effendi?

— Ţi-o jur pe barba Profetului! rosti şeful poliţiei din Cairo. Ei sunt pierduţi, pierduţi cu desăvârşire, toţi câţi se află înăuntru. Căci din moment ce nu le va sta în putinţă să deschidă uşa pe dinăuntru, vor fi nevoiţi să flămânzească. Şi cred că asta e o pedeapsă destul de bună.

— E drept, e o pedeapsă, răspunse Gilda – dar eu n-o voi vedea, nu voi putea să observ cu ochii mei cum suferă Letiţia şi din acest motiv, soiul acesta de răzbunare este incomplet pentru mine. Dar, de vreme ce spui că nu mai avem ce căuta în ruina asta, cel mai bun lucru e să ne îndepărtăm cât mai repede cu putinţă. Cât e ceasul?

Şeful poliţiei scoase din buzunar ceasul său bătut cu pietre scumpe,

şi aruncă o privire asupra cadranului.

— E zece şi treizeci de minute, spuse el.

— Atunci trebuie să mă grăbesc, căci la miezul nopţii vreau să fiu îndărăt la hotel, unde mă aşteaptă ducele de Chamfort.

Ea nu văzu zâmbetul ironic care flutură pe buzele lui Murad Effendi, şi auzi numai răspunsul său liniştitor.

— Mai ai încă un ceas şi jumătate, frumoasă fiică a Apusului, şi deoarece vaporaşul care ne va duce înapoi, ne aşteaptă, în mai puţin de o jumătate de ceas vom fi ajuns în oraş. Dar vrei oare să te prezinţi în faţa ducelui aşa cum eşti îmbrăcată acum?

— Cu niciun preţ n-aş face asta, răspunse Gilda, şi tocmai acesta e motivul pentru care mă grăbesc. Trebuie să mă reîntorc la palatul tău, pentru a mă îmbrăca cu veşmintele mele femeieşti, pe care le-am lăsat acolo, şi poate că vei avea bunătatea să dispui să fiu condusă la hotel într-o litieră, căci nu pot să umblu noaptea singură pe străzile oraşului Cairo. Nici n-aş nimeri drumul, de altfel.

— Încrede-te numai în mine, frumoasă europeană, voi purta eu de grijă să nu te abaţi din drumul drept.

— Îţi mulţumesc, Murad Effendi. Şi acum, să pornim!

Părăsiră ruina şi şeful poliţiei porunci oamenilor săi să se retragă.

Aceştia erau cât se poate de satisfăcuţi, căci îl urmaseră pe Murad împotriva voinţei lor intime. Superstiţioşi ca toţi egiptenii, ei îşi aduseră aminte de zvonurile care umblau prin Cairo, privitoare la ruina templului lui Isis.

Se spunea că nu se petrec lucruri curate într-însa, şi noaptea se puteau auzi pe acolo gemete şi oftaturi. Unii susţineau chiar că văzuseră făpturi apărând pe ruinele templului şi rânjindu-le sinistru. În orice caz, oamenii lui Murad Effendi considerau drept un păcat să pătrundă cu forţa armată, într-un templu, chiar dacă acesta era numai o ruină, rămăşiţă glorioasă a unor vremuri demult apuse. Cu atât mai mult se revoltau la gândul de a aresta un om în acest templu… Căci în toate vremurile, templele egiptene erau aziluri, în care cei mai temuţi criminali găseau adăpost şi pace, când izbuteau să ajungă până la pragul unei astfel de case închinată zeilor.

Aşa că nu trecu mult, şi ruina era iarăşi învăluită în linişte adâncă, deoarece poliţiştii se retraseseră.

Ei îi mai însoţiră pe Murad Effendi şi pe Gilda până la vaporaşul ce

ancorase la ţărm, apoi o luară pe jos spre Cairo.

Şeful poliţiei spusese, de altfel, adevărul, când afirmase frumoasei corsicane că vaporaşul nu avea nevoie decât de un sfert de oră, pentru a ajunge la Cairo.

Din minaretele moscheilor bătea de unsprezece, când nava opri în port. Murad şi Gilda debarcară. O trăsură închisă, îi aştepta de-acum şi cei doi luară loc într-însa. După un drum care ţinu doar câteva minute, ei ajunseră în partea dinspre grădină a palatului locuit de Murad Effendi.

Însoţit de frumoasa blondină, poliţistul urcă o scară acoperită cu un covor de preţ, şi ajungând la primul etaj, tiranul din capitala Egiptului se adresă Gildei:

— Acum voi chema pe una din sclavele mele, care, te va conduce în încăperea în care ţi-ai lăsat îmbrăcămintea ta femeiască. Acolo vei regăsi, totul ce-ai lăsat, apoi vei fi condusă la hotel într-o litieră. Te las cu bine, frumoasă europeană, şi dea Allah ca atunci când ne vom revedea, să fim mai fericiţi amândoi.

Se înclină în faţa Gildei, făcu un semn sclavului care le luminase scara şi acesta deschise uşa, prin care Murad Effendi se făcu nevăzut.

În aceiaşi clipă apăru o sclavă lângă Gilda.

Era o bătrână grasă, care o salută pe frumoasa blondină, cu supunere de câine.

O conduse printr-un coridor lung, apoi prin câteva încăperi, până ce descuie o uşă mascată, şi Gilda se afla acum, într-adevăr, în aceeaşi odăiţă unde se dezbrăcase de veşmintele ei femeieşti, pentru a se îmbrăca cu acele de poliţist.

— Îngăduie stăpâna mea s-o ajut la dezbrăcat şi îmbrăcat? întrebă sclava.

Gilda primi cu multă plăcere, căci ardea de nerăbdare să termine cât mai repede. Se gândii doar că făgăduise ducelui să fie acasă la miezul nopţii, şi nu voia să rămână de mincinoasă.

— Bietul Chamfort! se gândea dânsa. Cât se va fi plictisit el la club în seara asta!

Ştia prea bine ea, că dânsul considera pierdut orice ceas, pe care nu-l trăia în tovărăşia ei.

Şi acum îşi pusese în gând să-l despăgubească, voia să-i dea o răsplată pentru încrederea de care dăduse dovadă faţă de ea în seara

aceasta.

Chiar dacă nu resimţea faţă de duce o iubim adevărată, totuşi el îi plăcea, căci era un bărbat tânăr şi frumos, în tovărăşia căruia puteai să trăieşti bine.

Ah! dacă el ar izbuti să se despartă în mod legal de femeia cu cap de mort, atunci va face dintr-însa, Gilda, soţia lui, ducesa de Chamfort! Asta ar fi fost un noroc pentru care ar fi invidiat-o sute de mii de fete şi femei.

Şi a fi invidiată, este doar cea mai mare fericire, pe care o poate resimţi o femeie, cel puţin o fire superficială, cum era Gilda.

În vreme ce frumoasa corsicană se gândea la toate astea, sclava o dezbrăcase de uniforma de poliţist, fără ca Gilda să-şi fi dat măcar seama.

Acum, graţioasa femeie se afla numai în rochia de dedesubt.

— Adu-mi repede îmbrăcămintea, spuse Gilda. Vei primi un bacşiş bun de la mine, numai grăbeşte-te.

Bătrâna sclavă privi încurcată în jurul ei.

— Îmbrăcămintea ta, o, stăpână! spuse ea în cele din urmă – după cât se pare, nu se află aici. Te-ai dezbrăcat oare într-adevăr în odaia asta?

— Fireşte, cine putea să-mi ia hainele? Să fi fost furate?

— În casa aceasta nu există hoţi. Poate s-a făcut o greşeală, şi cineva ţi-a luat rochiile. Dar îngăduie-mi, stăpână, să mă îndepărtez niţel, şi peste câteva minute ţi le voi aduce.

— Bine, du-te! spuse Gilda. Dar îţi repet că mă grăbesc foarte mult. Vezi de nu pierde vremea!

— Am plecat! spuse hoaţa bătrână, căci o hoaţă era. Dar înainte de a mă îndepărta, vreau să rog pe stăpâna mea să se aşeze colo, pe divan. Voi întinde o cuvertură de mătase peste tine, căci mă tem că altfel vei răci.

— Ai dreptate, bătrâno. Ei bine, acopere-mă!

Gilda se lăsă pe pernele moi ale divanului şi sclava se grăbi să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

— Peste câteva minute sunt îndărăt, mai spuse o dată bătrâna. Până atunci, doresc stăpânei mele visuri frumoase.

Uşa se închise în urma ei şi Gilda se întinse în voie în culcuşul moale.

Mii de gânduri îi treceau prin minte.

Se gândea îndeosebi la Ettore şi la Letiţia şi inima îi râdea de bucurie, când îşi spunea în ce stare de disperare se vor fi aflând dânşii… Cuprinşi de furie vor încerca să deschidă uşa tainică, dar totul va fi în zadar, căci după cum o încredinţase Murad Effendi, uşa aceasta nu se putea deschide pe dinăuntru.

Şi mâine… mâine vor începe de-acuma chinurile.

Dar vina nu va fi decât a lui Ettore, căci el voise aşa, renunţând la fericirea pe care dânsa i-o pregătise.

Şi Gilda se duse înapoi cu gândul la vremea aceea, când nu putea să adoarmă în nicio seară, până nu se visa în braţele brigandului Corsicii.

Sub cuvertura de mătase, dânsa îşi frământa acum trupul şi fiecare nerv îi era încordat.

— O, Egizio Ettore, şopti dânsa, de ce ţi-ai răpit tu însuţi fericirea, şi pe a mea în aceleaşi timp? Dacă ai fi acum lângă mine, te-aş cuprinde cu braţele mele moi, te-aş săruta cu buze arzătoare, care te-ar face să guşti din dulceaţa paradisului. Şi în loc de aceasta, tu te afli acum într-o închisoare grozavă, din care nu vei izbuti să scapi niciodată! Dar aşa ai vrut tu. Ai ales între mine şi dânsa şi acum, în loc de iubire ai parte de disperare şi de chinuri nesfârşite.

Gilda tăcu brusc. Ea făcuse o descoperire grozavă.

Cuprinsă în vârtejul visurilor ei dulci, ea nu-şi dăduse seama că divanul pe care se afla, se pusese încet în mişcare. Şi el cobora în adânc, din ce în ce mai în adânc.

Podeaua pe care stătea se deschisese fără niciun zgomot şi un mecanism ingenios purta divanul în adâncime.

O sudoare rece se aşternu pe fruntea Gildei, când făcu descoperirea aceasta, căci îşi spunea că ea nu poate însemna nimic bun. Acum pricepea de ce o sfătuise sclava să se întindă pe divan! Ah! asta se petrecuse, desigur, în urma ordinului lui Murad Effendi!

Gilda încercă să se ridice în aşternutul ei, dar în clipa următoare recăzu în perne, căci se văzu înconjurată din toate părţile de o prăpastie grozavă.

Sub dânsa se aflau pivniţele palatului şi desigur că divanul nu se va opri, până nu va ajunge acolo.

Gilda se cramponă cu ambele mâini de pernă, apoi începu să ţipe

de groază, dar strigătele ei rămaseră fără ecou.

Cine i-ar fi putut veni în ajutor?

În casa aceasta, exista o singură voinţă, aceea a stăpânului ei, a tiranului Murad Effendi şi acesta… acesta aranjase toată comedia ăsta, el o ducea acum în adâncime…

Şi scopul său… nu putea fi decât unul singur. Ah! acum îşi reamintea Gilda de privirile ciudate pe care i le aruncase Murad Effendi, de zâmbetul ironic care înflorise pe buzele sale atunci când îi dăduse anumite răspunsuri, – totul… totul era acum limpede pentru dânsa…

Divanul rămase nemişcat, ajunsese pe pământ sigur.

Gilda stătea ca împietrită în pernele moi, ţinea ochii închişi, – căci nu voia să vadă unde se află…

Căci ştia că oriunde ar fi în casa aceasta, pretutindeni o aştepta o soartă grozavă…

Cap. 191 – Se apropie sfârşitul

Colonelul Gregory sosise dis-de-dimineaţă la Londra şi rămase câtva timp în locuinţa sa, unde puţin după ce venise, primi vizita unui domn, care făcea impresia unui medic.

Nutt, care părea să se intereseze de tot, deduse faptul acesta observând geanta misterioasă pe care o avea cu sine străinul şi mirosul de dezinfectante pe care-l lăsase în urma sa. Apoi, văzu un nou pansament la mâna colonelului şi aceasta părea să-şi fi recăpătat oarecum mobilitatea.

După vreun ceas, Gregory porunci maşina şi Nutt, care aşteptase clipa aceasta cu mare încordare, află cu bucurie că de data asta va sta el la volan, şi nu William.

Se părea că Gregory are de rezolvat o groază de afaceri şi vizite, căci străbătu tot vestul oraşului în lung şi-n lat, şi Nutt avu de furcă, ca să poată observa în grabă, pe furiş, feluritele clădiri în faţa cărora trebuise să oprească. Uneori întâmpina greutăţi în legătură cu aceasta, deoarece colonelul mai mergea şi pe jos o bucată de drum, dispărând undeva, pentru a reapărea apoi dintr-o direcţie cu totul opusă.

Era cam pe la ora unu când Nutt primi porunca s-o ia spre Picadilly Hotel, unde Gregory obişnuia să prânzească. Şoferul luă hotărârea să

se folosească de acest prilej.

De-abia dispăru colonelul în vestibulul hotelului, că Nutt lăsă maşina în părăsire şi alergă la primul post de telefon. Avea în cap numărul pe care-l voia, dar cu toate încercările repetate nu izbutea, de data aceasta, să capete legătura.

Omul fu foarte amărât, căci ştia cât de repede se obţinea, de obicei, oficiul acesta de informaţii, şi se-ntoarse la maşină, cu un simţământ neplăcut în suflet.

După ce-şi termină masa, colonelul privi la ceas şi stătu pe gânduri o clipă. Apoi intră în cabina telefonică a hotelului şi-l chemă pe Vane, pe care-l găsi în locuinţa sa din Bayswater.

— Dacă-ţi convine, mister Vane, trec pe la dumneata cam peste un sfert de ceas şi te iau cu maşina. Vrei să-mi spui unde se află biroul avocatului dumitale?... Cum? Drury Lane? Bine. Lincoln Inn. Fireşte. Te va obosi dacă vei face cu mine un mic ocol? Aş dori să rezolv înainte o chestie urgentă la Kilburn, şi am putea merge de aici direct acolo. Termin repede treaba. Eşti de acord? Foarte bine. Deci, la revedere!

Când maşina lui Gregory opri în faţa casei bancherului, acesta aştepta de-acum nerăbdător pe trotuar şi-l salută pe colonel cu multă căldură.

— Îmi fac reproşuri, domnule colonel, spuse dânsul, după ce luă loc în maşină, că te obosesc atât de mult, dar n-am încotro. Dumneata, ca burlac, nu-ţi poţi da seama cât e de lucru în asemenea împrejurări, mai ales când evenimentele se precipită. Pe lângă asta, starea doamnei Mabel mă-ngrijorează serios, şi voi respira uşurat, când totul va trece în chip fericit.

Bancherul făcea, într-adevăr, o impresie de om copleşit de suferinţe şi Gregory îl asculta cu multă compătimire.

— În sfârşit, spuse el, căutând să-l mângâie, nu mai durează mult. Poimâine la vremea asta veţi fi de acum pe mare.

Vane îşi şterse sudoarea de pe frunte şi dădu din cap.

— Da, slavă Domnului. Şi Mrs. Hughes de-abia aşteaptă clipa asta, şi nădăjduiesc că atunci totul se va schimba în bine dintr-odată.

— Nici nu bănuieşti dumneata cât de mult a tulburat-o trista întâmplare. A devenit duşmana oamenilor, şi chiar eu trebuie să mă mulţumesc s-o văd cel mult un sfert de ceas pe zi. Altfel, stă închisă

necontenit, şi nici măcar servitorii n-au voie să intre. Dar eu pricep bine asta, căci şi nervii mei au fost zguduiţi din seara aceea nenorocită, şi numai cu mare greutate mă pot stăpâni.

Îşi şterse din nou fruntea de năduşeală şi-l privi pe colonel, cam dintr-o parte, apoi spuse, după o pauză:

— După cum am auzit, a fost un atac de inimă?

Gregory dădu uşor din cap.

— Nu m-am îndoit o clipă de asta, spuse dânsul, şi puse capăt discuţiei.

Drumul prin Kilburn ţinu cam multişor, dar bancherul era prea mult ocupat cu gândurile sale, pentru a da atenţie acestui fapt. De-abia când maşina ajunse la linia ferată de centură a Londrei, colonelul se simţi dator să dea o explicaţie lui Vane.

— Drumul e totuşi mai lung decât am crezut eu. Mi s-a oferit spre cumpărare o casă pe aici şi urma să dau răspunsul până azi după-masă. De aceea îmi era chestia atât de urgentă. Ţinutul nu e prea încântător, dar casa e bună şi are valoare.

Colonelul dădu şoferului indicaţii scurte şi maşina o luă printr-un şir de străduţe laterale, până coti într-o alee scurtă, la capătul căreia se înălţa un zid înalt de grădină.

— Am ajuns la ţintă, spuse Gregory; privindu-şi ceasul. Tocmai douăzeci şi cinci, de minute am făcut. O cale bunicică.

Nutt deschise portiera şi colonelul se pregătea să coboare.

— Nu te superi dacă te voi ruga să mă aştepţi câteva clipe, mister Vane? Mă voi grăbi cât se va putea. Sau poate vrei să fii atât de amabil, să intri, cu mine şi să mă ajuţi cu sfatul dumitale?

— Cu plăcere, colonele, îi răspunse cu însufleţire bancherul, şi sări din maşină. Întâmplător, mă cam pricep la case.

Se părea că Gregory era aşteptat, căci în clipa aceasta poarta fu deschisă de un bărbat înalt şi voinic, îmbrăcat în haine de culoare închisă, care-i salută pe vizitatori cu o înclinare mută, conducându-i apoi în tăcere prin grădină, până la vila din fundul ei.

Casa era complet ascunsă în mijlocul unui grup de arbori şi în după-amiaza posomorâtă de toamnă făcea o impresie cam sinistră.

Vane fu cuprins de un simţământ de nelinişte adâncă şi când călăuza tăcută deschise uşa casei, el rămase locului, şovăind.

Dar Gregory făcu un gest de invitare şi bancherul intră în vestibulul

mohorât, al cărui aer apăsător trăda că locuinţa aceasta îşi aştepta demult un nou stăpân, cu ferestrele şi uşile închise.

Bărbatul cel voinic, deschise un şir de camere, dar colonelul aruncă doar câte o privire fugară prin încăperile întunecoase şi nu prea părea încântat. De-abia când ajunseră la capătul unui gang lung, intră în una din odăi şi privi câtva timp în jurul său.

— Ce părere ai dumneata, mister Vane? se adresă el repede către bancher, dar acesta clătină capul, cu dezaprobare.

— Un cavou, colonele, dar nicidecum o locuind omenească.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, spuse colonelul, şi cu o mişcare rapidă se furişă pe uşă, care se închise cu zgomot în urma sa.

Vane fu străbătut de un fior şi câteva clipe rămase ca înlemnit; apoi, însă, îşi dădu seama de situaţie. Pe chipul său se zugrăvi o expresie de groază nebună şi cu un ţipăt disperat se năpusti la uşă, în care începu să izbească cu mâinile şi picioarele, dar fără succes.

Pe coridor nu se auzea niciun zgomot şi când bancherul, stăpânit de o spaimă sălbatică, începu să caute un alt mijloc de scăpare, fu nevoit să-şi dea seama că şi ferestrele erau închise cu obloane trainice, prin crăpăturile cărora de-abia dacă pătrundea câte o rază slabă de lumină.

Deodată, bietul bancher îşi aminti de sfârşitul tragic al lui Milner şi Crayton, şi de moartea lui Flesh, şi gândul că acum venise şi rândul său, îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Colonelul Gregory stătea în vestibul şi aştepta liniştit până ce zbieretele prizonierului se potoliră.

Un al doilea individ vânjos se alăturase de călăuza tăcută, şi ambii aşteptau nemişcaţi ca nişte statui.

— Îmi garantaţi cu pielea voastră că totul se va petrece aşa cum am orânduit eu, spuse Gregory, în felul lui tăios. Şi acum să vină şoferul!

Unul din indivizi se duse la Nutt, care se plimba nerăbdător pe dinaintea grilajului, aruncând la răstimpuri câte o privire curioasă în grădină.

— Te cheamă stăpânul! spuse el morocănos, deschizând portiţa zăbrelită şi Nutt se grăbi să execute ordinul, care corespundea dorinţelor sale intime.

Cu paşi uşori, măsuraţi, Gregory se plimba în sus şi-n jos prin vestibul, când intră şoferul, şi pe faţa sa flutura un zâmbet rece,

ciudat.

Lui Nutt nu-i prea plăcu acest zâmbet, când privirea colonelului se aţinti străpungătoare asupra lui.

— Îmi închipui, Nutt, că această casă ţi-a căşunat multă bătaie de cap, şi de aceea vreau să-ţi dau prilejul s-o cunoşti în amănunţime.

Colonelul ridică uşor mâna, şi în aceeaşi clipă omul se simţi apucat de patru braţe puternice, legat şi cu căluş în gură, înainte de a putea face vreo mişcare de împotrivire, sau să scoată un strigăt.

Gregory înclină scurt capul în faţa celor doi indivizi tăcuţi, şi cu paşi repezi străbătu grădina până la automobilul din faţa porţii, la a cărui volan stătea ţeapăn William.

*

* *

În vreme ce maşina colonelului Gregory gonea prin Kilburn, îndreptându-se înapoi spre Londra, Wilson îşi împacheta de zor la „Regina Victoria” lucrurile în valiza de mână, sub privirile cam neliniştite ale lui Langford.

— Ai de gând să rămâi mai multă vreme la Londra, de-ţi iei toate catrafusele? întrebă inspectorul în cele din urmă.

— Aşa sper, răspunse detectivul. Şi n-ai face rău nici dumneata, dacă ţi-ai strânge lucruşoarele, căci pe aici nu va mai fi de lucru pentru noi. În orice caz, astă-seară voi avea nevoie de dumneata. Îngrijeşte-te de toate, căci se poate s-avem de furcă.

— Iar cu blestematele alea de mistere! mormăi inspectorul, indispus. Şi fireşte că iar nu va fi nimic de văzut, adăugă el cu un zâmbet maliţios.

— Tot ce se poate! răspunse Wilson, cu blândeţe. Atunci mă voi stabili alături de dumneata la „Regina Victoria” şi de inimă rea am să ţi-o suflu pe doamna Renold.

Langford socoti nimerit să nu răspundă la astă, el se mulţumi să-i arunce o privire furioasă, apoi se-ndepărtă fără să salute, trântind uşa în urma sa.

Wilson se mai uită o dată prin toate sertarele, dacă nu cumva uitase ceva, apoi aşeză cu grijă valiza pe masă; puse alături pălăria şi pardesiul şi peste câteva clipe bătu la uşa lui Reffold.

— Viu să-mi iau rămas bun, mister Reffold, căci dacă totul va

merge aşa cum nădăjduiesc, nu mă mai prinde nimeni prin Newchurch.

Şovăi câteva clipe, apoi cobori şi mai mult glasul şi se uită la Harry cu o privire plină de înţeles.

— Dacă vrei să fii şi dumneata de faţă, astă-noapte încerc lovitura supremă. Dacă merge bine, atunci va fi cel mai mare succes al vieţii mele, – dacă merge prost, atunci mă fac de râs cum nu s-a făcut încă nimeni până acum. Deci, dacă vrei, la ora 9 în biroul meu. Cred că ştii unde este Scotland Yardul, şi dacă vei întreba de mine, te vor îndruma oamenii de pe-acolo.

Cap. 192 – Taina Nilului

Gilda simţea că o ameninţă un leşin, dar era încă destul de conştientă, ca să-şi poată spune:

— Nu trebuie să-mi pierd cunoştinţa acum, căci în felul acesta nu voi mai ieşi din această încăpere subpământeană. Trebuie să fiu pregătită să înfrunt un atac mişelesc, şi voi avea nevoie ne toată viclenia mea, pentru a-l respinge.

Căci frumoasa blondină îşi dădea perfect seama că nu se va putea face nimic cu forţa aici.

Privi în jurul ei şi văzu că se afla într-o rotondă, ai cărei pereţi erau tapetaţi cu mătase.

Încăperea aceasta subterană, era amenajată cu un lux rafinat, şi nu lipsea nimic pentru a-i da o înfăţişare cât mai atrăgătoare.

Se aflau aici divane moi, de-a lungul pereţilor se înşiruiau taburete încrustate cu aur, măsuţe din lemn de cedru şi bambus.

Covoare minunate, adevărate opere de artă, acopereau podeaua întregii încăperi.

Pocale de argint masiv, cristaluri scumpe, sa aflau în fiecare colţ, sclipind îmbietor.

Dar Gilda privi toate aceste minunăţii cu o singură privire, căci îşi dădea seama că nu trebuie să-şi distragă atenţia. Ea căuta cu totul altceva decât lux şi obiecte de preţ, căuta o fereastră prin care să poată scăpa.

Dar tocmai aşa ceva nu se găsea în această încăpere. Nici măcar o ferestruică prin care să pătrundă lumina zilei şi încăperea

subpământeană era luminată de o sumedenie de flăcărui, care se înălţau din glastre pline cu flori.

Deodată frumoasa corsicană se ridică dintre perne. Se dădu jos de pe divan şi făcând câţiva paşi prin încăpere, scoase un ţipăt puternic.

Fără niciun zgomot se deschisese o uşă tapetată şi în pragul acesteia apăru stăpânul casei, Murad Effendi, şeful poliţiei din capitala Egiptului.

Tiranul îşi dezbrăcase uniforma pe care o purtase în timpul expediţiei de la templul lui Isis, şi purta acum o pijama din mătase roşie ca focul. Pe cap purta un fes, de aceeaşi culoare cu pijamaua.

Privirile sale se aţintiră cu o expresie ciudată asupra frumoasei femei, care cu o mişcare repede apucă cuvertura de mătase de pe divan şi încercă să-şi acopere trupul cu dânsa. Căci era aproape goală, şi atât de jos nu căzuse încă amanta ducelui de Chamfort, încât să se arate în cămaşă privirilor unui bărbat. Dimpotrivă, poseda o anumită mândrie.

Murad Effendi se apropie încetişor de ea. Figura îi era palidă, ochii-i scânteiau misterios, mătasea pijamalei foşnea la fiecare pas.

Dar acesta era şi singurul zgomot care se auzea în încăpere, căci Gilda aştepta mută atacul vajnicului şef al poliţiei din Cairo.

Murad Effendi rămase la vreo cinei paşi departe de ea, un zâmbet îi flutura pe buze, un zâmbet respingător, fioros, care nu-i prezicea nimic bun Gildei.

— Frumoasă fiică a Apusului, începu el, cu glasul tremurător de iritaţie, iartă-mă dacă am recurs la un mijloc prea puţin cinstit, pentru a te ţine în casa mea. Dar tu ai aprins în inima mea un foc, a cărui flacără trebuie s-o stâng, dacă ţin să nu înnebunesc. Dacă eşti inteligentă, atunci caută să-mi satisfaci dorinţa şi rămânerea ta în această casă va fi numai de scurtă durată. Nu mă gândesc deloc să fac din tine prizoniera mea, ci vreau numai să fiu fluturele care fură dulceaţa din potirul florii, şi în vreme ce fluturele îşi întinde aripile deasupra florii, razele soarelui n-o poate atinge, dar când dânsul zboară, floarea primeşte iar căldură şi lumină, devine din nou liberă.

— Dacă pricep bine, spuse Gilda, cu glas hotărât, atunci înseamnă că vrei să mă ţii prizonieră aici?

— Frumoasă fiică a Apusului, m-ai înţeles pe de-a-ntregul. Nădăjduiesc totuşi, că voinţa mea nu-ţi va fi neplăcută.

— Şi dacă mă voi împotrivi voinţei tale, ce se va întâmpla atunci?

— Atunci, se va întâmpla fără voinţa ta, ceea ce cu voinţa ta va fi cu mult mai plăcut pentru tine, sună răspunsul lui Murad Effendi.

— Nu te vei da în lături, deci, să întrebuinţezi violenţa?

— Fireşte.

Cu o voce care tremura de mânie, Gilda răspunse:

— Tu te numeşti şeful poliţiei din Cairo, îi urmăreşti pe criminali, îi arunci în închisoare… dar îţi dai tu seama că ceea ce vrei să faci este tot o crimă fioroasă, pentru care – după legile europene, cel puţin, ţi se cuvine o pedeapsă grea?

— Ştiu foarte bine. Mai departe?

— O ştii, şi cu toate astea vrei să înfăptuieşti crima?

— A făptui o crimă, nu e încă niciun păcat, dar a te lăsa prins în urma unei crime, asta nu este numai un păcat, ci şi o mare idioţie, răspunse poliţistul, cu neruşinare. Eu nu iau în nume de rău niciunui om, când fură sau jefuieşte, căci asta e în firea omenească, cu atât mai mult, ceea ce vreau să fac eu cu tine. Dar acela care se lasă prins asupra faptului, e demn să fie înlăturat.

— Ah, tu te bizui pe puterea ta, nădăjduieşti să scapi fără pedeapsă… Dar te înşeli, Murad Effendi, eu nu-s o cetăţeană a acestei ţări, ci o franceză. Şi cred că-ţi este cunoscut faptul, că aici, în Cairo, se află un consulat al Franţei. E drept, nu mă pot apăra de tine – cel puţin n-o pot face cu succes, – dar voi depune plângere împotriva ta la consulatul ţării mele, şi atunci guvernul francez, va trage la răspundere tara ţa.

— Dacă vei putea, o vei face… răspunse Murad Effendi, cu un ton batjocoritor. Dar cred că am vorbit destul de-acum. Vino, porumbiţa mea, dă-mi o sărutare, dulce, să simt mierea de pe buzele tale…

Spunând acestea, tiranul făcu câţiva paşi înspre Gilda; dar în clipa, în care el fu lângă dânsa, frumoasa blondină îl împinse îndărăt, şi Murad se clătină pe picioare.

Un ţipăt de furie scăpă de pe buzele sale şi chipul i se schimonosi.

— Ah! vrei cu adevărat să mi te împotriveşti! exclamă el. Îndrăzneşti chiar să te atingi de persoana mea sfinţită, să ridici mâna împotriva mea? Ei bine, în cazul acesta vom vedea care din noi doi este mai tare!

Cu o mişcare repede îşi scoase pijamaua de mătase şi apăru acum

într-o flanelă fină, care i se lipea de trup, luând forma acestuia. Şi făcea impresia unui gladiator de circ, căci avea muşchi puternici, care l-ar fi ajutat să doboare chiar şi un taur.

Gilda fugi îndărătul divanului, care se afla acum între cei doi adversari. Dar nu trecu mult şi Murad Effendi fu lângă dânsa, o apucă de umeri cu atâta putere, încât nenorocita scoase un ţipăt şi se prăbuşi.

Dar nici Gilda nu era lipsită de iscusinţă, şi în ceea ce privea forţa ei, aproape că se putea lua la întrecere cu poliţistul.

Ea încercă să-i prindă beregata cu mâinile, dar el îi cuprinsese gâtul cu braţul său, şi o strângea cu atâta forţă, încât Gilda era pe cale să se sufoce.

— Dă-mi drumul! răcni Gilda, opintindu-se cu mâinile în pieptul călăului ei. Laş mizerabil, în asta constă iscusinţa ta? Să atragi femeile în cursă?…

— Eşti prea frumoasă fiică a Apusului, spuse Murad Effendi, râzând, şi de aceea trebuia să te gândeşti bine, înainte de a păşi pragul acestei case. N-ai auzit oare că şeful poliţiei din Cairo, nu lasă să-i scape din mână nicio femeie frumoasă? Ai intrat în peştera leului, şi aşa de uşor nu vei scăpa.

Un leşin binefăcător puse stăpânire pe Gilda. Dar când se trezi dintr-însul, o aştepta o nouă grozăvie.

Murad Effendi nu se mai afla în încăperea subpământeană, dar doi indivizi cu chipul negru stăteau nemişcaţi în apropierea uşii, cu braţele încrucişate pe piept, şi păreau să aştepte un anumit moment.

Şi acest moment sosise acum.

Gilda se ridică, de pe divanul pe care fusese trântită şi cu glas tremurător întrebă:

— Ce vreţi de la mine? De ce mă priviţi cu ochi atât de fioroşi?

Atunci, cei doi indivizi se repeziră la dânsa, o apucară cu brutalitate şi o ridicară pe sus. Nu-i lăsară nici măcar răgazul să se îmbrace.

Şi Gilda nu era în stare să se împotrivească, puterile o părăsiseră, era complet distrusă…

Gândul că era pierdută o apăsa greu – dar în sufletul ei se trezi speranţa, o speranţă nesăbuită…

Dăduse oare poruncă Murad Effendi s-o ducă afară din casă, s-o

arunce în stradă? Ah! asta ar fi fost o adevărată fericire pentru dânsa.

Dar ce-i va spune ea ducelui, cum să se justifice faţă de el că lipsise toată noaptea? Căci desigur că afară se luminase de-acum de zi.

— Unde mă veţi duce? întrebă ea pe cei doi negri, care o apucaseră de mâini şi de picioare şi porniseră cu dânsa.

Dar nu primi niciun răspuns.

Oamenii aceştia sau erau muţi, sau primiseră poruncă de la Murad Effendi să nu rostească niciun cuvânt.

O duseră pe Gilda printr-un gang îngust, care era atât de scund, încât trebuiră să se aplece, pentru a nu se lovi cu capul de plafon. Un întuneric de iad stăpânea împrejur.

Dar nu trecu mult şi se lumină puţin, iar Gilda putu să observe că se afla afară, căci aerul rece al nopţii o izbi în faţă.

Era noapte încă, deci… Pe cer, luna strălucea majestuoasă, oglindindu-se în apa fluviului.

Ah! acesta era Nilul, mândrul fluviu al capitalei Egiptului.

O aştepta oare vreo barcă aici?

Probabil că Murad Effendi nu voia ca dânsa să facă pe jos drumul până acasă şi socotea s-o transporte pe apă, pentru a nu stârni bănuieli.

Dar de ce nu i se înapoiaseră hainele? Doar nu putea să se-ntoarcă la hotel, aşa cum era îmbrăcată acum.

Cei doi negri stăteau acum cu dânsa la malul apei, şi unul din ei scoase de sub haină un obiect de culoare închisă.

Era un sac, un sac obişnuit, în care se ţinuse, probabil, înainte, orez sau porumb.

Dar ce voiau să facă cu dânsul? Nu cumva sacul acesta era destinat să-i servească de… îmbrăcăminte?

Ah! asta era, desigur, o nouă batjocură de a lui Murad Effendi, care voia s-o facă să sufere, s-o facă să simtă puterea lui.

Dar cât se înşela nenorocita Gilda Carazoni! Ar fi putut să se socoată fericită dacă şeful poliţiei din Cairo ar fi vrut numai să-şi bată joc de dânsa, îmbrăcând-o cu sacul acesta, în loc de orice haină!

Însă tiranul Egiptului avea cu totul alte gânduri, pe care frumoasa corsicană nici nu le bănuia măcar.

— Eu voi ţine sacul, spuse unul din cei doi bărbaţi, iar tu ia-o în primire şi vâr-o înăuntru.

Gilda scoase atunci un adevărat urlet de fiară, căci îşi dădea seama, în sfârşit, ce aveau de gând să facă cu dânsa.

Aşadar, Murad Effendi nu se mulţumise numai s-o batjocorească trupeşte, întrebuinţând forţa faţă de ea, ci mai voia să fie sigur că fapta lui nu va ajunge în public. Şi pentru scopul acesta nu exista mijloc mai bun decât să îndepărteze din calea sa victima.

Zvonurile grozave care umblau prin Cairo despre orgiile nocturne ale şefului poliţiei, erau deci adevărate! El omora femeile din trupul cărora se înfruptase, şi le îneca apoi în apele Nilului!

O groază fără margini puse stăpânire pe Gilda. Ea vru să fugă, dar unul din acei care o aduseseră aici o apucă de păr, şi în clipa când ea făcu o mişcare ca să-şi ia drumul, dânsul o trânti la pământ, o ţinu astfel imobilizată şi cu patimă de animal îi pângări trupul…

Căci cum ar fi putut să reziste ispitei orientalul acesta senzual ca toţi coreligionarii săi? Care ar fi putut să renunţe a gusta şi el din plăcerile divine pe care i le oferea acest trup tânăr de europeană?

Şi după ce-şi potoli simţurile întărâtate, negrul se ridică greoi de la pământ, şi cu un gest mut îl invită şi pe tovarăşul său.

Nenorocita femeie nu putuse nici măcar să strige, necum să se împotrivească. Se simţea pierdută, pierdută cu desăvârşire şi se lăsa în voia sorţii…

Totuşi, când cele două bestii cu chip de om o ridicară în sus, după ce-şi potoliseră poftele, ea îi imploră cu glas sfâşietor:

— Îndurare! Aveţi milă de mine, nu mă omorâţi! Vă voi răsplăti din belşug, căci cunosc un bărbat care vă va da bani atât de mulţi, încât veţi putea trăi în fericire pentru tot restul zilelor voastre. Dacă aveţi o inimă în pieptul vostru, atunci renunţaţi a îndeplini porunca grozavă a stăpânului vostru, şi dăruiţi-mi viaţa!

Dar mai curând ar fi putut să înmoaie o piatră, decât să-i înduplece pe aceşti doi bărbaţi să renunţe a-şi îndeplini datoria. Ei erau servitori supuşi ai stăpânului lor, şi obişnuiţi să facă ceea ce li se poruncea.

— Lăsaţi-mă cel puţin să mă rog lui Dumnezeu! strigă Gilda, când se simţi din nou apucată de cei doi. Numai o rugăciune scurtă. Credeţi doar şi voi în Dumnezeu şi nu puteţi fi atât de cruzi, încât să nu-mi îngăduiţi să înalţ spre cer ruga mea fierbinte.

Dar se părea că cei doi mahomedani nu aveau înţelegere pentru dorinţa ei. Căci fără să-i răspundă măcar, o apucară cu sălbătăcie cu

câte o mână, şi o azvârliră în sacul care avea să-i servească de mormânt.

— Îndurare! mai strigă Gilda, cu glas răguşit. Ajutor!… Criminalii! Aju…

Restul ţipetelor fură înăbuşite de sacul care se închisese acum deasupra capului ei.

— N-ai uitat piatra? întrebă acum unul din cei doi bărbaţi.

— Totul e în deplină ordine, răspunse celălalt.

— Atunci dă-i drumul! Să sfârşim cu dânsa! Am înecat noi de-acum destule pisici, una mai mult nu mai contează. Murad Effendi ne-a făgăduit o răsplată, dacă ducem şi de data aceasta lucrul la bun sfârşit.

Deşi înăbuşită în interiorul sacului, Gilda simţea cum e ridicată în sus, apoi purtată înainte.

Aproape înnebunită de groaza morţii, ea încercă să rupă ţesătura groasă. Dar toate sforţările ei fură zadarnice. Sacul era căptuşit pe dinăuntru şi firele erau atât de tari, de parc-ar fi fost de oţel.

— Una… două… trei… dă-i drumul!

Sacul cu trupul Gildei descrise un arc în aer şi în momentul următor izbi suprafaţa apei şi se afundă cât ai clipi din ochi.

Cu toată situaţia înspăimântătoare în care se afla, Gilda auzea cum valurile Nilului se izbeau deasupra ei, apoi simţi cum se afundă tot mai adânc.

Deodată se opri în loc. Fără-ndoială că atinsese fundul apei.

Şi totuşi, ea mai trăia încă.

Mai gândea şi mai simţea încă, şi întreg infernul de spaimă şi groază, pe care-l poate cuprinde un om în sufletul său, o chinuia şi o martiriza.

Dar iată că acum aerul începea să-i lipsească… simţea cum se înăbuşe încetul cu-ncetul.

Şi în clipa aceasta supremă, îi răsări o imagine înainte, una singură, de care nu putea, să scape. Era imaginea Estrellei, a femeii cu cap de mort, a acelei fiinţe nefericite, căreia dânsa, Gilda, îi răpise singura inimă pe care o adora.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Răzbunarea o ajunsese.

Prin ţesătura sacului apa începu să pătrundă înăuntru.

Încă vreo câteva mişcări disperate, o ultimă încordare a trupului,

apoi…

Nilul curgea liniştit înainte. Luna se oglindea majestuoasă în undele sale, alături de minaretele moscheilor din apropiere.

Şi pe fundul fluviului zăcea un sac cu un cadavru…

Cap. 193 – Prinderea „Stăpânului”

Cu ferestrele acoperite, Tonio Perelli stătea în odăiţa lui întunecoasă şi-şi ciulea urechile în noapte.

De când cu alarma în noapte, care îi răpise pe Sam şi pe ceilalţi oameni ai săi, şi când şi dânsul scăpase numai cu mare greutate, ştia prea bine că lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost, şi de aceea era gata în fiece clipă s-o şteargă.

Îşi dădea seama că după crimele îngrămădite timp de ani de zile avea acum să dea socoteală de toate la un loc, şi dacă era prins se va trezi într-o dimineaţă cu ştreangul de gât.

În faţa acestei perspective prea puţin încântătoare se gândise necontenit în ultimele ceasuri să şteargă putina, dar în cele din urmă trebui să-şi spună că pentru asta era de-acum prea târziu şi că, în definitiv, în toată Londra nu exista un bârlog mai favorabil decât Poarta de fier. Chiar în cazul unei surprinderi, mai avea aici la dispoziţie nenumărate căi secrete care i-ar îngădui fuga, şi ar trebui să aibă un ghinion blestemat, ca să cadă în mâinile poliţiei.

De aceea, nici nu s-ar fi îngrijorat prea mult de propria sa siguranţă, dacă nu l-ar fi neliniştit peste măsură faptul că pierduse orice legătură cu „Stăpânul”.

De două zile de-acum toate aparatele rămăseseră mute, şi deoarece în noaptea trecută socotise nimerit să distrugă cablul, nu se mai putea aştepta acum la o chemare telefonică.

Fără să vrea, Perelli trebuia acum să se gândească necontenit la covorul sinistru, şi la alte lucruri care stăteau în legătură cu dânsul, şi în timpul acesta îl cuprindea un simţământ de teamă, care-l făcea să-şi rotească privirea în toate colţurile.

Deodată se cutremură din creştet până-n tălpi, căci întunericul odăiţei fu străbătut de o lumină colorată şi unul după altul începură să se lumineze becurile mici de pe tabloul de distribuţie.

Italianul urmări cu încordare şi uimit jocul lor, şi expresia chipului

său trăda că nu-şi putea lămuri lucrul acesta. Nu era niciunul din semnalele „stăpânului”, pe care le cunoştea atât de bine, şi cu toate acestea niciun altul nu putea să fie la aparatul subpământean.

După câtva timp tabloul se întunecă din nou, dar aproape imediat becurile mici începură să se lumineze iar şi Perelli avu impresia că de data aceasta era un semn pe care-l cunoştea.

Mai aşteptă puţin, apoi deschise încetişor uşa, se furişă în coridorul mic şi privi cu încordare în curtea întunecoasă, în care nu se auzea, de altfel, niciun zgomot.

În cea mai mare taină, Perelli alunecă de-a lungul zidului casei până la şopron, se furişă înăuntru prin uşa întredeschisă şi se sprijini de maşina veche care se afla lipită de zid.

După câteva clipe se opinti cu umărul de maşină, şi când roţile începură s-alunece, se deschise fără cel mai mic zgomot uşa ascunsă, care ascundea scara ce ducea în adânc.

Tonio scoase la iveală o lampă mică de buzunar, şi mai şovăi câteva clipe, apoi se simţi deodată apucat de nişte mâini de fier şi deasupra capului său zbură o pătură groasă, care-i luă răsuflarea.

— Asta ar fi începutul, spuse Wilson, şi ne putem declara mulţumiţi cu atâta.

Lumină scara cu lanterna oarbă şi coborî cel dintâi treptele. Langford se ţinea lipit de dânsul, căci acum, când era vorba de adevărată treabă poliţienească, se simţea în apele sale. Sergentul Smith şi trei din cei mai iscusiţi agenţi ai Scotland Yardului îi urmau, iar Harry Reffold încheia convoiul.

Se furişau de-a lungul zidurilor, pas cu pas, cu mâinile pe paturile revolverelor, gata să preîntâmpine orice atac neprevăzut. Wilson îşi plimba necontenit lumina lanternei pe jos şi pe pereţi, iar Langford lumina drumul în gang, încât fiecare lespede de piatră se vedea lămurit.

Când ajunseră la cele două uşi, Wilson porunci oprirea cu o mişcare din mână, apoi examină lacătele masive care atârnau de nişte drugi groşi de fier. Încăperile erau – după cât se vedea – încuiate bine, şi de aceea nu puteau să se teamă că vreun pericol îi pândea de aici.

Detectivul se pregătea de acum să-şi urmeze drumul, dar de-abia făcu câţiva paşi, că stinse repede lanterna şi cu un gest energic dădu de înţeles celorlalţi să facă acelaşi lucru.

În clipa următoare subterana era adâncită în beznă, dar dintr-o crăpătură largă a peretelui din faţa lor, se strecura o rază palidă de lumină.

Wilson se apropie cât mai mult şi observă că peretele se rotise în jurul axei sale şi de ambele părţi oferea spaţiu suficient pentru a te putea furişa înăuntru.

Afacerea părea o cursă întinsă în toată regula, şi trecură câteva minute până ce detectivul să se hotărască ce trebuie să facă. Apoi şopti la ureche o poruncă unuia din oamenii săi care o luă repede îndărăt pe drumul pe care veniseră.

Ţinându-şi respiraţia, Wilson stătea la pândă, dar nu putea să observe altceva decât că raza de lumină pornea dintr-o deschizătură de pe dreapta, şi că de acolo răzbăteau în răstimpuri trosnete uşoare, ca şi cum cineva ar răsuci un comutator electric.

Dură aproape un sfert de ceas până ce omul trimis se întoarse însoţit de alţi doi, şi Wilson îi postă pe aceştia la deschizătura din zid, după ce le dădu câteva indicaţii scurte. Apoi se strecură ca o pisică, prin deschizătură, şi ceilalţi îl urmară.

Cu degetele pe trăgacele armelor, stăteau în vestibulul mic care dădea în odaia „stăpânului”, şi priviră în încăperea luxoasă, care se ivi îndată înaintea lor.

La masa mare din faţa lor, stătea întors cu spatele un bărbat de statură mijlocie, cu şapca trasă adânc peste ochi, şi care, cu buzele încleştate, fixa o hârtie mare, dând necontenit din cap.

Reffold aruncă doar o privire peste umărul lui Wilson şi ştiu îndată cu cine avea de-a face, – şi o uşoară tresărire a detectivului, precum şi murmurul de surpriză a lui Langford, îi trădau că şi aceştia erau lămuriţi pe cine aveau în faţa lor.

În clipa aceasta omul de la masă trebuie să fi perceput vreun zgomot, căci ridică repede capul apoi sări în sus de pe scaun.

Dar Langford fu mai iute decât dânsul, cu toată corpolenţa lui.

Dintr-o săritură de uriaş fu în mijlocul încăperii şi îndreptă revolverul spre pieptul celuilalt, privindu-l cu ochi reci, ameninţători.

— Colonele Gregory, jocul s-a sfârşit! Sus mâinile!

Cuvintele acestea tunară în încăperea subterană, parc-ar fi fost rostite de un cor al răzbunării.

Gregory căzu înapoi pe scaun, căci lângă Langford stăteau de-acum

alţi patru oameni, şi orice mişcare neatentă i-ar fi putut fi fatală.

El ridică uşor mâna stângă şi Reffold, care-l privea cu încordare, observă că buzele îi tremurau.

— Trebuie să aveţi puţintică răbdare, spuse el, calm. După cum ştiţi, am fost rănit la mâna dreaptă acum câteva zile.

Scoase cealaltă mână din buzunar şi ridică în sus amândouă mâinile acum.

— Cu ce prilej? întrebă Langford, care se socotea acum stăpân pe situaţie, deoarece – din motive de neînţeles – Wilson se retrăsese pe planul al doilea şi-şi freca de zor nasul. Cred că ar prezenta interes pentru noi să aflăm asta.

— Fireşte, răspunse Gregory. Cu prilejul unei mici spargeri.

Inspectorul îl privi bănuitor.

— Ei, dar cred că atât de neînsemnată n-o fi fost chestia, spuse el, căci cu nimicuri nu te-ai ocupat dumneata. Dar asta vom afla noi mai târziu.

Luă o atitudine ierarhică şi se adresă lui Wilson:

— Cu asta cred că s-a aranjat totul, domnule inspector-şef.

Cap. 194 – O descoperire senzaţională

Un pocnet răsunător deplasă aerul şi se sparse de pereţi.

Din zidul din faţa uşii o flintă se prăbuşi greoi la pământ, şi în cădere trase după sine o bucată din tapetul peretelui, de care se cramponase.

Colonelul Gregory mai avu doar timpul să pună arma pe masă, că ceilalţi se reculeseră din uimire, şi nişte braţe puternice îl înşfăcară.

Nimeni nu ştia ce se întâmplase şi cum se întâmplase.

Numai Reffold, care nu-şi dezlipise nicio clipă privirea de la colonel, văzuse totul într-o fracţiune de secundă.

El observase cum Gregory înclinase brusc capul, cum privirile sale alunecaseră repede pe pereţi, fixându-se asupra unei mâini negre, care pipăia faldurile stofei.

În aceeaşi clipă, colonelul făcu o mişcare fulgerătoare şi de-abia pocnetul împuşcăturii îl făcu pe Harry să-şi dea seama de scopul acesteia.

Acum Gregory era atât de înţepenit, încât nu era în stare să mişte

niciun membru şi ca urmare a atacului rapid al poliţiştilor, îi căzuse şi şapcă de pe cap, astfel că faţa sa era acum complet luminată. El părea rece şi stăpân pe sine ca întotdeauna şi privirea sa nu pierduse nimic din trufia obişnuită.

Împuşcătura îl trezise la viaţă şi pe Wilson, dar interesul lui nu era atât pentru Gregory, cât pentru făptura nemişcată de pe pământ. El tocmai voia să se aplece asupra individului, când vocea tăioasă a colonelului îl făcu să se oprească.

— Inspectore-şef Wilson, să punem capăt acestei comedii. Caută, te rog, în buzunarul de la piept al hainei mele şi citeşte hârtia pe care o vei găsi acolo.

Fără să şovăie o clipă, Wilson se apropie de colonel şi făcu ceea ce acesta îi recomandase. Citi în grabă documentul, fără să clipească din ochi măcar, apoi îl împături şi se înclină cu stângăcie.

— Mulţumesc, colonele Gregory. Asta am aşteptat.

Făcu un gest poruncitor către Langford şi oamenii săi.

— Domnii mei, colonelul Gregory se află în exerciţiul funcţiunii.

Mâinile care îl ţineau se desprinseră imediat de pe braţele colonelului, numai Langford avu nevoie de mai mult timp pentru asta, deoarece chestia nu-i prea intra în cap.

Wilson începu iar să-şi caute de lucru cu victima împuşcăturii, şi tocmai îndepărtase gluga care-i acoperea capul. De-abia aruncă o privire asupra figurii palide şi nemişcate, că dădu din cap gânditor şi se ridică.

— Mrs. Mabel Hughes, spuse el, dar atât trăsăturile cât şi glasul său nu trădau vreo surpriză.

— Pe numele ei adevărat Mademoiselle Juliette Renault, observă Gregory apăsat şi-şi destinse membrele. La şaptesprezece ani a fost cântăreaţă într-o cârciumă marinărească din Marsilia, apoi amanta unui american bogat, pe care l-a jefuit. Ajunge în închisoare şi după ce se eliberează devine escroacă în stil mare. Intră din nou doi ani la răcoare, apoi începe să se dedea meseriei rentabile a spionajului. Lucrează pentru toţi care plătesc şi de aceea în Franţa începe să-i fugă terenul de sub picioare. Pleacă în Egipt, unde joacă un rol important într-un furt mare de bijuterii, apoi dispare de acolo cu un tânăr şi bogat englez, care moare după câtva timp într-un accident la San Sebastian.

Langford, care nu se prea simţea în apele sale, şi care preferase din cauza aceasta să stea aplecat asupra femeii culcate la pământ, se ridică în clipa aceasta şi înălţă din umeri.

— Nu mai e nimic de făcut. Glontele a pătruns în piept de-a curmezişul.

Colonelul Gregory făcu un gest de regret.

— Prost lucru, dar din păcate n-a mers altfel. Dacă n-aş fi venit eu înainte, probabil că acum am fi fost cu toţii îngropaţi sub dărâmături.

Deodată se păru că-şi aminteşte de ceva şi pipăi cu multă atenţie stofa ruptă din perete, până ce dădu de un şnur de grosimea degetului, pe care-l desfăşură repede cu ajutorul unui cleştişor.

— Dacă te iei după cablul acesta roşu, se adresă el lui Wilson – vei da de o mină mică, şi ar fi recomandabil să pun câţiva specialişti s-o facă nevătămătoare. Bănuiam de-acum demult că trebuia să existe o astfel de drăcie în clădirea asta, dar din păcate planul nu mi-a dat nicio indicaţie în privinţa aceasta, şi pentru o cercetare temeinică pe aici n-am avut timp destul, căci prea mă urmăreaţi pas cu pas, domnii mei. Când am văzut însă, apărând deodată mâna aceea, mi-am spus că mai există o intrare pe care n-o cunoşteam, şi am fost imediat lămurit ce voia mâna în chestie… De aceea am procedat cum am procedat, şi voi şti să răspund de fapta mea.

Rămase cu braţele încrucişate şi privi câtva timp figura aventurierei, care rămăsese încă frumoasă şi după moarte, apoi începu să cerceteze cu amănunţime îmbrăcămintea ei bărbătească, pe care o purta sub costumul de domino. Dar în afară de ceva bani, nu se găsi nici cel mai neînsemnat obiect în buzunare şi Gregory era de-acum gata să renunţe, când observă pe gâtul moartei un lănţişor de aur, care pornea spre spate. Trase de dânsul şi deodată ţinu în mână o gentuţă de piele fină.

Wilson şi Langford priviră cu multă curiozitate, iar Reffold se apropie şi dânsul. Când colonelul deschise gentuţa, ieşi la iveală un teanc de bancnote engleze şi americane, o avere întreagă în pietre preţioase şi un plic gros pe care Gregory îl ridică între două degete, cu o expresie de triumf.

— Plicul albastru, murmură Harry fără voie, şi privi descurajat la hârtia, după care alergase luni de-a rândul, în împrejurări atât de aventuroase.

— Da, spuse colonelul Gregory, şi cu asta misiunea mea e terminată, – îl privi pe Reffold cu un zâmbet fin – şi a dumitale Sir Harald. Ai lucrat admirabil şi mă temeam uneori că m-ai putea da bătut. Dar după cum vezi, am câştigat cursa cu un singur cap mai mult. Aş fi fost cât se poate de nenorocit, dacă ar fi ieşit altfel, căci la dumneata a fost numai o încercare de amator, pe când la mine era însăşi meseria în joc.

Îi înmână lui Wilson gentuţa şi puse cu grijă plicul în buzunar.

— Obiectele de preţ ţi le predau dumitale, domnule inspector-şef, hârtiile, însă, aparţin ministerului de război. De dragul lor am fost rechemat din India după moartea căpitanului Colburn, dar pentru public însemna că sunt pus în disponibilitate…

Se întrerupse şi-l privi întrebător pe detectiv, care clătina capul şi zâmbea mulţumit.

— Iartă-mă, colonele Gregory, spuse el, ai lucrat admirabil, şi te invidiez pentru succesul obţinut, dar autorităţile dumitale prea au făcut-o de tot! Când am observat că nu voiai să ai nimic de-a face cu colonelul ieşit la pensie, ba chiar te enervai numai când ţi se rostea numele, am ştiut imediat despre ce este vorba. Eram chiar la curent cu aproape tot ce făceai, numai un singur lucru mi-a scăpat: cu ce prilej ai fost rănit la mână?

— După cum am afirmat mai adineauri cu toată sinceritatea, asta s-a petrecut cu ocazia unei mici spargeri, răspunse colonelul, cu un zâmbet uşor. Pe când Mabel Hughes tratase în noaptea aceea cu Sir Harald Russell – (se înclină politicos în faţa la Harry) – pardon, cu mister Reffold – şi se alese de pe urma asta cu o rană uşoară provocată de glonte, – eu mă furişasem în camera ei din vila lui Vane şi am pus mâna pe planul acesta, pe care-l vedeţi întins aici pe masă. Când am dat să sar înapoi pe fereastră, am avut ghinionul să nimeresc cu mâna în geamul spart. Ce să-i faci, îmi lipseşte experienţa pentru asemenea lucruri şi va trebui să mai fac şcoală… Planul stă la dispoziţia poliţiei, dar vă fac atenţi că nu este complet. De pildă, nu veţi găsi însemnat drumul pe care a venit mai adineauri Mabel Hughes. Asta ar fi putut să ne coste cam mult. Eu o aşteptam, de fapt, în cel mai rău caz de-acolo, pe unde am venit eu – (arătă spre peretele în care se căsca o gaură întunecoasa) – şi unde mi-am luat măsurile necesare.

— Se pare că eşti admirabil iniţiat în tainele acestei vizuini de vulpi, spuse Wilson. Nici n-aş fi visat să te găsesc aici.

— Oh, nu era pentru întâia oară că m-am interesat de cuibul ăsta, spuse Gregory, într-o doară. Acum vreun an, exista un indian, care ne dăduse mult de lucru…

— Rawje Bai… interveni în vorbă Wilson.

— Aşa e. Ştiu că a pus în mişcare şi poliţia, căci era întreprinzător al naibii. Întâi a jefuit în patria sa ce era de jefuit – în primul rând temple vechi – apoi şi-a strămutat câmpul de activitate la Londra, unde a făcut îndată să se vorbească despre dânsul.

— Din păcate, n-am putut pune mâna pe dânsul, mărturisi Wilson, cu regret.

— Pe noi ne interesa individul acesta, din anumite motive politice, continuă Gregory, şi pentru o escrocherie de mare anvergură cu nişte furnituri pentru trupele noastre din India, unde el a jucat rolul principal. Pe atunci am fost eu însărcinat cu cercetările în cazul acesta şi am ajuns de-acum până la zidurile Porţii de fier. Din motive foarte importante, însă, am fost rechemat urgent în India şi chestia a rămas baltă până la moartea căpitanului Colburn, care moarte părea să fie în legătură cu afacerea asta. Pentru mine – ca şi pentru d-nul Reffold – era lucru clar din primul moment că Colburn a fost asasinat în chip misterios, de dragul hârtiilor compromiţătoare, pe care pusese mâna întâmplător, – şi primul meu gând a fost, fireşte Rawje Bai. Asta a fost deosebirea importantă între drumurile pe care am apucat noi, domnii mei, spuse colonelul, după o pauză scurtă. Şi numai acestei deosebiri datorez faptul că eu am ajuns primul la ţintă. Domnul Reffold a dat de capătul inferior al firului şi l-a urmat, cu un fler care merită tot respectul, până aici, – unde i te-ai alăturat dumneata, domnule Wilson, şi ai tras foloase însemnate din munca sa pregătitoare. Eu, însă, bănuiam de-acuma unde pot da de capătul superior, dar am făcut deodată o descoperire care m-a iritat mult şi m-a reţinut din drum. Cu toate sforţările depuse, nu izbutisem să dau de urma lui Rawje Bay, în schimb am putut vedea că se află o altă mână în joc… Mi-au trebuit multe săptămâni pentru a găsi mâna aceasta, şi acum ajungem din nou la Mrs. Mabel Hughes. După „accidentul” întâmplat amantului ei la San Sebastian, dânsa se stabili la Londra, şi aici făcu cunoştinţa lui Rawje Bay, a cărui metresă deveni. Dar indianul nu era

nici ca amorez un bărbat prea plăcut şi se pare că Mabel a trebuit să îndure mult din convieţuirea cu dânsul. Nu era numai de o gelozie nebună, ci şi zgârcit peste măsură, – şi dacă femeia ar mai fi trecut cu vederea prima meteahnă, cu a doua, însă, nu se putea împăca deloc, căci ea era obişnuită să trăiască pe picior mare. Lăcomia de bani a fost, desigur, în primul rând ceea ce-i dăduse ideea să-l înlăture pe Rawje Bay şi să pună mâna pe însemnata lui avere, agonisită din prădăciuni şi crime. Aşa că, eu sunt ferm convins că indianul a căzut victima ei. Căci a dispărut fără urmă şi Mabel Hughes nu numai că a luat în stăpânire comorile sale, dar s-a pus în fruntea organizaţiei criminale pe care o condusese dânsul. Şi ea desfăşură o energie de fier, dar, în definitiv, nu era decât o femeie şi toate planurile ei au fost întocmite cu un mic defect, de care s-au poticnit. Ultimele lovituri reuşite au fost furturile de bijuterii de la ducesa de Trowbridge şi mister Fairfax, dar şi acestea ascundeau de-acum în ele pierzania. Mai târziu apoi, totul a mers anapoda. În casa lui Milner a vrut să-şi ia îndărăt bijuteriile pe care Stone le-a cumpărat de la dânsa pentru suma de şase mii de lire, şi în plus mai voia să pună mâna pe cele douăsprezece mii de lire pe care le pregătise Milner, pentru a încheia afacerea. Dar nu căpătă niciuna, nici alta. Şi nici poliţa falsă cu semnătura lui Milner n-a putut fi valorificată…

— O clipă, colonele Gregory, îl întrerupse Wilson. Cum a ajuns covorul în camera lui Milner?

— În modul cel mai simplu din lume: prin şoferul lui Flesh, care l-a adus acolo într-un moment prielnic. Putuse să facă asta fără niciun pericol, căci nimănui nu i-ar fi bătut la ochi dacă unul din şoferii care aşteptau afară, ar fi intrat puţin în casă. Flesh însuşi ştia şi el de ce se plănuieşte, şi de asemenea cunoştea şi rolul pe care avea să-l joace şoferul său. Făcea şi el parte din anturajul „stăpânului” – cum se numea misteriosul personaj, creat de Rawje Bai şi continuat de Mabel Hughes. Dar el era numai o unealtă supusă, ca toţi ceilalţi, de altfel. El fusese unul din principalii părtaşi la escrocheria cu furniturile, şi-şi asigurase o mare avere cu asta, dar nu se putea bucura în voie de dânsa. Se afla cu totul în mâinile „Stăpânului” şi trebuia să colaboreze, atunci când era necesar. Pe lângă asta se afla necontenit sub supraveghere şi atât şoferul său cât şi cei mai mulţi din servitorii pe care îi avea, erau în solda misteriosului necunoscut, căruia îi servea

de zid apărător italianul Tonio Perelli. Flesh se răzvrătise de-acum demult împotriva acestei dependenţe apăsătoare, dar atâta vreme cât existau hârtiile compromiţătoare, trebuia să-şi plece capul. De aceea se hotărî să pătrundă cu orice preţ taina „Stăpânului" şi Crayton, care ştia, probabil, ceva mai mult, trebuia să-i vină în ajutor. Eu am fost de faţă la ultima convorbire dintre cei doi, care m-a interesat foarte mult. Micul microfon înregistrator, pe care l-am montat în camera de deasupra biroului lui Crayton, vă stă la dispoziţie. De-asemeni, vă pot reda cu exactitate ultima convorbire dintre Milner şi Stone, căci în seara aceea tragică, cu puţin înainte de a pleca mi-am ascuns aparatul în ceasul cel vechi din odaia de lucru a lui Milner. Nădăjduiam, de altfel, să aflu cu totul altceva prin mijlocul acesta… Ştiţi cât de repede a lucrat mâna „Stăpânului" în cazul Milner, dar asta-l făcu pe Flesh să devină şi mai iritat şi îşi îndoi sforţările.. Totuşi, a nimerit o urmă falsă, căci după toate aparenţele mă ţinea pe mine drept „Stăpânul" şi într-o noapte mi-a făcut o percheziţie amănunţită acasă. Şi cred, încă, acum că toate aluziile sale cu prilejul seratei de la Vane, mă priveau pe mine. Dar din cauza loviturilor nereuşite, a vizitei mele nocturne în apartamentul ei şi a descoperirii bârlogului, Mabel Hughes devenise nesigură şi foarte nervoasă. Ea îşi dădu seama că primejdia o ameninţă dinspre partea lui Flesh, şi a lucrat în consecinţă. A fost cea mai îndrăzneaţă faptă a ei, care dovedea cât sânge rece poseda femeia aceasta, dar era şi ultima. Cum s-a întâmplat, nu trebuie să vă mai explic, căci interesul deosebit ce l-aţi arătat ghetei mele arse, mi-a dovedit îndată că ştiaţi de jucăria aia primejdioasă.

Colonelul Gregory zâmbi.

— Vedeţi din aceasta, că nu trebuie să vă încredeţi nici în cele mai surprinzătoare indicii, Căci gheata mea s-a ars într-adevăr şi te trec fiorii când te gândeşti că din pricina unei astfel de coincidenţe, poţi ajunge la spânzurătoare. De altfel, trebuie să vă spun că de câteva săptămâni încoace, Mabel Hughes m-a învrednicit şi pe mine cu atenţia ei. Ea mi-a vârât în casă un om de-al ei, ca şofer, cu numele de Nutt, pe care l-am închis astăzi cu ajutorul oamenilor mei, şi pe care-l voi preda mâine Scotland Yardului. Dar vă sfătuiesc să-l păziţi de data asta ceva mai bine ca prima oară, la circumscripţia de poliţie din Bermondsey.

Colonelul se uită cam răutăcios la Langford, dar acesta se făcu că n-

auzise aluzia, căci manifestă brusc un interes deosebit pentru diferite nimicuri din încăpere şi scoase la iveală dintr-un colţ un băţ de bambus de mărimea unui baston, şi-l privi pe toate părţile, clătinând din cap.

Dintr-o săritură Gregory fu lângă dânsul şi-i dădu jos băţul din mână cu o lovitură puternică peste cot.

— Dă mâinile încoace, porunci el, scurt, şi când inspectorul, uimit, se supuse în chip automat, colonelul îi vărsă în palme conţinutul unei sticluţe întregi cu un lichid dezinfectant.

— Aşa, şi acum freacă-te bine pe mâini şi şterge-le apoi cu îngrijire. Dar păzeşte-te după aceea să duci degetele la faţă. Ai avut în mână unul din obiectele cele mai periculoase din câte au existat până acum pe pământ.

— Covorul? întrebă repede Wilson şi privi curios spre bastonul atât de inofensiv în aparenţă.

— *„The carpet of shudder”* – „covorul groazei” da, spuse colonelul Gregory. Orice copil de prin ţinuturile Radschutana şi Bandelkand îţi va vorbi cu groază nespusă despre acest obiect diabolic, căci el a vârât spaima în generaţii întregi de oameni, timp de sute de ani. Covorul ăsta a stat în temple, unde a adus la îndeplinire pedeapsa zeilor, – fakirii s-au folosit de puterile-i misterioase în acţiunile lor sinistre şi diferitele asociaţii secrete l-au pus în slujba nenumăratelor lor crime. Rawje Bai şi-a câştigat un drept la recunoştinţa Indiei că a izbutit să fure odată cu altele şi acest „covor al groazei”, eliberând, astfel, ţara de o plagă grozavă. Din nenorocire, dânsul a făcut victime şi în Anglia, dar de-abia Mabel Hughes a început să lucreze cu dânsul. Ea cunoştea secretul indianului şi părea să-şi fi făgăduit mult de pe urma folosirii acestui ciudat şi enigmatic instrument ucigător. Şi într-adevăr, e unic în felul său, după descrierea pe care mi-a făcut-o un fakir. Ţesătura şi culorile sclipitoare, sunt o amestecătură din cele mai ucigătoare otrăvuri pe care le produce pământul Indiei şi sute de nenorociţi au pierit în timpul confecţionării sale. Şi probabil că înainte de a fi fost dat întrebuinţării, l-au ţinut încă ani întregi înmuiat în felurite substanţe omorâtoare. Căci astăzi încă e de-ajuns o umezire uşoară printr-o deschizătură mică a băţului de bambus, pentru a da drumul materiilor otrăvitoare şi un mecanism extrem de ingenios înlesneşte folosinţa covorului. După apăsarea pe un resort

covorul iese singur afară din cavitatea bastonului şi exact după douăzeci de minute dispare îndărăt în acesta. În timpul acesta şi-a îndeplinit opera, după cum aţi văzut în cazurile Milner şi Crayton. Nu v-aş sfătui, însă, să vă interesaţi prea îndeaproape de mecanismul său, căci primejdia există oricând.

În clipa aceasta din deschizătura peretelui se auzi un fluierat de-abia perceptibil, căruia Gregory îi răspunse.

— Oamenii mei sunt îngrijoraţi de soarta mea, spuse el, zâmbind, şi se uită la ceas. Afară de asta, mai am de făcut un drum foarte lung acum.

— La Kilburn, spuse Wilson.

Colonelul rămase uimit o clipă, apoi întinse detectivului mâna.

— Eşti într-adevăr un element foarte capabil, inspectore. Nu degeaba mi-ai fost lăudat. Trebuie să-l aduc în siguranţă pe mister Vane, căci omul acesta îşi pusese în cap să se căsătorească chiar mâine cu Mabel Hughes şi eu n-aveam de unde să ştiu că seara de astăzi va aduce o altă soluţionare a problemei.

Gregory se adresă apoi lui Harry:

— Sir Harald, a fost o deosebită plăcere pentru mine să vă fac cunoştinţa, şi nădăjduiesc că nu va surveni prea curând un nou caz care să ne silească să navigăm sub pavilion fals şi să trecem ca străinii unul în faţa altuia. Transmite te rog complimente din parte-mi lui lady Laura Crowford şi… (colonelul zâmbi semnificativ) domnişoarei Ana Moran. Îmi pare rău că la ultima mea vizită în „Casa castanilor” am scăpat prilejul de a o cunoaşte pe duduia, dar vreau să sper că voi avea în curând plăcerea să-i fiu recomandat.

Gregory duse uşor mâna la şapcă, în semn de salut, apoi dispăru cu paşi elastici prin deschizătura din perete.

*

* *

În drumul spre Scotland Yard, Wilson rămase şi acum atât de tăcut, încât Langford îşi ieşea din sărite. Se frământa neliniştit pe locul lui în maşină, şi din când în când mormăia ceva, ca pentru sine. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni:

— Ei, ce spui dumneata de istoria asta? întrebă el, mai mult ca să rupă tăcerea.

Dar Wilson nu se grăbea cu răspunsul. Privea ţintă în gol, clătina capul, apoi începu să-şi frece nasul, încetişor.

— Spun, răspunse el, în cele din urmă, că să baţi fierul cât e cald, dragă Langford. Dacă introduci mâine cererea de pensionare, te vei bucura de o retragere triumfală şi ţi se va prezenta, în mod sigur, ceva favorabil. Nu cred ca să ţi se mai prezinte vreodată un prilej atât de bun, căci eşti cam prea înflăcărat pentru meseria noastră, în care se cere sânge rece şi chibzuială! D-alde noi, nu trebuie să-şi vâre în cap să dea de râpă pe un baron al regatului, înrudit cu întreaga nobilime şi în afară de asta care e un gentleman desăvârşit. Şi un poliţist nu trebuie să se repeadă, cum te-ai repezit dumneata, la un colonel, când omul se află în exerciţiul funcţiunii.

Wilson amuţi, dar continua să mai clatine capul iar Langford strânse buzele, şi se învălui într-o tăcere de gheaţă.

După multe săptămâni, Harald Russell îşi petrecu prima noapte acasă la el, dar nu izbutea să-şi găsească liniştea.

Seara atât de bogată în peripeţii, nu-i adusese nicio surpriză, căci din prima clipă când se întâlni cu Gregory în holul „Reginei Victoria”, bănuise în ce calitate păşise el pe scenă.

Atunci, rivalitatea aceasta îi fusese cam neplăcută, dar între timp lucrurile se schimbaseră şi interesele sale luaseră cu totul altă direcţie.

Şi acum voia să se descotorosească cât mai repede de numele „Harry Reffold”, deşi datora acestui nume un simţământ de fericire cum nu mai resimţise niciodată în viaţă.

Cap. 195 – Oameni fericiţi

Pe când Ana Moran stătea la masa ei de lucru de la birou şi rezolva corespondenta, fu întreruptă brusc de intrarea lui mister Brook, urmat de şeful junior mister Grapes.

Ana privi cu oarecare uimire, căci mister Brook, făcea o mutră solemnă, şi mister Grapes era de o politeţe exagerată.

— Ne pare nespus de rău, Miss Moran, începu bătrânul Brook, sincer mişcat, şi mister Grapes înclina capul în semn de aprobare – dar fireşte că date fiind împrejurările speciale, puteţi părăsi slujba imediat.

Ana privi la dânsul cu ochii măriţi de uimire.

— Ce vrea să-nsemneze asta? întrebă ea, fără să priceapă.

Brook îşi aşeză mai bine ochelarii şi surâse discret.

— Am auzit că vă gândiţi la căsătorie, miss Moran, şi deoarece…

— OK, nu mă gândesc deloc, îl întrerupse Ana, furioasă, dar apoi deveni roşie ca focul şi începu să vorbească ceva mai moale. Vreau să zic, că mai e mult până acolo. Dar chiar, dacă va fi să se întâmple aşa, vă voi ruga, probabil, să mă ţineţi mai departe în serviciu.

Mister Grapes chicoti atât de amuzat, încât tânăra fată îl privi uluită, şi chiar mister Brook dădea din cap cu veselie.

— Asta nu prea va merge, spuse el, zâmbind.

— Exclus! făcu Grapes, râzând.

— De ce? întrebă Ana, cam nesigură, şi se părea că ochii i se umezesc.

— Dar bine, miss Moran, spuse Brook, cum aş putea eu să am de corespondentă pe o lady Russell?

— Imposibil, întări şi mister Grapes.

— De altfel, continuă mister Brook, retrăgându-se spre uşă, o altă persoană te va lămuri, probabil, mai bine în privinţa aceasta.

— Da, confirmă şi Grapes şi-l urmă pe şeful senior, fără să-nceteze a face plecăciuni în faţa Anei.

Biata fată nu-şi dădea seama ce se petrece cu dânsa. Şi numai astfel se putu întâmpla ca să fie cuprinsă în braţe de un tânăr înalt, care începu s-o sărute cu înfocare, ţinând-o strâns lipită la pieptul său.

— Asta a fost o neruşinare, spuse ea după ce-şi reveni în fire, şi-şi aranja părul în dezordine. Cum de s-a putut să-ţi dea în gând să vii aici şi să îndrugi şefului meu astfel de lucruri?

Harald Russell zâmbi cu zâmbetul impertinent, al lui Harry Reffold.

— Odată tot trebuiau s-o afle oamenii, spuse el, cu candoare.

Ana recunoscu şi dânsa că aşa este şi nu mai vorbi despre asta. În schimb, acum o interesa altceva.

— Şi ce glumă proastă e aia cu Lady Russell? îl chestionă dânsa, cu sprâncenele încruntate. Vreo nouă înşelătorie, ai?

— Nu, în mod excepţional de data asta, nu, răspunse Harald şi-şi arătă dinţii-i albi. Şi acum Harald Russell îşi va îngădui s-o conducă la masă pe logodnica sa.

— Nu, spuse Ana cu hotărâre, acum Sir Harald Russell va ajuta logodnicei sale, să rezolve corespondenţa. Aici…

Îi vârî în mână o hârtie de scrisori plină de corecturi, şi-i indică un pasaj:

— Dictează!

Se aşeză apoi la maşină şi Sir Harald însuşi îşi aşeză monoclul, cu un oftat, şi începu:

„…şi în credinţa că veţi obţine preţul cel mai bun, renunţăm a vă anexa factura. Vă rugăm să luaţi cunoştinţă de aceasta…”

Ana Moran continua să lovească clapele într-un tempo vertiginos, dar nu prea avansa cu scrisul, căci în fiecare clipă trebuia să-şi ridice mâna, căci simţea o gâdilitură ciudată când la gât, când la ureche sau pe ceafă.

*

* *

— Asta am văzut eu venind demult, draga mea. Când cărţile cad aşa cum au căzut, înseamnă că iese ceva, spuse după câteva săptămâni Mrs. Emily către colega ei Mag, şi în timpul acesta privea la mulţimea care începuse să se adune în faţa portalului principal al bisericii din St. Peter.

Mrs. Emily nu mai avu vreme să stea de vorbă cu Mag, căci dinspre Victoria-Street şi dinspre Whitehall începură să sosească maşini nenumărate, şi ea fu nevoită să-şi întindă gâtul, ca să nu scape nimic din vedere.

Dintr-una din primele maşini coborâră un domn bătrâior şi o cucoană grasă; şi când Lady Crowford fu pe picioare spuse cam aspru:

— De fapt, veşnicele astea căsătorii au început să mă cam plictisească şi sunt fericită că i-am putut căpătui dintr-odată pe Betsy şi pe Harald. Dar numai tu eşti vinovat de ăsta. Dac-am fi avut copii – din partea mea puteau să fie şi o duzină! – i-aş fi căsătorit pur şi simplu, aşa însă, trebuie să-mi duc la altar toate rubedeniile şi chestia nu se mai termină.

Se sprijini cu nu braţ de bătrânul de lângă dânsa, cu celălalt în bastonul gros, apoi se-ndreptă spre portal, târându-şi soţul după ea.

Prin îmbulzeală îşi făcu loc mister Vane şi se năpusti spre colonelul Gregory, căruia îi strânse mâna cu multă căldură. Avea o înfăţişare proaspătă şi părea cât se poate de bine dispus.

— Ai ceva împotrivă dacă iau şi eu parte la cununia asta? întrebă el

şi surâse cu mult înţeles colonelului.

— Atâta vreme cât te duci numai la cununii străine, nu există niciun pericol, răspunse Gregory, cu amabilitate.

În timpul acesta se furişară printre şirurile de maşini doi domni în cilindru şi atât Wilson cât şi Langford nu prea păreau să se simtă bine cu pălăriile acestea pe cap.

— Inspectore, spuse Langford cu intonaţie respectuoasă, ştii prea bine că-l ţineam pe Harald Russell drept un gentleman veritabil, de pe vremea când se numea încă Harry Reffold, dar că a renunţat în favoarea noastră şi la premiul cel mare pentru descoperirea bijuteriilor, asta e ceva măreţ.

Wilson aprobă din cap şi-şi mângâie nasul.

— Vezi şi dumneata, inspectore-şef, răspunse el cu aceeaşi intonaţie respectuoasă, că uneori se-ntâmplă să fie bine că nu izbuteşti să înfunzi pe un om, pe care vrei să-l vâri în gaură, cu tot dinadinsul.

Langford nu răspunse, dar întorcea capul când la dreapta, când la stânga, căutând pe cineva în mulţime.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Wilson.

— Da, răspunse Langford, cam încurcat. Mrs. Gea a… voise…

În clipa aceasta îşi făcu apariţia doamna Gea Renold, îmbrăcată cu eleganţă, şi Mrs. Wilson şi Mrs. Langford îşi scoaseră cilindrele cu politeţe.

— Mrs. Renold, spuse detectivul, vă rog grăbiţi-vă să ajungeţi la o înţelegere cu inspectorul-şef Langford. Căci tocmai am constatat că cilindrul meu nu mai are multe zile şi un altul nu-mi mai cumpăr cât voi trăi.

— Oh… îngăimă doamna Gea, ruşinată, domnule inspector general…

Din maşina mare şi elegantă care tocmai trecea prin faţa lor, privea afară un tânăr cu chipul vesel, şi când zări grupul celor trei salută voios şi cu un zâmbet adorabil îşi arătă dinţii albi şi puternici.

Wilson şi Langford salutară şi ei cu respect, dar Mrs. Gea Renold îşi luă rămas bun cu o privire înlăcrimată, de la cel mai frumos vis al vieţii sale.

Apoi mâna ei căută fără voie un sprijin în braţul lui Langford şi inspectorul strânse cu atâta putere această mână încât Mrs. Gea se simţi fericită.

Cap. 196 – Murad Effendi nu se lasă

Soarele învăluia în mantia-i de foc străzile capitalei Egiptului. Oraşul se trezise din toropeala nopţii şi acum oamenii alergau, grăbiţi încolo şi-ncoace, văzându-şi de treburi.

În casa din apropierea porţii principale a oraşului, unde-şi găsiseră adăpost Ettore şi Letiţia, se treziseră cu toţii. Detectivul Wilson stătea la fereastră şi privea afară, în vreme ce Tric-Trac îşi făcea de lucru în bucătărie, preparând cafeaua pentru stăpânii săi.

— Mullah! se adresă Wilson tânărului arab, du-te în oraş şi îngrijeşte de ceva de-ale gurii. Alege tot ce crezi că e mai bun şi caută de te-ntoarce cât mai curând.

Mullah se supuse îndată, şi peste câteva clipe fu în stradă.

Ettore şi Letiţia intrară acum în încăperea unde se afla detectivul, chipurile lor erau odihnite, dar trăsăturile frumoasei Madone exprimau durerea pentru pierderea nobilului ei tată, al cărui trup odihnea acum în sarcofagul din templul lui Isis.

Detectivul le strânse mâna cu multă căldură şi adresându-se lui Ettore spuse:

— Să mulţumim lui Dumnezeu că ne vedem aici. Acum vă pot mărturisi că socoteam partida pierdută, când ne-am văzut împresuraţi de poliţiştii lui Murad Effendi. Voi nu-l cunoaşteţi pe omul acesta, de care tremură toată populaţia Egiptului şi ale cărui crime întrec în grozăvie pe acelea ale nelegiuiţilor pe care îi urmăreşte. Dar nimeni nu cutează să se apropie de dânsul, căci, e temut ca un adevărat sultan, şi toate atentatele care s-au plănuit împotriva lui au dat greş. Dar cu deosebire femeile şi fetele din Cairo se cutremură de groază când îi aud numele, căci atunci când acest demon senzual a pus ochii pe una din ele, nicio putere din lume nu e în stare s-o apere.

La auzul acestor cuvinte ale detectivului, Letiţia se lipi cu spaimă de soţul ei şi buzele ei murmurară:

— O, scumpul meu Egizio, cum pot exista pe pământ oameni atât de haini la suflet! Când mă gândesc că s-ar putea întâmpla ca…

— Fii liniştită, scumpa mea soţioară, o întrerupse brigandul, care-i ghicise gândul, atâta vreme cât vei avea lângă tine pe Egizio Ettore, nimeni nu-ţi va putea face vreun rău. Şi vai de acela care ar cuteza

numai să-şi îndrepte privirile poftitoare asupra ta. Te-am apărat cu preţul propriei mele vieţi oricând ai fost în primejdie şi cu atât mai mult te voi apăra acum când vieţile noastre sunt strâns legate una de alta, pentru de-a pururea.

În clipa aceea uşa se deschise, şi Tric-Trac intră în odaie, ţinând în mână o tavă încărcată cu ceşti cu cafea.

— Bună dimineaţa la boieri, strigă veselul francez, făcând o închinăciune atât de adâncă, încât cât pe ce să-i scape tava din mână.

Ettore şi Letiţia râseră veseli.

Tric-Trac se apropie de masă, puse tava jos, apoi zise:

— Domnii sunt serviţi! Îmi pare rău că n-am putut să vă procur unt proaspăt, cum se obişnuieşte la noi, la Paris, dar ne găsim în împrejurări speciale, când trebuie să te mulţumeşti cu ce dă dumnezeu.

— Nu face nimic, Tric-Trac, îi răspunse brigandul, în curând vom avea prilejul să ne despăgubim de toate lipsurile de acum. Dar unde-i Mullah? se adresă Ettore detectivului.

— L-am trimis în oraş să îngrijească de ceva alimente, căci vom fi nevoiţi să luăm masa în casă. În cursul zilei vom chibzui ce e de făcut pentru a putea părăsi Cairo, fără să ne expunem primejdiei. Planul de fugă trebuie întocmit cu toată atenţia şi vom putea spune că suntem salvaţi, de-abia atunci când vom fi trecut frontiera egipteană.

— Da, ai dreptate, spuse Ettore, cu un oftat uşor. Acum trebuie să mărturisesc şi eu că cea mai vie dorinţă a mea este să scap o dată pentru totdeauna de viaţa aceasta neliniştită pe care am dus-o şi o mai duc încă. Sunt obosit şi sufletul meu năzuieşte spre o viaţă paşnică, alături de aceea care e singura mea bucurie pe acest pământ. Şi apoi, datorez aceasta memoriei omului aceluia care a făcut atât de mult pentru mine şi care ne-a părăsit în clipe de grea cumpănă. Prinţul Raymond de Paris şi-a câştigat dreptul la recunoştinţa mea veşnică şi făgăduiala pe care i-am făcut-o va fi adusă la îndeplinire.

Brigandul tăcu şi câteva clipe domni o linişte adâncă în odaie. Peste capetele celor de faţă sălăşluia spiritul nobilului francez, a cărui viaţă se încheiase într-un chip atât de tragic, departe de patria lui scumpă.

Deodată se auziră bătăi în uşa care dădea afară.

Ettore se cutremură uşor, iar chipul Letiţiei se acoperi de o paloare cadaverică. Numai Wilson rămase rece şi cu o privire liniştitoare îi

îndemnă pe cei doi să rămână la locurile lor. Apoi se îndreptă spre uşă şi o deschise.

În pragul ei îşi făcu apariţia doctorul Wolfgang Schulze…

Cei doi soţi răsuflară uşuraţi şi Letiţia fu cea dintâi care sări de pe scaun şi îndreptându-se spre tânărul medic îi strânse mâna cu căldură.

— Vai, dac-ai şti cât ne-ai înspăimântat, doctore! Noi care ne simţim veşnic urmăriţi, tresărim la fiecare bătaie în uşă, fiecare umbră ni se pare un duşman, fiecare om de pe stradă, un agent pus să ne urmărească.

— Să sperăm, însă, că situaţia aceasta nu va mai ţine mult, interveni detectivul. Suntem aici un adevărat sfat de familie şi împreună vom chibzui cum am putea scăpa mai repede. Căci trebuie să ştiţi, dragii mei, că acum sunt şi eu în joc, alături de voi. În faţa autorităţilor care vă urmăresc, eu trec drept complice, astfel că soarta care vă aşteaptă pe voi în caz că veţi fi prinşi, mă aşteaptă şi pe mine.

— Wilson are perfectă dreptate, spuse doctorul Schulze. Mai pot adăuga că nu numai el, ci şi eu sunt prins în horă. Viaţa noastră pe pământul Egiptului este primejduită. Nu v-aţi întrebat oare, dragii mei, cum a aflat Murad Effendi de prezenţa la Cairo a lui Egizio Ettore?

Brigandul şi Letiţia se uitară uimiţi la Wolfgang Schulze.

— Ştii ceva, doctore? întrebă frumoasa Madonă, cu glas tremurător. O, spune, spune repede, e cineva pe aici care ne doreşte răul, există vreo fiinţă care ne-a trădat?

— Da, care v-a trădat! răspunse medicul german. Un complot întreg a fost urzit împotriva voastră şi pot să vă spun că tiranul din Cairo, Murad Effendi, nu va renunţa atât de uşor să scape din mână o pradă, asupra căreia i-a deschis ochii o fiinţă blestemată. Şi chiar dac-am admite că n-ar ţine atât de mult să-şi asmută zbirii asupra lui Ettore, ar face-o, însă, de dragul altei persoane şi aceasta…

— E vorba de Letiţia! răcni brigandul Fontanellei sărind de pe scaun, şi ridicând pumnul în sus. O, jur pe bunul Dumnezeu din Ceruri că aş fi în stare să pun foc la întreg Cairo dac-ar fi nevoie de asta pentru salvarea iubitei mele Letiţia. Tot Egiptul se va cutremura de groază, cum s-a cutremurat odinioară întreaga Franţă, în faţa mâniei lui Egizio Ettore. Voi zdrobi pe oricine va cuteza să se apropie de fiinţa pentru care am îndurat atâtea până astăzi, şi care este pentru

mine tot ce mă leagă de lumea aceasta. Dar spune, doctore, cine este mizerabilul care ne-a trădat, cine este acela care a aflat de prezenţa noastră în capitala Egiptului?

— Nu este un mizerabil, ci o mizerabilă.

— Cum, e o femeie? exclamă Letiţia, şi faţa ei deveni galbenă ca ceara.

— Da, o femeie şi numele ei este…

În clipa aceasta uşa se deschise şi Tric-Trac îşi făcu apariţia, făcând o plecăciune adâncă în faţa doctorului.

— Domnul preferă cafea, sau ceai? întrebă el, pe tonul celui mai stilat chelner. Vă întreb asta pentru că sunt în mare încurcătură, neştiind cu ce să vă servesc, având în vedere că ceaiul s-a isprăvit, iar pentru cafea îmi lipseşte laptele…

Cei patru adunaţi în jurul mesei, nu se putură opri să nu zâmbească;, dar Ettore îşi recăpătă repede înfăţişarea serioasă şi pe un ton cam aspru se adresă parizianului:

— Fă bine şi şterge-o, Tric-Trac! Va veni şi vremea când vei putea să glumeşti în voie. Acum sunt în joc chestiuni serioase, de care, atârnă siguranţa noastră a tuturor.

Francezul lăsă ochii în jos şi făcând stânga-mprejur se furişă încetişor pe uşă.

— Şi cine spuneai că este femeia care cunoştea prezenţa noastră în Cairo? întrebă Ettore pe doctorul Schulze.

— E o persoană pe care o cunoaştem bine cu toţii şi despre care se poate spune că este un adevărat geniu rău. Este Gilda Carazoni!

O clipă, toţi cei de faţă rămaseră ca împietriţi. Se uitau unul la altul fără să priceapă ceva.

În cele din urmă Letiţia murmură, ca trezită dintr-un vis:

— Gil… da… Cara… zoni…

Brigandul îşi reveni şi el din uimire:

— Să fie oare cu putinţă? Mizerabila aceea pe care am părăsit-o pe creştetul lui Montblanc, pradă unei morţi sigure, a ajuns la Cairo? Dar cum de s-a întâmplat lucrul acesta? Ce forţe oculte i-au ajutat să coboare teafără de acolo de unde nicio fiinţă omenească n-a izbutit încă să se salveze?

— Asta n-aş putea să vă spun nici eu, fu răspunsul doctorului Wolfgang Schulze. Ştiu doar că dânsa e aceea care s-a prezentat la

Murad Effendi şi l-a hotărât pe acesta să pornească o expediţie împotriva voastră. După cum ştiţi, expediţia a dat greş şi am izbutit să scăpăm până-n momentul de faţă. Dar asta nu-nseamnă că nu ne ameninţă încă ochiul vigilent al tiranului din Cairo, căci după cum sunt informat a împănat tot oraşul cu spioni şi este încredinţat că nu-l veţi putea părăsi înainte de a da ochi cu dânsul.

— Şi totuşi, trebuie să fugim cu orice chip! exclamă Ettore. Voi înfrunta lupta cu Murad Effendi, după cum am înfruntat-o cu jandarmii lui Robert de Paris. Voi mai găsi destul curaj în mine ca să dobor pe oricine va căuta să mi se aşeze în cale.

Wilson se ridicase de pe locul său şi se plimba agitat prin odaie.

Părea că se gândeşte adânc, şi deodată se opri locului şi privi pe fereastră. Zărise din depărtare un om alergând şi când fu mai aproape recunoscu într-însul pe Mullah.

După câteva clipe tânărul arab intră în casă, răsuflând din greu. Chipul său trăda o agitaţie nespusă şi după pe se potoli puţin, îngăimă cu voce gâfâitoare:

— O, stăpâne, suntem pierduţi!

— Pierduţi! repetă Letiţia, şi chipu-i deveni livid de spaimă.

— Da, pierduţi, spuse arabul. Numai o minune ne mai poate scăpa. Când am trecut prin bazar am văzut lipite afişe prin care se spune că toate ieşirile din oraş vor fi păzite cu străşnicie şi fiecare om care va căuta să se strecoare fără a prezenta acte de identitate, va fi împuşcat pe loc. Aceste măsuri – spune ordonanţa – au fost luate în vederea prinderii unui mare criminal din Europa, despre care poliţia are informaţii precise că se află la Cairo, în momentul de faţă.

Informaţiile lui Mullah erau exacte. Ca să ne dăm seama de ceea ce se petrecuse ne vom întoarce cu povestirea noastră la seara trecută, când s-a petrecut tragedia din palatul şefului poliţiei din Cairo. Murad Effendi, după ce-şi potoli patima pe care o aprinse Gilda în inima sa, porunci la doi din oamenii săi de încredere s-o înece în Nil pe nenorocita femeie. Apoi, cu zâmbetul pe figură, şi fără niciun pic de remuşcare în suflet, se-ntoarse în odaia lui de lucru şi se-ntinse pe divan.

— Da, îşi spuse el, urmărind rotocoalele de fum albăstrui ce se-ncolăceau în aer. Pe asta am aranjat-o de-acum. Dar mai rămâne Egizio Ettore, a cărui prindere mi-ar putea aduce glorie neasemuită şi

sume mari de bani. Omul pe care l-am lăsat de pază la templul lui Isis, şi care va reuşi să rămână neobservat tot timpul, îmi va aduce informaţii precise dacă acei care s-au închis înăuntru au plecat, sau mai sunt acolo. Căci eu sunt încredinţat că Egizio Ettore şi oamenii săi cunosc secretul uşii care duce în catacombe, şi numai pentru a o înşela pe frumoasa europeană, am spus că vor pieri toţii de foame acolo.

Cu aceste gânduri, sângerosul poliţist adormi liniştit.

Când se trezi a doua zi dimineaţa dădu poruncă să vină imediat secretarul său, Lomad Assan. Acesta intră şi după o închinăciune respectuoasă în faţa şefului, întrebă:

— Care este dorinţă excelenţei voastre?

— Agop s-a întors de la templul lui Isis?

— Da, s-a întors, excelenţă.

— Bine, spune-i să vină imediat încoace.

Secretarul ieşi şi după câteva clipe îşi făcu apariţia un individ cu o înfăţişare fioroasă. Era de ajuns să te uiţi la dânsul pentru ca să-ţi îngheţe sângele în vine.

— Ei, ce veşti îmi aduci, Agop? Au plecat aceia care s-au închis în templul lui Isis?

— Da, stăpâne, au plecat, şi, după cum mi-aţi poruncit, le-am luat urma. Erau şase persoane, între care cinci bărbaţi şi o femeie. La poarta cea mare a oraşului s-au despărţit, fiecare apucând pe alt drum. Numai doi au rămas împreună: un bărbat tânăr, cu barbă neagră şi o femeie care – Allah fie lăudat! – dar trebuie să spun că era frumoasă ca soarele care se înalţă dimineaţa din undele Nilului.

Pe chipul lui Murad Effendi se ivi un zâmbet ciudat la auzul acestor cuvinte.

— „Frumoasă ca soarele care se-naltă dimineaţa din undele Nilului”, repetă dânsul în şoaptă şi rămase o clipă pe gânduri.

Aapoi ridică repede capul, încruntă din sprâncene şi se adresă lui Agop:

— Şi ce s-a mai întâmplat apoi?

— Bărbatul şi cu femeia au mers singuri o bucată de drum, până au ajuns la o casă din strada Hakim, în care au intrat. Am mai stat puţin acolo şi am văzut că a venit încă unul din bărbaţii care ieşiseră din templu, şi care a intrat şi el în casă…

— Ai recunoaşte casa aceasta, Agop? îl întrerupse Murad Effendi.

— Aş recunoaşte-o tot atât de uşor cum aş recunoaşte chipul luminat al stăpânului meu.

— Bine, diseară vom avea de lucru. Până atunci, mai ia pe cineva cu tine şi du-te de pândeşte casa cu pricina. Cum vei observa ceva suspect, dă-mi de veste imediat.

Agop ieşi şi Murad Effendi rămase iar singur. Chipul i se lumină de un zâmbet feroce. Creierul lui lucra înfierbântat la elaborarea unui plan nou, pe care voia să-l ducă la îndeplinire imediat. Nu pe Ettore voia dânsul să-l prindă acum, ci pe „frumoasa aceea ca soarele care se-nalţă dimineaţa din undele Nilului". Ştia bine că dacă va pune mâna pe dânsa, nu se putea ca bărbatul ei să nu vină s-o caute şi atunci… atunci îi va cădea şi el în labă. Dar între timp el va fi gustat din plăcerile divine ce le putea oferi trupul acestei europene… La gândul acesta gura i se strâmbă de un rânjet de lăcomie.

Bătu din palme şi aproape în aceeaşi clipă întră în odaie secretarul.

— Lomad, i se adresă Murad Effendi, am nevoie pe diseară de o sută de oameni bine înarmaţi. Dă ordin să fie gata pregătiţi pentru a putea porni în orice clipă, sub comanda mea.

Secretarul ieşi şi Murad Effendi se aşeză imediat la birou şi redactă el însuşi o ordonanţă, care fu tipărită în grabă şi afişată în tot oraşul. Era aceeaşi pe care o citise Mullah şi care-l înspăimântase atât de mult, pentru soarta stăpânilor săi.

În vremea aceasta, se trimiseră santinele duble la porţile oraşului, străzile fură împănate cu agenţi secreţi care purtau toţi asupra lor fotografia brigandului Corsicii. În port, plecările vapoarelor erau supravegheate cu străşnicie şi toată capitala Egiptului părea că trăieşte sub teroare. Cei mai mulţi locuitori nu ştiau despre ce e vorba şi se întrebau cu spaimă asupra rostului acestor măsuri excepţionale. Dar în curând adevărul îşi făcu loc în mulţime, şi oamenii îşi şopteau unul altuia:

— Egizio Ettore se află la Cairo.

Cap. 197 – O lovitură reuşită

Valurile Nilului fremătau duios în asfinţitul zilei. Străzile marelui oraş erau însufleţite de o mulţime pestriţă, care profita de răcoarea

serii pentru a respira în voie, după căldura înăbuşitoare din timpul zilei.

Ne aflam iarăşi la „Café des Anglais”, elegantul local aşezat pe malul drept al fluviului, sfânt pentru egipteni. Singur la o masă dinspre marginea terasei, un bărbat cu chipul palid îşi sorbea obosit mazagramul, cu privirea aţintită visător în apa ce sclipea în lumina stelelor. Un observator mai atent ar fi putut citi pe chipul acestui tânăr o suferinţă lăuntrică, o durere dintr-acelea care sfâşie inima omenească.

Adâncit în gândurile sale, tânărul nici nu observă când un bărbat îmbrăcat în costum de sport se apropie de masa lui, şi luă loc, în tăcere, în fotoliul de trestie ce părea că-l aşteaptă.

— Ah! Dumneata eşti Mercier! exclamă deodată celălalt, când îşi întoarse capul şi zări pe noul sosit. Spune repede, îmi aduci ceva veşti? Ai aflat ceva despre soarta scumpei mele…

— Din nenorocire, domnule duce de Chamfort, vestea pe care v-o aduc vă va îndurera foarte mult. Dar trebuie să fiţi bărbat…

— Cum! Gilda mea a murit, a căzut victimă vreunui accident? îl întrerupse tânărul nobil.

— Mai mult decât atât, răspunse Mercier. Investigaţiile pe care le-am făcut m-au dus la descoperirea că dânsa a avut o soartă cumplită, fiind înecată în Nil, din ordinul lui Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo.

Ducele de Chamfort rămase ca împietrit în scaunul său şi de pe buzele-i livide nu scăpă nicio exclamaţie. Părea o statuie a disperării omeneşti, care ar fi fost în măsură să inspire pe cel mai mare sculptor al veacului.

Dar încetul cu încetul părea că-şi revine şi după o pauză mai lungă izbuti să întrebe:

— Şi cum s-a întâmplat asta? Ce l-a determinat pe Murad Effendi să făptuiască acest asasinat oribil? O, spune-mi, spune-mi totul, vreau să aflu amănuntele acestei crime îngrozitoare, pentru ca răzbunarea mea să-l ajungă pe nemernicul acela!

— E zadarnic, domnule duce, răspunsa Mercier. Murad Effendi atrăgea în palatul său femeile care îi plăceau şi după ce le batjocorea, punea oamenii să le arunce în Nil, pentru a-şi asigura, în felul acesta, tăcerea lor veşnică.

Ducele de Chamfort îşi cuprinse capul în palme şi un suspin sfâşietor ieşi din pieptul său.

— Estrella! Estrella! murmură dânsul. Blestemul tău m-a ajuns, mai curând decât m-aş fi aşteptat. Am păcătuit faţă de tine şi soarta s-a răzbunat cumplit. Voi pleca de aici, voi pleca departe, mă voi întoarce în ţara mea şi voi căuta să mă ascund în vreun loc tăinuit, unde să pot uita toate răutăţile lumii.

Cu spatele încovoiat, ducele de Chamfort se ridică de pe scaun şi, strângând mâna detectivului Miercier, se îndreptă spre ieşire.

*

* *

Să ne întoarcem la prietenii noştri Egizio Ettore Letiţia, detectivul Wilson şi doctorul Schulze. Ei se aflau adunaţi cu toţii în casa lui Wilson, unde Tric-Trac îşi dovedise din nou talentele sale de bucătar desăvârşit, improvizând o cină care mulţumi pe deplin pe toţi comesenii.

Chipiul frumoasei madone era îndurerat, însă şi de-abia dacă se atinsese de mâncarea ce se afla pe masă.

— De ce eşti tristă, scumpa mea soţioară? o întrebă brigandul, alipindu-se drăgăstos de dânsa.

— O, Egizio, tu ştii doar că am pierdut aici tot ce aveam mai scump pe lume, alături de tine. L-am pierdut pe nobilul meu tată, care a murit, răpus de grija pentru mine… pentru noi… I-am făgăduit în clipele ultime ale vieţii, că vom căuta să ne punem cât mai repede în siguranţă, că vom începe o viaţă nouă, într-o ţară în care nu ne cunoaşte nimeni, şi unde spiritul său ne va ocroti în fericirea noastră. Dar cum vom putea ajunge oare la acele zile, când ne pândesc încă atâtea primejdii în cale?…

— Dar bine, scumpa mea Letiţia, ai auzit doar şi tu planul bunului nostru prieten Wilson! El ne-a pregătit o barcă pe malul Nilului şi cu dânsa vom izbuti să scăpăm din oraşul acesta. Vâslaşii ne vor duce departe, într-un port de unde ne va fi mai uşor să găsim prilejul a ne îmbarca pe un vapor, care pleacă în continentul nou. N-ai tu oare încredere în iscusinţa bunului nostru prieten?

— O! Cum n-aş putea avea încredere într-însul? El ne-a salvat doar din împrejurări atât de grele, îi datorăm atâta recunoştinţă, încât

niciodată nu-i vom putea mulţumi îndeajuns… Dar… inima mi-e grea, Egizio, un simţământ nelămurit, mă face să mă cutremur de groază, gândindu-mă că s-ar putea întâmpla să fiu despărţită de tine.

— Să fii despărţită de mine? exclamă brigandul. Dar cum de-ţi poate da în gând aşa ceva? Nu suntem oare cu toţii în jurul tău? Nu vom fi gata să te apărăm cu piepturile noastre? A! te gândeşti poate la Murad Effendi, la nemernicul acela care ne-a pus gând rău! Ei bine, scumpa mea soţioară, gândeşte-te că mâna lui Ettore n-a dat greş niciodată, şi nu va da greş nici de data aceasta. Acum, când e vorba de salvarea noastră, sunt în stare să dărâm munţii, sunt în stare să mă războiesc cu armate întregi, dacă va fi nevoie.

Letiţia nu mai avu când să răspundă, căci în clipa aceasta îşi făcu apariţia în odaie tânărul Mullah, însoţit de Tric-Trac. Amândoi purtau în braţe mormane de îmbrăcăminte, pe care le trântiră pe unul din divane.

— Uff! exclamă parizianul. A fost treabă, nu glumă. Ne-am furişat pe lângă zidurile caselor, ca să nu ne observe nimeni. Slavă Domnului, cred că nici nu ne-a observat. Negustorul acela evreu ţinea morţiş să-i spun pentru ce am nevoie de atâtea haine „de bal”. I-am spus şi eu că stăpânii mei au de gând să joace teatru la Cairo şi i-am făgăduit să-i dau nişte bilete pe gratis. Ce era să fac?

Wilson zâmbi îngăduitor, apoi se ridică şi spuse:

— Acum, dragii mei, să ne punem pe lucru. Nu mai avem timp de pierdut şi oamenii din barcă ne aşteaptă. Doamna Letiţia va binevoi să îmbrace costumul acesta de ţărăncuţă, care o va prinde de minune şi – ceea ce este mai principal – va face să nu fie recunoscută. Dumneata Ettore, vei îmbrăca uniforma aceasta de trubadur, şi vei lua la subţioară mandolina. Eu şi cu doctorul Schulze ne vom transforma în marinari, iar onorabilii Tric-Trac şi Mullah… vor rămâne aşa cum sunt.

În vreme ce detectivul dădea aceste indicaţii, Letiţia se şi retrase în odaia alăturată. Când se înapoie, părea într-adevăr transformată din cap până în picioare şi nimeni n-ar fi putut-o recunoaşte. Cei trei bărbaţi îşi schimbaseră şi ei hainele, Wilson îşi puse o barbă falsă şi cu pipa în gură făcea chiar impresia unui bătrân lup de mare.

Un orologiu din depărtare bătea cadenţat nouă lovituri, când uşa casei fu deschisă încetişor şi cele şase persoane se furişară în stradă.

De jur-împrejur era pustietate, o linişte adâncă se lăsase peste fire şi doar luna – splendida lună a nopţilor egiptene – ieşi revărsa bogatele-i raze argintii peste cuprinsul învăluit în mantia tăcerii.

Detectivul o pornise înainte, alături de doctorul Schulze. Cei doi marinari vorbeau între ei, râdeau din când în când, ca nişte oameni bine dispuşi, şi păreau cu totul separaţi de ceilalţi, care veneau în urmă. Letiţia şi cu Ettore mergeau la braţ, şi frumoasa Madonă se alipea strâns de trupul iubitului ei.

La vreo douăzeci de paşi în urmă, veneau Tric-Trac şi cu Mullah. Cei doi „aghiotanţi", cum se porecliseră ei înşişi, se ciondăneau necontenit, şi se părea că nu lipseşte mult pentru a se lua la bătaie.

La o distanţă de vreo două sute de metri numai, Nilul îşi purta molcom apele sub priveghiul lunii. Bărcile cu turişti alunecau duse de curent şi cântecele luntraşilor se înălţau în văzduh, pline de nostalgie.

Prietenii noştri se apropiau tot mai mult de ţărm şi acum puteau chiar să zărească barca pe care Wilson o tocmise de cu ziuă. Aceasta stătea înfiptă la mal şi în jurul ei nu se vedea nimeni.

— Totul va merge bine, şopti Ettore la urechea Letiţiei. Vei vedea, iubito, că Dumnezeu e cu noi şi ne va scăpa şi din această ultimă încercare.

— Da, ne va scăpa, murmură Letiţia, dar glasul ei trăda o tulburare adâncă.

Wilson şi doctorul Schulze ajunseseră de-acum la barcă şi cei care veneau în urma lor puteau vedea cum îşi roteau îngrijoraţi privirile în jur.

— Unde să fie oare vâslaşii noştri? întrebă detectivul. Le-am spus doar să ne-aştepte la ceasurile nouă şi jumătate.

Doctorul Schulze nu răspunse, dar din trăsăturile sale se putea vedea lămurit că era cuprins de aceeaşi îngrijorare. Tânărul medic îşi făcea felurite închipuiri, dar oricât îşi frământa mintea, nu izbutea să găsească dezlegarea enigmei.

Între timp se apropiaseră şi Ettore cu Letiţia. Brigandul îşi dădu seama îndată de situaţie, dar căută să-şi îmbărbăteze soţia, de aceea spuse:

— Probabil că s-au îndepărtat puţin, dar nu vor întârzia să se întoarcă. Egiptenii sunt doar oameni de cuvânt şi nu se poate să ne fi părăsit fără niciun motiv. Să mai aşteptăm puţin.

O luă de mijloc pe Letiţia şi se-ndreptă cu dânsa spre un tufiş din apropiere, unde se aşezară jos. Ceilalţi îi urmară, şi în curând fură cu toţi laolaltă, dar nimeni nu cuteza să rostească un cuvânt.

Dar ce era asta? Tufişul se-nsufleţi parcă dintr-odată, ramurile copăceilor se dădură în lături şi într-o clipă îşi făcură apariţia douăzeci de bărbaţi cu chipurile fioroase, ţinând în mână iatagane enorme.

Letiţia scoase un ţipăt de groază, dar în aceeaşi clipă se simţi apucată de braţe puternice şi ridicată pe sus. Ceilalţi se năpustiră asupra lui Ettore, a doctorului Schulze, a lui Wilson şi a celor doi servitori.

Atât de neaşteptat era atacul acesta, încât cei cinci bărbaţi nici nu avură răgazul să-şi scoată pistoalele din buzunar, pentru a se putea apăra. Muţi de uimire şi de furie, ei trebuită să vadă, neputincioşi, cum erau legaţi de mâini şi de picioare şi înconjuraţi de ceata acelora care îi atacaseră. Letiţia căzuse leşinată la pământ şi cea dintâi grijă a brigandului fu să-şi îndrepte privirile spre dânsa. Când o văzu în situaţia aceasta, un urlet de fiară rănită îi ieşi din piept şi smucindu-se cu toată puterea trupului său de uriaş, căută să-şi rupă legăturile. Dar în zadar, căci funiile erau prea trainice şi zbirii egipteni avuseseră grija să le înnoade bine.

Atunci, îşi făcu apariţia dinspre fluviu o barcă elegantă, din care coborî pe ţărm un bărbat îmbrăcat cu o uniformă pompoasă. Era Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo.

El se apropie de grupul prizonierilor, şi cu un gest autoritar impuse tăcere. Apoi spuse:

— Egizio Ettore, eşti în mâinile mele. Ceasul tău a sunat acum şi ceea ce n-au izbutit să îndeplinească autorităţile franceze, a făcut-o un singur om, în faţa căruia se închină întreg Egiptul. Glorie şi avere mă aşteaptă de pe urma prinderii tale. Franţa întreagă va respira uşurată, aflând că vestitul brigand al Corsicii a fost prins, în sfârşit. Ha, ha! te credeai salvat închizându-te în catacombele templului lui Isis! Dar zadarnică ţi-a fost nădejdea. Iscusinţa mea e neîntrecută şi înainte de a te preda guvernului ţării tale, vei avea să răspunzi aici de crima făptuită în Tripolis, de asasinarea şeicului din Among, de incendierea palatului său şi de sacrilegiul făptuit prin pătrunderea ta în sanctuarul sfânt, unde se află mormântul marelui nostru Faraon Nelesus. Iar voi,

se adresă el, detectivului Wilson, doctorului Schulze şi celor doi servitori – veţi fi judecaţi ca părtaşi la nelegiuirile acestui criminal fioros şi temniţele Egiptului vă vor oferi adăpost pentru vreme îndelungată. Sunteţi nişte necredincioşi blestemaţi, nişte ghiauri pentru care legile noastre nu cunosc îndurare!

Discursul şefului poliţiei din Cairo fu ascultat în tăcere de toţi. Prizonierii priveau ţintă în ochii sângerosului poliţist, dar niciun murmur nu scăpă de pe buzele lor.

Murad Effendi făcu apoi un semn la doi dintre oamenii săi şi aceştia înţeleseră îndată. Ei se apropiată de Letiţia, care zăcea încă leşinată la pământ, o ridicară pe sus şi o duseră la barca cu care venise stăpânul lor.

Apoi acesta se adresă, celorlalţi oameni:

— Veţi escorta pe jos pe ghiaurii aceştia. Dezlegaţi-le numai picioarele, ca să poată umbla. Răspundeţi cu pielea voastră, dacă se-ntâmplă ca vreunul din ei să scape.

Cap. 198 – Un ajutor venit la timp

Egizio Ettore se trezi cu trupul frânt de oboseală. Deschise ochii mari, privind în jur, dar din cauza semi-întunericului de care era înconjurat, nu putu deosebi aproape nimic. De-abia când ochii săi începură să se obişnuiască puţin cu mediul înconjurător, îşi dădu seama că se află într-o celulă subpământeană, cu pardoseala de piatră şi cu pereţii umezi. Încetul cu încetul îi reveniră în minte cele petrecute. Vălul de întuneric care-i acoperea mintea se destrăma şi totul îi apărea acum în culori vii, luminoase.

— Doamne, Dumnezeule! gemu el, soarta şi-a râs de mine şi de astă dată. Acum sunt pierdut, pierdut cu desăvârşire.

Îşi acoperi fata cu mâinile şi izbucni într-un hohot de plâns, sfâşietor.

— Letiţia! Letiţia! îngăima el, printre suspine.

Deodată auzi un zgomot ciudat. I se păruse oare, sau, într-adevăr, cineva umbla la uşa celulei sale?

Da, cineva răsucise cheia în broască şi, deodată, lumina unui felinar pătrunse în celulă.

Ettore văzu cinci oameni apărând pe gang. Acela care mergea în

frunte, cu felinarul în mână, purta pe mânecă galoanele de gardian-şef.

— Urmează-mă! i se adresă el lui Ettore, scurt.

Brigandul se ridică greu de la pământ şi împleticindu-se făcu câţiva paşi înainte. Avea mâinile legate, şi mergea cu greu.

O luă alături de şeful gardienilor şi străbătând coridorul ce urca în pantă, ajunse într-o curte imensă, în care se-nălţau vreo zece clădiri. Fiecare din aceste clădiri aveau câte trei etaje, iar ferestrele erau prevăzute cu un fel de jgheaburi, deschise în partea de sus, care nu îngăduiau celor dinăuntru să vadă decât cerul.

— Asta o fi închisoarea din Cairo, îşi spuse Ettore.

Peste puţin intrară cu toţii într-un gang mare şi de-acolo, pe o scară, pătrunseră într-o sală, pe ai cărei pereţi erau zugrăvite versete din Coran.

Apoi se desfăcu o draperie de mătase şi Ettore se văzu într-o odaie încăpătoare, căptuşită cu perne de-a lungul pereţilor.

Pe un divan, stând cu picioarele sub el, se afla Murad Effendi, satrapul din Cairo.

Cu un zâmbet feroce el îl privi pe brigand, şi la un ordin al său, paznicii se retraseră.

O clipă domni tăcere adâncă.

Apoi, Murad Effendi îşi descleştă buzele şi spuse:

— Egizio Ettore, te afli acum în mâna mea, şi înainte de a te preda consulului francez din Egipt, vei avea, să răspunzi pentru faptele de care te-ai făcut vinovat aici. Şi ce pedeapsă ţi-aş putea da, decât aceea de a te face să înduri chinurile foamei şi ale setei, timp de o săptămână încheiată? Şi în vremea aceasta, soţia ta, iubita-ţi Letiţia, va fi în braţele mele şi va trebui să-mi acorde graţiile ei. Ha, ha, ha! Egizio Ettore, cred că asta e cea mai bună pedeapsă pe care ţi-o pot da. Vei spumega de furie, pumnii tăi se vor încleşta, dar totul va fi în zadar.

Ettore strânse fălcile şi tot sângele îi năvăli în faţă. Ar fi vrut să se repeadă la ticălosul care stătea înaintea lui, să-l sugrume fără milă, dar mâinile îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nicio mişcare.

În clipa aceea uşa se deschise şi în încăpere intră unul din servitorii lui Murad.

— Stăpâne, spuse acesta, ce să facem cu ceilalţi prizonieri pe care i-am închis deocamdată în carcera subterană?

— Lasă-i să stea acolo şi duceţi-l şi pe ăsta, să le ţină de urât. Nu mi-e frică mie că vor scăpa, căci nimeni până astăzi n-a izbutit încă să evadeze din subteranele palatului meu.

Servitorul se îndepărtă şi se întoarse imediat, însoţit de alţi doi, care îl îmbrânciră pe Ettore pe uşă.

Trecură printr-un gang lung şi întunecos şi în curând ajunseră în faţa unei uşi de fier, cu un lacăt uriaş.

Unul din paznici descuie lacătul şi-l împinse pe Ettore înăuntru.

Încăperea era largă şi lumina venea printr-o ferestruică zăbrelită. Brigandul văzu atunci, ghemuiţi la pământ, patru fiinţe, – care nu erau alţii decât bunii săi tovarăşi.

— Căpitane! strigă Tric-Trac, la vederea stăpânului său. O! ce noroc că ai venit la noi. Crede-mă că sufeream grozav din cauza plictiselii…

— Fii serios, Tric-Trac, îl întrerupse Ettore, cu asprime. Acum se pune pentru noi chestiunea să ne gândim temeinic cum am putea scăpa de aici. Îmi vine să înnebunesc gândindu-mă că biata mea Letiţia se află în mâinile lui Murad Effendi…

— Nu dispera, Ettore, se auzi atunci vocea detectivului. Încă nu totul pierdut. Va fi de ajuns ca unul din noi să izbutească să-şi elibereze mâinile, pentru ca să putem nădăjdui…

— Dar cum să facem asta? întrebă doctoral Schulze.

— Într-un buzunăraş secret de la spatele hainei mele port un briceag ascuţit. E o măsură de prevedere pe care am adoptat-o de multă vreme şi, uneori cu mare folos. Încearcă…

Detectivul nu-şi termină vorba, căci în clipa aceasta se auzi cheia răsucindu-se în broască şi în curând uşa grea de fier scârţâi în balamale. Un tânăr poliţist egiptean intră înăuntru şi privi cercetător în jur.

— Nu vă speriaţi, spuse dânsul, sunt un prieten de al vostru.

— Un prieten? repetă Ettore, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, reluă tânărul, şi am profitat de o clipă când am rămas singur, pentru a intra la voi, şi a vă spune că vreau să vă vin în ajutor.

— Dar cine eşti? întrebă brigandul, crezându-se victima unei înşelătorii.

— Sunt unul din oamenii lui Murad Effendi, dar Allah mi-e martor

că omul acesta a făcut ca inima mea să se umple de ură pentru dânsul. Nu vă cunosc pe voi, dar ceva îmi spune că sunteţi nevinovaţi. Cu ajutorul vostru vreau să mă răzbun pe ticălosul meu stăpân, care mi-a batjocorit sora şi a aruncat ruşinea asupra casei noastre.

— O, fii binecuvântat, prietene necunoscut! exclamă Ettore. Mila Cerului să se reverse asupra ta. Dar spune, spune repede, cum vrei să ne ajuţi să scăpăm din temniţa asta?

— Aşteptaţi până spre seară, când voi rămâne singur de pază la uşă. Atunci voi intra şi vă voi dezlega. Despre rest, vom mai chibzui atunci. Dar acum trebuie să plec, căci se poate întâmpla să fiu descoperit că pun ceva la cale cu voi. La revedere, pe diseară.

Tânărul dispăru şi încuie din nou uşa în urma lui.

Cei cinci bărbaţi rămaseră câteva clipe tăcuţi, apoi Mullah luă cuvântul:

— Stăpâne, spuse el, nu trebuie să te îndoieşti de vorbele acestui om. El este un credincios al lui Allah şi fii sigur că-şi va ţine cuvântul.

— Da, sunt şi eu de aceiaşi părere, interveni detectivul. Murad Effendi a izbutit să-şi atragă asupra lui ura celor mai apropiaţi oameni din anturaj, căci se poartă cu dânşii în chip sălbatic.

Chipul lui Ettore se însenină la auzul acestor cuvinte. O! ce fericire! S-o poată salva pe Letiţia lui, s-o scoată din ghearele sângerosului şef al poliţiei din Cairo, şi apoi să se răzbune pe acesta!

Ceasurile se scurgeau încet, şi ele păreau ani pentru brigandul Corsicii. În sfârşit, începu să se întunece şi în încăpere domnea linişte adâncă. Toţi aşteptau cu răsuflarea oprită, sosirea salvatorului lor.

Nu trecu mult şi, cheia se răsuci iar în broască. Ţinând un felinar mic în mână, tânărul poliţist intră înăuntru, furişându-se tiptil. Făcu câţiva paşi nehotărâţi, apoi se apropie repede de Ettore, se lăsă în genunchi lângă dânsul şi, scoţând un cuţit din buzunar, îi tăie funiile de la mâini.

Brigandul sări în sus şi un ţipăt de bucurie îi scăpă de pe buze.

— Tăcere! şopti tânărul. Dacă ne descoperă cineva, suntem pierduţi.

Ettore îi smulse aproape cuţitul din mână, şi tăie pe rând, la repezeală, legăturile tovarăşilor săi.

Acum erau toţi cu mâinile dezlegate şi bucuria le amuţise glasul, aproape.

Ettore luă apoi mâna tânărului şi-l strânse la pieptul său.

Cu ochii înlăcrămaţi, acesta se adresă apoi brigandului:

— Voi fi fericit dacă voi putea să-ţi vin în ajutor. Duşmanul tău este şi al meu.

— Dar cum vom ieşi de aici? întrebă Wilson. Dacă ne vor surprinde ceilalţi paznici?

— Asta nu se poate întâmpla, căci eu sunt singur de pază la uşa celulei voastre. Vă voi arăta drumul pe care veţi putea urca sus, în apartamentul lui Murad Effendi.

— Dar cu soţia mea nu ştii ce-a făcut dânsul? Spune repede, vreau să aflu dacă mai trăieşte, sau… Ah, Doamnei n-a azvârlit-o oare şi pe dânsa în apele Nilului?

— Nu, n-a făcut asta, şi nici nu va face. Murad Effendi are de gând să facă altceva cu dânsa. Omul acesta sângeros, are o sumă de prieteni de-o seamă cu dânsul, cu care face orgii împreună. După ce se satură de femeile cele mai frumoase care îi cad în mână, le cedează celorlalţi.

— Oh! e îngrozitor!i murmură Ettore. Asta întrece orice închipuire omenească. Vreau să merg cât mai repede, vreau s-o scap pe Letiţia, atâta cât mai e vreme.

— O vom scăpai căută să-l încurajeze doctoral Schulze.

— De ceva arme nu ne poţi face rost? întrebă Ettore pe tânărul, egiptean.

— Ba da. Am pregătit câteva revolvere şi nişte drugi de fier. Aşteptaţi numai puţin, căci vi le aduc îndată.

Assan – căci aşa se numea poliţistul – ieşi afară şi după câteva minute se-ntoarse cu 3 pistoale turceşti şi tot atâtea cuţite. Le împărţiră între ei, apoi Ettore se adresă tovarăşilor săi:

— Acum, dragii mei, pornim o luptă de dezrobire. Cred că va fi cea din urmă şi dacă vom scăpa cu bine, viaţa e a noastră. Vă cer concursul şi nădăjduiesc că voi izbuti odată să-mi plătesc această datorie faţă de voi.

— Căpitane, interveni Tric-Trac, nu poate fi vorba de răsplată. E şi pielea noastră în joc şi aşa ceva merită osteneală. Eu te pot încredinţa că vei fi mulţumit cum voi lucra.

— Şi eu, spuse Mullah, mi-aş da şi viaţa pentru stăpânul meu. Doamna Letiţia, care a fost întotdeauna atât de bună faţă de mine şi-a câştigat dreptul ca să-mi dau sângele pentru ea.

— Vă mulţumesc, dragii mei, spuse Ettore. Şi acum, cred c-ar fi timpul să plecăm. Assan, condu-ne!

— Da, veniţi după mine! spuse tânărul poliţist.

Încetişor, în vârful picioarelor, se furişară pe uşa celulei şi o luară de-a lungul gangului slab luminat. Din când în când se opreau, ciulind urechile. Assan mergea în frunte, arătându-le calea. Ajunseră într-o curte pătrată şi de-acolo, tot pe lângă ziduri, se furişară până la intrarea unui gang.

— Faceţi cât mai puţin zgomot, şopti Assan către Ettore şi tovarăşii acestuia. O vom lua pe scara aceasta, până vom ajunge sus, în apartamentul lui Murad Effendi. Allah ne va ajuta!

Peste câteva clipe erau cu toţii într-o sală mare, împodobită cu covoare de preţ. Linişte adâncă domnea peste tot. Murad Effendi se credea, probabil în siguranţă, căci renunţase a pune oameni de pază.

Tânărul egiptean făcu un gest cu mâna şi cei cinci însoţitori ai săi se opriră.

Ce avea de gând Assan? De ce-i oprise tocmai aici, unde puteau fi descoperiţi atât de uşor?

Dar Ettore căpătase atâta încredere în noul său tovarăş, încât nu fu prea îngrijorat. El îşi dădea bine seama că te poţi bizui pe oameni dintr-aceştia, care ţi se alătură de bunăvoie, mânaţi de dorul de răzbunare. Şi apoi, ce-i păsa lui acum, când pusese totul pe ultima carte? Era hotărât să lupte până la ultima suflare, să înfrunte toate primejdiile, căci în joc era doar soarta scumpei sale Letiţia.

— Veniţi după mine, le şopti Assan şi o porni înainte, intrând într-un coridor îngust, în care dădeau două uşi. Egipteanul îşi lipi urechea de una din ele, apoi se apropie de a doua, şi apăsă uşor clanţa.

Uşa se deschise şi acum păşiră unul după altul înăuntru.

Încăperea în care intraseră era luminată de o lampă atârnată de perele. În mijlocul odăii se afla o masă, în jurul căreia erau aşezate scaune. Într-un colţ era un dulap de o mărime neobişnuită. Căror scopuri servea dulapul acesta, nu puteau pricepe niciunul din prietenii noştri.

Assan se apropie de uşa odăii şi cu precauţii infinite trase zăvorul.

— Aşa, spuse el, acum suntem în siguranţă. În curând veţi vedea de ce v-am adus în odaia aceasta. Rămâneţi numai liniştiţi, ca să nu ne trădăm…

Se scurse vreun sfert de ceas, în care timp niciunul nu scoase un cuvânt. Apoi, deodată, se auziră paşi pe coridor, uşa odăii alăturate fu deschisă şi cineva întră înăuntru.

Cu respiraţia oprită, cei patru bărbaţi ascultau cu încordare. Din odaia lor dădea o uşă în camera vecină, şi printr-însa se putea auzi tot ceea ce se petrecea acolo. Nu trecu mult şi prietenii noştri putură deosebi glasuri. Erau, desigur, două persoane, dintre care una era Murad Effendi, şeful poliţiei din Cairo.

— Te-am chemat, dragul meu, spunea acesta din urmă, să-ţi aduc la cunoştinţă că am făcut o captură bună. O femeie cum n-au văzut încă ochii tăi, se află acum în puterea mea.

La auzul acestor cuvinte Ettore se cutremură, îşi încleştă pumnii şi vru să se repeadă spre uşă, dar Assan îl reţinu. Brigandul îşi dădu seama de nesăbuinţa ce era s-o facă şi se linişti.

— Şi cine este această femeie, de care inima ta se bucură atât de mult? întrebă glasul celălalt.

— Este o europeană din ţara francezilor, soţia unui om pe al cărui cap s-a pus un preţ mare.

— Şi cum îi spune acestui om?

— El are un nume pe care gazetele îl amintesc în fiecare zi şi care a făptuit multe nelegiuiri în patria lui. Este Egizio Ettore!

— Egizio Ettore! repetă celălalt, şi intonaţia glasului său trădă o surpriză adâncă.

— Da, Egizio Ettore, supranumit şi brigandul Corsicii. Nimeni n-a fost în stare să pună mâna până azi pe acest om, dar eu l-am prins în noaptea trecută, şi acum se află închis într-una din celulele subterane ala palatului meu.

— Şi spuneai că femeia aceea este soţia lui?

— Da, şi e o frumuseţe care-ţi întunecă mintea. E ceva, cum numai în raiul lui Allah se poate găsi. Părul ei se aseamănă cu abanosul care creşte prin pădurile noastre, ochii ei sunt ca albastrul cerului şi trupul ei ca al unei zeiţe din templele noastre. E atât de fermecătoare, de parcă Allah singur i-a dat viaţă cu mâinile sale. Buzele ei sunt roşii ca cireaşa coaptă, dinţii ei sunt albi ca zăpada, răsuflarea ei, îmbălsămată. Ah! şi când mă gândesc la amorul ei… la îmbrăţişările ei Dumnezeieşti, îmi vine să-mi pierd minţile, dragă Ismet.

Probabil că descrierea aceasta ispititoare îl aduse pe celălalt într-o

stare de iritaţie grozavă, căci acum se auzeau paşii săi care măsurau odaia în lung şi în lat.

— Vreau s-o văd, Murad! Vreau s-o văd şi s-o strâng şi eu la pieptumi zvâcnitor. Tu ştii prea bine că între noi există o înţelegere, ca să ne cedăm reciproc femeile care au ceva deosebit în ele. Şi aceasta despre care vorbeşti tu acum, pare să întreacă tot ce ne-a fost dat să gustăm în viaţa noastră.

— Aşa şi este, scumpul meu Ismet. Şi de aceea te-am chemat să ne înfruptăm amândoi… Şi apoi, trebuie să-ţi mărturisesc că n-am de gând să procedez apoi cu dânsa, cum procedam cu toate celelalte femei. Nu-i voi da nici drumul în lume şi nici în valurile Nilului n-o voi arunca. Nu! Vreau s-o păstrez aici, în palatul meu şi să fac dintrînsa favorita mea!

— Bine ai grăit, Murad. Cuvintele tale sunt pline de înţelepciune. Dar să mergem la dânsa! Inima mea e plină de nerăbdare, şi trupul meu palpită de dorul plăcerilor viitoare.

— Aşteaptă puţin, Ismet. Tu ştii prea bine că un proverb de-al nostru spune: „cine se grăbeşte, nu foloseşte!”. Acum, păsărica doarme pe un divan cu perne de mătase şi la căpătâiul ei veghează credincioasa mea Anime. I-am spus să-i dea o băutură ameţitoare, căci plângea tot timpul şi ar fi fost în stare să-şi ia zilele. Dar asta nu trebuia să se întâmple, şi de aceea o voi lăsa să doarmă câteva ceasuri, după care se va trezi liniştită. Şi apoi, trebuie să lucrăm cu viclenie. Tu ştii prea bine că marele nostru Profet a spus că plăcerea adevărată e aceea care nu trebuie forţată prea mult. Femeia asta fără seamăn trebuie să ne aparţină, dar vreau s-o facem supusă ca un mieluşel şi să ne dea din plin harul trupului ei. Căci niciodată nu vom mai întâlni un trandafir mai delicat, niciodată nu vom mai gusta un fruct atât de dulce.

— Bine, să mai aşteptăm, deci, răspunse Ismet. Allah e mare şi puterea lui nemărginită.

Cap. 199 – Soarta Letiţiei

Ce se întâmplase cu Letiţia în timpul acesta?

Cititorii o vor afla din descrierea ce urmează.

Răpită de lângă soţul ei şi tovarăşii acestuia, frumoasa Madonă

fusese dusă în barca lui Murad Effendi. Leşinată de spaimă, dânsa nu se trezi decât atunci când ajunse în palatul tiranului.

Şeful poliţiei din Cairo era un om viclean şi calculat. El îşi spusese că acum o avea în mâna sa şi nu avea de ce să se grăbească. Şi apoi, instinctul îi spunea că nu va merge prea uşor treaba cu această femeie, şi nu voia să strice lucrurile de la început.

Aşezând-o pe divanul din odaia lui de lucru, egipteanul rămase în contemplare câteva clipe. Spaima de care era cuprinsă biata Letiţia o făcea şi mai frumoasă, ceea ce aţâţa poftele tiranului.

— Frumoasă europeană, spuse acesta, eu nu vreau răul tău, ci, dimpotrivă, îţi doresc binele. Chipul tău îngeresc a trezit în inima mea simţăminte pe care nu le-am cunoscut încă. Eu sunt om puternic, o lume întreagă tremură în faţa mea şi cuvântul meu e ascultat la fel cu al Profetului. Vrei să rămâi în casa aceasta, zambilă a vieţii mele?

Letiţia stătea ca împietrită, întinsă pe divanul cu perne de mătase. Buzele i se încleştaseră şi tot trupul îi fu străbătut de un fior.

— Răspunde, floare delicată a Apusului, reluă Murad Effendi. Te voi încărca de giuvaeruri, viaţa ta va fi un vis, orice dorinţă ţi se va împlini cât ai bate din palme. Un singur cuvânt de pe buzele tale de carmin, şi raiul se va coborî pe pământ pentru tine.

— Eu să rămân aici? murmură biata soţie a brigandului. Cum aş putea face asta, când locul meu e alături de acela căruia i-am jurat credinţă veşnică în faţa lui Dumnezeu? Nu, nu, dă-mi drumul din casa aceasta, Murad Effendi. Ai milă de o biată fiinţă care nu ţi-a făcut nimic, şi care se va prăpădi dacă o desparţi de acela care este soarele ei!

— Soarele acesta va apune în curând, frumoasă fiică a Apusului. Egizio Ettore, soţul tău, va fi predat autorităţilor franceze şi soarta lui e pecetluită. O temniţă adâncă îi va fi locuinţa şi acolo îşi va găsi mormântul. Pe când tu, floare tânără şi plăpândă, tu trebuie să trăieşti, să te bucuri de viaţă, căci scris e în cărţile sfinte ca omul pe care Allah l-a înzestrat cu daruri minunate să împărtăşească şi altora aceste binefaceri.

Letiţia se ridică în culcuşul ei şi cu glas hotărât răspunse:

— Nu, Murad Effendi, eu nu-mi voi părăsi niciodată soţul, chiar de va trebui să împart cu el amărăciunea unei sorţi vitrege. O, ai milă de mine, redă-mi libertatea…

— Libertatea! rânji tiranul, apropiindu-se de dânsa, şi aşezându-se pe divan. Libertatea o vei avea în braţele mele, la pieptul meu care zvâcneşte de dorul după tine.

El îşi apropie faţa de gura ei şi vru să-şi lipească buzele de ale dânsei.

Dar cu o mişcare rapidă, Letiţia îl împinse deoparte şi-şi puse mâinile scut în faţa obrazului.

Murad Effendi încruntă sprâncenele. Nicio femeie nu-l înfruntase încă în felul acesta, el era obişnuit să i se cedeze de la primele tentative şi acum… acum se vedea respins cu demnitate.

Totuşi, el nu voia să se folosească de violenţă. Era aproape sigur că în cele din urmă frumoasa femeie îi va ceda, de aceea luă altă hotărâre. Bătu din palme şi după o clipă intră în odaie bătrâna Anime, o femeie cu mutra fioroasă şi care îndeplinea un oficiu ruşinos pe lângă stăpânul ei.

Ea era aceea care pregătea totul pentru ca Murad Effendi să se bucure în voie de plăcerile trupului, ea ameţea bietele victime şi prin cuvintele ei cleioase le dădea a înţelege fericirea ce le aşteaptă dacă vor consimt să se arate drăguţe faţă de şeful poliţiei.

Tiranul se apropie de bătrână şi-i şopti la ureche câteva cuvinte. Nemernica rânji cu viclenie şi dădu din cap în semn c-a priceput.

Apoi, venind lângă culcuşul Letiţiei, o atinse încetişor cu mâinile ei aspre şi apucând-o de subţioară, o ridică.

Frumoasa Madonă se lăsă în voie, ca ameţită. Cu paşi nesiguri păşi alături de bătrână şi aceasta o duse de-a lungul unui coridor slab luminat, până la o scară de piatră ce cobora în adâncime.

Letiţia se propti de perete, refuzând să coboare treptele, dar bătrâna o împinse de la spate.

La capătul de jos al scării se făcea un alt coridor, pe care se aflau mai multe uşi. Una din aceste uşi era căptuşită pe din afară cu perniţe de piele.

Anime scoase o cheie din buzunar şi descuind uşa, o trase pe Letiţia înăuntru.

Se aflau acum într-o încăpere luminată discret de o lampă învăluită în mătase roză. Într-o amforă de argint dintr-un colţ ardeau mirodenii îmbătătoare. Divanuri moi erau rânduite de-a lungul pereţilor acoperiţi cu covoare de toată frumuseţea.

Letiţia se simţi cuprinsă de o spaimă fără margini. Vru să strige, dar nu găsi destulă putere într-însa pentru a face aceasta.

— Să nu-ţi fie frică, porumbiţo, se adresă bătrâna proxenetă. Luminatul meu stăpân, Murad Effendi, va veni în curând să te viziteze şi atunci vei avea prilejul să vezi că el e un om bun la inimă, un adevărat credincios al lui Allah.

— O, nu, nu vreau… îngăimă biata femeie…

Dar în aceeaşi clipă se deschise o uşă lăturalnică şi-şi făcu apariţia un bărbat înalt, cu privirea ce azvârlea scântei. El se apropie de Letiţia, o cuprinse în braţe, şi o duse la unul din divanuri. O întinse pe acesta şi ţinând-o cu putere, făcu un semn bătrânei.

Aceasta se apropie şi duse la buzele nefericitei o sticluţă, încercând să-i toarne pe gât conţinutul.

Zadarnic strângea Letiţia buzele, zadarnic se zbătea căutând să scape din strânsoare. Cu o ferocitate înspăimântătoare, bărbatul îi strânse beregata, făcând-o să-şi deschidă gura. Şi atunci Anime îi turnă pe gât o parte din conţinutul sticluţei…

Ca moartă zăcea acum frumoasa soţie a brigandului. Cei doi ticăloşi rămaseră lângă dânsa, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Treaba s-a făcut… murmură bătrâna, cu un rânjet diabolic. Stăpânul mi-a făgăduit un bacşiş gras dacă o dau gata şi pe asta.

— Frumoasă bucăţică! făcu bărbatul, clămpănind din limbă. Femeile astea de ghiauri au într-însele tot păcatul iadului…

— Ai dreptate, Soliman, câte mi-au trecut mie prin mână până acum… n-am atâtea fire de păr în cap. Păcat numai de ele că îngraşă cu stârvurile lor peştii Nilului.

— Cu asta, cred însă că nu se va întâmpla tot aşa. De altfel o iau pe seama mea. Dacă s-a întâmpla ca stăpânul să-mi dea poruncă s-o vâr şi pe dânsa în sac… am de gând să nu-l ascult. O duc acolo – ştii tu unde, Anime! – şi o vând pe preţ bun… Numai de n-o fi moartă… Am strâns-o cam tare când i-ai turnat tu pe gât licoarea ta blestemată.

Se apropie de divan şi duse urechea la pieptul frumoasei Madone.

— Nu, nu e moartă, murmură el. Slavă lui Allah!

Se îndepărtă în vârful picioarelor şi pieri din odaie.

*

* *

Murad Effendi şi cu prietenul său Ismet aşteptară până la miezul nopţii, apoi părăsiră încăperea în care se aflau. O luară pe coridor şi urmară acelaşi drum pe unde apucase Anime când o însoţise pe Letiţia, în seara trecută.

În aceste douăzeci şi patru de ore, el nu se dusese în odaia ei, căci narcoticul pe care i-l dăduse cu sila bătrâna, avea un efect de lungă durată.

Ajungând la uşa capitonată, Murad Effendi bătu încetişor într-însa şi după o clipă i se deschise.

Anime făcu o plecăciune până la pământ în faţa puternicului ei stăpân, care intră în odaie însoţit de tovarăşul lui.

— Cum merge treaba, Anime? întrebă tiranul, aruncând o privire lacomă spre divanul pe care zăcea întinsă Letiţia.

— Merge cum trebuie, stăpâne, răspunse ticăloasa. Peste o jumătate de ceas se împlineşte sorocul, şi atunci porumbiţa se va trezi.

— Bine, Anime, lasă-ne singuri acum.

Bătrâna se mai înclină o dată şi părăsi încăperea, în vârful picioarelor.

În tot timpul acesta, Ismet nu-şi dezlipise privirea de pe chipul Letiţiei. Se vedea lămurit după expresia figurii sale că era fermecat de frumuseţea tinerei femei.

În timpul acesta, Murad Effendi se apropie de divan şi rămase în contemplare adâncă.

Trebuie să spunem, că tiranul încercase din prima clipă, pentru Letiţia o pasiune foarte puternică. Spre deosebire de alte împrejurări asemănătoare, de data aceasta dorinţele lui erau însufleţite şi de un sentiment mai curat, care-i răpea oarecum liniştea sufletească.

Şi acum, când stătea în faţa fermecătoarei fiinţe, resimţea regretul de a-l fi adus cu sine pe Ismet. Ar fi vrut să trăiască singur clipele de fericire supremă, netulburat de nimeni. Dar acum nu mai putea să întoarcă lucrurile şi trebuia să meargă până la capăt, aşa cum orânduise.

Se întoarse spre Ismet, şi o clipă, cei doi se priviră faţă în faţă.

— Să mai aşteptăm puţin, până se trezeşte, îi spuse el.

Se aşezară pe un divan şi-şi aprinseră ciubucele.

În odaie domnea o tăcere adâncă. Cuibul acesta de dragoste a lui Murad Effendi, era bine ferit de orice zgomot din afară, şi nici

dinăuntru nu puteau ieşi ţipetele pe care le scoteau, adesea, nenorocitele care erau aduse aici. Era un lăcaş care te îmbia parcă la plăceri şi multe nenorocite trecuseră printr-însul, înainte de a-şi sfârşi zilele în temniţă sau în apa Nilului. Câte n-ar fi putut istorisi pereţii aceştia, dac-ar fi avut grai!

Un suspin uşor scăpă de pe buzele Letiţiei. Capul i se mişcă în perne şi încetişor deschise ochii.

— Se trezeşte! şopti Murad Effendi la urechea lui Ismet.

Şi într-adevăr, frumoasa Madonă ridică încetişor capul şi aruncă o privire uimită în jurul ei.

— Dumnezeule sfinte, unde mă aflu? rosti ea.

Murad Effendi se ridică de pe divan şi apropiindu-se de dânsa, îi spuse cu glas blând:

— Te afli în casa celui mai puternic om din Cairo, frumoasă europeană. Eşti în deplină siguranţă şi niciun pericol nu te ameninţă.

— Dar unde e Egizio, scumpul meu bărbat? întrebă ea, cu glas tremurător.

— Se află la loc sigur, porumbiţo, îi răspunse egipteanul cu un zâmbet ironic pe figură.

Chipul Letiţiei exprima o îngrijorare nespusă, încetul cu-ncetul biata femeie îşi dădea seama de situaţia ei, îşi amintea de toate peripeţiile prin care trecuse. Şi inima i se strânse de durere, gândindu-se că soţul ei şi prietenii credincioşi, încăpuseră pe mâna sângerosului satrap din Cairo.

Ismet se apropiase şi dânsul de divanul pe care stătea Letiţia şi din ochii lui ţâşneau sclipiri lacome. Ca ameţit privea la dânsa, ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, s-o strângă puternic, cu patimă. Dar ştia prea bine că nu putea îndrăzni de faţă cu Murad Effendi.

*

* *

În timpul acesta, în camera de sus, Egizio Ettore era într-o agitaţie de nedescris. Auzise cum plecase Murad cu prietenul său şi se gândea că se duseseră la Letiţia.

Ce soartă o aştepta pe biata lui soţie în mâinile acestor doi oameni? Desigur, se vor năpusti asupra ei şi prin violenţă vor căuta s-o batjocorească. Nu, dar asta nu trebuia să se întâmple. Cu niciun preţ

frumoasa lui Letiţia nu trebuia să cadă pradă acestor bestii cu chip de om.

— Assan, spuse brigandul, să mergem după ei. Chiar de va fi să-mi pierd viaţa, trebuie să intervin acum, pentru ca grozăvia să nu se întâmple.

— Stăpânul meu să nu se-ngrijoreze prea mult, răspunse egipteanul. Vom ajunge încă la timp ca s-o salvăm. Trebuie, însă, să ne păzim bine, căci dacă suntem prinşi, nimeni nu ne mai poate scăpa din mâinile lui Murad Effendi. De aceea, iată ce propun eu: să meargă cineva dintre noi în recunoaştere, şi să audă ce se petrece prin palat şi unde s-a dus şeful poliţiei cu prietenul său. Numai după ce vom fi siguri de situaţie, ne vom putea încumeta cu toţii.

— Sunt de aceeaşi părere, interveni detectivul Wilson. E mai sigur aşa. Dar cine dintre noi să meargă?

— Eu, răspunse Tric-Trac, plin de însufleţire. Stăpânul meu ştie că sunt neîntrecut în ce priveşte recunoaşterile în tabăra duşmană. Şi fiţi siguri că nu mă voi întoarce decât atunci când voi fi în măsură să vă aduc ştiri precise asupra celor ce se petrec în tabăra duşmană.

— Să-mi dea voie stăpânul meu să-l însoţesc şi eu pe Tric-Trac, interveni Mullah, cu ochii scânteietori. Eu îi voi putea fi de mare ajutor în întreprinderea aceasta şi apoi, ştiţi şi dumneavoastră destul de bine că unde-s doi, puterea creşte.

— Vă mulţumesc, dragii mei, pentru devotamentul pe care mi-l arătaţi, spuse Ettore, cu glas mişcat. Domnul să vă ocrotească în întreprinderea voastră. Mergeţi cu bine!

Cap. 200 – Sfârşitul unor eroi

Tric-Trac şi Mullah părăsiră pe furiş odaia în care se aflau.

Cu un curaj deosebit ei luaseră asupra lor sarcina de a porni în recunoaştere. Cei doi tineri se simţeau atât de legaţi de stăpânul lor şi de tovarăşii acestuia, încât nu considerau niciun sacrificiu prea mare şi s-ar fi vârât şi în foc pentru dânşii.

Mergeau acum unul alături de altul, sprijinindu-se de ziduri şi în curând ajunseră, la scara ce ducea în subterana palatului.

Rămaseră o clipă locului, nehotărâţi, căci nu ştiau pe unde s-o apuce.

Deodată, auziră glasuri pornind din josul scării. Cine să fi fost oare? Poate nişte santinele puse să păzească palatul! Îşi încordară auzul, silindu-se să deosebească glasurile, dar nu izbutiră.

— Să coborâm, spuse Mullah, în şoaptă, la urechea tovarăşului său.

Acesta încuviinţă din cap, şi amândoi începură să coboare treptele, în vârful picioarelor. Pe ultima treaptă se opriră şi privind de-a lungul gangului ce pornea de acolo şi căutară să deosebească ceva în întuneric. Dar nu se vedea nimic. Glasurile amuţiseră, parcă.

— Am apucat o cale greşită, şopti Tric-Trac către tânărul arab. Ar fi bine să ne-ntoarcem, căci cine ştie cu ce ne putem întâlni în cale pe aici!

Mullah nu răspunse, ci rămase nehotărât în loc.

Deodată, însă, se auzi un glas sfâşietor, dintr-una din odăile a cărei uşă răspundea în gangul unde se aflau:

— Nu, nu v-atingeţi de mine! Eu sunt soţia brigandului Corsicii, a omului care ştie să se răzbune ca nimeni altul. Lăsaţi-mă, daţi-mi drumul, vreau să ies din casa asta blestemată. O, Egizio, unde eşti? Vino-mi în ajutor, Egizio!

Tric-Trac şi Mullah rămaseră încremeniţi locului. Recunoscuseră îndată glasul bunei lor stăpâne şi fără să mai stea o clipă pe gânduri, se apropiară de uşa cu pricina.

Ce era de făcut? Cum s-o salveze pe aceea pe care o considerau ca o zeiţă blândă, ca pe ocrotitoarea lor?

Stăteau unul lângă altul, ca împietriţi de furie, în neputinţă să ia o hotărâre.

Dar în clipa aceasta, din celălalt capăt al gangului, îşi făcu apariţia, mergând cu paşi de pisică, bătrâna Anime, femeia de încredere a lui Murad Effendi.

Văzându-i pe cei doi spionând la uşa iatacului unde se afla stăpânul ei, dânsa scoase o exclamaţie de surpriză, dar înainte ca să poată face vreo mişcare, Mullah se repezi la dânsa cu o săritură de tigru, o înşfăcă cu putere şi o culcă la pământ.

Dar renunţă s-o ucidă; îi aplică doar câţiva pumni zdraveni.

Bătrâna începu să se zvârcolească ca un şarpe, căutând să scape, se chirci, apărându-şi faţa cu mâinile, de lovituri. În cele din urmă căzu învinsă şi rămase în nesimţire.

Tric-Trac privi la scena aceasta, fără să intervină. Bunul parizian

avea destul curaj într-însul, şi i-ar fi ajutat cu dragă inimă tovarăşului său, dar se gândea că e mai bine să rămână locului, lăsându-l pe celălalt să se aranjeze cu bătrâna ticăloasă.

Arabul, după ce o văzu culcată la picioarele sale, se întoarse la Tric-Trac, şi-i şopti la ureche:

— Să plecăm cât mai repede de aici, căci când o vor descoperi pe bătrâna, vor da şi de noi. Acum ştim unde trebuie să-i căutăm pe duşmanii noştri.

Tric-Trac fu şi el de părerea tânărului arab şi amândoi o porniră pe drumul pe care veniseră. Dar când ajunseră la scara care ducea în sus, şi pe care coborâseră cu câteva minute mai înainte, rămaseră locului, ca înlemniţi.

În faţa lor stăteau ca nişte statui doi vlăjgani fioroşi, care-i priveau ameninţător.

Oricât ar fi fost de curajoşi cei doi tineri, dar de data aceasta sângele le îngheţă în vine, căci îşi dădeau prea bine seama că nu va fi de glumit. Probabil că fuseseră pândiţi şi acum li se va cere socoteală.

— Ce căutaţi voi aici? întrebă unul din cei doi uriaşi, cu un rânjet de fiară pe figură.

Ce să le răspundă? Spaima le luase aproape graiul şi chiar dacă n-ar fi fost asta, tot n-ar fi putut da un răspuns nimerit. Singura putinţă de a ieşi cu fata curată, ar fi fost să lucreze repede, adică să-i înlăture pe duşmanii lor. Dar cum să facă asta? N-aveau nicio armă la ei, şi braţele lor n-ar fi fost îndestulătoare faţă de nişte indivizi uriaşi, care ar fi fost în stare să-i doboare dintr-o singură lovitură.

Dar disperarea nu ţine seama de nimic. Ea este, de multe ori, salvatoarea din situaţiile cele mai primejdioase. Şi aşa se întâmplă că Mullah, dându-şi seama că nu există decât o singură ieşire din impasul acesta, se năpusti ca o fiară asupra unuia din uriaşi, pe când Tric-Trac, ca împins de un resort, făcu acelaşi lucru cu celălalt.

Atacul acesta se produse atât de repede, încât nenorociţii nu mai avură răgazul să opună vreo împotrivire, şi căzură greoi la pământ, loviţi în tâmplă de pumnii celor doi tineri.

— A mers uşor, murmură Tric-Trac, care nici măcar în împrejurări atât de serioase nu-şi pierdea umorul său natural. Numai de nu ne-ar cădea alţii în spate, adăugă el, după o clipă.

— Vom face şi cu ei acelaşi lucru, îi răspunse Mullah, plin de

încredere. Dar acum s-o ştergem repede.

Urcară scările în grabă şi, ajungând sus, se îndreptară spre uşa odăii în care-i lăsaseră pe ai lor. O deschiseră încetişor şi se furişară înăuntru.

Rămaseră înlemniţi: Egizio Ettore, doctorul Wolfgang Schulze, detectivul Wilson şi Assan… nu mai erau acolo.

La asta nu se aşteptară. Trecuse doar numai o jumătate de ceas de când îi părăsiseră şi nu izbuteau să-şi dea seama ce se putuse întâmpla în timpul acesta. Să fi dat cineva peste dânşii? Lucrul nu era exclus. Şi atunci însemna că-i duseseră de acolo, îi vârâseră la loc sigur şi-i ţineau prizonieri, în vederea pedepsei ce-i aştepta.

Dar unde să-i fi dus? Erau doar atâtea ascunzători în palatul acesta, unele mai tăinuite ca altele, şi apoi, însemna să cutreieri toate gangurile pentru a le putea da de urmă. Şi cum puteau face ei doi lucrul acesta? Erau doar duşmanii lui Murad Effendi şi oamenii acestuia îi vor înhăţa la cea dintâi ocazie.

— Am intrat rău la apă, dragă Mullah! spuse francezul. Acum, pe unde scoatem cămaşa?

Dar arabul era un om chibzuit din fire, şi viaţa plină de primejdii pe care o dusese până atunci îi ascuţise mintea. El stătu să chibzuiască, căutând să întocmească un plan care să-i ducă la ţinta dorită.

Se gândi timp îndelungat şi în cele din urmă spuse:

— Trebuie să aşteptăm aici desfăşurarea evenimentelor. Dacă stăpânii noştri au fost descoperiţi de oamenii lui Murad Effendi, asta nu s-a putut întâmpla decât în jumătatea de ceas când am lipsit noi. Chestia aceasta va fi raportată, desigur, vreunui superior, şi acesta va veni să vadă odaia unde s-a făcut descoperirea. El va fi însoţit de oamenii care au pus mâna pe căpitanul nostru şi pe prietenii lui şi dacă ne vom ascunde pe aici şi vom asculta explicabile ce le vor da, nu se poate să nu aflăm încotro să ne îndreptăm paşii pentru a da de urmele acelora care ne sunt atât de dragi.

— Dar unde ne putem ascunde? întrebă parizianul.

Arabul nu-i răspunse, ci se îndreptă spre dulapul cel mare din colţul dinspre fereastră şi încercă să-l deschidă.

Uşa nu era încuiată şi o dădu în lături.

Mullah scoase o exclamare de surpriză. În dulap erau atârnate cinci

rânduri de uniforme pompoase de poliţişti egipteni. Aceasta era, probabil, garderoba vreunuia din aghiotanţii lui Murad Effendi, şi împrejurarea se nimerea cât se poate de bine: Mullah şi Tric-Trac se puteau travesti cu hainele acestea, ceea ce le va uşura mult sarcina de a umbla prin palat în căutarea tovarăşilor lor.

Fără să stea mult pe gânduri, arabul desprinse două uniforme din cui, şi dând una lui Tric-Trac, începu să se îmbrace el cu cealaltă.

Nu trecu mult şi amândoi tinerii luară înfăţişarea unor adevăraţi poliţişti egipteni, în mare ţinută. Le îmbrăcară, peste hainele lor, aşa că acum păreau mai graşi decât erau în realitate.

Tric-Trac – uitând de seriozitatea momentului – se rotea ţanţoş prin odaie şi nu se putu abţine de a spune:

— Dac-aş apărea la Paris în hainele astea, ştiu că aş avea mare succes. S-ar lua fetele după mine şi mi-ar face cu ochiul. Ei, dar acum ce facem, Mullah? Nu cumva vei fi vrând să ne ascundem în dulapul ăsta?

— Ba chiar aşa vreau, răspunse arabul, şi fără a mai sta s-aştepte răspunsul celuilalt intră în dulapul încăpător şi se lipi de unul din pereţii laterali ai acestuia.

Tric-Trac se văzu nevoit să-i imite pilda şi luă loc lângă dânsul. Arabul trase apoi uşa şi rămaseră în întuneric.

— Numai de nu ne-ar lăsa să aşteptăm prea mult în închisoarea asta, pe care ne-am ales-o de bună voie! îşi dădu cu părerea parizianul. Te pomeneşti că ne mai şi înăbuşim, căci aerul nu prea e proaspăt.

— Asta n-ar fi cine ştie ce, răspunse arabul, căutând şi el să glumească. Partea proastă ar fi să nu-i dea cuiva în gând să ne încuie pe dinafară.

— Atunci vom spune şi noi că n-avem noroc şi pace! răspunse Tric-Trac. Dar ia spune, Mullah, cam cât să fie ceasul?

— De unde vrei să ştiu? În tot cazul, mai e mult până la ziuă şi noi trebuie să lucrăm numai pe întuneric. Să nădăjduim că lucrurile se vor aranja încă în noaptea asta. Trebuie chiar!

Tăcură. O linişte de mormânt domnea în încăpere. Aerul în dulap era într-adevăr înăbuşitor, dar cei doi tineri rezistau cu eroism. Stăteau în picioare, sprijiniţi de pereţii dulapului şi ciuleau urechile la cel mai mic zgomot ce venea din afară.

— Mi se pare c-ai dat greş cu presupunerile tale, spuse într-un târziu Tric-Trac. Te pomeneşti că nu vine nimeni, şi atunci înseamnă că pierdem un timp nespus de preţios.

— Trebuie să mai aşteptăm, răspunse arabul. Poate că acum stăpânii noştri sunt anchetaţi şi de-abia după ce vor termina cu dânşii vor veni aici aceia pe care îi aşteptăm. Dar ia stai, îmi pare că aud un zgomot. Da, dar se apropie cineva. Nu te mişca Tric-Trac! Ascultă!

Se auziră paşi apropiindu-se, pe coridor. Uşa fu deschisă cu violenţă şi în odaie intrară trei oameni, dintre care unul, mai în vârstă, părea să fie acela de care ascultau ceilalţi.

— Şi zici că i-ai găsit aici? se adresă dânsul celor doi însoţitori ai săi.

— Da, domnule comisar, am făcut o inspecţie de noapte prin odăi, şi când am intrat în asta, însoţit de patru din oamenii mei, am dat de dânşii, răspunse unul din poliţişti.

— Şi cum aţi izbutit să puneţi mâna pe ei?

— A fost cam greu, nu-i vorbă, dar noi suntem oameni încercaţi în astfel de chestiuni. Fiecare din noi a luat în primire câte unul şi cu funiile ce le purtăm întotdeauna asupra noastră i-am legat.

— Şi apoi ce-aţi făcut cu dânşii?

— Precum v-am mai spus, i-am dus înapoi în carcera lor şi acum cred că stau bine acolo.

— Dar cum de-au putut ei scăpa din închisoarea lor? întrebă comisarul.

— Asta e un mister. Am găsit uşa deschisă şi înăuntru frânghiile tăiate, pe jos.

Comisarul începu să se plimbe enervat prin odaie. Se vedea bine că-şi muncea creierul să găsească dezlegarea enigmei.

După câtva timp se-ntoarse către cei doi poliţişti şi le spuse:

— Acum putem pleca. Trebuie să fi fost un trădător care le-a înlesnit evadarea. Vom descoperi în curând cum stau lucrurile.

Cei trei oameni părăsiră odaia.

Mullah şi Tric-Trac, lăsaseră să mai treacă puţin timp, până ce auziră paşii îndepărtându-se, apoi deschiseră cu băgare de seamă uşa dulapului şi ieşiră afară.

— Uff! făcu francezul, bine că scăparăm şi noi. Acum e vorba să ne punem pe lucru, Mullah. Ne vom întoarce înapoi la carcera noastră…

— Să nu-ţi închipui că va fi uşor de făcut asta. Paza a fost, desigur, dublată şi nu ne vom putea strecura cu uşurinţă.

— Atunci, ce ai de gând să faci? întrebă parizianul cu îngrijorare.

— Va trebui să ne punem la bătaie pielea în alt mod. Să pătrundem în odaia în care se află Murad Effendi cu prietenul său, îi vom ataca şi vom pune în libertate pe Letiţia. Ne vom furişa cu dânsa afară din palat şi după ce o vom pune în siguranţă, ne vom gândi şi la salvarea celorlalţi.

— Minunat! exclamă Tric-Trac, frecându-şi mâinile de bucurie. Asta e un plan admirabil, şi acum văd şi eu că arabii sunt oameni cu scaun la cap. Va fi o aventură admirabilă, şi când voi povesti mai târziu la Paris despre asta, vor holba ochii de uimire. Toate bune, numai că nu ştiu dacă va fi atât de uşor să intrăm în camera cu pricina. Cred că n-or fi lăsat ei uşa descuiată şi dacă vom bate într-însa, nu prea e rost să ne deschidă, cu una cu două.

— Pentru asta am eu un plan care trebuie să izbutească.

— Atunci, să pornim!

Mullah se apropie de uşă, o deschise încetişor şi scoase capul. Cercetă cu privea, dar nu observă nimic suspect. Orele trebuiau să fie înaintate, şi toţi păreau să se fi culcat.

Arabul făcu un semn lui Tric-Trac şi francezul îl urmă, în vârful picioarelor.

O luară de-a lungul coridorului, pe drumul ce-l cunoşteau de-acum atât de bine şi ajunseră iar la scara ce ducea în jos. O coborâră cu paşi siguri, şi nu se opriră decât în faţa uşii în spatele căreia se afla Murad Effendi.

Înăuntru domnea tăcere. Niciun zgomot nu pătrundea de acolo.

Ce să se fi întâmplat? Plecaseră oare din odaia aceea?

Cei doi tineri se căzneau să-şi răspundă la aceste întrebări, când auziră un hohot de râs, care nu putea fi decât al lui Murad Effendi.

— Sunt aici, şopti arabul la urechea lui Tric-Trac. Fii cu băgare de seamă şi gata să lucrezi! Acum nu ne mai poate salva decât curajul.

Spunând acestea, Mullah se apropie mai mult de uşă şi bătu cu degetul într-însa. În cameră se produse oarecare mişcare, apoi se auzi glasul şefului poliţiei:

— Cine-i acolo?

Dar nimeni nu-i răspunse.

Mullah repetă bătaia în uşă, de data asta mai tare.

De partea cealaltă se auziră paşi apropiindu-se apoi cineva întredeschise încetişor uşa grea.

Cu o mişcare de panteră, Mullah se repezi la uşă şi trăgând cu putere o deschise larg. Dintr-o săritură fu în odaie şi puse mâna în gâtul lui Murad Effendi.

În timpul acesta, Tric-Trac nu stătu mult pe gânduri şi intrând repede după tovarăşul său, închise uşa, şi ca un tigru se repezi asupra lui Ismet, care rămăsese pe divan, împietrit de spaimă. Cu o lovitură zdravănă în tâmplă îl lăsă în nesimţire, apoi veni lângă Mullah, care încinsese o luptă aprigă cu Murad Effendi.

Bietul arab era cât p-aci să fie doborât, căci egipteanul era cu mult mai puternic decât dânsul şi trântindu-l la pământ, îi pusese genunchiul în piept.

Tric-Trac îi sări în spate şi cu o smucitură îl dădu peste cap şi poliţistul se izbi cu atâta putere de podea, încât scoase un ţipăt sălbatic.

Parizianul nu se mulţumi însă, cu atât ci îi aplică şi lui metoda pe care o aplicase celuilalt, adică îi repezi un pumn în tâmplă, lăsându-l în nesimţire.

După ce făcu treaba asta, se aplecă asupra lui Mullah şi căută să-l readucă în simţiri, căci arabul era mai mult mort decât viu.

Nu trecu mult şi izbuti să-şi aducă la bun sfârşit opera; arabul deschise ochii şi se ridică încetişor de la pământ. Părea ameţit încă, dar nu suferise nimic prea grav.

Letiţia, care asistase la toată scena aceasta, stătea ca împietrită pe divanul ei şi nu-şi putea crede ochilor.

— Tric-Trac! murmurară buzele ei şi un surâs de bucurie îi lumină faţa.

— Chiar eu în persoană, doamnă, spuse veselul francez, înclinându-se până la pământ în faţa ei. Am venit să vă fac o vizită şi cred că stăpânul meu nu mi-o va lua în nume de rău, dacă am făcut aceasta fără învoirea lui. Dar cum vă simţiţi, doamnă?

— O, bunul meu Tric-Trac, spuse Letiţia, cum de ai ajuns aici? Mă credeam pierdută, definitiv pierdută …

— În schimb, acum am venit să vă salvăm, doamnă Letiţia, spuse Tric-Trac.

— Să mă salvaţi? exclamă frumoasa femeie. O, dar cum e posibil lucrul acesta? Pretutindeni stau de pază oamenii lui Murad Effendi, şi dacă ne vor vedea.

— Aveţi încredere în noi, doamnă Letiţia! făcu francezul, cu galanterie. Am trecut împreună prin destule pericole şi – slavă Domnului! – din toate am scăpat.

— Dar cu soţul meu ce este? Unde se află el acum?

— Drept să vă spun, nu prea stă el bine acolo unde e, dar să sperăm că vom izbuti în curând să-l scoatem. Dar acum, stimată doamnă, să ne pregătim de plecare. Domnişorii aceştia pe care i-am aranjat atât de bine se vor trezi poate în curând şi n-aş vrea să mai duc lupta înainte cu dânşii.

— O! dar ce se va întâmpla când se va descoperi ceea ce aţi făcut? Nimeni n-a îndrăznit încă să-l atace pe Murad Effendi şi fapta voastră va fi considerată ca o adevărată crimă. Ne vor urmări în tot Egiptul şi când vor da de urma noastră ne vom putea socoti viaţa încheiată.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse Tric-Trac, căci vom avea noi grijă să ne ascundem. Principalul e să ne vedem scăpaţi de aici, Mullah!

Arabul se ridică greoi de pe divanul tunde se aşezase. Era încă ameţit de pe urma luptei cu Murad Effendi, dar se ţinea, totuşi, încă bine pe picioare.

— Mullah! repetă Tric-Trac, scotoceşte în buzunarele prea onorabilului şef al poliţiei, iar eu voi face aceeaşi operaţie cu celălalt. Poate că vom da de ceva lucruri care să ne folosească.

Arabul se supuse şi Tric-Trac începu şi el să scotocească buzunarele lui Ismet. Amândoi găsiră câte un revolver încărcat.

— Asta e chiar ceea ce căutam! exclamă parizianul. Revolverele au fost totdeauna prietenii mei şi cred că nici de astă dată nu mă vor trăda.

— O! Tric-Trac, spuse Letiţia, să nu te foloseşti de ele, pentru a face rău cuiva! Viaţa omului e sfântă doar!…

— Fiţi încredinţată, stăpână, că nu voi trage decât atunci când va fi absolut necesar Dar acum să plecăm repede.

Letiţia îşi puse un şal pe spate şi lipindu-se de Tric-Trac, porni spre uşă. Mullah venea în urma lor.

— Rămâi cu bine, Murad Effendi, spuse francezul, privind spre

tiranul care stătea întins pe jos. Nu vreau să te ucid, căci nu ţin deloc să-mi încarc cugetul cu viaţa unui ticălos ca tine. Dar fii sigur că-ţi voi purta o amintire din cele mai frumoase şi voi face ca numele tău să fie cunoscut la Paris, care este capitala lumii.

Apoi se întoarse din nou spre Letiţia, o luă de braţ şi deschise încetişor uşa.

Pe coridor era linişte. Bătrâna Anime zăcea încă pe locul unde o lăsase. Mullah se apropie de dânsa şi o împinse cu piciorul spre perete. În clipa aceea, bătrâna se trezi din leşin şi scoase un strigăt sălbatic.

Letiţia se dădu îngrozită înapoi şi era gata să se prăbuşească, dacă n-ar fi sprijinit-o Tric-Trac.

— Fii liniştită, stăpână, spuse francezul, îi vom astupa noi gura îndată.

O lăsă pe Letiţia şi apropiindu-se de bătrână, scoase din buzunar batista şi i-o vârî pe gură. Nenorocita se zbătea de moarte, dar Mullah îi legă mâinile şi picioarele, cu o îndemânare de parcă toată viaţa lui n-ar fi făcut decât lucrul acesta.

— S-o ducem de aici, spuse francezul. Cred că cel mai nimerit lucru ar fi s-o transportăm alături de stăpânul ei şi de demnul lui tovarăş. Pune mâna, Mullah!

Arabul o apucă de cap şi Tric-Trac de picioare, şi făcură de-acum câţiva paşi cu dânsa, când…

Un vacarm asurzitor răsună de-a lungul coridoarelor palatului. Se auzeau strigăte sălbatice, amestecate cu horcăieli şi împuşcături.

— Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat! exclamă Letiţia, făcându-se palidă. Ce ne facem acum… suntem pierduţi… pierduţi…

— Linişteşte-te, stăpână, şi nu-ţi pierde încrederea în Cel de Sus. El nu ne-a părăsit niciodată. Şi nu ne va părăsi nici de data asta.

În timpul acesta vacarmul se înteţea. Zgomotele porneau din coridorul de sus, unde se afla apartamentul lui Murad Effendi.

— Mullah, spuse Tric-Trac, să intrăm înapoi în odaia pe care am părăsit-o. O vom lăsa acolo pe stăpâna noastră şi apoi, unul din noi va merge să vadă ce se întâmplă.

— Da, aşa vom face, răspunse tânărul arab.

O conduseră de braţ pe Letiţia în odaia unde zăceau în nesimţire şeful poliţiei şi prietenul său.

Biata femeie căzu pe divan şi o spaimă de moarte îi era întipărită pe figură.

— Stăpânei noastre să nu-i fie frică, spuse Mullah, căci noi o vom apăra până la cea din urmă picătură de sânge. Dacă e vreo primejdie, vom şti s-o înfruntăm.

— O, vă mulţumesc, dragii mei, dar mie nu mie teamă de viaţa mea… Tremur pentru iubitul meu soţ. Cine ştie în ce primejdie mare se găseşte el acum! Sărmanul meu Egizio!

— Căpitanul se pricepe să scape el din încurcătură. Să n-aveţi nicio grijă.

În clipa aceasta uşa se deschise brusc şi în odaie dădură buzna… Egizio Ettore, doctorul Wolfgang Schulze, detectivul Wilson şi Assan.

Brigandul avea faţa mânjită cu sânge, iar ceilalţi aveau hainele zdrenţuite.

Letiţia scoase un strigăt de uşurare şi căzu la pieptul soţului ei.

— O, iubitule! exclamă frumoasa madonă, cât am suferit de când ne-am despărţit!

— Ştiu totul, scumpa mea, răspunse brigandul, ştiu că Murad Effendi voia să te batjocorească şi apoi să te dea prietenului său. Dar te voi răzbuna, Letiţia, încrede-te în mine!

Se lipi drăgăstos de dânsa, şi-i acoperi cu sărutări fierbinţi, gura, ochii şi obrajii.

Era atât de fericit s-o poată ţine în braţele sale pe femeia ce-i era atât de scumpă!

— Dar, iubitule, văd că eşti rănit! O, Doamne ce ţi s-a întâmplat?

— Nu e nimic, scumpa mea soţioară. Doar câteva zgârieturi fără însemnătate. Dar uite-i şi pe credincioşii noştri tovarăşi, Tric-Trac şi Mullah! Cât de fericit e omul care are astfel de prieteni!

— Căpitane, noi suntem oricând alături de tine şi soarta noastră e legată pentru de-a pururi. Îţi datorăm credinţă şi poţi dispune de noi cum vrei.

— Vă mulţumesc, dragii mei. Dar acum, nu mai avem timp de pierdut. I-am învins pe duşmanii noştri, care ne urmăreau şi cu care am avut de furcă. Dar acum drumul ne este liber.

— Da, să fugim, iubitule, spuse Letiţia. Să întoarcem cât mai repede spatele acestui loc blestemat.

— Dar ce facem cu ăştia, căpitane? întrebă Tric-Trac, arătând spre

Murad Effendi şi Ismet, care continuau să rămână în stare de nesimţite la pământ. Nu eşti de părere c-ar trebui să le dăm o lecţie ca s-o ţină minte pentru totdeauna?

Egizio Ettore observă de-abia acum trupurile celor doi egipteni şi o expresie de ură sălbatică se întipări pe chipul său.

— Da, spuse el, mizerabilii aceştia şi-au meritat moartea şi o vor primi din mâna mea. Voi renunţa să-i mai judec, cum fac de obicei cu aceia pe care îi am în mâini, şi-i voi trimite pe lumea cealaltă fără să stau mult pe gânduri.

Spunând acestea, brigandul scoase cuţitul de la brâu, şi se repezi să-l împlânte în trupul şefului poliţiei din Cairo.

Dar în clipa aceea Letiţia sări la el şi cu glas implorator i se adresă:

— O, iubitule, nu face asta! nu-ţi încărca cugetul cu o crimă… Te rog, te conjur, dăruieşte-i viaţa acestui om, deşi el voia să ne piardă pe noi. Gândeşte-te apoi ce s-ar putea întâmpla dacă se va afla că l-ai ucis pe omul acesta, a cărui putere este nemărginită!

— Dar bine, scumpa mea, prin moartea lui vor răsufla doar, uşuraţi, atâţia oameni care azi tremură în faţa lui. Mii şi mii de suflete nevinovate cer răzbunare şi eu vreau să fiu mâna care plăteşte, pentru sângele ce a curs în zadar timp atât de îndelungat.

— Să nu faci asta, scumpul meu Egizio, spuse frumoasa femeie, şi-l înlănţui cu braţele. Adu-ţi aminte că ai făcut un jurământ care nu trebuie călcat. I-ai jurat bunului meu părinte, în ceasul morţii, că nu vei mai ucide pe nimeni în viaţa ta şi cred că nu-ţi vei călca acum cuvântul dat. Gândeşte-te că spiritul său planează deasupra noastră şi bunul meu tată se va simţi neliniştit şi în mormânt, dacă tu îţi vei păta mâna cu sânge omenesc.

Brigandul lăsă capul în pământ şi rămase tăcut câteva clipe. Apoi se înălţă dintr-odată, şi spuse:

— Da, ai dreptate, scumpa mea soţioară. I-am jurat prinţului Raymond de Paris, că nu voi mai ucide. Şi, trebuie să-mi ţin jurământul, căci altfel aş fi nedemn de numele ce-l port. Să plecăm, deci, şi să-i lăsăm pe ticăloşii aceştia în plata Domnului. Judecata lui va ţine seama de faptele lor şi atunci îşi vor primi pedeapsa cuvenită.

— Dar, căpitane, luă cuvântul Tric-Trac, dă-mi voie să-ţi fac o propunere logică: Murad Effendi a strâns bogăţii de preţ în palatul acesta şi pe mine mă trage inima să iau ceva cu mine, căci atunci când

voi fi iar la Paris, nu mă vor crede prietenii când le voi spune că l-am învins în luptă pe puternicul şef al poliţiei din Cairo. Dacă le voi arăta, însă, ceva de pe aici, atunci se va schimba chestia.

— Nu, Tric-Trac, răspunse brigandul, nu sunt de acord cu propunerea ta, oricât ar fi ea de logică. Nimeni nu trebuie să spună despre Egizio Ettore, că l-a prădat pe ticălosul acesta. Şi apoi, grija noastră trebuie să fie să ieşim cât mai neobservaţi, căci altfel am putea fi dibuiţi şi atunci nu ştiu zău dacă va mai exista scăpare pentru noi.

— Are dreptate Ettore, spuse şi doctorul Schulze, care până atunci nu rostise niciun cuvânt.

— Şi acum, Assan, se adresă brigandul, tânărului poliţist egiptean, tu trebuie să ne dai o dovadă de iscusinţa ta. Cunoşti bine locurile din palatul acesta şi, desigur că ştii şi unde se află grajdul lui Murad Effendi. Avem nevoie de cai zdraveni, cu care să putem fugi cât mai iute.

— Da, stăpâne, răspunse Assan, vă voi conduce la grajd şi vă veţi alege caii care vă vor place. Şeful poliţiei din Cairo e renumit pentru animalele sale şi nu va fi niciun păcat dacă îi vom lua câţiva armăsari.

Cele şapte persoane se strecurară pe uşă şi, sub conducerea lui Assan, intrară printr-un loc tăinuit, într-o curte.

Aceasta era pustie.

O străbătură în grabă şi pătrunseră în altă curte, mai mică.

Şi asta era pustie.

Aici era grajdul. Assan îi deschise repede cu cheia pe care o avea la dânsul şi intră înăuntru, împreună cu Ettore.

Cu privire de cunoscător, brigandul alese în grabă câţiva armăsari şi Assan, împreună cu Mullah, se puseră în grabă să-i înşeueze.

Ettore nu mai pierdu vreme, duse caii în curte, o aşeză pe Letiţia în şa, apoi încălecă şi dânsul în spinarea armăsarului său. Acelaşi lucru îl făcură şi ceilalţi. Formau acum o ceată impozantă de călăreţi şi nu mai aşteptau decât ordinul de plecare.

Dar brigandul păru să chibzuiască o clipă. Încotro s-o apuce?

Assan păru să-i ghicească gândul, de aceea spuse:

— Stăpâne, puteţi avea încredere în mine, căci cunosc un drum prea puţin umblat, care, duce afară din oraş. Nu vom fi nevoiţi să trecem prin poarta oraşului unde, desigur că ne vor opri santinelele.

— Bine! răspunse Ettore, ne vei conduce, Assan.

Sub conducerea tânărului egiptean, o porniră la trap spre portiţă.

Dar când ajunseră aici, răsună din spatele lor o salvă de împuşcături, şi în aceeaşi clipă îşi făcură apariţia ca din pământ o ceată de oameni înarmaţi cu iatagane şi puşti.

— Suntem pierduţi! exclamă Letiţia.

Armăsarii, speriaţi de împuşcături, începură să sară, şi dacă vitejii călăreţi nu s-ar fi ţinut bine ar fi fost trântiţi la pământ.

Ceata se apropiase acum şi agitând iataganele în aer se năpusti asupra fugarilor. Situaţia era din cele mai primejdioase. Chiar şi Ettore, cu tot curajul său, îşi pierduse aproape sângele rece.

Cu o furie de nedescris, oamenii lui Murad Effendi izbeau în dreapta şi în stânga.

Un ţipăt sfâşietor se auzi şi în aceeaşi clipă Tric-Trac se prăbuşi de pe calul său şi rămase întins la pământ.

— S-a sfârşit cu mine! murmură bietul francez, şi ducându-şi mâna la piept, din care sângele curgea din belşug, îşi dădu sufletul.

— Tric-Trac! răcni Ettore şi în clipa aceasta se trezi într-însul curajul sălbatic al brigandului de pe Fontanella.

Cu o furie de nedescris se năpusti în ceata năvălitorilor, lovind cu patul revolverului în dreapta şi în stânga. Oamenii cădeau seceraţi, scoţând urlete de fiare rănite.

În toiul luptei, încă unul din călăreţi se prăbuşi la pământ.

Era Mullah, căruia unul din luptători îi înfipse cuţitul în gât.

Arabul nu mai avu nici timpul să scoată un geamăt.

Luna plină lumina un adevărat câmp de măcel. Unul peste altul zăceau întinşi la pământ nenorociţii care îşi pierduseră viaţa în această luptă sălbatică.

Din oamenii şefului poliţiei din Cairo, nu mai rămăseseră decât patru, care acum o luară la fugă îngroziţi. Dar în ultima clipă mai făcură o victimă în rândurile prietenilor noştri. Un foc de revolver slobozit de unul din ei, îl lovi în frunte pe bietul Assan, tânărul care se înrolase cu atâta devotament în mica armată a brigandului Corsicii.

Zăcea acum şi el întins la pământ, alături de cei doi tovarăşi credincioşi ai lui Ettore.

Cu un hohot de plâns sfâşietor Letiţia se aplecă peste ei. Ceilalţi rămaseră muţi de durere, în faţa acestui tablou jalnic.

Cap. 201 – Răzbunarea brigandului

Sunt dureri în viaţă, pe care nicio pană omenească nu le-ar putea descrie. Îţi simţi inima sfâşiată, şi mintea refuză să priceapă, ochii se cred înşelaţi de realitate şi timp de câteva clipe rămâi mut în faţa voinţei neînduplecate a destinului.

Cine ar putea descrie ce se petrecea în sufletul brigandului, văzând trupurile neînsufleţite ale bunilor săi tovarăşi?

Şi omul acesta, care înfruntase cu un curaj nemaipomenit toate primejdiile, care nu-şi plecase niciodată capul – omul acesta, care era un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului, se simţi acum doborât…

Lacrimile îi brăzdau obrajii şi cine l-ar fi văzut în clipele acelea, nu şi-ar fi putut închipui că are în faţa lui pe brigandul Corsicii, care înspăimântase întreaga Europă prin faptele sale.

Doctorul Schulze şi detectivul plângeau şi dânşii, mişcaţi peste măsură de durerea brigandului. Iar Letiţia, mută de durere, stătea îngenuncheată în faţa cadavrelor şi lacrimile îi secaseră de atâta plâns.

Egizio Ettore se reculese, însă, după câtva timp şi cu vocea tremurătoare rosti:

— Aţi murit ca nişte eroi, scumpii mei prieteni, şi faptele voastre vor fi răsplătite de acela care vede toate şi la dreapta căruia veţi sta acum. Amintirea voastră va rămâne neştearsă în sufletele noastre şi în clipa aceasta tragică, eu, Egizio Ettore, brigandul temut de o lume întreagă, vă jur că veţi fi răzbunaţi.

Apoi, adresându-se doctorului Schulze şi detectivului Wilson, el le spuse:

— Se cuvine să-i îngropăm creştineşte şi le vom săpa mormintele cu mâinile noastre, chiar pe, locul unde şi-au dat viaţa. Deşi Assan e un credincios al lui Allah, noi îl vom înmormânta, totuşi, după ritualul nostru, căci a murit ca un creştin, jertfindu-şi viaţa pentru salvarea aproapelui. La lucru, prieteni. Luaţi iatagane de la duşmanii morţi şi săpaţi câte o groapă.

Doctorul Schulze şi Wilson îndepliniră cererea brigandului şi începură să sape pământul. Ettore făcu la fel.

Lucrul mergea greu şi năduşeala curgea pe feţele celor trei oameni,

dar ei munceau cu încordare, conştienţi de datoria ce o aveau pentru tovarăşii lor dispăruţi.

Când gropile fură gata, aşezară în ele cadavrele şi începură să arunce pământ pe deasupra. În curând, mormintele erau acoperite, şi atunci Ettore luă iar cuvântul:

— Dormiţi în pace, bravi prieteni. Tu, Tric-Trac, ţi-ai găsit odihna de veci în pământ străin, dar ai lăsat în lumea aceasta oameni care te vor deplânge veşnic. Tu, Mullah, şi tu Assan, aţi sădit în inimile noastre floarea recunoştinţei şi fiţi siguri că vom şti s-o cultivăm cum se cuvine unor eroi care nu şi-au precupeţit sângele. Şi acum, continuă brigandul, adresându-se doctorului Schulze şi detectivului, ne mai rămâne de făcut un lucru. Trebuie să răzbunăm moartea bravilor noştri tovarăşi. În clipa aceasta, mă simt dezlegat pentru câteva clipe, de jurământul ce l-am făcut prinţului Robert de Paris. Să pornim, dragii mei! Vino şi tu, Letiţia!

Porniră cu toţii spre intrarea în palat. Nicio ţipenie de om oriunde îţi aruncai privirea. Se părea că toţi fugiseră de spaima dezlănţuită de brigand.

Cu multă hotărâre, Ettore păşi în frunte şi o luă spre odaia în care se afla Murad Effendi cu tovarăşul său. Dar aici îl întâmpină o crudă dezamăgire: nici şeful poliţiei din Cairo, nici Ismet, nu se mai aflau acolo.

— Trebuie să-i găsim, trebuie, mai cu seamă, să-l găsesc pe Murad Effendi, căci nu voi avea linişte, până ce omul acesta nu-şi va primi pedeapsa. Rămâneţi aici, dragii mei, până mă-ntorc. V-o dau în seamă pe Letiţia, doctore Schulze şi prietene Wilson. La revedere.

Ca un ieşit din minţi, brigandul se repezi pe uşă, alergă pe scări în sus, şi în curând fu în faţa apartamentului lui Murad Effendi.

Lipi urechea de o uşă, apoi de alta, până ce auzi un glas dintr-una din odăi.

Se pitulă după un colţ şi peste o clipă văzu ieşind un bărbat, din camera şefului poliţiei. Era un poliţist, care o luă în grabă de-a lungul coridorului şi dispăru într-una din odăile învecinate.

Ettore intră pe uşa pe care ieşise necunoscutul şi… se trezi faţă în faţă cu Murad Effendi.

O clipă, cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi unul în faţa celuilalt. Şeful poliţiei din Cairo părea încremenit de groază şi de pe buzele sale

scăpă doar Iun sunet imperceptibil.

Brigandul se apropie de dânsul.

— Murad Effendi, spuse Ettore, ţi-a sunat ceasul din urmă. Ai fost un ticălos, o brută care n-a cunoscut mila fată de semenii săi şi ţi-ai meritat de o mie de ori moartea pe care ţi-o pregătesc acum.

Înainte ca şeful poliţiei să fi avut timpul să răspundă ceva, Ettore îi înfipse cuţitul în inimă şi nenorocitul se prăbuşi într-un lac de sânge.

Un horcăit doar, porni din pieptul său, apoi îşi dădu sufletul.

— Răzbunarea s-a îndeplinit, murmură brigandul. Tric-Trac, Mullah şi tu, Assan, sunteţi răzbunaţi. Dar vreau ca numele meu să se rostească cu groază în oraşul acesta. Vreau să se ştie că brigandul Corsicii îşi plăteşte datoriile cu prisosinţă.

Spunând acestea, Ettore părăsi încăperea şi câtva timp zăbovi prin palat.

Apoi, cu o grabă înfrigurată, ajunse din nou la ai săi. Letiţia îl aştepta înspăimântată şi cei doi bărbaţi erau şi ei îngrijoraţi.

— Mi-am făcut datoria, spuse brigandul şi o strânse la pieptul său pe Letiţia. Acum să plecăm, să plecăm cât mai repede şi Dumnezeu ne va ajuta.

Părăsiră palatul şi ajungând în curte, încălecată din nou caii pe care îi părăsiseră pentru câteva clipe.

În goană, nebună părăsiră locul acela şi când fură în câmp deschis văzură în urma lor înălţându-se limbi uriaşe de flăcări din palatul lui Murad.

Cap. 202 – Planul de fugă

Într-o cameră dosnică a unui hotel mic din imediata apropiere a portului din Bordeaux, stăteau – cam după patru săptămâni de la evenimentele din Cairo – patru persoane în jurul unei mese, pe care ardea o lampă mică.

Încuiaseră bine uşa – dovadă că ţineau să nu fie deranjaţi în convorbirea lor. Ceea ce aveau să-şi spună, era, desigur, numai pentru dânşii căci atârnaseră şi o pălărie deasupra găurii de la broasca uşii, pentru ca nu cumva să poată privi cineva înăuntru.

Erau trei bărbaţi şi o tânără femeie de o frumuseţe fermecătoare, care ar fi apărut, desigur, şi mai frumoasă, dacă n-ar fi privit atât de

tristă şi îndurerată.

În cei trei bărbaţi recunoaştem pe doctorul Wolfgang Schulze, Robert Wilson şi Egizio Ettore. Iar femeia, nu e alta decât Letiţia, copila prinţului Raymond de Paris şi soţia temutului brigand al Corsicii.

De ieri, aceşti patru oameni se aflau în Bordeaux, după ce izbutiseră să ducă la bun sfârşit călătoria, din capitala Egiptului până în marele port francez. Şi asta n-a fost atât de uşor, căci Egizio Ettore trebuia să se teamă de a fi recunoscut în drum şi arestat.

Dar Robert Wilson purtase el de grijă ca lucrul acesta să nu se întâmple. El luase conducerea călătoriei şi-i adusese pe toţi, cu bine, aici.

Pentru a preîntâmpina neplăcerile ce ar fi putut surveni, hotărâră să se despartă, căci sosirea unui grup mai numeros ar fi atras, desigur, atenţia poliţiei.

Aşa că, au fost împărţiţi în două grupe.

Egizio Ettore şi soţia sa locuiau în hotelul „Zâna Apelor” iar Robert Wilson şi doctoral Wolfgang Schulze – care n-aveau a se teme să apară în public – îşi luaseră camere în „Hotelul francez”, unul din cele mai elegante din oraş.

Acum, însă, doctorul Schulze şi Robert Wilson veniseră la Egizio Ettore şi Letiţia, pentru a se consfătui împreună cu privire la planul de fugă.

De aceea şedeau cu toţii în jurul mesei, de aceea îşi vorbeau în şoaptă şi luaseră toate măsurile de prevedere pentru a nu se expune vreunui ochi nedorit.

— Am ajuns deci cu bine la Bordeaux, începu Wilson, şi cred că prietenului nostru Ettore trebuie să-i fie inima uşoară, la gândul că se află în patria sa.

Brigandul clătină capul îndurerat.

— Da, am ajuns iar în patrie, răspunse el, e pământ francez acela pe care calc, e aer francez, acela pe care-l respir. Dar patria, scumpa mea patrie este numai acolo unde se înalţă spre cer munţii Corsicii, unde piscurile Fontanellei ajung aproape până în nori, unde cunosc fiecare piatră şi unde îmi pot aşeza fără grijă capul în poala oricărui păstor. Ce sunt aici? Un om prigonit, în ţară străină. La fiecare salutare cu care sunt întâmpinat, trebuie să mă gândesc: „Ah! ăsta o fi

un spion, un agent secret? El vrea să se apropie de tine, pentru a se încredinţa dacă eşti tu într-adevăr”. O, domnii mei, lăsaţi-mă să mă întorc în Corsica, o dată, numai o singură dată vreau să-mi mai văd codrul mult iubit, apoi mă voi despărţi de dânsul pentru totdeauna!

— Sărmanul şi scumpul meu bărbat! exclamă Letiţia, îndepărtând cu blândeţe mâinile cu care brigandul îşi acoperise faţa, pentru a nu i se vedea lacrimile. Nu, scumpul meu, să nu te ruşinezi de aceste lacrimi, căci ele curg de dragul patriei şi numai un om bun le poate vărsa.

— În ceea ce priveşte lacrimile acestea, spuse Wilson, încetişor, n-am nimic împotrivă dacă Ettore se lasă copleşit de un sentiment atât de nobil, dar dorinţă de a revedea Corsica, ar fi primejdioasă pentru moment. Nu trebuie să ne expunem pericolului ca Egizio Ettore să fie înhăţat în ceasul din urmă. Nu! Pentru tine, Ettore, şi pentru tine, Letiţia există doar o singură salvare. Şi aceasta este aceea care a fost dorinţă răposatului vostru părinte, prinţul Raymond de Paris. Trebuie să plecaţi cât mai repede cu putinţă, şi ţinta drumului vostru să fie America.

— Aprob întru totul spusele lui mister Wilson, interveni doctorul Wolfgang Schulze. Da, trebuie să vă îmbarcaţi pe un vapor cât mai repede posibil, şi, să întoarceţi spatele Europei, pentru totdeauna.

— Să nu mai revăd niciodată scumpa mea patrie? murmură Ettore. Ah! asta e mai mult decât poate îndura un suflet omenesc.

— Mai bine să nu-ţi revezi Corsica, răspunse Wilson, decât să fii nevoit să trăieşti într-o închisoare de-acolo. Ascultă de sfatul meu, Egizio Ettore, lasă dracului tot sentimentalismul şi fii bărbat ce Dumnezeu! Nu mai eşti de recunoscut de când nu mai cutreieri pădurile şi câmpiile cu puşca în mână! Mai eşti oare încă bărbatul cutezător de care tremurau carabinierii şi care întâmpina primejdiile cu fruntea sus?

— E adevărat, nu mai sunt acela, răspunse Ettore, şi asta pentru că am fugit ca un laş.

Ochii săi începură să scânteieze în chip ciudat, trăsăturile-i deveniră aspre şi încordate, sări de pe scaun şi bătu cu pumnul în masă, strigând:

— Nu, eu nu mai sunt Egizio Ettore, şi dacă lucrurile vor merge mai departe tot astfel, îmi voi pierde personalitatea cu totul. Lăsaţi-mă

să mă reîntorc în Corsica şi acolo voi pieri, luptând. Dar să mă furişez pe un vapor ca un criminal urmărit, şi mă las dus de dânsul spre locuri străine, nu, asta nu pot face!

Letiţia se aruncă la pieptul bărbatului iubit, înlănţuindu-l cu braţele ei moi şi pline.

— Nu există nici o altă scăpare, scumpul meu Egizio, spuse dânsa, şi dacă mă iubeşti cu adevărat, atunci te vei hotărî pentru aceasta. Ce se va alege de mine, Letiţia ta, dacă vei fi ucis într-o luptă pe viaţă şi pe moarte? O! gândeşte-te la mine şi salvează-te!

Ettore o trase la pieptul său pe femeia iubită.

— Mă gândesc la tine, murmură el, şi voi face tot ce pretindeţi de la mine.

Apoi se întoarse spre Wilson şi doctorul Schulze şi li se adresă cu un glas care trăda îndeajuns emoţia unui suflet rănit:

— Bine, domnii mei, s-auzim ce-aţi hotărât cu mine! Cum şi când să-mi iau zborul? Dacă trebuie să se întâmple, atunci cu cât mai repede cu atât mai bine. Fiecare minut care trebuie să mai rămân în ţara mea, îmi căşunează dureri noi, deoarece ştiu că pământul acesta mi-a devenit străin, şi străin va trebui să rămână pentru mine.

— Bine, atunci ascultă-mă, răspunse Wilson, vin cu un plan care este complet pus la punct. În portul Bordeaux se află ancorat un mare vapor de emigranţi, cu destinaţia Philadelphia. Vaporul acesta se numeşte „Stella” şi poimâine dimineaţă trebuie să pornească. Ziua de mâine este destinată pentru încărcarea bagajelor şi a mărfurilor pe bordul său. Şi acum, Egizio Ettore, vine propunerea mea, pe care am studiat-o bine, şi care e singura cu putinţă în împrejurările actuale. Va trebui să te desparţi pentru o zi de Letiţia dumitale. Nu te înspăimânta, te vei uni iarăşi cu dânsa, îndată ce vaporul va fi în largul mării. Dar până atunci e absolut necesar să faci cele ce urmează: În ceea ce o priveşte pe Letiţia, ea se poate îmbarca pe vapor neîmpiedicată de nimeni. Voi închiria pentru dânsa o cabină şi deoarece sunt hotărât să vă însoţesc în America, o voi da pe Letiţia drept sora mea. „Robert Wilson şi sora” – sub firma asta, dacă mă pot exprima aşa – nimeni nu ne va bănui pe vapor. Vom avea două cabine alăturate, în aşa fel că vom putea fi împreună oricând, dacă va fi necesar.

Egizio Ettore privi, întunecat în pământ, şi nici Letiţia nu părea să

fie prea entuziasmată de propunerea detectivului. Dar ea trăia acum numai cu gândul să ajungă cât mai repede în America, cu bărbatul ei iubit, şi era gata să aducă orice jertfă acestui scop.

— Cred, Egizio Ettore, spuse Wilson, ridicându-se de pe scaun şi apropiindu-se de brigand, că vei avea atâta încredere în mine? Nu-i aşa, pe mine doar nu eşti gelos? Dar chiar dac-aş avea cele mai rele intenţii, încercările mele s-ar lovi de virtutea şi credinţa scumpei dumitale soţii.

— O, nu face asemenea ironii, Wilson, spuse Ettore. Asta nici nu mi-a trecut prin minte măcar. Letiţia îmi este credincioasă, o ştiu prea bine, şi dumneata, Wilson, eşti doar prietenul meu, al nostru al tuturor. Însă ce se va întâmpla cu mine, de vreme ce nu voi avea voie să mă îmbarc pe vapor împreună cu Letiţia?

— Dumneata, răspunse Wilson, cu oarecare şovăială, va trebui să te supui unei mici neplăceri, pentru a putea ajunge de asemeni pe vapor. Totul e în zadar, Egizio Ettore, şi dacă vrei să ieşi din portul acesta, trebuie să treci peste orice piedică. Nu te-aş sfătui să cauţi a te îmbarca pe „Stella" în vreun deghizament oarecare, căci se cere fiecărui pasager hârtii şi documente care să dovedească cum că el e într-adevăr acela drept care se dă. Dar asemenea hârtii nu posezi. Dar chiar dacă ne am putea procura un document fals, ar fi foarte periculos lucru pentru dumneata să cutezi a trece oceanul ca om liber, căci te cunoaşte lumea foarte bine, Egizio Ettore. Fiecare copil de pe aici îţi cunoaşte fizionomia, şi printr-o întâmplare ai putea fi recunoscut şi apoi, asta ar însemna pierzania dumitale. Căpitanul vaporului va pune să te ferece în lanţuri şi apoi te va preda autorităţilor din Philadelphia.

— Nu, asta nu trebuie să lăsăm să se întâmple! exclamă Letiţia. O! ascultă-l, Egizio, şi declară-te înţeles cu tot ceea ce propune Wilson.

— Şi în ce consistă propunerea dumitale, mister Wilson? întrebă brigandul.

— Ea este cât se poate de simplă, răspunse detectivul londonez. Va trebui să te ascunzi într-o ladă spaţioasă, pe care o voi lua cu mine la Philadelphia. Lada aceasta voi spune că conţine un şarpe uriaş iar eu mă voi recomanda drept proprietarul unei menagerii. Dacă oamenii vor observa că se mişcă ceva în ladă, vor presupune că şarpele se zvârcoleşte, şi nimeni nu va găsi surprinzător faptul acesta. Afară de

asta, mi se va da îngăduinţa să pătrund o dată pe zi în magazia vaporului, unde va fi aşezată lada, pentru a hrăni reptila. Mi se va permite chiar să fac singur lucrul acesta, şi astfel voi rămâne neobservat. Numai că, în loc, să hrănesc un şarpe care nu există decât în imaginaţia mea, te voi hrăni pe dumneata, Egizio Ettore. Şi să nu care cumva să crezi că şederea dumitale în ladă va fi chiar atât de neplăcută. În primul rând, lada va fi prevăzută nu numai cu găuri de ventilaţie, ci şi cu o ferestruică, ascunsă sub un oblonaş de lemn. Dumneata vei putea să deschizi pe dinăuntru acest oblonaş, putând, astfel, să priveşti afară pe ferestruică. Fireşte că va trebui să faci lucrul acesta numai în timpul nopţii, când vei fi sigur că nu se află nimeni prin apropiere. Apoi, voi mai îngriji ca să fie în lada aceasta un culcuş moale, pe care să te poţi odihni în voie. Şi pentru a nu te plictisi prea mult, voi purta de grijă să ai acolo şi cărţi de citit, pentru orele când nu vei putea dormi. Vezi dar, că m-am îngrijit de toate, Egizio Ettore. Şi în felul acesta nici nu vei simţi măcar când va trece timpul pe vapor.

— Dar cum îi va fi posibil să citească în ladă, de vreme ce aceasta fiind închisă, va fi complet întuneric? întrebă doctorul Schulze.

— Fireşte că va fi întuneric în ladă, răspunse Wilson, dar îi voi da lui Ettore o lampă electrică de buzunar, cu ajutorul căreia îşi va putea lumina „locuinţa” vremelnică. De afară nu se va vedea lumina, căci după cum v-am spus, lada e complet închisă şi găurile pentru aerisire sunt plasate în aşa mod, încât rămân ascunse privirilor străine. E drept, că în felul acesta călătoria spre Philadelphia nu va fi prea comodă – în schimb, însă, va decurge în deplină siguranţă, ceea ce este destul de mult. De altfel, să nu cumva să credeţi că va fi cel dintâi care procedează în felul acesta. Oameni, care erau într-o situaţie mai puţin primejdioasă ca a lui Ettore, au trecut oceanul în condiţii asemănătoare, iar alţii au făcut-o şi dânşii, numai pentru a dovedi că un om poate petrece o săptămână sau două închis într-o ladă, fără ca sănătatea lor să se resimtă de pe urma aceasta. Dar Ettore va avea un avantaj, pe care înaintaşii lui în această direcţie nu l-au avut. În fiecare noapte, când totul se va linişti pe vapor, Letiţia şi cu mine vom veni la dânsul, „în vizită” ca să zic aşa. Vom ridica uşor capacul lăzii, şi Egizio Ettore va putea atunci să iasă afară, pentru a petrece câteva ceasuri în tovărăşia noastră. De pe urma acestui fapt, dânsul va avea

avantajul că-şi va putea dezmorţi trupul, şi să redea sângelui circulaţia sa normală. După ce vom ajunge cu bine la Philadelphia, vom pune să se aducă lada cu „şarpele” pe puntea vaporului, de unde o vom transporta într-o casă pe care o voi fi închiriat cu ajutorul unui agent, de pe vapor. De acolo, vom porni cu primul tren spre vestul Americii şi în felul acesta Egizio Ettore şi Letiţia lui vor fi salvaţi. Aceasta este propunerea ce aveam să v-o fac şi cred, Egizio Ettore, că nu poate exista alta mai bună pentru dumneata, încheie marele detectiv englez.

Rămaseră cu toţii tăcuţi câteva clipe, apoi Wilson luă iar cuvântul:

— Dacă vreţi să vă supuneţi oboselilor şi neplăcerilor unei astfel de călătorii, vă pot garanta în mod sigur că veţi scăpa de urmăritorii voştri, chiar dacă s-ar pune pe urmele voastre regimente întregi de soldaţi şi poliţişti. Şi acum, Egizio Ettore, te întreb: eşti hotărât să primeşti propunerea mea?

— Sunt hotărât! răspunse repede brigandul Corsicii, căci găsesc minunată această propunere.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale, scumpul meu Egizio, spuse Letiţia, cuprinzându-l cu braţele ei moi. Şi eu îţi jur că voi coborî în fiecare noapte la tine, şi dacă nu voi putea fi împreună cu tine îmi voi îndrepta gândul în fiecare minut, în fiecare secundă, spre acela care este tot ce am mai scump pe acest pământ.

Cei doi soţi se ţineau strânşi îmbrăţişaţi şi Wilson exclamă vesel:

— Acum totul e în regulă şi Egizio Ettore se poate considera salvat. Dar ascultaţi ce vă voi spune, continuă detectivul. Deoarece ştiam dinainte că Ettore nu va putea refuza propunerea mea, am comandat de-acum o ladă, care va trebui să corespundă necesităţilor noastre. Tâmplarul căruia i-am dat această comandă mi-a făgăduit că va preda lada mâine după prânz, la ora cinci. Atunci, Ettore va binevoi să ia loc într-însa, capacul va fi închis, şi eu însumi voi supraveghea transportul lăzii pe puntea vaporului, unde voi sosi cu dânsa la ora 6 seara. Poimâine dimineaţă, Letiţia şi cu mine ne vom îmbarca pe „Stella”, şi cea dintâi revedere cu Ettore va fi posibilă de-abia în cursul serii.

— Şi cu ce va trăi Ettore până atunci? întrebă Letiţia, îngrijorată. Doar nu-l vei lăsa să moară de foame în cuşca aceea?

— Să n-ai nicio grijă, răspunse Wilson, râzând. Va găsi în ladă destule provizii, atât în ce priveşte mâncarea, cât şi băutura. Va putea

chiar să facă un praznic în toată regula.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare, mister Wilson, se amestecă în discuţie doctorul Schulze. Nu va intra oare la bănuială tâmplarul căruia i-ai dat comanda aceasta atât de neobişnuită şi apoi, cum va lua loc Ettore în „locuinţa" lui, fără să atragă atenţia cuiva? E doar destul ca un singur om să-l vadă, pentru ca tot planul nostru să fie descoperit şi să dăm de bucluc.

— Îţi voi răspunde fără zăbavă, dragă doctore. Tâmplarul nu va avea nicio bănuială, deoarece el este iniţiat în taina noastră, şi tocmai pentru acest motiv Ettore nu va trebui să se teamă când va fi să intre în ladă, în casa meşterului.

— Cum! exclamă doctorul Schulze, l-ai iniţiat pe tâmplar în secretul nostru? I-ai spus ce avem de gând să facem?

— Fireşte că aşa am făcut, răspunse detectivul, şi cred că nu-mi vei aduce imputarea, doctore, că am trecut cu vederea în ultimul moment cele mai elementare măsuri de precauţie. Tâmplarul despre care e vorba îmi este cât se poate de îndatorat, căci l-am scăpat cândva de ani grei de temniţă! Omul acesta fusese învinuit de omor şi eu am dovedit că acuzaţia este neîndreptăţită. Vă închipuiţi, deci, câtă recunoştinţă îmi poartă omul acesta. O întâmplare fericită a făcut să-l întâlnesc ieri pe una din străzile acestui oraş. Bucuria lui când m-a recunoscut, nu se poate descrie. La vederea acestui om mi-a trecut ca un fulger prin minte ideea că l-aş putea salva pe Ettore, cu ajutorul lui. Şi aşa s-a făcut că am comandat apoi la el lada despre care v-am vorbit, apoi l-am obligat moraliceşte să păstreze cea mai desăvârşită tăcere şi să execute comanda neapărat până mâine după-masă. Fireşte că el mi-a făgăduit şi se va ţine chiar de cuvânt! În privinţa aceasta nu mai poate încăpea niciun fel de îndoială. Şi acum, dragii mei cred c-am pus la punct totul şi ar fi timpul să mă îndepărtez împreună cu doctorul Wilson, căci prelungirea şederii noastre aici, ar putea da de bănuit proprietarului hotelului.

Doctorul Schulze şi detectivul se ridicară de pe locurile lor.

Se despărţiră în chip călduros de Egizio Ettore şi Letiţia şi hotărâră ca în după-amiaza zilei următoare Wilson să se reîntoarcă, pentru a-l lua cu sine pe brigand, şi a se îndrepta împreună spre casa tâmplarului cu pricina.

După ce cei doi bărbaţi părăsiră odaia, Letiţia izbucni în lacrimi şi

înlănţui gâtul soţului ei, care avu mult de luptat cu dânsa pentru ca s-o liniştească.

— Da, voi fi liniştită, spuse frumoasa Madonă, nu voi mai plânge, căci dacă planul pe care l-am pus la cale va da greş, scumpul meu Egizio, atunci voi şti ce am de făcut. Soţia temutului brigand al Corsicii nu va cădea niciodată vie în mâinile autorităţilor.

Cap. 203 – În atelierul tâmplarului

Tâmplarul despre care pomenise detectivul Robert Wilson, se numea Jose Carachio, şi era născut în Spania.

Dar dacă l-ai fi privit acum pe bătrânul acesta, n-ai fi putut spune despre dânsul că fusese cândva un spaniol cu ochi negri şi părul ca pana corbului, – căci bătrâneţea şterge toate semnele pe care le poartă omul în tinereţe.

Carachio era acum un moşneag de 70 ani, şi avea capul acoperit de păr cărunt.

Avea figura brăzdată de cute nenumărate şi mâinile îi tremurau puţin, mai ales atunci când trebuia să muncească încordat.

După o viaţă plină de aventuri, soarta îl aruncase la Bordeaux, unde îşi întemeiase într-o străduţă dosnică, din jurul portului, un mic atelier de tâmplărie.

Nu prea făcea treburi bune bietul om, căci îi picau doar reparaţii neînsemnate, la care nu se poate câştiga mare lucru.

Împreună cu soţia sa Elena îşi ducea zilele, cum da Dumnezeu.

Era, însă, un om de onoare, şi ferm hotărât să nu vorbească nimănui despre lada pe care o comandase detectivul la dânsul. Îşi dădea prea bine seama de importanţa acestui secret şi nimeni nu i-ar fi putut scoate un cuvânt din gură.

Era în ziua care urmă hotărârii luată de Ettore, ca să se lase transportat sub etichetă de „şarpe” spre Philadelphia. Meşterul Carachio lucra de zor încă la terminarea ciudatei sale lăzi.

Domnea o căldură înăbuşitoare, şi bietului bătrân îi curgea sudoarea de pe frunte. În atelier se mai afla soţia sa care tocmai îi adusese mâncarea de prânz.

— Dar mai lasă puţin lada aceea, spuse dânsa, căci se răceşte supa şi nu mai are niciun gust. E musai să termini astăzi cu lucrul? Aşa de

bine ţi se plăteşte pentru dânsa? Şi cine a comandat-o?

Din întrebarea aceasta din urmă, vedem că prea conştiinciosul Carachio nu încredinţase taina nici măcar soţiei sale, căreia îi spunea, de altfel, tot ce avea pe suflet, căci trăiseră împreună în pace patruzeci de ani încheiaţi.

Carachio mai bătu câteva cuie în ladă, apoi aruncă ciocanul în rumeguşul de lemn care acoperea podeaua mizerabilului său atelier de tâmplărie.

Cu dosul palmei îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe frunte, apoi se îndreptă de şale şi păşi spre o măsuţă pe care nevastă-sa, Elena, pusese castronul cu supă.

— M-ai întrebat cine a comandat lada? întrebă bătrânul tâmplar. Ei, de cine vrei să fi fost comandată, decât de unul care are nevoie de dânsa. E o ladă cu totul obişnuită, n-are nimic deosebit într-însa, şi, în ce priveşte scopul pentru care trebuie să servească, te rog să mă crezi că n-am nici cea mai mică cunoştinţă.

— Ei, dar chiar atât de obişnuită cum spui tu că este, nu prea pare. În viaţa mea n-am văzut ca într-o ladă să se facă un dulăpior, cum l-ai făcut tu.

Carachio, care începuse să amestece supa cu lingura, vru tocmai să răspundă, când se deschise uşa şi intră un om, pe faţa căruia se citea lămurit că trebuie să-i meargă nespus de prost. O barbă neagră şi încâlcită îi încadra figura slăbită, ochii-i erau adânciţi în orbite, nasul se profila ascuţit din ovalul chipului, îmbrăcămintea îi era zdrenţuită de-ţi făcea milă.

Atât Carachio cât şi soţia sa păreau să nu fi observaţi intrarea necunoscutului.

Acesta, însă, rămase în uşă şi îndreptă o privire plină de lăcomie spre farfuria cu supă, apoi spuse:

— Ah! viu tocmai la timp ca să iau parte la masa voastră, monsieur Carachio. Fireşte că nu cer să mi se dea degeaba, voi plăti totul, de îndată ce voi primi banii pe care îi aştept. Atunci voia plăti şi chiria cu care am rămas în urmă pentru cămăruţa de la mansardă pe care mi-aţi închiriat-o. Să n-aveţi nicio grijă în privinţa asta.

Într-adevăr, acum vreo patru săptămâni tâmplarul închiriase omului acesta cămăruţa ce o avea, la mansardă. Dar individul plătise numai pentru prima săptămână, apoi nu mai avu bani… şi rămase în

urmă cu plata.

Cu toate acestea, Carachio şi soţia sa n-au putut fi atât de răi la inimă, încât să-l dea afară. Chiriaşul lor era un biet năpăstuit, dar se vedea bine că avusese parte şi de zile mai bune în viaţă. Apoi, vorbea necontenit de sume mari de bani pe care avea să le primească.

Şi într-adevăr, scrisese de-acum multe scrisori la diferiţi oameni de vază din Neapole şi Bastia, şi din când în când primise bani din partea lor, sume mai mari sau mai mici.

— Ia loc, domnule Lugone, spuse bătrânul Carachio – cu o farfurie de supă nu sărăceşte omul, şi în ce priveşte plata, nu trebuie să-ţi faci prea multe griji.

— Griji! oftă străinul, trecându-şi mâna prin păr. Cred că de aşa ceva nu m-a cruţat soarta şi părul meu cărunt o dovedeşte îndeajuns. Nu e nicio jumătate de an de când eram bogat, eram fericit, dar acum… ce s-a ales din mine? Un biet năpăstuit, un cerşetor pe la casele oamenilor, un om la care nimeni nu se mai uită. Şi cel puţin dacă…

Nu-şi sfârşi fraza şi apucă repede lingura şi începu să mănânce cu poftă, de parcă i se băteau nebunii la gură.

— Dar cum de s-a întâmplat, domnule Lugone, că ai ajuns în starea asta? întrebă nevasta tâmplarului. Eşti doar un om cult şi dacă bărbatul meu ar şti numai a zecea parte din ce ştii dumneata, i-ar merge cu totul altfel. Dar dumneata nici nu te interesezi de vreo slujbă, după cum văd eu. Trăieşti retras de lume, ţi-e frică parcă, de oameni, ba chiar nici nu ieşi din casă decât noaptea.

— Asta o fac pentru că nu-i pot suferi pe semenii mei, răspunse Lugone. Am naufragiat pe oceanul vieţii şi cui i se întâmplă asta, pierde tot curajul. Or fi ei mulţi ca mine, dar fiecare ştie de necazurile lui. Şi eu nu mă pot împăca cu gândul că trebuie să îndur cu resemnare soarta, – pe mine mă chinuie amintirea vremurilor apuse, şi nu ştiu dacă voi putea rezista multă vreme.

Femeia nu mai cuteză să-l întrebe ceva, ci se mulţumi să-i umple din nou farfuria.

Apoi, însă, se sculă de la masă şi îndreptându-se spre ladă, aduse din nou discuţia cu privire la aceasta, spre cea mai mare neplăcere a tâmplarului.

— Ia spune-mi, Carachio, pentru cine faci tu lada asta? În orice caz,

cred că e pentru un om, care vrea să părăsească ţara. Căci cine altul să aibă nevoie de aşa ceva?

— Foarte adevărat, răspunse bătrânul, morocănos. Lada va fi adusă pe un vapor care pleacă curând spre America.

— Va fi umplută cu mărfuri? mai întrebă femeia.

— Asta nu mă interesează şi nici n-am întrebat Nu trebuie să fii prea curios în viaţă. Aceasta e lozinca mea.

Lugone se ridică şi dânsul şi privi în interiorul lăzii. Se părea că-l interesează foarte mult şmecheria aceasta.

— Aşadar, ziceai că e destinată pentru America? întrebă el. Probabil că va porni la drum chiar astăzi?

— Tot ce se poate, răspunse bătrânul tâmplar, scurt.

Împinse farfuria la o parte, îşi şterse mâinile de şorţ, şi începu să lucreze din nou, cu toată încordarea.

Femeia duse afară vesela, iar Lugone îşi luă rămas bun. Spunea că se urcă în cămăruţa lui, ca să se odihnească timp de câteva ceasuri, căci era nespus de obosit.

În realitate, însă, se ascunse într-un loc neobservat din faţa atelierului şi când, după puţin timp, meşterul ieşi afară, Lugone se furişă în atelier, unde se ascunsese sub un morman de scânduri ce se afla acolo.

Peste puţin timp, spaniolul se întoarse, dar de data asta nu era singur. Aducea cu dânsul un bărbat îmbrăcat cu elegantă, pe care-l întâlnise în faţa casei.

— Intraţi vă rog, domnule Wilson, spuse el. Vă veţi putea încredinţa acum că am lucrat de zor de ieri până azi. Ce spuneţi?

Wilson examină cu atenţie lada, apoi strânse mâna spaniolului şi spuse:

— Îţi mulţumesc meştere, ai făcut lada întocmai aşa cum ţi-am comandat-o. Şi acum ia aminte la ce-ţi spun: peste câteva minute va veni un bărbat care va aduce diferite lucruri, destinate să fie puse în ladă. Alimentele lei vei aşeza în dulăpior, salteaua şi cuverturile le vei aşterne pe podeaua lăzii şi micul aparat electric îl vei fixa pe unul din pereţii laterali.

— Cum, vine şi un aparat electric? întrebă bătrânul, mirat.

— Da, pentru ca să poată avea lumină în ladă, oricând va fi nevoie. La ora şase vom veni s-o luăm, pentru a o transporta la vapor. Şi

acum, înc-o dată, primeşte mulţumirile mele, meştere Carachio, şi îngăduie-mi să-ţi răsplătesc munca pe care ai depus-o. Ţine ăştia trei sute de franci!

— Ah! e prea mult, mult prea mult, domnule Wilson. Lada nu face nici măcar a zecea parte din cât îmi daţi.

— N-are nimic a face, ia dumneata banii, căci nu-ţi vor strica, şi eu ţi-i dau din toată inima.

Spunând acestea, Wilson puse bancnotele pe masă, apoi se îndepărtă.

Carachio sărea în sus de bucurie. Luă banii şi dădu fuga cu ei la nevastă-sa, pentru ca să-i arate norocul ce dăduse peste dânşii.

De-abia părăsise tâmplarul atelierul, că Lugone se ridică puţin din ascunzătoarea lui şi buzele-i supte murmurară:

— În sfârşit, iată un prilej de fugă! Nu pot rămâne mai mult la Bordeaux, căci Robert de Paris e căutat pretutindeni. Mandatul de arestare lansat împotriva mea e publicat în toate gazetele şi e de-ajuns să mă arăt undeva, pentru ca poliţia să mă înhaţe, căci mă caută de-acum de atâta vreme, fără să poată pune mâna pe mine. În ladă asta, însă, voi putea întreprinde uşor călătoria spre America şi odată acolo – sunt salvat! Salvat pentru totdeauna.

După ce rostise aceste cuvinte, Robert de Paris se ascunse din nou, căci meşterul se întorcea. Dar el venea numai ca să închidă atelierul, căci astăzi nu mai avea de lucru. Terminase toată treaba şi acum se putea deda unei odihne bine meritate.

În vreme ce dereteca puţin, intră înăuntru omul pe care i-l anunţase Wilson şi înmână meşterului diferitele obiecte.

Aparatul electric fu fixat într-unul din pereţii laterali ai lăzii, alimentele fură aşezase în dulăpior, iar salteaua şi păturile pe podea.

După ce treaba fu gata, meşterul se îndepărtă împreună cu omul trimis de Wilson, şi încuie uşa atelierului.

Robert de Paris putea acum să-şi părăsească ascunzătoarea şi să aştepte cu răbdare mersul evenimentelor.

Cam pe la ora 6 se vârî încetişor în ladă şi se aşeză pe spate. Se acoperi cu păturile, apoi rămase complet liniştit.

Când clopotele din oraş sunară ora 6, uşa atelierului fu deschisă şi urechea lui Robert de Paris fu izbită de un glas, al cărui sunet făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Era glasul lui Egizio Ettore, al brigandului Corsicii.

Apoi se auzi şi o voce de femeie şi Robert de Paris constată cu groază că o cunoştea şi pe aceasta.

Era frumoasa Letiţia, soţia brigandului, şi inima Vampirului Corsicii se strânse de durere şi mânie, când se gândi că frumoasa Madonă era acum singura moştenitoare a prinţului Raymond, dar că nici dânsa nu va putea intra în stăpânirea acestei moşteniri, căci era urmărită ca şi dânsul, urmărită din cauza soţului ei, brigandul pe al cărui cap autorităţile franceze puseseră un preţ atât de mare.

Comorile imense adunate de familia de Paris în cursul veacurilor, să revină statului şi cei din urmă vlăstari ai acestei nobile seminţii să se prăpădească în mizerie? E posibil ca soarta să orânduiască lucrurile în felul acesta?

Dar Robert de Paris nu putu să cugete mult asupra acestui lucru, căci deodată auzi o a treia voce.

Era a detectivului Wilson.

— Numai de nu i-ar da în gând să scotocească prin ladă! îşi spuse cu groază Robert de Paris. Căci în felul acesta voi fi descoperit şi voi fi pierdut în ultima clipă. Şi numai asta n-ar trebui să se întâmple.

El ştia prea bine că Egizio Ettore îl va ucide fără milă dac-ar da de dânsul, şi numai gândul acesta îl îngheţa de groază. Îşi aducea aminte de ultima întâlnire cu brigandul, în încăierarea de pe Fontanella, şi episodul acela i se întipărise adânc în minte.

Se auziră paşi grei care se-ndreptau spre ladă. Ticălosul îşi ţinu respiraţia. Dar bătăile inimii nu şi le putu opri. Dimpotrivă, spaima prin care trecea, făcea ca inima să-i bată din ce în ce mai tare şi el se temea ca bătăile să nu fie auzite de cei de afară.

Erau clipe grozave pentru Robert de Paris. O sudoare rece îi acoperi fruntea şi tot trupul îi tremura de parc-ar fi fost cuprins de friguri cumplite.

El nu bănuia ce se petrecea în atelierul tâmplarului.

Acum detectivul se aplecase deasupra lăzii şi privea înăuntru…

Dacă l-ar descoperi pe intrus?

Dacă ar ţine să facă o probă şi să examineze totul?

Spaima lui Robert de Paris era din ce în ce mai mare.

N-ar fi mai bine oare s-o zbughească din ladă, să împingă în lături pe cei care stăteau în jurul ei şi s-o şteargă repede afară, făcându-se

nevăzut?

Se hotărâse de-acum pentru asta, duse mâinile la capac, dar în aceeaşi clipă şi le retrase, căci auzi pe cineva bătând cuie în acesta, apoi atârnând lacăte, pe care le încuiară cu chei.

— Vom transporta acum lada pe bord! spuse detectivul.

Doamne Dumnezeule! ce să-nsemne asta?

Lada era doar destinată pentru salvarea lui Egizio Ettore, fusese construită special pentru dânsul.

Şi acum renunţase oare să se folosească de ea? Făurise un alt plan de evadare, mai sigur decât acesta?

Înainte ca Robert de Paris să-şi poată lămuri misterul acesta, auzi răsunând paşi grei în apropierea lăzii.

Câţiva oameni intrară în atelier, după cât se părea.

— Asta e lada! spuse detectivul. Ridicaţi-o cu atenţie şi purtaţi-o încetişor. V-am spus că lada conţine un şarpe uriaş şi foarte primejdios. Dacă izbuteşte să scape, atunci se-ntâmplă o adevărată catastrofă, căreia i-aţi putea cădea victime şi voi şi mulţi alţii.

— Ştim, domnule, răspunse unul din oameni cu convingere.

— Ei, făcu celălalt, doar n-o fi pentru întâia oară că transportăm o reptilă d-asta. Ehei! când vin vapoarele din continente străine, aduc cu ele fiare şi mai primejdioase, pe care tot noi le transportăm, şi până acum nu s-a întâmplat nimic.

— Fiţi fără grijă, domnule, spuse iar celălalt, şarpele ăsta nu va izbuti să facă rău nimănui. Vă puteţi încrede în noi! Dar văd că purtaţi dragoste mare târâtoarei. Unul d-alde noi ar fi mulţumit să doarmă pe un pat ca ăsta!

— Ei, şi tu acum! interveni celălalt. Şarpele ăsta a costat multe parale şi trebuie îngrijit bine. Animalele o duc mai bine ca oamenii, care se găsesc pretutindeni, pe degeaba…

Cei doi bărbaţi ridicară lada şi porniră cu dânsa afară.

— Voi veni şi eu îndată pe vapor şi mă voi îngriji ca lada să fie aşezată la loc bun, spuse detectivul.

Robert de Paris simţi apoi că e dus de-a lungul străzii…

Ce se întâmplase aici? Ce plănuia Egizio Ettore?

Cap. 204 – Minunea minunilor

Vampirul Corsicii auzise bine.

Detectivul Wilson se apropiase de lada deschisă. Voia într-adevăr să se încredinţeze dacă totul e în ordine, căci de o simplă neglijenţă cât de mică, atârna doar viaţa şi libertatea lui Egizio Ettore. Şi dacă acesta ar fi fost prins, atunci era pierdută şi Letiţia, şi odată cu dânsa, chiar el însuşi, Wilson, care pusese la cale toată comedia.

Asta nu trebuia să se-ntâmple.

Detectivul privi interiorul lăzii, şi atunci se apropiară de el Egizio şi Letiţia. Dânşii tocmai voiau să întrebe dacă totul e în ordine, dar atunci observară că pe chipul prietenului lor se produsese o schimbare. Apoi Wilson duse degetul arătător la buze, dându-le de înţeles să păstreze tăcerea.

Şi înainte ca ei să poată întreba ce însemnau toate acestea, Wilson le făcu un semn. Ei pricepură ce vrea, dar erau nelămuriţi asupra rostului cererii sale. De ce să intre în odaia alăturată?

Dar când detectivul le repetă semnul, cu mai multă tărie decât înainte, ei se supuseră.

Şi atunci se petrecu ceea ce am descris mai înainte. Veniră oamenii şi lada fu dusă de acolo.

De abia dispărură hamalii cu sarcina lor, că Ettore şi Letiţia pătrunseră din nou în atelier.

— Dar ce ţi-a dat în gând, Wilson, de-ai pus să se transporte lada de aici? întrebă Ettore, surprins peste măsură, şi enervat. Să cred oare c-ai fost cumpărat de duşmanii mei?

Dar peste o clipă, fulgerele de mânie care ţâşniseră din ochii săi, se stinseră şi acum îl privea cu stupefacţie pe detectiv.

Acesta zâmbea în chip ciudat.

— O, ce-ai făcut? exclamă acum şi Letiţia. Cum va putea intra Egizio în ladă, care a fost singura şi ultima lui nădejde? Doar nu se poate îmbarca întâi pe vapor şi apoi să pătrundă în ascunzătoare.

— Fireşte că nu poate să facă asta, şi nici n-o va face, răspunse Wilson liniştit şi cu zâmbetul pe figură.

— Atunci, cum va izbuti să ajungă în Philadelphia? întrebă frumoasa femeie.

— De ce ne-ai poruncit înainte să intrăm în odaia alăturată? întrebă Ettore, care încă nu pricepea nimic.

Wilson se apropie atunci de cei doi soţi şi spuse cu seriozitate:

— Pentru că era de-acum cineva în ladă, care s-a furişat în lipsa noastră?

— Era cineva în ladă? repetă Ettore, uimit.

— Da, voi n-aţi observat, eu, însă da. Mie nu-mi scapă nimic şi astfel am putut să-mi dau seama că un om se afla pe fundul lăzii, acoperit cu o pătură.

Brigandul şi Letiţia nu-şi putură crede urechilor. Vrură să mai pună o întrebare, dar Wilson le-o luă înainte:

— Ettore, ai scăpat de o mare primejdie. Te-ai fi aşezat în ladă fără să bănuieşti nimic, noi am fi încuiat-o şi hamalii te-ar fi transportat pe bordul vaporului, în acelaşi timp cu duşmanul dumitale de moarte.

— Cu duşmanul meu de moarte? murmură brigandul Corsicii. Acesta nu poate să fie doar nimeni altul decât…

— Robert.. bâigui Letiţia.

— Da, Robert de Paris, confirmă detectivul. Cum de-a aflat el de taina noastră, ştie unul Dumnezeu. Aş putea însă afla îndată, întrebându-l pe bătrânul tâmplar, care a construit lada. Dar n-o voi face. Robert de Paris nu ne-ar fi putut face un serviciu mai mare, ca acela pe care ni l-a făcut, furişându-se în ladă.

— În lada în care trebuia să mă salvez eu? întrebă Ettore.

— Exact. Nu pricepi? E drept, acum. Nu te mai poţi folosi de lada asta. Nu vei putea pătrunde pe vaporul care pleacă în America, dar…

Făcu o pauză mică în vreme ce Ettore şi Letiţia rămaseră cu respiraţia oprită.

Ce voia oare să spună detectivul? Ce gânduri va fi având el?

Aveau s-o afle îndată, când detectivul continuă:

— În felul acesta îi vom îndepărta pe urmăritori de pe urmele noastre. Voi aduce la cunoştinţa poliţiei că pe bordul vaporului a fost adusă o ladă misterioasă. Vom face atenţi pe domnii de la poliţie că în această ladă se află Egizio Ettore, care vrea să scape în acest mod de urmăritorii săi.

Letiţia privi năucă la detectiv.

Egizio Ettore, însă, izbucni într-un hohot de râs. Pentru dânsul, planul detectivului apărea copilăresc din cale afară. De aceea spuse:

— Şi când se va deschide lada? Atunci se va descoperi doar îndată cine se află într-însa? De-abia atunci se va porni adevărata vânătoare

împotriva noastră, de-abia…

— Atunci nu vom mai fi găsiţi! răspunse detectivul, foarte serios. Căci e de la sine înţeles că vom aduce la cunoştinţa poliţiei faptul, când vaporul se va afla în largul oceanului, când va fi trecut de insulele Azore şi nu se mai poate opri în niciun port. Între timp, însă, noi vom apuca pe alt drum, şi vom fi demult în siguranţă. Ei, acum ce mai zici, amice? Nu găseşti că planul acesta e bun, cum nici că se poate altul mai bun? Răspunde, te rog!

— Dar cum vom putea pleca de aici, fără ca să fim reţinuţi imediat? întrebă Ettore.

— Şi doar cineva trebuie să însoţească lada! adăugă Letiţia. Cine să îngrijească de hrană pentru cel închis, căci ceea ce se găseşte în dulăpior nu-i va ajunge pentru multă vreme. Cel mult o zi, două, apoi va pieri de foame.

— Voi purta grijă şi de asta, răspunse Wilson. Voi găsi repede o femeie care să îndeplinească rolul acesta.

Cei doi soţi, însă, continuau să dea din cap, cu îndoială. Nu puteau pricepe nimic din toate acestea. Ştiau un singur lucru: că Robert de Paris se afla ascuns în lada în care urma să se salveze Egizio Ettore. Şi faptul acesta era grav, foarte grav, chiar.

Detectivul, însă, zâmbea liniştitor.

— Mă duc acum pe bord, şi iau şi o femeie cu mine, spuse el. Aşteptaţi-mă aici. Mă-ntorc imediat, şi atunci ne vom sfătui cum ne putem salva mai bine. În tot cazul, vă rog să aveţi cea mai deplină încredere în mine, căci voi purta de grijă ca totul să iasă bine. Am o datorie sfântă de îndeplinit faţă de voi şi o voi îndeplini.

Vru să se-ndrepte spre uşă, dar în aceeaşi clipă aceasta fu deschisă repede.

Doctorul Wolfgang Schulze intră înăuntru – mai bine-zis se năpusti înăuntru ca un ieşit din minţi. Faţa-i era aprinsă, ochii-i aruncau fulgere şi-şi ridică braţele în aer. Avea o înfăţişare cum nu i-o cunoşteau încă prietenii lui şi pe chipul său se zugrăvea o agitaţie de nedescris.

Şi înainte de a putea spune ceva, Letiţia fu lângă dânsul şi zise repede:

— Ascultă doctore, ce s-a întâmplat! Lada a fost transportată… şi într-însa se află Robert de Paris, duşmanul de moarte al soţului meu.

Tânărul medic izbucni în râs.

— Asta-i extraordinar! exclamă el. Într-adevăr, e o glumă izbutită a destinului. Nici n-aş fi crezut cândva că e cu putinţă un astfel de lucrul – Robert de Paris în drum spre America! Ha, ha, ha! Frumoasă farsă, pe legea mea! Şi noi care nu ne mai gândeam să ne întâlnim vreodată cu omul acesta!

Letiţia şi Ettore rămaseră din nou buimăciţi. Îl priveau ţintă pe bunul lor prieten şi nu ştiau ce să mai creadă.

Atunci Schulze se apropie de dânşii, puse câte o mână pe umărul fiecăruia şi spuse:

— Să-l lăsăm pe mizerabilul acesta să plece în lumea nouă. Nu ne mai pasă de el… Ah! nici nu bănuiţi ce veste fericită vă aduc! Egizio Ettore şi prinţesa Letiţia de Paris, pe voi vă aşteaptă raiul pe pământ. În sfârşit, visurile voastre se vor înfăptui acum. Departe de oameni veţi putea trăi în pace şi fericire, încălziţi de soarele dragostei voastre. Vă voi duce pe amândoi într-o insulă îndepărtată din mările sudice, unde foşnesc palmierii, unde păsări cu pene multicolore se hârjonesc pe ramurile înflorite ale copacilor, unde marea freamătă tulburător, unde nu există iarnă, nu există mizerie, unde nu vor mai exista griji pentru voi, nu va mai fi mizerie, nu veţi mai avea a vă teme de nimeni şi nimic.

— Doctore! bâigui Ettore, ca paralizat de surpriză. Dumneata pare că vorbeşti din alte lumi.

Letiţia, însă, îşi încrucişă braţele pe piept, şi lacrimile îi năpădiseră ochii.

— O, de asta nu te-aş fi crezut în stare, spuse dânsa. Îţi baţi joc de disperarea noastră. Îţi râzi de… Cum să ajungă oameni ca noi – urgisiţi şi urmăriţi pretutindeni – într-un astfel de paradis? O astfel de fericire nu ne poate fi hărăzită, nouă, ea este pentru oameni care n-au cunoscut vicisitudinile sorţii, pentru oameni împăcaţi cu legile.

— Eu să-mi bat joc de voi? exclamă doctorul Wolfgang Schulze. Puteţi crede aşa ceva despre mine? De multe ori am mai făcut eu aceasta. Dacă n-am fi atât de buni prieteni, zău că m-aş supăra.

— Dar este doar cu neputinţă ceea ce ne spui… murmură Letiţia.

Şi Egizio Ettore adăugă:

— Ar fi ceva nespus de minunat, dar e numai un vis, care nu se va înfăptui niciodată, da, niciodată.

— Şi dacă vă jur? spuse doctorul Schulze cu ton foarte serios. Dar să lăsăm vorba de pomană! continuă el imediat. Şi acum daţi-mi voie să vă comunic, că astă-seară veţi îmbarcă pe bordul unui vas, care vă va duce spre paradisul descris mai adineauri. Atunci vă veţi da seama de adevărul spuselor mele.

— Cu neputinţă! exclamă Ettore. Care căpitan ne va lua pe bordul vasului său, fără să-i putem prezenta acte? Ai spus-o doar singur cândva că asta nu va fi posibil.

— Vom fi recunoscuţi! adăugă Letiţia cu aceeaşi neîncredere.

— O! oameni neîncrezători ce sunteţi! făcu medicul, cu asprime în glas. Ia spune, Egizio Ettore, n-ai mai trăit dumneata până acum nicio minune? Nu te-a salvat oare, o mână misterioasă din cele mai mari primejdii care te ameninţau? Ia scrutează-ţi puţin memoria! Atunci, în ruinele capelei, când s-a deschis altarul şi ai coborât într-o încăpere subpământeană, a cărei măreţie te-a făcut să te crezi într-o locuinţă din basme! Îţi aduci aminte?

— Şi acela a fost un vis! murmură Ettore. Când m-am trezit eram iar culcat pe piatra rece, şi dispărute au fost…

— Şi atunci când te-ai trezit în faţă cu un balon, cu care ai izbutit să te înalţi în văzduh? continuă doctorul Wolfgang Schulze. Cine ţi-a pus la dispoziţie acest mijloc salvator, tocmai în clipa când te socoteai cu desăvârşire pierdut?

— Da… de unde să ştiu… a fost un…

— …un prieten care te-a ocrotit întotdeauna, precum te ocroteşte şi acum… Şi el îţi trimite un vapor, pe bordul căruia nu vei avea nevoie de niciun fel de document, şi unde niciun poliţist nu te va întâmpina. Da, Egizio Ettore şi Letiţia de Paris! S-a sfârşit acum cu urmărirea voastră. Astăzi încă, veţi scăpa de sub ochiul zbirilor, şi marea vă va duce departe… departe, până veţi poposi în insula aceea paradisiacă, ai cărei singuri stăpâni veţi fi. Nu bănuieşti deloc cine este misteriosul tău binefăcător? întrebă tânărul medic.

— Ba da… bâigui Egizio Ettore, ca trezit dintr-un vis.

— Ei bine, atunci află că el a construit un vas care pluteşte sub apă…

— Un submarin! exclamă Letiţia. O! atunci suntem salvaţi! Ai auzit, scumpul meu Egizio? Într-un submarin vom fugi de-aici! Sub apa mării! Nimeni nu ne va putea vedea… Nimeni nu ne va opri!

Plângând de bucurie ea îşi înlănţui braţele în jurai iubitului ei, strângându-l cu putere la pieptul ei, care zvâcnea de emoţie.

Egizio Ettore, însă, stătea nemişcat şi mut.

Să fie oare adevărat că Cerul s-a milostivit de dânsul în ceasul celei mai grele primejdii, trimiţându-i un salvator? Îi va fi dat oare să trăiască în pace alături de Letiţia sa, departe de ura oamenilor? El, care nu mai nădăjduia să spere, să aibă oare acum parte de o asemenea fericire?

Detectivul Wilson rămase tăcut tot timpul, dar acum spuse:

— Povesteşte-ne totul în amănunt, doctore! Vezi doar că prietenii noştri nu-şi pot crede urechilor de atâta fericire!

— Da, aşa voi face, dar trebuie să mă grăbesc, căci suntem aşteptaţi. Ascultaţi, deci!

Şi doctorul Schulze începu să povestească.

Se plimba pe ţărmul mării, chinuit de griji pentru prietenii săi. Deodată se apropie de el un bărbat şi-l invită să-l urmeze.

— O singură privire aruncată pe figura acestui om, mi-a fost îndeajuns să-mi dau seama că e o persoană serioasă, spuse doctorul. Am recunoscut într-însul un marinar bătrân, un lup de mare. Părea să fie bun la suflet şi nimic nu trăda viclenia într-însul. N-am stat să-l întreb de rostul invitaţiei sale şi când îmi făcu un semn cu mâna să iau loc în barca ce aştepta la mal, l-am ascultat şi îmbarcându-mă, m-am aşezat pe una din bănci. Bătrânul puse mâna pe vâsle şi le manevră cu atâta vigoare tinerească, încât după puţin timp, eram afară din port. Înaintam din ce în ce mai departe în larg, dar nu aveam nicio teamă, căci era de ajuns să mă uit în ochii bătrânului, ca să-mi dau seama că n-are nicio intenţie rea faţă de mine. În cele din urmă îşi îndreptă barca spre o limbă de pământ. Acolo se înălţa o stâncă uriaşă, în care valurile mării scobiseră o peşteră. În peştera aceasta conduse bătrânul barca şi o opri. Mă pregăteam să întreb ce aveam de făcut, dar deodată observai că se ridică ceva din apă. La început credeam că ar fi un peşte uriaş cum nu mai văzusem încă în viaţa mea – dar apoi… apoi… Da, scumpii mei prieteni, în peştera aceea misterioasă, am văzut cea mai mare dintre minuni: Un submarin apăru în faţa privirilor mele, un submarin construit în întregime dintr-un metal de culoare cenuşie, şi a cărui formă era asemănătoare unui peşte uriaş, dintr-aceia cum nu mai există în vremurile noastre.

Apoi se deschise un capac, o punte mică ieşi la iveală şi pe această punte de comandă văzui un bătrân venerabil…

— Electrus! strigă Ettore, stăpânit de o emoţie adâncă.

Dar doctorul Schulze nu luă în seamă întreruperea aceasta şi continuă:

— Şi bătrânul acesta m-a invitat să vin cu voi toţi pe bordul vasului său. Mi-a făgăduit să vă pună în siguranţă, pe o insulă izolată din Oceanul de Sud, unde vă aşteaptă o viaţă paşnică, lipsită de toate grijile ce vă apasă astăzi. Staţi în cumpănă dacă să primiţi invitaţia asta? Vreţi să renunţaţi la pace şi linişte, în schimbul nesiguranţei şi urii?

— O, Dumnezeule mare din Ceruri! exclamă Letiţia, înmărmurită de bucurie. Este oare cu putinţă? Să nu fie oare o înşelătorie a simţurilor noastre?

— Nu este înşelătorie, spuse doctorul Schulze, căci Domnul de Sus a auzit rugăminţile voastre şi s-a îndurat de voi. Veniţi, să vă aranjez puţintel.

— Să ne aranjezi? întrebă Ettore, neştiind ce să creadă.

— Fireşte, prietene. Căci aşa cum sunteţi nu puteţi ieşi în stradă. Veţi fi recunoscuţi imediat. Dar stăpânul submarinului mi-a Indicat mijloacele de care să mă folosesc, pentru a vă face complet de nerecunoscut. Să nu mai pierdem timpul. Trebuie să lucrăm repede, ca să ne putem pune în siguranţă. Căci atâta vreme cât nu ne aflăm pe bordul vasului, nu avem dreptul să ne considerăm liniştiţi. Apoi, însă, lumea va fi a noastră.

Cap. 205 – Dreptate pentru toţi!

Doctorul Wolfgang Schulze făcuse o adevărată operă de artă. Cu ajutorul unei lădiţe cu farduri pe care i-o dăduse misteriosul stăpân al submarinului, el izbutise să-l transforme pe Ettore într-un ţăran mai în vârstă iar pe Letiţia într-o ţărancă plină de vino-ncoa.

El însuşi n-avea nevoie de nicio mască, dar detectivul Wilson îşi puse una, mai mult de plăcere, decât de nevoie.

Şi când întunericul se lăsă deasupra marelui oraş, cele patru persoane părăsiră casa în care stătuseră până atunci.

Mergeau pe străzi, fără să se grăbească, se opreau la vitrine,

priveau când la una, când la alta, cum fac ţăranii… Nimeni nu se uita la dânşii, nimeni nu-i bănuia. Şi cine i-ar fi putut bănui, când treceau alţi zeci de oameni la fel cu dânşii?

Şi astfel ajunseră în port.

— Dumnezeule, am uitat care e barca noastră! strigă doctorul Schulze, speriat. Ce e de făcut acum? Am intrat rău la apă.

Dar în clipa aceasta se ivi lângă el bătrânul marinar, acelaşi care-l condusese prima oară, şi spuse:

— Totul e în regulă, domnule.

— Acesta e! exclamă tânărul medic. Acesta-i prietenul nostru, care…

Se întrerupse, căci îşi aduse aminte că nu trebuia să dezvăluie taina, căci s-ar putea întâmpla să fie spionaţi de cineva.

Tăcuţi, merseră cu toţii alături de marinar. Barca era pregătită şi luară loc într-însa. Bătrânul puse mâna pe lopeţi şi ca o săgeată porni barca pe mare, până ajunse la limba de pământ unde se afla peştera.

Barca se furişă înăuntru… şi în aceeaşi clipă se ivi din adâncul apei un „ce” strălucitor, luminos, scânteietor. Avea înfăţişarea unui peşte uriaş. Era submarinul, luminat pe dinăuntru, cu o lumină misterioasă.

Şi acum văzură şi ceilalţi ceea ce văzuse înainte doctoral Wolfgang Schulze.

Se deschise un capac. O punte mică ieşi la suprafaţă şi pe dânsa stătea, învăluit într-o mantie largă, un bătrân venerabil, cu un nimb de lumină în juru-i. Zâmbind cu bunătate privea înspre cei din barcă. Făcu un gest prietenos şi cu voce blândă li se adresă:

— Fiţi bineveniţi, bieţi oameni! Nevoia, mizeria, ura, stau în spatele vostru, pentru totdeauna. Veniţi pe bordul lui „Nautilus” al meu, veniţi şi răsuflaţi în voie, căci aici veţi fi în siguranţă. Vă voi duce într-o ţară, în care mai domneşte încă pacea paradisului, într-un colţ de pământ unde totul zâmbeşte, totul te îmbie la viaţă, şi unde uiţi că omul e muritor.

— Electrus! exclamă Egizio Ettore – pentru a doua oară în acea seară – dar Letiţia îl apucă de mână şi amândoi păşiră pe bordul lui „Nautilus”, după cum numise bătrânul submarinul său.

Ceilalţi îi urmară, în curând fură toţi pe bord şi pe o scară îngustă intrară în interiorul vasului minune. Păşiră într-o încăpere mare şi frumoasă, pregătită cu tot felul de provizii şi lucruri pentru a vieţui o

lungă durată. Şi aici bătrânul dori înc-o dată bun venit musafirilor săi, apoi spuse:

— Nu veţi călători singuri. Am avut eu grijă să vă însoţească prieteni buni şi credincioşi, pe care îi cunoaşteţi. Veniţi înăuntru, dragii mei! Uşa se deschise şi trei persoane îşi făcură apariţia…

Toţi se priviră nedumiriţi.

— Ducele de Chamfort! strigă Letiţia înmărmurită.

— Pictorul Müller! exclamă şi brigandul Corsicii.

— Şi asta de colo… femeia asta frumoasă… credeam că o cunosc… dar nu e posibil… nu… asta nu poate să fie.

Dar frumoasa necunoscută se îndreptase de-acum spre Letiţia şi o cuprinse în braţe cu duioşie.

— Nu mă mai cunoşti? întrebă dânsa. E drept, faţa mea e schimbată, dar vocea… vocea mea trebuie să-ţi fie cunoscută.

— Estrella? întrebă Letiţia, şovăitoare. E adevărat, glasul e acelaşi… dar…

Nu vru să exprime ceea ce gândea în sinea ei.

Asta nu mai era doar femeia cu cap de mort! Nenorocita copilă a bogatului bancher, care se jertfise pentru dânsa, lăsându-se răpită de ducele de Chamfort, în locul Letiţiei!

Chipul acesta frumos, fără niciun stigmat pe el… chipul acesta plin de farmec acum, nu putea să fie acela al…

— Exprimă tot ce gândeşti, scumpa mea prietenă! spuse frumoasa femeie. Eu sunt Estrella, aceea pe care oamenii o numeau odinioară „femeia cu cap de mort”.

— Şi acum eşti atât de frumoasă! exclamă Madona din Saint-Étienne, cu glas tremurător. Oh! scumpa mea, cât de mult mă bucur, că te asemeni cu alţi oameni – nu, ce spun! eşti mai frumoasă decât toţi chiar! Eşti o adevărată zână, cum puţine sunt.

— Nu atât de frumoasă ca tine! răspunse Estrella, roşind. Dar acum soţul meu mă iubeşte şi s-a hotărât să mă însoţească – să ne însoţească – căci şi dânsul a recunoscut că lumea este falsă şi înşelătoare. Acum duce dorul de pace şi izolare, dorul de viaţă liniştită.

— Estrella! Tu eşti într-adevăr? Şi cine a înfăptuit minunea aceasta? murmură Letiţia, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Vrăjitorul se află de faţă! răspunse ducesa de Chamfort şi arătă cu mâna spre venerabilul bătrân, care privea zâmbind grupul

fericiţilor din faţa sa. Da, el s-a milostivit de mine, continuă Estrella. Nu vreau să vorbesc despre ultimele ceasuri de groază care mi-au fost hărăzite în viaţă, – ţin numai să spun, că m-a luat la dânsul şi a îndeplinit operaţia. Ah! vă daţi lesne seama cât de uşurată am răsuflat, când m-am putut privi iar în oglindă, când blestemul a fost îndepărtat de mine pentru totdeauna…

— Da, te înţeleg bine, Estrella, şi eu însămi sunt tot atât de fericită de lucrul acesta… dar cum… nu pot să…

Atunci apăru în faţa lor venerabilul bătrân. Zâmbind, el ridică mâna.

— De ce nu vreţi să mai aşteptaţi cu toate întrebările acestea? întrebă el, cu blândele în glas. Săptămâni întregi veţi fi împreună pe bordul submarinului meu, şi în timpul acesta veţi avea prilej să vă spuneţi de toate. Acum, însă, vom porni la drum, vom începe călătoria spre paradisul dragostei. Nu trebuie să mai întârziem mult, căci fiecare clipă este preţioasă. Şi cu cât vom ajunge mai curând, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Bătrânul făcu un semn marinarului, care intrase odată cu dânsul. Amândoi se îndepărtară, dar când ajunseră la uşă, bătrânul se mai întoarse o dată.

— Voi face transparenţi pereţii vasului, pentru ca să puteţi vedea cum ne afundăm. Vreau să nădăjduiesc că nu vă este teamă!

— Teamă? exclamă Egizio Ettore, care până acum rămăsese tăcut, la fel ca şi ceilalţi bărbaţi prezenţi. Cum s-ar putea să ne fie teamă în apropierea dumneavoastră? Chipul dumneavoastră inspiră doar atâta nemărginită încredere!

Bătrânul zâmbi din nou, apoi se îndepărtă. Nu trecu mult şi cei din salon simţiră că vasul se mişcă. Priviră spre pereţi. Într-adevăr, aceştia deveniseră transparenţi. O lumină vie îşi împrăştia razele asupra mării. „Nautilus” începu să se afunde din ce în ce mai adânc. În acelaşi timp, însă, o porni înainte cu viteză fantastică.

O, ce minune era vasul acesta, care înota ca un peşte sub oglinda mării!

. . . . . .

Cam în acelaşi timp, însă, se puse în mişcare şi marele vapor de emigranţi pe bordul căruia se afla lada misterioasă, pe fundul căreia

zăcea nenorocitul conte Robert de Paris.

Nimeni nu avu vreo bănuială, căci la timpul oportun se îmbarcaseră şi cei doi însoţitori ai transportului – un bărbat şi o femeie. Şi nici când coborâră spre seară în magazie, pentru a da de mâncare „şarpelui”, nimeni nu bănui nimic, nimeni nu-şi spuse că la mijloc ar putea fi vreo şmecherie.

Robert de Paris, însă, tremura de spaimă în culcuşul său. Nu ştia încă nici acum ce trebuia să creadă, şi-şi frământa necontenit mintea ca să ghicească unde ar fi putut să rămână Ettore. Se temea că acesta va apărea când nici nu se aştepta, va deschide capacul lăzii şi-l va trage afară. Şi apoi… Un văl des îi învălui mintea. Dar deodată simţi că vaporul se pune în mişcare. Era salvat oare? Sau primejdia de-abia începea acum pentru dânsul?

Dar iată că se aud paşi. Tremurând din tot trupul, Robert de Paris ciuli urechile… Deosebea bine paşii a doi oameni. Să fi fost Egizio Ettore şi Letiţia? Da, ei trebuiau să fie – altfel nu se putea. Oh, Doamne! Ce să se facă acum? Duşmanii săi vor fi desigur, nemiloşi faţă de dânsul, vor căuta să se răzbune pentru tot ce le-a făcut, – şi asta însemna o pedeapsă grozavă pentru dânsul.

Cheile fură răsucite în broaşte, capacul fu ridicat. O rază de lumină pătrunse în încăperea întunecoasă.

— Ieşi afară, omule! spuse cineva cu glas poruncitor.

Robert de Paris sări în sus şi rămase în picioare. Cu ochii holbaţi privea la cei doi, pe care nu-i cunoştea. Un bărbat străin şi o femeie tot atât de străină!

— Cine sunteţi voi? întrebă dânsul cu voce tremurătoare.

— Nu te priveşte, omule! Tu trebuie să ne răspunzi nouă, nu noi ţie! sună răspunsul aspru. Şi te sfătuiesc să fii prompt cu explicaţiile, căci nu vom face vorbă multă cu tine. Tu eşti Robert de Paris, progenitura degenerată a nobilei familii cu acelaşi nume, omul care a săvârşit nenumărate crime în viaţa lui aventuroasă.

Mizerabilul scrâşni din dinţi, dar dădu din cap, în semn de aprobare. Îşi dădea bine seama că nu putea să nege.

— Şi te-ai furişat în lada aceasta, deşi ştiai bine că era hărăzită altuia?

— Da, răspunse Robert.

— Nu te sfieşti să mărturiseşti?

— Nu.
— Aşa! Asta-i de-ajuns. Ştii unde te afli?
— Pe un vapor?
— Pe ce fel de vapor?
— Pe un vapor de emigranţi.
— Şi încotro mergi?
— Spre America.

Atunci bărbatul şi femeia izbucniră într-un râs care-l făcu să se cutremure din cap până-n picioare pe Vampirul Corsicii.

— Spre America? hohoti bărbatul. Ha, ha, ha! Idiotule! Ascultă la mine, bre! În iad te duci, nu spre America! Da, ticălosule, în iad te duci, care te aşteaptă demult de-acum! Vei rămâne în lada aceasta până vei ajunge la ţintă, adică în temniţă, unde-ţi vei sfârşi zilele.

Robert de Paris spumega de furie neputincioasă.

— Păziţi-vă! scrâşni el.
— Ce ai spus? întrebă celălalt.
— Să vă păziţi, repetă Robert.
— Vrei să ne ameninţi? întrebă omul, liniştit. Oh, idiotule! Nădăjduiai să-l poţi duce la pierzanie pe duşmanul tău, pe omul acela nobil, care nu ţi-a făcut nimic, care n-avea altă vină – dacă se poate numi vină asta! – decât că o iubea pe frumoasa Madonă din Saint-Étienne! Şi în vreme ce voiai să-l pierzi pe el, i-ai deschis, dimpotrivă, drumul spre fericire. Află deci, că Egizio Ettore şi Letiţia se găsesc acum în drum spre paradis. Un vapor îi duce spre o insulă minunată din oceanul de sud, unde vor trăi singuri, înconjuraţi de prietenii lor credincioşi, de doctorul Wolfgang Schulze, de ducele de Chamfort şi de tânăra şi frumoasa lui soţie…

— Tânără şi frumoasă? rânji Robert de Paris. Femeia cu cap de mort? Cum poate fi tânără şi frumoasă acest monstru care înspăimânta cu chipul ei înfricoşător, pe toţi aceia cu care venea în contact?

— Nu mai e femeia cu cap de mort. S-a însănătoşit şi a devenit frumoasă, răspunse necunoscutul. Dar ce mai stau de vorbă cu tine. E vreme pierdută. Intră înapoi în ladă! Marş! Hai, nu mai sta la gânduri!

Robert de Paris nu voia, însă, să se supună ordinului primit.

— Nici nu mă gândesc! strigă dânsul. Vreau să merg la căpitan şi să-i spun că Egizio Ettore se află pe bord! Să fie arestat… vreau să pun

mâna pe premiu cel mare… vreau să mă răzbun o dată pentru totdeauna şi să…

Bărbatul nu-l lăsă să-şi termine vorba, ci-l înşfăcă cu putere de braţe şi oricât încerca să se împotrivească ticălosul, trupul său slăbit nu putu să învingă puterea de uriaş a necunoscutului. După câteva clipe zăcea iar pe fundul lăzii, ca o cârpă mototolită.

Capacul căzu greu deasupra lui. Dar o portiţă mică se deschise şi printr-însa primi mâncare şi băutură, iar vocea bărbatului se auzi din nou, puternică:

— Paisprezece zile vei rămâne în lada asta fără s-o poţi părăsi. Vom reveni în fiecare noapte pentru ca să-ţi dăm cele trebuitoare ca să nu pieri de foame şi sete, dar peste zi nu vei vedea pe nimeni, şi vei avea tot răgazul să te gândeşti că aceia pe care voiai să-i duci spre pierzanie, au devenit fericiţi, nespus de fericiţi, în noua lor patrie. În fiecare noapte îţi voi povesti cât de bine se simt dânşii, îţi voi zugrăvi ce viaţă minunată vor duce pe insula aceea singuratică… Iar tu, tu vei îndura chinurile iadului în temniţa ta strâmtă şi întunecoasă. Şi când vom ajunge la ţintă vei fi dus cu ladă cu tot în vestita închisoare a Americii, Sing-Sing. Acolo eşti aşteptat de-acum, totul e pregătit pentru primirea ticălosului conte Robert de Paris, Vampirul Corsicii. Ai fost recunoscut şi trădat. Poliţia ştie unde te afli, dar ea nu te-a oprit aici, căci nu vrea ca numele familiei de Paris, care s-a bucurat de un renume atât de mare, să fie acoperit de ruşine, în ţara lui proprie. În America, însă, ţi se va împlini soarta, Robert de Paris! Acolo îţi vei încheia viaţa în temniţă, alături de acei de-o seamă cu tine şi în locul numelui strălucitor de altădată, vei purta doar un număr! Şi vei avea tot timpul să te gândeşti la păcatele pe care le-ai făptuit şi regretele îţi vor sfâşia inima – dacă mai ai o inimă în tine. Dorul de răzbunare te va consuma clipă cu clipă, dar nu vei avea putinţă să ţi-l potoleşti, ci va trebui să-l înăbuşi în tine, gândindu-te la păcatele ce le-ai făptuit, în viaţa ta întunecoasă. Rămâi cu bine, Robert de Paris. Petrecere frumoasă cu gândurile tale.

Cei doi se îndepărtară râzând, şi nenorocitul rămase singur în lada întunecoasă, pradă celor mai oribile gânduri, care pot cuprinde mintea unei fiinţe omeneşti.

Şi zilele începură să se scurgă una după alta, din ce în ce mai chinuitoare. Nenorocitul zăcea aproape fără cunoştinţă şi tot trecutul

îi defilă pe dinaintea ochilor minţii, un trecut plin de păcate, de crime făptuite cu cinism împotriva tuturor acelora cu care venise în atingere. Remuşcările îşi înfigeau acum ghearele în inima lui – dar totul era în zadar. Mândrul conte Robert de Paris de altădată îşi dădea seama că nu mai are ce nădăjdui, ştia prea bine că soarta îi este pecetluită pentru totdeauna.

O! de ce nu ascultase sfaturile bătrânului său frate, de ce nu se făcuse om de treabă, pentru a putea gusta în linişte fericirea vieţii! Ar fi avut doar posibilitatea să trăiască în pace, folosindu-se de bogăţiile familiei sale, care i-ar fi revenit şi lui în mare parte, dacă s-ar fi arătat demn de dânsele, ca un vlăstar adevărat al celebrei familii, care dăruise Franţei atâtea spirite de seamă.

Şi iar se făcea seară, şi iar venea ziua şi ţinta călătoriei se apropia…

Vaporul ajunse la New-York. Şi lada cu prizonierul era aşteptată de duba închisorii din Sing-Sing… Fostul conte de Paris de odinioară fu îmbrăcat în uniforma vărgată, părul îi fu tuns şi i se puse un număr pe piept. Murise pentru oameni.

EPILOG

Se scurseră trei ani în oceanul veşniciei, în care curge tot ce este pământesc. Din undele albastre ale mării se înălţa o insulă cu adevărat paradisiacă, al cărei ţărm era înconjurat de palmieri înalţi, pe ramurile cărora se zbenguiau papagali multicolori şi alte păsări cu penajul bălţat, ce părea un amestec minunat de pietre scumpe.

Un pârâiaş curgea, murmurând, din interiorul insulei şi se vărsa în mare. Şi în mijlocul pădurii veşnic verzi se înălţa o clădire de piatră, simplă dar plină de farmec patriarhal.

O verandă înconjura clădirea de jur-împrejur, şi pe dânsa şedeau, în fotolii de paie, doi oameni – un bărbat şi o femeie – cu figurile smolite de soarele sudului, scânteietori de sănătate şi plini de voie bună.

La picioarele lor se juca, pe treptele verandei, un copil de vreo doi anişori, un băiat voinic cu obrajii roşii şi bucle negre, ce părea o imagine vrednică de penelul unui pictor.

— Mămiţico! gânguri mititelul şi se târî pe scări, ca o broscuţă. Ia uite-te cum străluceşte asta!

Chiar atât de corect nu se exprima băieţaşul, după, cum lesne vă

închipuiţi. Dialectul lui putea fi înţeles numai de părinţii săi, – şi aceştia ştiau prea bine ce voia.

— Dar ce-ai găsite inimioara mea? întrebă cu blândeţe tânăra şi frumoasa femeie, luându-l în braţe pe micuţ.

Bărbatul se aplecă spre dânsa şi mângâie duios obrăjorii copilului.

Era o imagine fermecătoare a fericirii de familie – dar nimeni nu se afla prin apropiere ca să poată privi pe oamenii aceştia, care păreau să fie singurii vieţuitori ai căsuţei pitulată în umbra palmierilor tropicali.

Şi acum dânşii priviră obiectul ce-l ţinea în mână copilaşul.

— Parc-ar fi aur, Egizio? spuse Letiţia, cu uimire în glas.

— Da, într-adevăr, aur pare să fie, scumpa mea, răspunse el şi deveni palid.

— O numai asta nu! făcu dânsa. Dac-ar fi aur pe insula asta izolată de lume, atunci diavolul s-ar fi furişat de-acum în paradisul nostru, căci aurul e un diavol, o Satană… care nu face decât să aducă rău oamenilor.

— Dar bine Letiţia, ce-ţi închipui tu? Cine să găsească aurul aici? spuse dânsul şi-i înlănţui mijlocul cu braţul. Nimeni nu vine aici, suntem singuri, absolut singuri, şi asta e cea mai mare binecuvântare la care am fi putut năzui vreodată, noi, aceia care până acum am fost hărţuiţi din toate părţile de răutatea omenească, ce nu cunoaşte îndurare.

— Da, suntem singuri, răspunse ea, lipindu-se de dânsul. Iartă-mă, iubitule, că m-am speriat… Ah! trebuie doar să fim atât de recunoscători Cerului că ne-a dăruit acest loc de refugiu pe care natura l-a împodobit cu toate farmecele sale! Scumpul meu Egizio, cât am devenit de fericită aici, alături de tine! Atât de fericită, cum nici n-aş fi putut visa, după toate grozăviile prin care am trecut.

— Da, Letiţia, nespus de fericiţi am devenit, mai ales de când Cerul ne-a dăruit un copilaş scump. El nu va bănui niciodată că tatăl său a fost cândva un prigonit, pe care oamenii îl urmăreau ca pe o fiară sălbatică, aruncându-l în temniţă şi sădind în sufletul său germenele urii.

— O, taci, te rog, Egizio! Nu trezi amintirile! N-ai fost niciodată criminalul, drept care te considera lumea! Cine te cunoştea, te iubea şi te respecta, şi prietenii care ne-au însoţit aici… prea bunii noştri tovarăşi…

— Uite-i că vin! o întrerupse dânsul şi sări de pe locul său.

Din pădure ieşiră la iveală trei bărbaţi, care se îndreptau spre casă. Şi ei aveau chipurile pârlite de soare, şi păreau plini de voie bună şi sănătate trupească.

— Bine v-am găsit, dragii noştri! spuse cel care mergea în frunte, îmi pare rău că trebuie să vă tulbur visurile voastre de fericire – dar bătrânul care ne a adus aici, pe această insulă minunată, e pe moarte.

— Pe moarte? Binefăcătorul nostru, al tuturor? strigă Egizio Ettore, în prada unei emoţii fără margini. O! asta nu-i cu putinţă! Hai să mergem repede la el, ca să-l…

O trase pe Letiţia după sine, ridică în braţe copilul şi împreună cu doctorul Schulze, detectivul Wilson şi pictorul Müller, porni în grabă spre pădure.

Ajunseră la o altă căsuţă, pitulată de asemeni printre copaci. În faţa ei stătea într-un fotoliu, un bătrân cu barba albă şi părul cărunt şi lângă el se aflau frumoasa Estrella cu soţul ei, ducele de Chamfort.

Ettore şi Letiţia se aruncară la picioarele bătrânului, copilaşul se lipi de el, lăsându-se mângâiat pe bucle de mâna uscată şi tremurătoare a bolnavului.

— O, tată, nu ne vei părăsi, nu trebuie să pleci de lângă noi! imploră cu vocea înlăcrimată fostul brigand, lipindu-şi fruntea de mâna stângă a bătrânului.

— Dumnezeu mă cheamă la el, fiule, răspunse acesta. Ceasul meu a sunat! Ce să mai caut pe acest pământ, după ce mi-a fost dat să vă fac fericiţi pe voi, pe tine, Egizio Ettore, şi pe tine, Letiţia!? Mă despart cu inima uşoară de viaţa pământească, căci în lumea cealaltă mă aşteaptă de-acum demult cineva, – o fiinţă pe care am iubit-o, care mi-a dăruit fericire nespusă… mama ta scumpă, Egizio…

— Mama mea? Dar de unde ai cunoscut-o? întrebă brigandul.

— Aceea pe care o numeai tu mamă, n-a fost mama ta, murmură bătrânul. Tu eşti fiul meu, Egizio…

Brigandul Corsicii rămase împietrit câteva clipe, iar pe chipul său era zugrăvită o emoţie de nedescris. Destăinuirea aceasta trezise într-însul o lume întreagă de gânduri care se roteau ca într-un vârtej în creierul său.

— Fiul tău! exclamă el apoi, în prada unei tulburări grozave. De aceea te iubeam eu atât de mult, fără să-mi dau seama pentru ce! O!

de ce mi-ai destăinuit asta de-abia acum? De ce n-ai făcut-o cu mult înainte?

— Nu ţi-am fost oare ca un tată, fiul meu? N-am procedat oare faţă de tine ca un adevărat părinte iubitor?

— Da, aşa ai făcut… bunul… scumpul meu tată! Dar nu trebuie să mori, nu…

Îşi întrerupse vorba, căci deodată observă cum faţa bătrânului se luminează ca de o lumină cerească… el întinse braţele… şi ochii săi erau plini de o strălucire ciudată.

Şi cu glas şoptit, spuse:

— Viu… da… şi-ţi aduc iubirea copiilor tăi! Ah… ce fericire negrăită!

Apoi trupul îi căzu greoi pe spate şi un suflu îi ieşi de pe buze.

— A murit! exclamă Letiţia, şi Ettore cuprinse în braţe trupul bătrânului.

Doctorul Schulze îi închise pleoapele şi spuse:

— Odihnească în pace şi fie-i hărăzit s-o revadă pe aceea căreia nu putea să-i aparţine aici, pe pământ.

. . . . . .

Încă un an se scurse încetişor în oceanul veşniciei. La mormântul venerabilului bătrân, stăteau adunaţi toţi aceia pe care o soartă favorabilă l-a adus pe această insulă minunată a păcii şi a fericirii.

Întâmplător, doctorul Wolfgang Schulze îşi îndreptă privirea spre largul oceanului, şi exclamă speriat:

— Un vapor! Nu l-am văzut venind. O barcă a fost lăsată pe apă! Vine-ncoace!

— Dumnezeule mare! strigă Letiţia. Să fie oare duşmani care vor să ne distrugă fericirea dobândită atât de greu? O, de ce nu suntem lăsaţi să ne continuăm viaţa tihnită?

— Pe catarg e înălţat pavilionul francez, spuse Ettore şi chipu-i deveni palid, ca în prada unei spaime grozave.

— Dar barca poartă culorile engleze, spuse detectivul Wilson.

Cu paşi şovăitori se îndreptară spre ţărm, unde barca tocmai se oprise. Un bărbat în îmbrăcăminte tropicală şi faţa arsă de soare, sări pe mal şi salută.

— Nu vă speriaţi, domnii mei! spuse el zâmbind. Vin ca un sol

aducător de veşti bune – la dumneavoastră, prinţesă de Paris.

— La mine? întrebă Letiţia, uimită peste măsură.

— Da, la dumneavoastră şi am să vă comunic că moştenirea rămasă de la prinţul Raymond vă aparţine în întregime, statul a renunţat la dânsa şi preşedintele republicii v-a acordat clemenţa sa, pe baza intervenţiei Regatului Angliei, căreia îi aparţine această insulă şi ai cărei cetăţeni aţi devenit, de fapt. Şi acum vă puteţi reîntoarce în patrie, fără nicio teamă!

— Dar noi vrem să rămânem aici! spuse repede tânăra femeie şi se lipi drăgăstoasă de soţul ei, care se afla în apropiere. Nu-i aşa, Egizio, nu-i aşa, voi ceilalţi, că rămânem aici, în paradisul acesta pământesc? Ce să facem cu moştenirea nobilei familii de Paris? N-avem nevoie de nimic, căci avem tot ce-am fi putut dori cândva. Priveşte-ne, domnule, pe mine, pe soţul mea, pe copilul nostru, priveşte insula aceasta minunată, şi spune şi dumneata dacă face s-o părăsim pentru lumea de dincolo, locuită de oameni pe care îi însufleţeşte ura şi invidia, ale căror suflete sunt înnegrite de păcate şi care îşi fac o plăcere din a porni război împotriva semenilor lor.

Englezul privi în ochii strălucitori ai tinerei femei, apoi se înclină şi spuse:

— Vă pricep bine, prinţesă, şi voi comunica întocmai răspunsul dumneavoastră, acelora care m-au trimis încoace.

— Aşa să faci! Şi spune-le că dorinţa mea este ca averea familiei de Paris să fie destinată alinării suferinţelor numeroasei armate a săracilor şi nefericiţilor care populează pământul. Eu nu pot deveni mai bogată decât sunt acum, prin iubirea soţului meu, a copilului şi a scumpilor mei prieteni.

— SFÂRŞIT —